

Lần Nữa Là Người

Contents

Lần Nữa Là Người	2
1. Chương 01	2
2. Chương 02	4
3. Chương 03	5
4. Chương 04	6
5. Chương 05	8
6. Chương 06	9
7. Chương 07	11
8. Chương 08	13
9. Chương 09	15
10. Chương 10	16
11. Chương 11	18
12. Chương 12	20
13. Chương 13	22
14. Chương 14	23
15. Chương 15	25
16. Chương 16	27
17. Chương 17	29
18. Chương 18	30
19. Chương 19	32
20. Chương 20	33
21. Chương 21	35
22. Chương 22	37
23. Chương 23	39
24. Chương 24	41
25. Chương 25	43
26. Chương 26	44
27. Chương 27	46
28. Chương 28	48
29. Chương 29	50
30. Chương 30	52
31. Chương 31	54
32. Chương 32	56
33. Chương 33	60
34. Chương 34	63
35. Chương 35	66
36. Chương 36	69
37. Chương 37	72
38. Chương 38	75
39. Chương 39	77
40. Chương 40	79
41. Chương 41	82

42. Chương 42	85
43. Chương 43	88
44. Chương 45	93
45. Chương 46	96
46. Chương 47	98
47. Chương 48	101
48. Chương 49	105
49. Chương 50	107
50. Chương 51	110
51. Chương 52	112
52. Chương 53	114
53. Chương 54	116
54. Chương 55	119
55. Chương 56	121
56. Chương 57	123
57. Chương 58	125
58. Chương 59	127
59. Ngoại Truyện 1	129
60. Ngoại Truyện 2	131
61. Ngoại Truyện 3	133
62. Ngoại Truyện 4	135
63. Ngoại Truyện 5	140
64. Ngoại Truyện 6 – Hết	143

Lần Nữa Làm Người

Giới thiệu

rong ấn tượng của cậu vệ sĩ Vệ Tiểu, Lưu Kinh tuyệt đối là một thiếu gia đồn mạt tận cùng. Những

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lan-nua-lam-nguoi>

1. Chương 01

Chương 1

“Ông già, đừng có cãi chày cãi cối nữa, cứ la hét lên đi, tỏ ra gắng gượng mà làm gì?” Vệ Tiểu tốt bụng nhắc nhở người nọ.

Cùng ra tay lần này với cậu còn có Trương Tam, hai người, một bên trái, một bên phải, vây lấy ông lão bán trái cây, chuẩn bị nện cho ông ta một trận.

Vệ Tiểu thấy thật chẳng biết bản thân còn tồn tại chút lương tâm nào không nữa. Trong mắt cậu bây giờ, cậu đã không khác gì con chó, chỉ vì chút xương tăn canh cặn mà bất chấp tất cả, chẳng chuyện tà trời nào Vệ Tiểu nghĩ mình không dám làm. Ông lão bán trái cây cũng ngỡ người không biết mình đã đắc tội ai, cứ đứng đó la oai oái, nhắng nhít cả lên, đoạn ôm lấy đầu hỏi bọn họ: “Các anh lấy quyền gì mà đánh người chứ?”

Tay Trương Tam vốn quá lão luyện trong mấy chuyện này rồi, cho ngay một cú đá vào bụng ông lão bằng chiếc giày có gấn đinh.

Vệ Tiểu may ra còn chút lương tâm, chỉ hươ hươ vài chiêu bồi thêm cho xong chuyện.

Cớ làm sao phải đánh ông lão, không phải là không thể nói, chỉ là có nói cũng có tác dụng gì, lão ấy biết cũng vô ích. Vệ Tiểu thấy đánh vậy cũng đủ rồi, bèn hỏi Trương Tam: “Anh Tam, đủ rồi đấy nhỉ?”

Trương Tam vẻ mặt hung ác, bản tính sinh ra đã thích ức hiếp người khác, tuy nhiên cũng nghĩ ông lão bán trái cây này có ức hiếp cũng chẳng sướng tay nên quyết định ngừng đánh, vừa dùng tăm xỉa mấy cái răng vừa hắt hàm quát: “Cái lão già rác rưởi này, dám đắc tội với thiếu gia Lưu.”

Ông lão bán trái cây ôm đầu quần quạy, ngơ ngác, mấy cái răng bị đánh gãy làm ông ngẩn ngơ ư ư ư.

“Tôi có quen thiếu gia Lưu nào đâu...”

Trương Tam trợn mắt hùng hổ nhìn ông lão thật thà, quát lớn: “Không biết mà dám nhìn ngó lung tung, thiếu gia Lưu thích nhìn là nhìn được hử, lại còn dám nhổ nước bọt nữa chứ, đánh thế là còn nhẹ!”

Lúc này dây nước mắt chảy dài trên má ông lão. Ông nào có tội tình gì cho cam, ông chỉ là người bán hoa quả dạo bên đường, hàng ngày thấy bao nhiêu người qua lại, đâu có biết vị thiếu gia Lưu ấy? Vệ Tiểu hiểu rõ oan tình này, chẳng qua đúng lúc thiếu gia Lưu đang ngứa tay muốn kiếm cớ gây sự với ai đó, một bãi nước bọt vô tình cũng đủ thành chuyện.

Người oan trên đời này thì nhiều vô kể, mới lần trước có một gã quay xe, không biết thế nào lại quay quay trước đầu xe thiếu gia, dù chưa va chạm và anh cũng không buồn đợi người ta giải thích, đã quy luôn cho gã đó cái tội láo lếu rồi lệnh cho đám đàn em xông tới đập nát mui xe, khổ chủ không dám làm gì, chỉ biết ngậm bồ hòn làm ngọt. Về đến nhà, lão gia tuy biết chuyện, nhưng đương lúc ăn cơm nên chỉ mắng anh đôi câu rồi thôi.

Trước đây, Vệ Tiểu cảm thấy dù sao trên đời này vẫn còn chút đạo lý công bằng, nhưng về sau không biết do mình số đỏ hay giẫm nhầm phân chó, lại đi chọn cái công việc vệ sĩ này mà làm.

Tuy lương bổng cũng được coi là đáng mơ ước, nhưng cái người cậu theo hầu thì thật không ra thể thống gì. Đã tính tình thiếu gia kênh kiệu thì thôi chưa bàn, lại còn lêu lổng du côn mới khổ.

Vệ Tiểu không phải là kiểu người “giữa đường thấy chuyện bất bình chẳng tha” nhưng đạo đức làm người vẫn có, lại từng ở trong quân ngũ mấy năm trời nên có thể nói chống lự cứu nạn đều đã từng nếm trải hết. Sau này xuất ngũ, nếu không vì bất mãn với công việc được giao thì cậu đã không gặp cái loại người chẳng ra người, ngợm chẳng ra ngợm như Lưu Kinh làm gì. Ngặt nổi hợp đồng đã ký, thêm nữa tại số cậu xui xẻo, không rõ làm sao lại được thiếu gia Lưu ưu ái trọng dụng, vốn chỉ là một tên vệ sĩ quen ngoài vòng, giờ cậu đã là một thân tín của anh.

Cùng đi cùng về nên cậu biết không ít chuyện. Vệ Tiểu cũng hiểu rõ, đã phóng lao đành phải theo lao, chứ muốn thoát ra khỏi cái vòng này e rằng rất khó. Cũng giống như một góc của núi băng, hễ lộ ra đều đáng sợ khủng khiếp.

Cái mà người ta hay gọi là “giao du cả hắc bạch lưỡng đạo”, hô mưa gọi gió, thích làm trời làm đất gì cũng được, chính là ám chỉ gia đình họ Lưu này đây.

Ngoài mặt kinh doanh đã lớn lắm rồi, vậy mà những thứ ảm sâu trong đó còn huyền bí hơn. Từ khi Vệ Tiểu nhận ra chúng, cậu bắt đầu suy tính tìm cách làm sao để toàn mạng thoát thân, mà hiềm nổi một khi tai họa đã ập đến thì có mà tránh chẳng được.

Chết lúc nào không chết, lại đúng dịp bạn gái cậu đến thăm cơ chứ.

Kéo theo cơ man là rắc rối theo sau.

2. Chương 02

Chương 2

Vệ Tiểu, tên cũng như người vậy, cậu thích cười, bề ngoài luôn toát lên vẻ lạnh lùng sắt đá thường thấy ở người đã từng tham gia quân ngũ, nhưng tiếp xúc lâu mới biết con người sắt đá ấy cũng ấm áp vô cùng.

Được làm bạn gái của người như vậy thì hạnh phúc biết bao, nhưng Vệ Tiểu có một yếu điểm, đó là nhát gái, thích người ta mà không dám theo đuổi. Cũng vì lẽ ấy mà mãi đến khi rời quân ngũ, cậu mới dám tỏ tình với cô gái đã lỡ thích từ hồi học cấp hai.

Cũng may là cô nàng cũng thích Vệ Tiểu, nên hai người ấy đã nhanh chóng thành đôi.

Sau khi xuất ngũ, Vệ Tiểu phải ngậm ngùi bỏ quê nhà lên thành phố M kiếm sống vì tổ chức không sắp xếp nổi cho cậu một công việc như ý, lồi thoi thể nào lại tìm đúng công việc hầu hạ cho thiếu gia Lưu Kinh. Lương thì cao thật đấy, ngặt nỗi đôi khi phải làm một vài việc thiếu lương tâm khiến Vệ Tiểu rất phiền lòng.

Thiếu gia Lưu tuy là một tên lưu manh nhưng lại đối xử với cậu rất hậu, khi thì tặng bạt lửa đắt tiền, thất lưng xịn hàng hiếm, lúc thì cho ví da được làm thủ công. Vệ Tiểu cũng biết Lưu Kinh quý trọng mình như thế nào, vì rằng số người đi theo hầu hạ Lưu Kinh lâu hơn so với cậu rất nhiều mà anh chỉ thích mỗi cậu kẻ cận, ngay cả mát xa tắm hơi cũng theo để cùng hưởng lạc thú.

Vệ Tiểu cũng không rõ vì sao mình lại lọt vào mắt xanh của anh nữa. Đến ngay cả quản gia nhà họ Lưu có việc gì cũng tìm cậu thương lượng, điều này làm cho Vệ Tiểu hay dè dặt và bất an. Cậu không hề biết nguyên nhân mình được coi trọng như vậy thực chất vô cùng đơn giản, chính là hai cái má lúm đồng tiền dễ thương mà cậu đang sở hữu.

Ngày mới nhận việc, Vệ Tiểu được phân công làm bảo vệ canh cổng, thiếu gia Lưu thường vẫn ngồi xe ra ra vào vào, thấy cái cậu này trông cũng có vẻ dễ nhìn nên hay để ý, hơn nữa phòng của anh vừa vặn có thể phóng tầm nhìn bao quát cả khu vườn.

Nhiều khi anh đứng cạnh cửa sổ, vừa uống cà phê vừa ngắm nhìn cậu bảo vệ ưa cười.

Thật lòng mà nói, Lưu Kinh không thích những người làm công như vậy. Tuy là dân lưu manh nhưng ít nhiều anh cũng được thừa hưởng từ cha dòng máu quyết đoán đôi khi đến lạnh lùng, đối xử với người hầu kẻ hạ rất tốt song tuyệt đối không dung túng. Người như Vệ Tiểu, suốt ngày hi hi ha ha, với ai cũng từ tốn nhẹ nhàng, nếu chẳng may bị anh bắt gặp, thế nào lão quản gia cũng nhận lệnh trực tiếp đi tìm mà trị ột trận nên thân.

Vậy mà Vệ Tiểu lại là trường hợp ngoại lệ của ngoại lệ, mỗi lần nhìn cậu cười, anh lại lảng lảng một cảm khúc khoan khoái khó tả. Phải chăng đó là lý do anh luôn muốn cậu kẻ cận bên mình nhiều hơn? Đôi khi trong cuộc sống, có những việc tưởng chừng không thể giải thích nổi lại thành sự thật, Vệ Tiểu lại ứng đúng vào chuyện ấy, vô tình trở thành vệ sĩ thân tín của Lưu Kinh.

Vệ Tiểu không cho rằng vị trí mình đang có là chuyện gì tốt đẹp, vì ở vị trí ấy cậu biết quá nhiều việc đáng lẽ không nên biết thì hơn.

Bản thân biết quá nhiều mà lúc nào cũng phải cầm như hến, quả đúng là ác mộng đối với cậu, bởi chỉ cần một câu nói sơ sẩy là xem như tự hại mình đầu rơi máu chảy, xương tan thịt nát. Vệ Tiểu là người tài năng không mấy nổi trội, cũng không khéo ăn khéo nói, chỉ được cái tính tình hòa nhã, lúc nào cũng cười, biết chịu khó lắng nghe. Bởi vậy Lưu Kinh rất ngạc nhiên khi nghe tin Vệ Tiểu từng có thời làm lính.

Phải tận sau này có dịp ghé nơi ở của Vệ Tiếu, quả nhiên phát hiện tấm drap giường phẳng phiu không khác nào miếng đậu phụ đúng chuẩn nhà lính. Lưu Kinh ngồi ngay ngắn trên giường đưa mắt nhìn Vệ Tiếu. Mỗi lần như này, Vệ Tiếu đều cảm thấy vô cùng căng thẳng.

Lưu Kinh liền cười bảo Vệ Tiếu qua ngồi cạnh, bắt đầu hỏi han về những ngày trong quân ngũ.

3. Chương 03

Chương 3

Cha của Lưu Kinh cũng xuất thân từ lính, nên không lạ khi anh thích phong thái quân nhân của Vệ Tiếu. Tuy có người chê bai Vệ Tiếu là lính ngốc, nhưng Lưu Kinh lại thích điều đó.

Người như Lưu Kinh bề ngoài lác ca lác các vậy thôi chứ bên trong chứa đầy những toan tính. Sinh ra trong một gia đình hắc bạch lưỡng đạo lại phải sống thiếu mẹ từ nhỏ, bất kể ai xung quanh, anh cũng đề phòng. Từ nhỏ Lưu Kinh đã được huấn luyện ý thức cảnh giác cao độ, duy chỉ một lần lơ là dẫn đến bị chơi vố đầu.

Vệ Tiếu cũng từng nghe người ta kể, hồi còn bé, Lưu Kinh được một bảo mẫu ngày đêm chăm sóc, đối xử với anh tốt đến độ anh coi người ấy như là mẹ của mình vậy.

Ngờ đâu lòng người khó đoán, bà ta lại rắp tâm dụ dỗ cha anh để rồi có thai, từ đó bắt đầu tìm cách khử Lưu Kinh, ý định làm bà chủ gia đình họ Lưu. May mà ông chủ Lưu không phải là loại người hồ đồ, hơn nữa tình cảm của lão dành cho người vợ quá cố vẫn còn nặng lắm, cuối cùng lão quyết định ép bà bảo mẫu phá thai.

Từ đó trở đi, Lưu Kinh lột xác trở thành một con người hoàn toàn khác.

Vệ Tiếu không biết có nên thông cảm Lưu Kinh hay không, chỉ cảm thấy chuyện di ghê con chồng đây rầy ra đó, nếu như ai cũng vì chuyện này mà thay đổi thì xã hội loạn mất thôi. Tuy cậu không mặn mà với việc làm thuê cho nhà họ Lưu nhưng lương bổng mỗi ngày một sộp, lại được tính theo năm, xem thì nhiều, nhưng không phải được trả đủ một cục.

Điểm này cũng giống như đi làm ở Foxconn, hễ đã câu được người rồi, người ta sẽ không phản đối chuyện bạn đi hay ở, những chỉ cần bạn rời công ty thì một các người ta cũng không trả cho bạn. Vệ Tiếu chẳng khác nào con thỏ bị cà rốt cám dỗ, luôn tin rằng tương lai ở trước mắt, cứ cầm đầu cầm cổ làm, đến lúc nhìn lại ấy vậy mà đã qua hơn một năm.

Mới chớm ấy thời gian mà Vệ Tiếu thay đổi khá nhiều, lắm khi soi gương, cậu cảm giác cái người trong gương không còn là Vệ Tiếu của trước đây nữa, quả thật sa đọa đến mức không cách nào nhận ra được.

Vệ Tiếu của bây giờ chẳng còn đồ mặt vì đã một ông lão bán hoa quả trên đường nữa rồi. Đúng lúc này thì bạn gái của cậu gọi điện, một là giục cưới vì tuổi cũng không còn trẻ, hai là cũng muốn lên thành phố, vừa mở mang tầm nhìn, vừa tìm cơ hội phát triển, nên quyết định đến dựa dẫm Vệ Tiếu.

Vệ Tiếu lần đầu tiên mở miệng xin Lưu Kinh cho nghỉ phép một hôm. Cậu cũng biết tính khí thất thường và có phần biến thái của Lưu Kinh, vậy nên xin phép cũng mở lời lựa lúc anh đang vui.

Lúc này Lưu Kinh đang chơi trò Truth or Dare(*) với hai em người mẫu chân dài. Mấy cô em vừa lấy tay che cặp ngực lồ lộ vừa thi nhau cười khúc khích, áo quần trên người đã bị lột sạch trơn chỉ còn mỗi đồ lót. Trong khi bàn tay Lưu Kinh đang mãi miết mơn trớn da thịt mấy em thì Vệ Tiếu cất tiếng khiến bao nhiêu cao trào chợt nhũn ra hết cả.

(*) Truth or Dare: Trò chơi đồng đội mà trong đó, người chơi A hỏi đồng đội B của mình là “Truth or Dare?”, nếu B chọn “Truth” thì A sẽ hỏi B một câu hỏi thường là khá riêng tư hay tréo ngoe, nếu B chọn “Dare” thì A sẽ khiến B làm một việc gì đó nằm trong phạm vi B có thể làm được, thậm chí cả uống rượu hay lần lượt lột từng món đồ trên người mình.

Cảm giác cụt hứng trào dâng trong lòng, chẳng khác gì đang yên lành bị thằng nào đó đâm một nhát từ sau lưng, Vệ Tiểu không lạ gì cái biểu hiện này của Lưu Kinh, sợ anh mất hứng lại không ỉn nghĩ phép nên vội vàng vàng giải thích, thật sự là bạn gái cậu không quen đường sá ở đây.

Mà bất ngờ là Lưu Kinh không hề gây khó dễ, lại còn bảo: “Hiếm được dịp bạn gái cậu lên, để tôi tiếp đãi.” Vệ Tiểu đâu nghĩ Lưu Kinh lại nói vậy, cũng cảm thấy ái ngại thay.

Vốn hiểu cái tính gần gũi của Lưu Kinh, Vệ Tiểu chỉ đành chấp thuận. Cứ ngỡ Lỗ Bình cũng sẽ ái ngại khi biết chuyện này, nào ngờ cô nàng lại hào hứng ra phết, cũng muốn nhân cơ hội này ra mắt cậu chủ của người yêu.

4. Chương 04

Chương 4

Lưu Kinh nói tiếp đãi thật ra là yêu cầu Vệ Tiểu dẫn bạn gái theo để chơi cùng anh.

Bữa cơm thật ra cũng ngon lành.

Lần đầu tiên được diện kiến Lưu Kinh, Lỗ Bình sưng người như không còn tìm ra hương hướng. Vệ Tiểu không mấy ngạc nhiên, vì đã nhiều lần thấy tình cảnh này rồi.

Lưu Kinh thật sự rất đẹp, đẹp đến nỗi cô nào gặp anh đều thấy tim mình đập loạn xạ cả lên, lòng xao xuyến không sao tả nổi.

Cơm nước xong xuôi, Vệ Tiểu đưa bạn gái về khách sạn, Lỗ Bình vẫn thấy có gì đó tiếc nuối, cảm khái sao Lưu Kinh lại có thể đẹp đến vậy.

Ngay cả Vệ Tiểu lần đầu tiên gặp Lưu Kinh cũng thấy quái lạ, người đâu mà đẹp lạ lùng, da trắng nõn nà cứ như từ trong bức tranh nào đó bước ra, và cũng vì cái vẻ ngoài thanh tú ấy mà Vệ Tiểu từng hoài nghi anh chàng mặt trắng này chắc không phải cậu chủ của mình. Về sau biết đây chính là con trai của ông chủ, Vệ Tiểu vẫn mất hồn đến hơn nửa ngày, không nghĩ ra được có làm sao một người phốp pháp và có phần hơi thô như ông chủ Lưu lại có thể sinh ra đứa con như vậy, cho đến ngày được Lưu Kinh cho xem bức di ảnh của mẹ anh, Vệ Tiểu mới biết hình hài đẹp đẽ này được tạo ra từ đâu.

Chuyện bạn gái mình có cảm tình với Lưu Kinh không khiến Vệ Tiểu ghen tuông, dù sao tình cảm giữa cậu và bạn gái là chân thành thật sự, Lỗ Bình có hỏi cũng bởi Lưu Kinh quá đẹp trai mà thôi. Nhưng Vệ Tiểu nằm mơ cũng không ngờ được rằng chuyện kiếm việc làm mà Lỗ Bình đề cập với Lưu Kinh trong lúc trà tam rượu tứ đã được Lưu Kinh sắp xếp đâu vào đấy rồi.

Tuy chỉ là một công việc bán hàng, nhưng đối với Lỗ Bình đã đủ thỏa lòng, bởi ở cái phố thị này chạy bạc mặt để kiếm một công việc vốn đã khó, tìm được một công việc tốt như vậy càng khó hơn.

Sau khi nhận tháng lương đầu, việc đầu tiên cô nghĩ đến là mời cơm Lưu Kinh, cảm ơn lòng tốt của anh. Vệ Tiểu sợ bạn gái mình lo lắng nên trước giờ chưa kể cho cô nghe những việc làm thất đức của Lưu Kinh, mà sợ rằng lúc này có nói Lưu Kinh thế nào đi chăng nữa, chưa chắc bạn gái cậu đã tin.

Vệ Tiểu vốn dĩ là tuýp người đơn giản, cậu nghĩ Lưu Kinh tuy không phải người tốt nhưng đối xử với người ăn kẻ ở ít ra không đến nỗi nào.

Lúc mời lại lo không biết Lưu Kinh có đồng ý không vì từ trước tới giờ anh chưa từng nể mặt ai. Thế mà Lưu Kinh nhận lời, quả là một chuyện hiếm thấy.

Lúc tiễn bạn gái ra về, Vệ Tiểu có cảm giác hình như tâm trí Lỗ Bình có gì đó không yên. Cậu chỉ nghĩ có vẻ Lỗ Bình vẫn còn mệt sau một hồi ăn uống chuyện trò với Lưu Kinh, phải đến khi biết chuyện bạn gái mình với Lưu Kinh, cậu mới dần tỉnh ngộ, thì ra ngay từ lúc đó Lỗ Bình đã thay lòng đổi dạ. Lỗ Bình tự tiện gọi điện cho Lưu Kinh mà cậu không hề hay biết.

Đối với Lưu Kinh mà nói, có quá nhiều gái tự dâng mình lên cửa, do đó nếu ngủ với bạn gái của thuộc hạ mình, anh cũng không nghĩ là mình sai, huống hồ đối phương là người chủ động.

Lưu Kinh không thích theo đuổi loại con gái dàng hoang đứng đắn, chỉ thích mấy em làng chơi hay tình một đêm gì đó thôi, càng dâm dật phóng dăng càng tốt. Trong suy nghĩ của anh, loại phụ nữ bóng bảnh trả tiền ấy đến cũng dễ mà đi cũng dễ. Không ngờ rằng, lần đầu tiên lên giường với Lỗ Bình lại làm anh rung động và ấn tượng đến như vậy, vẫn biết Lỗ Bình là gái còn trinh nhưng quần đã cởi rồi không lẽ không chơi, thế là thật luôn em ấy.

Xong việc, mọi thứ đầu lại vào đây, ứng theo cái quy luật ghét rồi rắm của Lưu Kinh, Lỗ Bình bị anh quăng sang một bên như cái cách anh từng làm đối với bao đứa con gái khác. Lỗ Bình vốn là dân quê, gia đình cổ hủ, dạy cô phải làm “gái ngoan”, chẳng qua lần này xui xẻo gặp phải Lưu Kinh để rồi vướng vào lưới tình khó gỡ, cô cứ ngỡ đến đó rồi đời sẽ sang trang.

Đạo gần đây Vệ Tiểu cảm nhận thần thái của Lỗ Bình không được tốt, người cũng tiêu tụy trông thấy.

Đã có lúc cậu cũng không hiểu mình đã làm gì khiến Lỗ Bình phật lòng mà cô trở nên lạnh nhạt với mình như thế, còn đòi chia tay cậu mấy bận.

Ban đầu Vệ Tiểu cho rằng Lỗ Bình chịu áp lực nặng nề do công việc mới. Chỉ đến khi Lỗ Bình uống thuốc ngủ tự vẫn, cậu mới biết sự việc không đơn giản như thế. May mà người ta phát hiện kịp thời, chứ không Lỗ Bình đã trở thành người thiên cổ.

Vệ Tiểu ngày đêm túc trực trước phòng bệnh chăm sóc Lỗ Bình, cũng không dám hỏi cô vì sao lại ra nông nỗi này, bận bịu quá không có cả thời gian hầu hạ Lưu Kinh. Lưu Kinh lại hay ỷ lại vào Vệ Tiểu, thành thử cứ nửa tiếng đồng hồ lại gọi điện thúc giục một lần.

Vệ Tiểu bị thúc thiếu điều quỳ mọp đất, thưa thưa bẩm bẩm: “Tôi cần rơm cần cỏ lạy cậu, cậu làm ông nội tôi rồi còn chưa đủ hay sao?”

Lưu Kinh rất thích thú khi làm khó Vệ Tiểu, thích Vệ Tiểu, nay lại nghe một người bình thường luôn nghiêm túc lại có phần khô cứng như Vệ Tiểu gọi mình là ông nội, liền cười tít mắt tít mũi: “Đừng gọi tôi là ông nội, gọi là ông trời cũng không thay đổi được gì đâu, cậu nhanh về đây, ở đây ba chân còn thiếu một chân, cậu không về tôi sai chúng nó bắt cậu về.”

Vệ Tiểu chẳng định loan tin Lỗ Bình tự vẫn, nhưng đến lúc này rồi không nói khôngặng, đành thở dài: “Tôi không về được đâu, Lỗ Bình tự vẫn.”

Lưu Kinh vốn chỉ muốn trêu đùa chút thôi, nghe Vệ Tiểu nói vậy chợt nhú mày lại. Anh tuy là dân lưu manh nhưng đầu óc hoàn toàn không mụ mị, lập tức nghĩ phải chăng Lỗ Bình đang dùng khổ nhục kế? Lưu Kinh cảm thấy không vui, lại cho rằng Vệ Tiểu đã biết tổng mọi chuyện rồi nên cứ thế mà nói toạc ra: “Chỉ là cái màng trinh thôi chứ có gì, nếu cô ta thấy thiệt thòi, đi tìm nơi nào đó vá lại, cậu nhắn cho cô ta đừng có giở trò với tôi, miễn nói là giả chết, có chết thiệt tôi cũng kệ, tội cũng kệ, chết thì chết xa xa một tí, đừng giở trò mèo vớ vẩn.”

Vệ Tiểu không nói nên lời, phải mất một hồi sau mới dần dần hiểu ra những gì Lưu Kinh nói.

Lúc này bệnh viện rất đông người, cậu đứng tại góc trong đại sảnh, lặng im bất động.

Không ngừng nghĩ ngợi, Tại sao lại ra nông nỗi này, tại sao có thể như vậy?

Người con gái cậu nâng niu như vàng như ngọc, tại sao lại như vậy? Vệ Tiểu cố lấy sức thở hắt đôi cái, hai chân dường như mềm nhũn.

Không khác nào đang phải chịu tra tấn dưới địa ngục.

Người con gái cậu yêu nhất...

Vệ Tiểu cố hết sức để thở, tựa thể đó là việc duy nhất cậu có thể làm trong lúc này. Trở về phòng, cậu vờ như không biết gì cả, nhân nại chăm sóc Lỗ Bình.

5. Chương 05

Chương 5

Vệ Tiểu tắt điện thoại, dành hết tâm trí để chăm sóc cho Lỗ Bình, đợi đến lúc Lỗ Bình khá hơn mới về lại bên Lưu Kinh, nhưng cũng chỉ là chào hỏi qua loa rồi đi.

Vệ Tiểu nghĩ kĩ rồi, nơi như thế này không thể làm việc được nữa. Cậu đang thu dọn hành lý thì Lưu Kinh bước tới, chặn ngay đầu cửa rồi hất hàm hỏi: “Ý cậu là sao?”

Vệ Tiểu là người có lý có tình, cậu biết rõ chuyện của Lỗ Bình không thể trách Lưu Kinh, nếu cô không tự nguyện, Lưu Kinh đời nào xơi được cô? Anh chơi bao nhiêu đứa con gái cũng mặc, nhưng tại sao lại đùa giỡn với Lỗ Bình? Vệ Tiểu ngẩng đầu nhìn anh, quan hệ chủ tớ từ trước tới giờ vẫn tốt đẹp, tính cách hai người tuy không quá giống nhau nhưng được cái Lưu Kinh luôn ưu ái cậu nhiều hơn người khác, thậm chí nhiều khi còn nghe lời cậu nữa cơ mà.

Vệ Tiểu nghĩ dù sao cũng không làm ở đây nữa, bèn lấy tư cách bạn bè thay cho quan hệ chủ tớ, nói với giọng điệu dứt khoát: “Cậu rõ vì sao tôi làm như vậy mà.” Lưu Kinh cũng đoán biết được lý do Vệ Tiểu đòi đi, thấy Vệ Tiểu căng thẳng, anh cũng không muốn nhún nhường liên tục mấy lần khiến cậu giận, khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn ấy đâu có nỡ nụ cười đầy nham hiểm thì cũng đẹp đến tinh xảo, đánh một cái liếc hướng về Vệ Tiểu.

Vệ Tiểu thấy không mấy quan tâm Lưu Kinh có nhìn mình hay không, chỉ xách hành lý lên rồi cất bước. Lưu Kinh đi tới giữ Vệ Tiểu lại. Vệ Tiểu khỏe hơn Lưu Kinh rất nhiều, tuy bị anh kéo lại vẫn bước đi được, lại còn kéo Lưu Kinh theo. Lưu Kinh bỏ về nhượng bộ: “Chỉ là một đứa con gái thôi mà, tôi bù cho cậu đứa khác, đẹp hơn con nhỏ đó nhiều.”

Vệ Tiểu cứ thế mà cầm đầu bước đi, cảm xúc chai lì không thiết phải giận dữ.

Lưu Kinh cuối cùng cũng kiên tiết, tính khí kiên hùng sẵn có lâu nay lại được dịp bùng lên. Anh xông ra ngoài hét lớn.

Bọn người bên ngoài luôn chực sẵn để chờ lệnh, nghe Lưu Kinh hô hoán, lại thấy Vệ Tiểu hầm hầm bước ra, có hai thằng vội chạy đến vây Vệ Tiểu lại.

Vệ Tiểu biết rõ Lưu Kinh là người thiếu đạo đức nhưng không ngờ rằng chuyện mình nghỉ việc cũng rắc rối như vậy. Trong khi cậu đang bị bọn người làm đến vậy chặt, Lưu Kinh hất hàm bước ra khỏi vòng vây.

Vệ Tiểu tính bỏ chạy nhưng bọn người làm đã vây quanh mất rồi, mấy kẻ này vốn dĩ đều là đồng nghiệp của cậu cả, có người chơi thân, có người chỉ quan hệ xã giao, Vệ Tiểu không nỡ đánh đàn ông ngoan ngoãn để họ kéo trở lại phòng.

Cậu vừa bước chân vào phòng thì Lưu Kinh cũng vội cho người đến bệnh viện nhét cho Lỗ Bình một vạn, bảo cô ta đi vá lại màng trinh, càng nhanh càng tốt.

Đến khi mọi việc xong xuôi, Vệ Tiểu biết chuyện thì Lỗ Bình đã lặng lẽ rời khỏi bệnh viện không lời từ biệt. Cậu nổi cáu muốn tìm Lưu Kinh tính sổ, Lưu Kinh vẫn đứng đó không biểu hiện gì.

Lưu Kinh thông minh nhưng lại hồ đồ hết lần này đến lần khác trong chuyện của Vệ Tiểu, và anh cũng biết, một người vui vẻ hay cười như Vệ Tiểu lại nổi nóng với mình như vậy thì không dễ ngày một ngày hai mà bỏ qua ngay được.

Anh còn trêu đùa Vệ Tiểu: “Đàn bà như quần áo, cậu thay đi là xong, con nhỏ đó ngực lép lắm, một tay tôi đã nắm gọn rồi, lần sau tôi giới thiệu cho cậu con ngực to, đảm bảo cậu sướng rên.”

Vệ Tiểu mặt đỏ như gấc, không phải vì xấu hổ mà vì khí giận đã bốc lên tận cổ.

Nhưng suy cho cùng thì mình cũng chỉ là con sâu cái kiến trong tay người ta mà thôi, cậu đành nín nhịn cho xong chuyện.

Vậy mà Lưu Kinh lại tưởng cậu xấu hổ, đến bên vỗ vai có vẻ thân mật.

Lưu Kinh rất quý Vệ Tiếu, chính anh đôi khi cũng cảm thấy kỳ quái, ở Vệ Tiếu có gì đó rất lạ, rất dễ mến. Lưu Kinh tuy thỉnh thoảng hồ đồ nhưng bọn người bên cạnh anh lại không phải lũ ngốc, cũng đôi lần nhắc nhở chủ mình.

Lưu Kinh hoàn toàn để ngoài tai những lời nhắc nhở đó. Anh từ khi sinh ra đến người toàn bắt nạt người khác, có ai dám động đến anh một sợi tóc? Còn Vệ Tiếu, dù trong lòng không lấy làm vui vẻ, nhưng cái gì cần đều làm đầu vào đấy.

Việc ấy xem như đã là quá khứ. Tính cách Vệ Tiếu trước nay vẫn rất tĩnh, chẳng qua là chó cùng rứt giậu mà thôi. Tạm thời cậu sẽ nhín nhịn, đợi đến khi hết hợp đồng hằng tính.

Cái gì đến cũng phải đến, Lưu Kinh bàn với Vệ Tiếu chuyện tăng lương, cốt để làm cậu vui lòng.

“Cậu thấy lương cao hơn trước rồi đúng không, tôi tăng cho cậu đấy” Lưu Kinh cất giọng lấy lòng Vệ Tiếu.

Vệ Tiếu nghe xong cười miễn cưỡng, nụ cười qua loa ấy lại toát lên vẻ đẹp tự nhiên. Lưu Kinh thích nhìn Vệ Tiếu cười, anh đưa tay nựng má Vệ Tiếu, âu yếm nói: “Vài hôm nữa trang bị cho cậu thêm chiếc xe, à, bằng lái cậu thi xong rồi chứ hả?”

Vệ Tiếu bị hỏi bất ngờ. Thời đi lính cậu đã học lái xe, bằng cũng có rồi, nhưng lâu nay không lái, không biết giờ thế nào.

Nghe Vệ Tiếu đáp, Lưu Kinh lấy làm phấn khởi lắm: “Tốt rồi, cậu cứ luyện lại đi, sau này làm tài xế riêng cho tôi là được, lúc nào tôi đi chơi sẽ rủ cậu theo.”

Vệ Tiếu đang muốn né Lưu Kinh, giờ lại lòi ra cái nhiệm vụ ngoài ý muốn này, quả là đáng hơn thuốc.

Vệ Tiếu từ đó làm tài xế riêng cho Lưu Kinh.

Tài xế riêng của Lưu Kinh giờ trở thành bán thất nghiệp. Ông ta vốn là một tài xế lớn tuổi, làm việc trong gia đình họ Lưu cũng khá lâu rồi, đang yên đang lành tự nhiên bị cho ra rìa quả là đáng, trong lòng ông ta thấy buồn, có cảm giác như mình đang bị thách xó xỉnh Vệ Tiếu làm bẽ mặt. Thế là rất nhanh sau đó lời ông tiếng ve được truyền đi, nào để là được lòng cậu chủ, bạn gái cũng đem hiến tế.

Vệ Tiếu vẫn giữ thái độ im lặng.

6. Chương 06

Chương 6

Lưu Kinh không biết mình đã gây thù chuốc oán cho người khác, cứ vô tư ngồi xem phim người lớn, đang đến đoạn 3P, cảnh một gã chơi gái xong lại qua chơi trai, Lưu Kinh thấy phấn khởi, cũng muốn bắt chước chơi thử một lần. Liếc ngang liếc dọc một hồi chưa tìm ra ai thích hợp cả, không khó tìm gái, tìm trai mới là vấn đề. Cao thì anh không thích, thấp lại toàn lũ ái ái, chỉ bằng trực tiếp tìm gái cho xong, mà tìm hẳn đám “đàn ông đích thực” thì cũng toàn đám lông lá rậm dày, trông thôi đã thấy gớm. Cuối cùng Lưu Kinh cũng tìm được người ưng ý, chẳng ai xa lạ, đích thị Mr. Vui tính – Vệ Tiếu tiên sinh.

Nhân lúc hai người cùng đi ra ngoài, Lưu Kinh liền tìm một nơi vắng vẻ rồi bảo Vệ Tiếu dừng xe ở đó.

Anh từ hàng ghế sau lách tới ghế trước, tay như cá chạch trườn tới khúc eo của Vệ Tiếu, mân mê phần lưng của cậu, rồi thủ thỉ: “Hồi đi học, có chơi trò ‘anh em’ không?”

Lưu Kinh được bảo bọc từ bé đến lớn, nhưng lên cấp ba thì cũng như bao học sinh khác, buộc phải vào ở ký túc xá để rèn luyện tính kỷ luật, chỉ có điều, cái cần học thì không học, toàn học thói lưu manh, cộng thêm bản tính sẵn có lại thêm lưu manh hơn bao giờ hết.

Thời gian đầu chúng bạn trong ký túc xá đều chưa biết anh tính khí thế nào, một vài đứa rồi hơi còn đem anh ra làm trò tiêu khiển giải sầu.

Sau biết được Lưu Kinh mới đích thực là lưu manh, mấy đứa xúi quẩy ấy đã bị xử cho đến độ tru tréo thảm thiết.

Khi nghe Lưu Kinh hỏi mình như vậy, Vệ Tiểu trơ ra.

Vệ Tiểu không ngờ cặp mắt cười híp của mình lại hại chủ ghê gớm cỡ đó, tuy lúc này lửa giận đã bốc lên ngùn ngụt nhưng cậu vẫn chỉ mỉm cười khoe má lúm đồng tiền.

Lưu Kinh càng lúc càng quá trớn, áp sát đầu mình vào Vệ Tiểu rồi phải hơi ra. Luồng hơi này không làm cho Vệ Tiểu nổi điên, chỉ làm ặt cậu căng ra mà thôi.

Lưu Kinh bắt đầu sờ soạng bậy bạ, nghĩ rằng Vệ Tiểu sẽ xấu hổ, nên chỉ sờ qua loa rồi ngừng.

Vệ Tiểu không nói lời nào, lái xe đến đúng địa điểm Lưu Kinh muốn đến.

Lưu Kinh xuống xe, theo thường lệ, kéo Vệ Tiểu cùng nhau hưởng lạc thú.

Vệ Tiểu cũng nể mặt Lưu Kinh, lẻo đẻo đi sau, hình như mỗi lần đến đây cậu đều như vậy, tú bà và mấy cô gái làng chơi đều biết Vệ Tiểu thật sự đang hoang.

Vì thế, trong khi Lưu Kinh ôm một em đi hoan lạc, Vệ Tiểu lủi thủi trở về chỗ để xe. Cậu đã cố tình đỗ xe vào góc khuất tránh sự theo dõi của camera.

Ngày trước đi lính Vệ Tiểu quá hiểu cái việc này, vừa chui vào trong xe cậu vội tìm dây phanh, rồi không một chút do dự vặn đứt nó đi.

Lưu Kinh chơi chán chê bước ra, Vệ Tiểu đã đợi sẵn. Cậu cung kính mở cửa mời Lưu Kinh lên xe, rồi đóng sập lại, ngồi vào ghế tài, nổ máy.

Vệ Tiểu cố gắng thở đều, trong từng hơi thở ẩn chứa sự nôn nóng. Xe tăng tốc dần, chậm chậm chạy ra khỏi bãi giữ xe khổng lồ thuộc khu hộp đêm tư nhân, xuyên qua con đường nhỏ đầy bóng mát, rồi ra đến đường chính. Cái khách sạn chuyên kinh doanh da thịt phụ nữ này làm ăn khá phát đạt, chọn vị trí khá heo hút chủ yếu là để tránh con mắt theo dõi của chính quyền, thành thử đường đi chính bây giờ khá yên tĩnh, thi thoảng mới có vài xe đi qua.

Lưu Kinh trông mắt hồn lạc vía, vừa nãy lại hút một điếu cần sa nên vẫn còn mê man, mắt lơ đãng nhìn như người vô hại. Vệ Tiểu không nói nhiều, âm thầm lái xe, mồ hôi túa ra ướt lòng bàn tay, hai bàn tay cứng đờ giữ chặt vô lăng lái.

Tim cậu đập liên hồi như trống trận. Lắm bả giống như đọc thần chú, trừ hại cho dân, trừ hại cho dân...trước mặt là khúc cua cần phải rẽ, Vệ Tiểu mím chặt môi, rồ ga phóng thẳng tới.

Mặc dù đã có sự chuẩn bị trước, nhưng lúc bị đâm vẫn choáng váng mặt mày, trán đập trầy trụa, may mà có túi an toàn bật ra nhanh, bảo vệ toàn bộ phần trước cơ thể.

Lưu Kinh mới thật là đen đủi, có cảm giác như bay từ sau tối trước, đâm sầm vào bên phải cửa xe, trong phút chốc, máu từ đầu chảy ra lênh láng. Vệ Tiểu không chần chừ, kéo tuột dây an toàn thoát thân.

Cậu biết nơi này ít người qua lại, chỉ cần chậm vài phút nữa thôi, tên họ Lưu khôn nạn sẽ về châu ông bà. Trong lúc nghĩ như vậy, cậu đã chạy ra đường, giả vờ như đang cố vẫy xe.

Mãi tận lúc này cậu mới phát hiện, giết người nào phải chuyện dễ dàng như vậy? Toàn thân cậu run lên, hình ảnh Lưu Kinh nhảy nhua máu me ngập tràn trong đầu cậu.

Vệ Tiểu thở hổn hển, bụng nghĩ, loại người như Lưu Kinh sống chỉ tổ chặt đất, tốn gạo, nhưng suy cho cùng vẫn chưa đến nỗi ác bá tận cùng. Vả lại, vốn dĩ con người ai cũng có trái tim, tim ai cũng chảy máu đỏ, đối diện với sinh mạng của một con người, cậu không thể ra tay tàn nhẫn được.

Rốt cuộc vẫn hối hận, cậu vội vàng quay đầu lại.

Nửa phần sau của chiếc xe đã biến dạng, vì lúc đâm thẳng, Vệ Tiểu đã cố ý tránh phía mình. Vì thế phần trước hẳn còn khá nguyên vẹn.

Lúc này, động cơ bị vỡ sinh ra tia lửa. Thoạt đầu hiện tượng ấy chưa rõ ràng, phải sau khi Vệ Tiểu tự mình thoát thân, đầu xe bắt đầu cháy. Vệ Tiểu biết ở trong bây giờ rất nguy hiểm, nếu tiếp tục cháy như thế, sớm muộn gì thùng xăng cũng phát nổ.

Đương do dự không biết nên làm thế nào, cậu đã chạy xộc đến, giống như khi nước lụt đến người ta thêm gì quan tâm mình có biết bơi hay không, cứ xông ra cứu người trước đã. Cậu xông thẳng vào, cả chiếc xe bây giờ bị bao phủ trong khói mù và lửa cháy rừng rực.

Vệ Tiểu nôn nao, không rõ Lưu Kinh còn sống hay đã chết. Đưa tay mở cửa, nhưng cửa giờ chẳng khác gì một cục than hồng, cậu chẳng nghĩ gì nhiều nhận, cố hết sức mở cửa xe ra, rồi cứ thế túm Lưu Kinh kéo ra ngoài, vừa túm vừa lôi vừa vác, nhanh chóng kiếm nơi nào để núp.

Trốn được vào một chỗ có vẻ an toàn, đồng thời lúc đó thùng xăng cũng nổ tung.

Vệ Tiểu hoảng sợ, thở hồng hộc liên tục, đoạn nhìn sang Lưu Kinh đầm đìa máu kể bên, nhất thời chẳng biết nên đi đâu về đâu nữa.

7. Chương 07

Chương 7

Khi được đưa đến bệnh viện, Vệ Tiểu mới biết trong lúc cứu Lưu Kinh, bàn tay mình đã bị bỏng, bây giờ mới có cảm giác đau.

Từ bé đến bây giờ là lần đầu tiên Vệ Tiểu bị bỏng, cơn đau này thật sự quá đối khổng lồ. Y tá nhìn thấy liền dẫn cậu đi chữa trị, băng bó vết thương. Cậu vừa thoáng hoàn hồn, kể đó bắt đầu lo sợ, nhớ lúc đó không có xe chạy tiện đường, chở hai người đến bệnh viện kịp thời, chỉ e Lưu Kinh đã chết vì mất quá nhiều máu.

Nếu chẳng may Lưu Kinh ngủm củ tỏi, gia đình họ Lưu chắc chắn sẽ truy cứu chuyện này. Mặc dù Vệ Tiểu đã tiên liệu, ngắt đứt dây phanh, xe vẫn do cậu cầm lái.

Và ắt hẳn cái gia đình tài phiệt này sẽ chẳng bỏ qua cho cậu. Nghe tin con trai lâm nạn, Lưu Tuyết Sinh tức tốc đến ngay, Vệ Tiểu đang run lấy bầy đã thấy ông chủ xuất hiện trước cửa, theo sau là tay chân thuộc hạ, vừa vào bệnh viện đã thu hút sự chú ý của biết bao người. Đây là lần đầu tiên Vệ Tiểu được diện kiến ông chủ Lưu.

Ông chủ đang ở độ tuổi trung niên, vẻ bề ngoài khôi ngô, giọng nói sang sảng, trông có vẻ cộc cằn lỗ mãng, nhưng Vệ Tiểu biết con người trông thô lỗ ấy nắm trong tay cả hai giới hắc bạch. Một ông trùm đầy quyền lực!

Vệ Tiểu nín thở đứng đợi một bên. Quả nhiên rất nhanh sau đó, cậu bị gọi vào tra hỏi.

Lúc này, Lưu Kinh đang được cấp cứu.

Vệ Tiểu lo nơm nớp, cả đời cậu đây là lần đầu tiên làm việc hại người, mục đích cuối cùng cũng chưa đạt được, thật không biết đó là may hay rủi. Vừa vào trong phòng, Lưu Tuyết Sinh vỗ bàn đánh bộp, truy vấn Vệ Tiểu ngay: “Mày lái xe kiểu gì thế hả?”

Vệ Tiểu lí nhí trả lời nguyên nhân là do phanh không ăn.

Ông chủ Lưu chưa xem hiện trường tai nạn, nhưng làm cái nghề của lão có quá nhiều kẻ thù, nghe Vệ Tiểu nói, lão có phần trầm ngâm, tự hỏi dạo gần đây hay là đắc tội với ai rồi, phải chăng có ai đó muốn hại con trai lão? Hơn nữa lão lại là người thận trọng, từ lúc Vệ Tiểu vào phòng, lão đã quan sát thấy băng quấn

trên tay cậu, cộng thêm vết bầm trên đầu, lão đoán biết tình hình lúc đó chắc chắn vô cùng nguy hiểm. Nếu Vệ Tiểu có vấn đề gì thật, e rằng giờ đây cái mà lão được thấy chỉ là xác con mình thôi.

Lưu Tuyết Sinh không hề đồ, nghĩ mình bạch xong bèn cố kìm nén cơn giận dữ, cho Vệ Tiểu lui trước, sau đó mới dặn dò thuộc hạ điều tra rõ ràng vụ tai nạn. Vệ Tiểu biết mình đã phạm tội tày trời, Lưu Tuyết Sinh có độc nhất mỗi thằng con quý tử, lỡ nó có mệnh hệ gì, với cái sự tàn độc đến không thể tàn độc hơn của lão, phỏng chừng Vệ Tiểu chỉ có nước chôn cùng.

Vệ Tiểu bất an lắm.

May mắn làm sao bác sĩ đã bước ra và thông báo, cuộc phẫu thuật thành công, Lưu Kinh bị va đập phần đầu, bây giờ cần phải theo dõi để phòng lưu lại di chứng. Vệ Tiểu thở phào nhẹ nhõm, không dám rời Lưu Kinh nửa phút, sợ chẳng may có vấn đề gì xảy ra, bản thân cậu lãnh đủ.

Thế nhưng điều không ngờ đến nhất lại xảy ra.

Rất nhanh sau đó, Lưu Kinh hồi tỉnh, ngay tại lúc ai ai cũng phấn chấn, anh lại chẳng nhớ nổi một ai. Mọi người sững sờ nhìn nhau, đành đi mời Lưu Tuyết Sinh đến.

Lưu Kinh nhận ra cha mình nhưng phản ứng có hơi kỳ lạ, biểu cảm anh nhìn ông dường như hơi sợ hãi, bác sĩ phải đặt câu hỏi kiểm tra với anh để tìm ra vấn đề nằm ở đâu.

Kết luận cuối cùng được đưa ra, Lưu Kinh bị tổn thương não, một phần trí nhớ bị tổn hại, Lưu Kinh hiện nay không khác gì đứa trẻ bảy, tám tuổi. Lưu Tuyết Sinh nghe xong, mặt sầm lại, nhìn con rồi lại không nói nên lời.

Vệ Tiểu chợt áy náy, trộm nghĩ: Lưu Tuyết Sinh dù có xấu xa thế nào thì cũng là một người cha.

Lưu Tuyết Sinh bấy giờ chẳng hề lần nữa thêm nửa phút, lập tức dẫn đám thuộc hạ rời khỏi đó. Từ đó về sau, không rõ bị sốc hay gì, thỉnh thoảng lão cũng cho thuộc hạ qua thăm hỏi nhưng bản thân tuyệt nhiên không ghé đến.

Trước khi mất trí nhớ, mối quan hệ giữa Lưu Kinh với Vệ Tiểu rất tốt, trong thời gian Lưu Kinh nằm viện, anh lại được Vệ Tiểu chăm sóc vô cùng tận tình, tuy bây giờ anh chưa nhớ ra, nhưng cái nụ cười tí tẹo của cậu, ai nhìn mà chẳng thích.

Không lâu sau đó Lưu Kinh kết thân với Vệ Tiểu. Vệ Tiểu vẫn canh cánh nỗi day dứt trong lòng, định bụng sẽ chăm sóc đến khi Lưu Kinh ra viện rồi tìm cơ ra đi.

Những người làm khác cũng đều nhẹ nợ lây, bởi lẽ trí nhớ của Lưu Kinh đang rối bời, không nhớ nổi tên họ, cho nên bọn này cứ đúng giờ là đi ngang đưa mắt nhìn lấy lệ là coi như xong việc bữa đó. Chỉ khổ Vệ Tiểu, bận tới mất tới mũi, nào là thủ tục bệnh viện, nào là các loại kiểm tra cơ thể, ngay cả việc ăn uống của Lưu Kinh, cậu cũng phải lo lấy. May mà Lưu Kinh từ khi mất trí nhớ cũng dễ cung phụng hơn trước nhiều, ăn uống cũng không kén cá chọn canh, nói năng hành động y chang đứa con nít, tựu trung là ngoan ngoãn hơn hẳn, gặp người lạ còn tỏ ra e dè lo sợ, không dám nhìn vào mắt người đối diện.

Vệ Tiểu cũng thử tìm cách làm cho Lưu Kinh vui, nhân một lần ra phố mua hoa quả, thấy trên đường có bán mấy cuốn truyện bọn trẻ con thường xem, thế là mua về hai cuốn, không ngờ Lưu Kinh lại thích thú vô cùng. Vệ Tiểu nhìn Lưu Kinh, cõi lòng ngổn ngang.

Cho đến ngày Lưu Kinh ra viện, Lưu Tuyết Sinh không hề xuất hiện.

Lúc ấy Vệ Tiểu mới cảm thấy dị thường. Có đau buồn cách mấy thì Lưu Kinh cũng là con trai lão, vậy mà lão cứ điềm nhiên xem như không nghe, không thấy gì hết. Lúc giúp Lưu Kinh thu dọn đồ đạc, Vệ Tiểu phát hiện rằng đứa trẻ Lưu Kinh chưa hề nhắc đến cha mình, theo lý, trí nhớ của Lưu Kinh hiện tại là một đứa trẻ lên tám, đây là lúc trẻ thích quẩn quít theo chân cha mẹ, thế mà hai cha con lại như đôi người xa lạ.

Đôi khi Vệ Tiểu vô tình nhắc đến Lưu Tuyết Sinh, Lưu Kinh thậm chí còn tỏ ra sợ hãi.

Vệ Tiểu đưa Lưu Kinh về nhà cùng bao nỗi nghi hoặc. Cậu vừa bố trí ổn thỏa đâu vào đấy, bỗng có người chạy tới nói như nhắc nhở: “Chú em đừng ngốc nữa, chú không biết nhà họ Lưu đổi chủ rồi sao?”

Vệ Tiểu ngỡ ngàng cực kỳ, vặn hỏi: “Đổi chủ gì cơ?”

Người này bày vẻ kiêu tôi-có-tốt-với-chú-thì-tôi-mới-nói: “Ông chủ Lưu ấy, thì ra lão có một đứa con rơi nữa, giờ Lưu Kinh nó ngơ ngẩn ngẩn như vậy, cái gia sản của nhà này to như vậy, ông chủ đã nhận thằng con rơi ấy về rồi, sau này tài sản chưa biết thuộc về đứa nào, chú đừng cứ lơ đãng hầu hạ thiếu gia ngơ ngẩn kéo sau này khó xử.”

Vệ Tiếu không nghĩ mọi chuyện lại trở nên phức tạp như thế này.

Thấy lời nói của mình bắt đầu phát huy tác dụng, người này quyết không giấu giếm làm chi: “Cái thằng con rơi ấy cũng không phải ai xa lạ, chính là con của lão Lưu với ả bảo mẫu chăm sóc cho thiếu gia Lưu Kinh trước đây, chú cũng nghe tin ả ấy buộc phải phá thai rồi đuổi ra khỏi nhà đúng không? Thực chất là Lưu Kinh thôi, chú cứ nghĩ đi, thằng đàn ông nào chẳng muốn sinh càng nhiều con càng tốt, chẳng phải lão Lưu nuôi không nổi, mà lão muốn giữ thể diện cho thằng con trai. Đứa này giờ học cấp hai rồi, nghe đâu được dạy dỗ chu đáo lắm, lão Lưu ấy liệu tính khôn ngon, lão cũng biết một đứa như Lưu Kinh khó mà đảm đương việc lớn sau này nên tính trước một bước.”

Vệ Tiếu nghe xong quả thật muốn ngất xỉu luôn.

Lúc trở về phòng, Vệ Tiếu thấy Lưu Kinh đang như một đứa trẻ, giằm bánh quy vào sữa rồi từ từ đưa lên miệng. Cậu đứng quan sát một hồi, bỗng chốc không biết có nên đồng cảm với hoàn cảnh của Lưu Kinh hiện giờ hay không.

8. Chương 08

Chương 7

Khi được đưa đến bệnh viện, Vệ Tiếu mới biết trong lúc cứu Lưu Kinh, bàn tay mình đã bị bỏng, bây giờ mới có cảm giác đau.

Từ bé đến bây giờ là lần đầu tiên Vệ Tiếu bị bỏng, cơn đau này thật sự quá đối khổng lồ. Y tá nhìn thấy liền dẫn cậu đi chữa trị, băng bó vết thương. Cậu vừa thoáng hoàn hồn, kẻ đó bắt đầu lo sợ, nhớ lúc đó không có xe chạy tiện đường, chở hai người đến bệnh viện kịp thời, chỉ e Lưu Kinh đã chết vì mất quá nhiều máu.

Nếu chẳng may Lưu Kinh ngủ củ tỏi, gia đình họ Lưu chắc chắn sẽ truy cứu chuyện này. Mặc dù Vệ Tiếu đã tiên liệu, ngắt đứt dây phanh, xe vẫn do cậu cầm lái.

Và ắt hẳn cái gia đình tài phiệt này sẽ chẳng bỏ qua cho cậu. Nghe tin con trai lâm nạn, Lưu Tuyết Sinh tức tốc đến ngay, Vệ Tiếu đang run lẩy bẩy đã thấy ông chủ xuất hiện trước cửa, theo sau là tay chân thuộc hạ, vừa vào bệnh viện đã thu hút sự chú ý của biết bao người. Đây là lần đầu tiên Vệ Tiếu được diện kiến ông chủ Lưu.

Ông chủ đang ở độ tuổi trung niên, vẻ bề ngoài khôi ngô, giọng nói sang sảng, trông có vẻ cộc cằn lỗ mãng, nhưng Vệ Tiếu biết con người trông thô lỗ ấy nắm trong tay cả hai giới hắc bạch. Một ông trùm đầy quyền lực!

Vệ Tiếu nín thở đứng đợi một bên. Quả nhiên rất nhanh sau đó, cậu bị gọi vào tra hỏi.

Lúc này, Lưu Kinh đang được cấp cứu.

Vệ Tiếu lo nơm nớp, cả đời cậu đây là lần đầu tiên làm việc hại người, mục đích cuối cùng cũng chưa đạt được, thật không biết đó là may hay rủi. Vừa vào trong phòng, Lưu Tuyết Sinh vỗ bàn đánh bộp, truy vấn Vệ Tiếu ngay: “Mày lái xe kiểu gì thế hả?”

Vệ Tiếu lí nhí trả lời nguyên nhân là do phanh không ăn.

Ông chủ Lưu chưa xem hiện trường tai nạn, nhưng làm cái nghề của lão có quá nhiều kẻ thù, nghe Vệ Tiếu nói, lão có phần trầm ngâm, tự hỏi dạo gần đây hay là đắc tội với ai rồi, phải chăng có ai đó muốn hại con

traí lão? Hơn nữa lão lại là người thận trọng, từ lúc Vệ Tiểu vào phòng, lão đã quan sát thấy băng quần trên tay cậu, cộng thêm vết bầm trên đầu, lão đoán biết tình hình lúc đó chắc chắn vô cùng nguy hiểm. Nếu Vệ Tiểu có vấn đề gì thật, e rằng giờ đây cái mà lão được thấy chỉ là xác con mình thôi.

Lưu Tuyết Sinh không hề đồ, nghĩ mình bạch xong bèn cố kìm nén cơn giận dữ, cho Vệ Tiểu lui trước, sau đó mới dặn dò thuộc hạ điều tra rõ ràng vụ tai nạn. Vệ Tiểu biết mình đã phạm tội tày trời, Lưu Tuyết Sinh có độc nhất mỗi thằng con quý tử, lỡ nó có mệnh hệ gì, với cái sự tàn độc đến không thể tàn độc hơn của lão, phỏng chừng Vệ Tiểu chỉ có nước chôn cùng.

Vệ Tiểu bất an lắm.

May mắn làm sao bác sĩ đã bước ra và thông báo, cuộc phẫu thuật thành công, Lưu Kinh bị va đập phần đầu, bây giờ cần phải theo dõi để phòng lưu lại di chứng. Vệ Tiểu thở phào nhẹ nhõm, không dám rời Lưu Kinh nửa phút, sợ chẳng may có vấn đề gì xảy ra, bản thân cậu lãnh đủ.

Thế nhưng điều không ngờ đến nhất lại xảy ra.

Rất nhanh sau đó, Lưu Kinh hồi tỉnh, ngay tại lúc ai ai cũng phấn chấn, anh lại chẳng nhớ nổi một ai. Mọi người sững sờ nhìn nhau, đành đi mời Lưu Tuyết Sinh đến.

Lưu Kinh nhận ra cha mình nhưng phản ứng có hơi kỳ lạ, biểu cảm anh nhìn ông dường như hơi sợ hãi, bác sĩ phải đặt câu hỏi kiểm tra với anh để tìm ra vấn đề nằm ở đâu.

Kết luận cuối cùng được đưa ra, Lưu Kinh bị tổn thương não, một phần trí nhớ bị tổn hại, Lưu Kinh hiện nay không khác gì đứa trẻ bảy, tám tuổi. Lưu Tuyết Sinh nghe xong, mặt sầm lại, nhìn con rồi lại không nói nên lời.

Vệ Tiểu chợt áy náy, trộm nghĩ: Lưu Tuyết Sinh dù có xấu xa thế nào thì cũng là một người cha.

Lưu Tuyết Sinh bấy giờ chẳng hề lần nữa thêm nửa phút, lập tức dẫn đám thuộc hạ rời khỏi đó. Từ đó về sau, không rõ bị sốc hay gì, thỉnh thoảng lão cũng cho thuộc hạ qua thăm hỏi nhưng bản thân tuyệt nhiên không ghé đến.

Trước khi mất trí nhớ, mối quan hệ giữa Lưu Kinh với Vệ Tiểu rất tốt, trong thời gian Lưu Kinh nằm viện, anh lại được Vệ Tiểu chăm sóc vô cùng tận tình, tuy bây giờ anh chưa nhớ ra, nhưng cái nụ cười tí mắt của cậu, ai nhìn mà chẳng thích.

Không lâu sau đó Lưu Kinh kết thân với Vệ Tiểu. Vệ Tiểu vẫn canh cánh nỗi day dứt trong lòng, định bụng sẽ chăm sóc đến khi Lưu Kinh ra viện rồi tìm cơ ra đi.

Những người làm khác cũng đều nhẹ nợ lây, bởi lẽ trí nhớ của Lưu Kinh đang rối bời, không nhớ nổi tên họ, cho nên bọn này cứ đúng giờ là đi ngang đưa mắt nhìn lấy lệ là coi như xong việc bữa đó. Chỉ khổ Vệ Tiểu, bận tới mất tới mũi, nào là thủ tục bệnh viện, nào là các loại kiểm tra cơ thể, ngay cả việc ăn uống của Lưu Kinh, cậu cũng phải lo lấy. May mà Lưu Kinh từ khi mất trí nhớ cũng dễ cung phụng hơn trước nhiều, ăn uống cũng không kén cá chọn canh, nói năng hành động y chang đứa con nít, tựu trung là ngoan ngoãn hơn hẳn, gặp người lạ còn tỏ ra e dè lo sợ, không dám nhìn vào mắt người đối diện.

Vệ Tiểu cũng thử tìm cách làm cho Lưu Kinh vui, nhân một lần ra phố mua hoa quả, thấy trên đường có bán mấy cuốn truyện bọn trẻ con thường xem, thế là mua về hai cuốn, không ngờ Lưu Kinh lại thích thú vô cùng. Vệ Tiểu nhìn Lưu Kinh, cõi lòng ngổn ngang.

Cho đến ngày Lưu Kinh ra viện, Lưu Tuyết Sinh không hề xuất hiện.

Lúc ấy Vệ Tiểu mới cảm thấy dị thường. Có đau buồn cách mấy thì Lưu Kinh cũng là con trai lão, vậy mà lão cứ điềm nhiên xem như không nghe, không thấy gì hết. Lúc giúp Lưu Kinh thu dọn đồ đạc, Vệ Tiểu phát hiện rằng đứa trẻ Lưu Kinh chưa hề nhắc đến cha mình, theo lý, trí nhớ của Lưu Kinh hiện tại là một đứa trẻ lên tám, đây là lúc trẻ thích quẩn quít theo chân cha mẹ, thế mà hai cha con lại như đôi người xa lạ.

Đôi khi Vệ Tiểu vô tình nhắc đến Lưu Tuyết Sinh, Lưu Kinh thậm chí còn tỏ ra sợ hãi.

Vệ Tiểu đưa Lưu Kinh về nhà cùng bao nỗi nghi hoặc. Cậu vừa bố trí ổn thỏa đâu vào đấy, bỗng có người chạy tới nói như nhắc nhở: “Chú em đừng ngốc nữa, chú không biết nhà họ Lưu đổi chủ rồi sao?”

Vệ Tiểu ngớ ngàng cực kỳ, vặn hỏi: “Đổi chủ gì cơ?”

Người này bày vẽ kiểu tôi-có-tốt-với-chú-thì-tôi-mới-nói: “Ông chủ Lưu ấy, thì ra lão có một đứa con rơi nữa, giờ Lưu Kinh nó ngơ ngẩn ngẩn ngẩn như vậy, cái gia sản của nhà này to như vậy, ông chủ đã nhận thằng con rơi ấy về rồi, sau này tài sản chưa biết thuộc về đứa nào, chú đừng cứ lơ đãng hờ hững gia ngớ ngẩn kéo sau này khó xử.”

Vệ Tiểu không nghĩ mọi chuyện lại trở nên phức tạp như thế này.

Thấy lời nói của mình bắt đầu phát huy tác dụng, người này quyết không giấu giếm làm chi: “Cái thằng con rơi ấy cũng không phải ai xa lạ, chính là con của lão Lưu với ả bảo mẫu chăm sóc cho thiếu gia Lưu Kinh trước đây, chú cũng nghe tin ả ấy buộc phải phá thai rồi đuổi ra khỏi nhà đúng không? Thực chất là Lưu Kinh thôi, chú cứ nghĩ đi, thằng đàn ông nào chẳng muốn sinh càng nhiều con càng tốt, chẳng phải lão Lưu nuôi không nổi, mà lão muốn giữ thể diện cho thằng con trai. Đứa này giờ học cấp hai rồi, nghe đâu được dạy dỗ chu đáo lắm, lão Lưu ấy liệu tính khôn ngon, lão cũng biết một đứa như Lưu Kinh khó mà đảm đương việc lớn sau này nên tính trước một bước.”

Vệ Tiểu nghe xong quả thật muốn ngất xỉu luôn.

Lúc trở về phòng, Vệ Tiểu thấy Lưu Kinh đang như một đứa trẻ, giằm bánh quy vào sữa rồi từ từ đưa lên miệng. Cậu đứng quan sát một hồi, bỗng chốc không biết có nên đồng cảm với hoàn cảnh của Lưu Kinh hiện giờ hay không.

9. Chương 09

Chương 9

Vệ Tiểu vừa dứt lời, âm thanh đó cũng im bật theo. Cậu giờ đã quá hiểu tính cách đứa trẻ Lưu Kinh, bèn cố ý nói thật chậm rãi như thể dỗ dành: “Lưu Kinh, cậu đang chơi trốn tìm à?”

Lưu Kinh cuối cùng cũng ừ một tiếng.

“Tôi tìm được cậu rồi, cậu ra đi nhé.” Vệ Tiểu vỗ về, vừa nói, vừa rút điện thoại, theo ánh sáng yếu ớt từ màn hình hắt ra, cậu phát hiện bóng dáng của Lưu Kinh.

Liên nhẹ nhàng tiến lại, cậu nhìn thấy mạng nhện phủ trên đầu anh, khuôn mặt anh lấm lem. Khi Vệ Tiểu đưa tay lau giúp, Lưu Kinh không hề phản ứng, giống như chú mèo con vừa mới lọt lòng, còn áp mặt vào Vệ Tiểu, nhấp nháy đôi hàng mi.

Nhất thời Vệ Tiểu cảm thấy có gì đó chưa kịp thích ứng, với tính cách trẻ con của Lưu Kinh. Chỉ nhìn bề ngoài mà nói, tướng mạo của Lưu Kinh rất dễ chiếm cảm tình của người khác, khuôn mặt đúng chất trẻ con không có tình giả dối, lại đẹp đúng chất “traị đẹp hơn hoa” đang được ưa chuộng ngày nay. Ngặt nỗi Vệ Tiểu biết thừa con người này trước đây tàn ác cỡ nào rồi, nên khó tránh khỏi rửa thắm mấy câu trong bụng.

Vệ Tiểu dỗ: “Bản thể này cơ à, cậu đến đây làm gì vậy?”

“Em đến xem mấy thứ của mẹ, nhưng không biết chúng ở đâu cả.” Lưu Kinh nũng nịu trả lời.

Vệ Tiểu cười, tự nhủ Lưu Kinh thật là một đứa trẻ hiểu thảo, tiếc là mẹ anh mất sớm quá, nếu bà còn sống đến bây giờ, biết đâu Lưu Kinh đã không trở thành tên lưu manh giẻ rách như ngày hôm nay. Cậu dẫn Lưu Kinh ra ngoài, gặp được ánh dương mới thấy anh nhếch nhác quá thể, áo quần đều bẩn hết.

Vệ Tiểu cũng muốn thay áo quần cho anh, nhưng đồ đạc đã được gói ghém và chuyển lên xe cả rồi, giờ muốn thay cũng khá phiền phức, đành đưa tay phủi tạm cho bớt bụi, sau đó cậu dẫn Lưu Kinh chuẩn bị lên xe về nhà mới.

Từ ngày Lưu Kinh bị tai nạn, ông chủ sợ con mình nhạy cảm với ô tô nên không cho phép Lưu Kinh dùng xe. Lần chuyển nhà này, Lưu Kinh tạm thời ngồi xe riêng của ông chủ. Tuy không sành về xe lắm, Vệ Tiểu cũng biết chiếc Maybach này có giá không hề rẻ. May mắn thay, là cả tài xế cũng được phái tới luôn.

Nhiệm vụ chính của Vệ Tiểu là đưa Lưu Kinh về nhà mới an toàn. Thế nhưng vừa mới mở cửa xe, chưa kịp mời Lưu Kinh ngồi vào trong, gã tài xế trông thấy Lưu Kinh người ngợm bắn thủ liên vọt vàng xuống xe ngăn hai người lại: “Các cậu thông cảm, ông chủ phái tôi tới chờ các cậu, chiều phải đi đón người khác, nhờ may các cậu làm bắn xe chiều tôi biết phải ăn nói thế nào...”

Vệ Tiểu không thông minh, nhưng đủ để hiểu người chiều nay gã đi đón là ai. Cậu nhìn Lưu Kinh một lượt, từ đầu đến chân anh đều bắn. Nếu là trước đây, đừng nói làm bắn xe, kể cả Lưu Kinh có nổi điên lên đập đập xe cũng không thành vấn đề to tát, khổ nỗi tình thế bây giờ khác xưa rồi.

Vệ Tiểu cũng mặc kệ, Lưu Kinh bị coi thường đâu phải chuyện gì liên quan đến cậu? Cậu kéo Lưu Kinh qua một bên, phải lấy phải để đất cát dính trên người anh, cuối cùng thấy tạm ổn mới dừng lại. Lưu Kinh đứng cúi đầu, lí nhí như cầu cứu Vệ Tiểu: “Em không muốn gặp ông ấy đâu...”

Vệ Tiểu ở bên đưa trẻ Lưu Kinh cũng được một thời gian nên hiểu rõ “ông ấy” mà Lưu Kinh muốn ám chỉ chính là Lưu Tuyết Sinh, bèn trả lời: “Không phải đi gặp ông ấy, chúng ta về nhà mới.”

Lưu Kinh nghe xong mới chịu yên, cắn môi yên lặng. Hành người ta một hồi, gã tài xế còn bắt Lưu Kinh cởi giày ra mới được lên xe.

Vệ Tiểu hết cách, buộc phải cúi mình cởi giày cho anh, anh lại rất ngoan, chủ động cởi giày trước chứ không chờ Vệ Tiểu giúp. Đoạn, hai người vào trong xe, một người ngồi trái một người ngồi phải. Nhìn Lưu Kinh ôm khư khư hai chiếc giày bắn như ôm búp bê, Vệ Tiểu có hơi chùng lòng. Cậu trộm quan sát hành động của anh, thầm nghĩ một đứa trẻ ngoan ngoãn tại sao lại trở thành thứ cặn bã của xã hội như vậy?

Xe băng qua chằng đường xóc nảy, cuối cùng cũng đến ngôi nhà mới mà ông chủ đã bố trí cho Lưu Kinh. Người ta nói quả không sai, Lưu Tuyết Sinh tuy đánh giá thấp đứa con trai ngây ngô của hiện tại nhưng không vì thế mà đối xử tệ với anh, nhà mới tuy nhỏ hơn sơ với nhà cũ nhưng mà đại loại cũng được hai tầng, còn có tường bao quanh.

Từ cổng đi vào có thể bắt gặp một thảm cỏ xanh rì, vấn đề duy nhất là địa điểm hơi bị hẻo lánh. Và không cần nói cũng rõ, phòng của Lưu Kinh nằm ở tầng hai.

Vệ Tiểu gọi đám công nhân chuyển đồ của Lưu Kinh vào nhà.

Lưu Kinh vốn là người chú trọng ăn mặc, chỉ áo quần thôi cũng chất đầy tận mấy thùng, thế nên chuyển cho xong đồng áo quần này cũng mất nguyên nửa ngày chứ không ít. Vệ Tiểu cảm thấy Lưu Kinh nhàn rồi quá, lại quanh quẩn bên mình thêm vương tay vương chân, chỉ bằng tìm cho anh việc gì đó để làm, thế là gọi anh lại: “Cậu biết gấp quần áo không, biết thì đi gấp đồ của mình đi.”

Lưu Kinh ngơ ngác nhìn Vệ Tiểu. Bắt gặp ánh mắt ấy, Vệ Tiểu cảm tưởng mình vừa phạm tội bắt nạt trẻ con, đành hạ giọng: “Thôi được rồi, đợi chuyển xong hết đồ, chúng ta sẽ cùng gấp.”

Dứt câu, cậu thở dài ngao ngán, tự thấy mình quá yếu lòng.

10. Chương 10

Chương 10

Sau khi đám công nhân đã đặt đủ đồ đạc xuống, Vệ Tiểu bắt tay vào công việc dọn dẹp. Khu vực này ngoại trừ cậu với Lưu Kinh, còn có một số lao công làm việc theo giờ định kỳ đến đây quét dọn vệ sinh, cắt tỉa vườn tược, và thêm một vú già chuyên lo việc cơm nước. Không muốn làm phiền vú già, Vệ Tiểu kéo Lưu Kinh cùng nhau sắp xếp lại đồ đạc. Nào áo quần, nào giày dép, Vệ Tiểu lôi hết chiếc này đến chiếc khác hướng dẫn Lưu Kinh cất đúng nơi đúng chỗ.

Lưu Kinh khá lạnh ý, dạy một lần là hiểu, lại rất ngoan ngoãn làm việc, bảo gì cũng làm. Loay hoay một hồi việc cũng đã đâu ra đấy, mồ hôi trên người Vệ Tiểu túa ướt đầm, cậu muốn tắm rửa, nghỉ ngơi rồi mới ăn cơm.

Chưa kịp nghỉ ngơi thì vú già họ Vương bước tới, nói với Vệ Tiểu rằng bà không biết đi đâu mua thức ăn, lúc được tuyển dụng bà đâu ngờ nơi này cách xa trung tâm đến thế, gần đây lại không có trạm xe buýt nào.

Vú già đứng đó than thở một hồi, Vệ Tiểu vốn tốt bụng, không nỡ để bà lặn lội đi mua, thôi thì đành tự mình làm nên nhờ vú già ghi hết tất cả đồ cần mua vào giấy. Thấy cậu chuẩn bị đi, Lưu Kinh chẳng nói chẳng rằng bám theo cậu như hình với bóng, cậu không biết làm chi hơn, đành dẫn cục nợ đi cùng.

Bọn họ không có xe riêng như trước, chỉ có thể ngồi xe buýt, nơi ở lại khá xa thành phố nên mỗi lần đợi xe cũng mất nửa giờ đồng hồ. Xe buýt ít người, hai người ngồi sát nhau trên cùng một hàng ghế. Lưu Kinh tuy là một đứa trẻ nhưng ngồi xe rất ngay ngắn, không bày trò quấy phá, chỉ thi thoảng mới hỏi vài câu ngô nghê.

Đẹp trai quá thành thử anh được khách trên xe để ý, anh bèn bèn lên cúi đầu, thoát trông như một cậu trai to xác đang xấu hổ,

Từ sau khi mất trí nhớ, toàn bộ quần áo Lưu Kinh mặc đều do Vệ Tiểu chọn cho. Gu thời trang của Vệ Tiểu ở mức trung bình nên chỉ chọn những bộ đồ đơn giản gọn nhẹ, không mấy đặc sắc, dù sao kiểu ăn mặc đó lại hợp với Lưu Kinh của bây giờ.

Vệ Tiểu phát hiện thấy trên xe một cô bé đang nhìn lén anh, chợt nghĩ đến bạn gái mình từng bị cái mặt này hăm hại, tâm trạng cậu ngổn ngang vô cùng.

Vừa hận Lưu Kinh, vừa lại nghĩ anh ra nông nỗi này là do mình gây nên, cậu vô cùng khó xử. Xe vào nội thành, Vệ Tiểu nhanh chân vào một siêu thị gần đó, mua vài bó rau, rồi chọn thêm một số đồ cần thiết như bàn chải, khăn mặt, vân vân...

Lưu Kinh trước sau đều hết sức ngoan ngoãn bám đuôi.

Khi đi ngang qua khu vực bày bán bánh kẹo, mắt Lưu Kinh bỗng mở to háo hức, đứng sững không chịu đi. Ban đầu cậu không chú ý, mãi đến lúc sắp đi qua mới phát hiện Lưu Kinh nắm mép áo của mình, mắt nhìn chăm chăm vào mấy loại kẹo xanh xanh đỏ đỏ.

Vệ Tiểu cũng không phải là người keo kiệt, thấy bộ dạng tưởng chừng sắp nhảy bổ vào đồng kẹo tới nơi của Lưu Kinh nên với tay lấy một gói, đưa cho anh.

Lưu Kinh giữ khư khư như bảo bối. Dọc đường hai người hầu như không nói gì, lâu lâu mới thấy Lưu Kinh hỏi đôi câu, Vệ Tiểu chỉ trả lời qua loa cho xong chuyện. May mà Lưu Kinh không ăn vạ vì điều đó.

Vệ Tiểu thật sự không muốn phải ngồi chuyển xe buýt chuyển đi chuyển lại chuyển tái chuyển hồi vài ba trạm kia nữa, liền vẫy taxi cho lẹ, cậu cũng không quên dặn tài xế lấy hóa đơn để mai mốt còn tìm nhà họ Lưu thanh toán.

Về đến nhà cũng là lúc đồng hồ chỉ hai giờ. Vú già đang ngủ. Vệ Tiểu không muốn đánh thức nên tự vào bếp nấu một ít mì ỉnh và Lưu Kinh cùng ăn. Xưa kia Lưu Kinh vốn ăn uống kén chọn, hay quát tháo đám người phục vụ, một khi đã muốn ăn gì thì bất kể sáng tối đều lệnh cho đám ấy chạy đôn chạy đáo tìm ra cho bằng được mới thôi, kể cả quán người ta có đóng cửa cũng phải gõ cửa lôi đầu dậy.

Còn Lưu Kinh của hiện tại, cầm trên tay bát mì nhạt hơn cả nước ốc vẫn ăn ngon lành. Vệ Tiểu cũng lặng thinh, hai người cùng ăn trong bầu không khí trầm mặc. Ăn xong, Vệ Tiểu muốn đi nghỉ một lát, cả ngày quay như chong chóng, cậu mặc kệ Lưu Kinh thích làm gì thì làm.

Lưu Kinh vẫn bám dính lấy cậu, không chịu rời nửa bước.

Vệ Tiểu đang định bước vào phòng tắm, anh cũng tò mò vào theo, cậu hơi bực liền xì mặt hỏi: “Cậu đừng có theo tôi nữa được không?”

Lưu Kinh bị Vệ Tiểu đuổi, lập tức co rúm lại. Nhân lúc đó, Vệ Tiểu đóng sập cửa, kệ thây Lưu Kinh có đứng đợi bên ngoài hay không, cậu cứ phải tắm tấp đã.

Xong xuôi, Vệ Tiểu vừa lấy khăn lau tóc vừa tìm cách thoái lui, nhưng nghĩ trăm phương nghìn kế cũng không tìm ra lối thoát ین. Đương bận nghìn nghĩ ngợi, bên ngoài vọng tới âm thanh rầu rầu, Vệ Tiểu hốt hoảng mở cửa, quả nhiên Lưu Kinh vẫn ở đó, ngồi thu lu như con chó đợi chủ.

Cậu không hiểu vì sao Lưu Kinh lại bu bám mình như vậy, buộc phải thở dài, tỏ vẻ kiên nhẫn: “Cậu đang làm gì thế, không đi ngủ ư?”

Lưu Kinh ngẩng đầu, lấy cục kẹo trong túi bỏ vào mồm, nhai rầu rầu.

Lần đầu tiên cậu thấy có người ăn kẹo kiêu đó liền chạy mày bảo: “Ăn thế không tốt cho răng đâu.” Lưu Kinh thường ngày vốn nghe lời bỗng trở chứng, ăn hết cái này đến cái khác.

Vệ Tiểu cũng mặc kệ, miễn cưỡng dỗ dành Lưu Kinh về phòng đi ngủ như hồi còn ở bệnh viện, còn lấy chăn đắp cho anh, đoạn thở dài sườn sượt, thấy mình chẳng khác gì cô giáo trông trẻ.

Suốt ngày phải đối mặt với người như vậy còn phải nhẫn nại dỗ dành, chưa kể ở một nơi khí hậu cò gáy, đừng nói người, ngay cả chó cũng không thấy lớn vờn quanh đây.

Vệ Tiểu cảm thấy bọn họ không phải đi an dưỡng, mà đúng hơn là bị đi đây.

Còn ví Vương đó cũng thật là... Ngoài miệng nói sẽ lo phần cơm nước, thế mà họ đến đây gần một ngày rồi, chẳng thấy bà ta động tay động chân. May mà Vệ Tiểu không phải là người nhiều chuyện, lại kính trọng người lớn tuổi.

Đến tận tối, vú Vương mới nấu được một bữa, mùi vị quá thường. Vệ Tiểu không ý kiến, ăn tạm vậy, rồi giục Lưu Kinh đi ngủ. Đợi Lưu Kinh ngủ, cậu mới trở về phòng mình. Phòng Vệ Tiểu ngay sát phòng Lưu Kinh nhưng diện tích nhỏ hơn một nửa, phòng tắm không có bồn, chỉ có vòi sen mà thôi.

Tối nay cậu đang ngủ lơ mơ bỗng nghe thấy âm thanh lạ lùng phát ra từ phía hành lang lạng vạng. Hình như có người xỏ dép đang đi đi lại lại. Vệ Tiểu giật mình, khoác vội áo ngủ, mở cửa phòng kiểm tra.

Nương theo ánh đèn tỏa từ phòng lay lắt, Vệ Tiểu trông thấy Lưu Kinh mặc bộ áo ngủ thùng thình đang bước lên bước xuống cầu thang, vừa đi vừa đưa tay vỗ vào miệng của mình.

Hoảng sợ, không biết Lưu Kinh trúng tà gì, cậu nhanh chóng bước tới hỏi: “Cậu đang làm gì thế?”

Lưu Kinh đang chăm chú bước thì nghe tiếng Vệ Tiểu gọi, toàn thân anh run bẩy bẩy, nép sát vào tường, giương đôi mắt ngơ nghe vô hại nhìn cậu.

Cậu thật sự muốn biết anh đang làm trò gì, tiếp tục chất vấn: “Đêm hôm không chịu đi ngủ ở đây làm gì?”

Lưu Kinh lí nhí như trẻ con biết lỗi: “Em đau răng...”

Vậy mà còn cố ăn kẹo! Vệ Tiểu ôm đầu đầy thất bại, mắt nhìn anh trợn trừng, trong phút chốc không biết nói sao.

11. Chương 11

Chương 11

Vệ Tiểu vẫn hận Lưu Kinh lắm, nếu không cậu đã chẳng tìm cách sát hại anh. Nhưng nhìn khuôn mặt đáng thương của anh bây giờ, Vệ Tiểu quả đứng ngồi không yên.

Cậu không phải là người lòng dạ sắt đá, dòng ý nghĩ trong đầu xoay vòng xoay mãi không thôi. Hoặc kệ xác Lưu Kinh đi, hoặc là giúp đỡ anh. Lưu Kinh đứng cúi đầu không nói gì, hàng mi rung rung, rằng hình như vẫn còn đau lắm, lâu lâu lại phồng má thổi phì phì.

Vệ Tiểu hết giận, đành thở dài rồi nói với Lưu Kinh: “Qua đây, tôi nghĩ cách xem nào.” Thật sự Vệ Tiểu làm sao mà biết được, phải cố nhớ xem lúc em trai Vệ Lạc đau răng, mẹ cậu đã làm ra sao.

Kết quả rảo quanh một vòng trong phòng cũng không tìm thấy thuốc giảm đau ở đâu cả, Vệ Tiểu chợt nghĩ đến mấy viên đá trong tủ lạnh, vội dốc hết số đá còn sót trong ngăn đá, bảo Lưu Kinh ngậm vào.

Lưu Kinh rất ngoan nói gì làm nấy, nhưng đá quá lạnh, anh lại không dám nhổ ra, thế là găng sức nhai. Vệ Tiểu thấy thế quát: “Răng chưa đủ đau hay sao mà còn nhai?”

Miệng Lưu Kinh vẫn lúng búng đá vụn, ngoan ngoãn đáp: “Lạnh.”

Vệ Tiểu vốn nghĩ sẽ giảm bớt được việc, nào ngờ việc càng thêm rắc rối, lại phải đi tìm một tấm khăn sạch, bỏ đá vào trong, bọc lại rồi áp vào chỗ đau của Lưu Kinh. Lưu Kinh làm theo cảm thấy đỡ đau hơn trước nhiều, còn nhìn Vệ Tiểu nhoeo miệng cười.

Vệ Tiểu bị ánh mắt trong sáng ấy làm cho ngượng ngịu, liền quay mặt lẩn tránh. Căn phòng bỗng chốc trở nên ắng lặng, chỉ còn sót lại âm thanh của nước đá đang tan chảy.

Từng chút từng chút.

Tựa thể nghe thấy cả hơi thở lẫn nhau.

Vệ Tiểu thả mình trên ghế sofa, trầm tĩnh chờ đợi. Cố nhớ lại những lỗi lầm mà Lưu Kinh đã gây ra trước đây, nào là nửa đêm dựng người ta dậy sai ra phố mua đồ, nào là đánh chửi người lương thiện, nào là lạng lách đánh võng, đua xe ghẹo gái... Nhưng mỗi lần hướng mắt về phía anh, cậu lại cảm thấy điều gì đó thật lạ lẫm, giống như đang nhìn một con người khác vậy.

Lưu Kinh vẫn đang áp khăn lạnh trên mặt đứng cạnh ghế bất động. Anh của bây giờ ngoan ngoãn đến thụ động, bảo ngồi mới ngồi, còn không sẽ đứng như trời trồng. Vệ Tiểu nhìn bộ dạng của Lưu Kinh, áy náy khôn tả, bèn gọi anh qua ngồi cạnh mình, sau đó bảo Lưu Kinh há to miệng ra, xem thử răng cở thế nào rồi.

Nhìn lướt qua một lượt, Vệ Tiểu lấy làm bất ngờ bởi hai chiếc răng phía trong cùng đã đen sì, cần phải đem đi hàn lại. Cậu nhíu mày, hỏi: “Răng của cậu nhanh sâu quá đấy, cậu có đánh răng hàng ngày không?”

Quả nhiên Lưu Kinh lí nhí nhận sai: “Em... Em không thích đánh răng...”

Vệ Tiểu ngán ngẩm. Suy cho cùng, lỗi cũng do cậu hơi lơ là chuyện này. Trước đây khi giúp Lưu Kinh thu dọn đồ đạc, nhìn thấy bàn chải đánh răng bằng điện, Vệ Tiểu cứ cho rằng Lưu Kinh là đứa trẻ lười nhác, giờ mới biết được Lưu Kinh vốn không thích đánh răng. Vệ Tiểu cảnh cáo: “Không đánh răng không được, nhớ đánh răng đấy!” Lưu Kinh cúi đầu gật gật.

Sống chung với đứa trẻ Lưu Kinh quả là không dễ dàng gì. Vệ Tiểu bật ti vi, định bụng mượn ti vi để hâm nóng bầu không khí giữa hai người. Nào ngờ đêm hôm khuya khoắt, ti vi còn chiếu phim ma, mà lại là một bộ phim ma hóa trang nhìn rất giả tạo. Nhưng chừng ấy thôi cũng đủ làm cho Lưu Kinh phát khiếp, anh cuộn tròn trên ghế sofa, mặt tái xanh tái mét, run rẩy như thỏ đế. Vệ Tiểu thấy anh như vậy vội tắt ti vi, cố dỗ ngọt: “Toàn là giả ấy mà, đừng sợ, đừng sợ.” Đoạn bảo Lưu Kinh đi ngủ, nhưng anh nhất quyết đòi ở bên cạnh cậu, mà cậu bấy giờ đã riu rít, buồn ngủ không chịu nổi đành mặc kệ Lưu Kinh làm chi thì làm.

Sáng hôm sau, Vệ Tiểu thức dậy, phát hiện Lưu Kinh đang nằm co ro cuối góc giường, nhắm mắt ngủ ngon lành như một đứa trẻ.

Cậu chăm chú ngắm nhìn anh một hồi. Tuy đều là đàn ông, nhưng cậu không thể phủ nhận rằng Lưu Kinh quá đẹp, khuôn mặt anh thanh tú trắng trẻo, đẹp long lanh không tì vết, ai nhìn cũng mê. Vệ Tiểu không nỡ đánh thức Lưu Kinh, để anh tiếp tục ngủ, chỉ giúp chỉnh lại tư thế mà thôi.

Cậu dậy trước, thay quần áo rồi vào bếp xem vú Vương đã chuẩn bị những gì cho bữa sáng. Mà vừa vào bếp, cậu đã suýt nổi điên. Tính tình Vệ Tiểu xưa nay vốn đơn giản và không hay nóng giận, nhưng tình thế trước mắt làm cậu cảm giác như vú Vương đang miễn cưỡng làm mọi việc một cách qua loa.

Chỉ có một vài cọng cải bẹ, đông cộm nguội và ít cháo từ hôm qua còn sót lại. Vú Vương này cũng khá là cao tay, bà cho cải bẹ vào hai đĩa, một đĩa nhiều, một đĩa ít, thoáng nhìn thì không thấy ít. Vệ Tiểu cũng không biết nói gì nữa, chỉ nhắc nhở: “Bữa ăn sáng rất quan trọng, buổi tối có thể sơ sài nhưng buổi sáng thì tuyệt đối không.”

Bà ta rất biết ứng đối, nhanh nhẩu trả lời: “Tôi cũng muốn làm thịnh soạn hơn, chỉ tại chiều qua cậu toàn mua rau. Có gạo, có bột nào đâu mà đòi gột nên hồ?”

Ừ thì công nhận, nhưng số rau đó Vệ Tiểu đã mua y như những gì bà ta viết, thiếu thứ gì cơ sao lại đổ lỗi cho cậu? May mà Vệ Tiểu là người nhân hậu, chỉ nói gọn lỏn: “Được rồi, lát nữa tôi sẽ đi mua tiếp, bà cần gì thì cứ viết ra cho tôi, đừng có thiếu này thiếu nọ nữa nhé.”

Vú già biết Vệ Tiểu không hài lòng, đành âm ỉ viết ra giấy, trong lòng lại nghĩ, Cái thằng Vệ Tiểu này là loại người gì vậy, Hoàng thượng chưa vội, thái giám vội gì? Lưu Kinh giờ là Thái tử bị phế truất, hẳn ta còn trung thành làm quái gì cơ chứ?

12. Chương 12

Chương 12

Nhận thực đơn từ vú già xong, Vệ Tiểu đang nhẩm tính số tiền sẽ chi tiêu, nào là dẫn Lưu Kinh đi khám răng, nào mua thức ăn, lại còn gọi taxi, đi đi về về cũng tốn bộn tiền. Nhưng đây đều là những thứ quan trọng không thể lược bớt được, Vệ Tiểu gọi Lưu Kinh cũng đi. Lúc hai người vừa đến cổng bệnh viện, Lưu Kinh bỗng nhiên trở nên cực kỳ mâu thuẫn, sống chết nín áo Vệ Tiểu không chịu bước vào.

Người kéo người đẩy trước cổng bệnh viện khiến nhiều người hiếu kỳ đứng xem. Vệ Tiểu bối rối, liền kéo Lưu Kinh ra trước mặt mình, nhẹ nhàng khuyên lơn: “Đàn ông thì phải mạnh mẽ chứ, khám răng có gì mà sợ?”

Lưu Kinh đầy vẻ sợ sệt, bộ dạng không muốn vào.

Không thèm quan tâm anh chống đối ra sao, Vệ Tiểu vừa dỗ vừa kéo cho bằng được anh vào phòng khám. Lúc này lượng người đến khám khá đông, cậu kéo anh qua ngồi đợi trước cửa, nhờ nhẹ bảo ban Lưu Kinh chớ có nhát gan như vậy. Yên ắng một lúc mới thấy Lưu Kinh lí nhí: “Em không thích cái mùi này.”

Vệ Tiểu hơi ngạc nhiên, trong đầu nghĩ bệnh viện nào mà chẳng có cái mùi này, lúc còn nằm viện không thấy Lưu Kinh phản ứng gì cơ mà, bèn đáp: “Bệnh viện đều là mùi này cả.”

“Em không thích.” Lưu Kinh cứng đầu trả lời.

Đây là lần đầu tiên Vệ Tiểu thấy Lưu Kinh cố chấp như thế, liền nhíu mày, sầm mặt: “Không thích cũng phải vào khám răng, không thì răng nó sâu hết mất, đến lúc đó lấy gì mà ăn cơm hả?”

Anh cũng nhíu mày nhìn cậu, hừ hừ mấy tiếng ra chiều bực bội. Vệ Tiểu thấy bộ dạng anh thế này vừa giận vừa buồn cười, cầm tay anh hỏi: “Rốt cuộc bị làm sao vậy?”

Lưu Kinh vẫn chỉ cúi gầm. Mãi mới đến lượt họ, cậu toan dắt anh vào khám, anh mới nhỏ nhẹ nói: “Lúc đó trên cơ thể mẹ em có mùi này...”

Tim Vệ Tiểu đập mạnh, coi như chưa nghe gì cả, yên lặng dắt Lưu Kinh vào trong.

Lưu Kinh bây giờ ngoan ngoãn hơn nhiều, bác sĩ bảo há miệng thì há miệng, bảo nhổ răng thì nhổ răng, không phản ứng thừa thãi.

Vệ Tiểu cũng nắm lấy tay Lưu Kinh động viên anh kiên cường lên. Trong mắt cậu, anh chẳng khác nào một đứa trẻ nên không có gì phải dè dặt hay tránh né. Nhưng trong mắt người khác thì thật khác thường, hai đứa con trai hơn hai mươi mấy tuổi đầu, bầu vú vào nhau, một đứa nằm ngả để bác sĩ nhổ răng, một đứa kề cạnh lo âu đầy mặt.

Mà người ta xem thì cũng là xem vậy thôi, không mấy ai để ý làm gì. Chỉ là vì Lưu Kinh quá đẹp mới khiến người ta chú ý đến vậy. Loay hoay một hồi, bác sĩ cũng giải quyết xong mấy cái răng sâu của Lưu Kinh, vì đông người khám nên bác sĩ cũng giục bọn họ nhanh chóng rời khỏi đây. Vệ Tiểu không vội, nhẫn nại hỏi thêm đôi câu xem Lưu Kinh cần phải chú ý gì, phải ăn gì mới tốt cho răng lợi.

Cũng không phải Vệ Tiểu đối đã tốt với Lưu Kinh, mà bởi bản thân cậu vốn rất tận tụy và có trách nhiệm với công việc. Lúc nhỏ cậu vẫn thường tự hào mình thường xuyên giúp đỡ người khác, rồi sau này nhập ngũ, vô tình cậu trở thành chân sai vặt của cả đội, bây giờ theo hầu hạ Lưu Kinh, vẫn giữ nguyên bản tính đó, đã làm việc gì cũng phải làm đến nơi đến chốn, tần mẩn tỉ mỉ như mấy cụ bà. Hai người dắt nhau ra khỏi bệnh viện, rồi đến siêu thị gần đó, khi ngang qua quầy bán bàn chải, kem đánh răng, Vệ Tiểu cố ý tìm thử bàn chải đánh răng bằng điện ở đây bán thế nào, không ngờ một chiếc thường thường cũng có giá vài trăm đồng. Tính cậu thì đã quen tần tiện, thế này là đắt quá rồi, mua lại thành phung phí, đành cắn răng mua một bàn chải mềm đưa cho Lưu Kinh, lúc chọn còn hỏi anh thích màu gì.

Lưu Kinh mới nhớ rằng, một bên má còn sưng, đang đưa tay áp mặt, song cứ thấy kẹo là tung tung tẩy tẩy, Vệ Tiểu vội kéo anh đi.

Cuối cùng cậu cũng mua đủ những thứ cần thiết, đang định dẫn Lưu Kinh ra về, sự nghĩ đến khoản chi tiêu thời gian vừa qua cũng không phải ít, hơn nữa từ đây về biệt thự nhà họ Lưu cũng không bao xa, chi bằng đến tìm lão quản gia bàn giao báo cáo tiền b tránh đêm dài lắm mộng, sau này khó thanh toán. Cậu quyết định gọi xe, cùng Lưu Kinh thẳng tiến biệt thự chính của nhà họ Lưu.

Họ đến đúng lúc Lưu Tuyết Sinh đi vắng. Chỉ có bà chủ mới ở nhà.

Vệ Tiểu mong tìm quản gia, giao xong hóa đơn thanh toán rồi biến. Kết quả đến đó lại được bà chủ tiếp mới tiếp đón ân cần. Bà ta cười tủm tỉm, gọi mời bọn họ vào phòng khách dùng trà, đối đãi rất nhiệt tình.

Vệ Tiểu không dám thở mạnh, cảm thấy trên người đàn bà ấy toát ra vẻ thâm hiểm khó lường.

Những lời hỏi thăm ngọt ngào đều là chót lưỡi đầu môi, nghe giả tạo vô cùng. Sau một hồi điềm mặt, bà chủ cũng để cho bọn họ đi gặp quản gia, bây giờ Vệ Tiểu mới biết tình hình hiện tại trong nhà họ Lưu quả đúng là sao dời vật đổi.

Quản gia đã được thay mới, người này Vệ Tiểu chưa từng được tiếp xúc. Cậu luyện thuyết giới thiệu một hồi, rồi lấy chứng từ hóa đơn ra trình bày cặn kẽ các khoản chi phí đã phát sinh. Trong lúc làm việc với quản gia mới, sợ Lưu Kinh không chịu yên một chỗ, Vệ Tiểu liền bảo anh đến ngồi ở ghế cạnh bên. Lưu Kinh cũng không biết làm gì khác hơn, lom nhom nhìn Vệ Tiểu, coi bộ cô đơn lắm.

Vệ Tiểu nói khô cả nước bọt, chỉ thấy lão quản gia cười cười gật gật rồi xoắn một tràng, đại khái nào là những thứ này không ghi được vào sổ, nào là Lưu Kinh có tài khoản chi tiêu riêng, cậu xài như vậy là không đúng. Tổng cộng cũng chỉ hết có một hai nghìn đồng, ấy thế mà Vệ Tiểu có thanh minh thanh nga thế nào đi chăng nữa cũng không có một tí giá trị.

Cậu hậm hực hết sức. Máy thứ ấy có đáng là bao so với trước đây, so ra chưa bằng một bữa ăn của Lưu Kinh, giờ sao khó khăn đến vậy?

Vệ Tiểu cũng biết người vào cửa quan không thể không cúi đầu, đành ngậm bồ hòn làm ngọt. Cứ nghĩ mọi việc rồi cũng được giải quyết thôi, nhưng ở đời người ta toàn thích gây khó dễ nhau vậy đó. Con giận trong cậu bốc cao ngùn ngụt, mà chẳng biết hạ hỏa bằng cách nào.

Cuối cùng đành gọi Lưu Kinh về.

Trong lúc Vệ Tiểu nói chuyện với quản gia, cũng có một số người đến báo cáo, bọn người này vốn dĩ chẳng xa lạ gì với cậu. Có điều hồi ấy Lưu Kinh xem cậu như tri âm tri kỷ, tuy tâm trí cậu không buồn đoái hoài, nhưng Lưu Kinh vẫn luôn dành cho cậu những đãi ngộ rất đặc biệt. Thế nên bọn họ dù không đến mức phải nịnh nọt bợ đỡ Vệ Tiểu, nhưng hẳn thấy cậu đều tỏ ra cung kính.

Mà đó là trước đây thôi, bây giờ bọn họ có thấy Vệ Tiểu cũng như không. Mới đầu Vệ Tiểu còn tưởng bọn họ không thấy mình nên chủ động chào hỏi, sau mới ngộ ra, mọi giá trị đã đảo lộn trong cái gia đình họ Lưu này rồi.

Tuy cậu chưa từng đắc tội với bọn họ, nhưng nghĩ lại trước đây, mỗi lần ai đó mắc lỗi, đều cầu xin cậu nói đỡ cho đôi ba câu để êm thấm sự việc, căn bản tên lưu manh Lưu Kinh đôi khi lại rất nghe lời Vệ Tiểu. Giờ Lưu Kinh “thất sủng”, thân tôi tớ như Vệ Tiểu cũng liên lụy theo. Cậu lặng yên một hồi rồi quay lưng ra về, việc đã không thành thì đành ngồi xe buýt chứ tâm trí nào mà nghĩ đến taxi.

Xe buýt đông người quá, cậu và Lưu Kinh bám chặt mấy thanh cột xe, xe chạy nghiêng nghiêng ngã ngã, hai người cũng nghiêng nghiêng ngã ngã theo.

Sắc mặt Vệ Tiểu hơi xấu, Lưu Kinh trộm nhìn anh một hồi lâu, mới e dè mở lời: “Anh đang giận đấy à? Họ làm anh giận phải không?”

Vệ Tiểu không đáp. Lưu Kinh im lặng, nhẹ nhàng xoa xoa bàn tay đang bám cột của cậu, tựa như an ủi.

Cách an ủi của Lưu Kinh khiến Vệ Tiểu bật cười, vội rút tay về, hỏi: “Cậu làm gì thế?”

Lưu Kinh xấu hổ cúi đầu: “Lần nào em giận, mẹ em đều làm thế.”

Vệ Tiểu nghe xong chỉ biết thở dài. Tuy cậu không thích Lưu Kinh, nhưng với cái thái độ gây khó dễ cậu của bọn người kia, cậu đoán những ngày sắp tới sẽ phải đồng cam cộng khổ với đứa bé trong hình hài Lưu Kinh này. Mà đứa bé này, thật ra như bây giờ cũng không đến nỗi đáng ghét lắm.

13. Chương 13

Chương 13

Về đến nhà, Vệ Tiểu vội tìm ngay vú Vương, vì theo lời quản gia, các khoản gạo muối đều chuyển vào tài khoản của bà vú này.

Gặp vú Vương, Vệ Tiểu đưa ngay các hóa đơn đòi thanh toán. Bà vú này cũng là một tay lão luyện chứ không phải vừa, làm ra vẻ như việc này không thuộc phận sự của bà ta, đoạn gọi điện cho quản gia âm âm ì ì: “Tôi nhớ trước đây không nói như vậy mà, ông bảo tôi chỉ lo việc bếp núc, chuyện khác tôi không màng tới mà...”

Vệ Tiểu cũng không biết đầu dây bên kia trả lời thế nào, chỉ nghe thấy vú Vương lải nhải thêm đôi ba câu rồi cúp máy, có vẻ không được vui cho lắm.

Lại quay nhìn Vệ Tiểu, cười gượng gạo, bà ta bảo cậu giờ thích tìm ai thì tìm, việc này dù sao cũng không phải việc của bà ta. Vệ Tiểu cảm tưởng như mình là quả bóng, bị đá qua đá lại không thương tiếc, đành ngậm ngùi, những người này ắt hẳn đã sớm có kế hoạch, cốt là gây khó dễ cho bọn cậu thôi.

Nuốt giận vào lòng, cậu tặc lưỡi thôi thì cũng chỉ một hai nghìn đồng, sau này cẩn thận hơn là được. Tuy vậy, có một số việc quả thật không thể nhẫn nhịn được. Vệ Tiểu tự thấy mình đối xử với Lưu Kinh chưa tốt, song có vài việc bắt buộc cậu phải lưu tâm.

Cậu đã dặn với vú Vương nhiều lần, nên nấu thứ gì đó mềm, dễ tiêu hóa, Lưu Kinh lại mới nhở răng, tốt nhất là nên ăn những thứ như cháo, như canh chẳng hạn.

Kết quả là bà ta làm trật quẻ, không xào cần tây thì cũng nấu cơm cứng ngơ cứng ngắt. Chỗ răng mới nhở của Lưu Kinh đang yên lành lại bắt đầu chảy máu, khiến anh không dám ăn thứ gì, lên giường nằm co ro.

Vệ Tiểu tức giận tìm ngay bà vú, nhắc lại chuyện cơm nước. Vú Vương sớm đã liệu chuyện chủ tớ bọn họ biết bà ta ở đây chậm nhận tiền mà lười làm việc, cũng ngượng ngạo đáp: “Vệ Tiểu à, tôi tuổi cao sức yếu rồi, đến đây cũng mong kiếm đôi ba hào, người thuê tôi là ông Lưu chứ can gì đến chú, chú không có quyền chỉ trích này nọ nhé...”

Vệ Tiểu không quen đối phó với kiểu mặt dày, đành nuốt trọn cục tức xuống bụng rồi đi tìm Lưu Kinh. Anh rúc trong chăn, mắt nhắm nghiền, sắc mặt, màu môi trắng bệch.

Nhìn bộ dáng đáng thương của anh, Vệ Tiểu không biết liệu đây có phải quả báo hay không. Cậu bước tới nắm lấy tay anh, mới phát hiện đôi tay cũng lạnh ngắt rồi.

Nhớ đến Lưu Kinh trước đây vốn là một đứa trẻ náo động, ngay cả việc ngủ cũng ồn ào, không ngày nào không thay một em đến ngủ chung, hôm nay em béo múp, ngày mai em cao gầy, làm cho bọn tôi tớ chọn rộn không phút nào được yên.

Lưu Kinh rất quen thuộc tiếng bước chân của Vệ Tiếu, khi này cậu bước vào, anh nhận ra tấp lự, nhưng không hiểu do đâu mà không muốn mở mắt. Đến khi tay mình được nắm lấy, anh mới giả vờ như vừa tỉnh ngủ. Đôi mắt anh đẹp mê hồn, to, đen, và sang, hể nhìn đều làm cho người khác cảm giác rất chuyên chú.

Vệ Tiếu hít một hơi thật dài, nơi nào đó tại sâu thẳm trái tim mềm nhũn ra, bụng nghĩ dù trước đây Lưu Kinh có lưu manh vô học cỡ nào, thì nay cũng nên đối xử tốt với anh một tí.

Vệ Tiếu trấn an Lưu Kinh, hỏi rằng anh còn đau không, còn chảy máu không.

Lưu Kinh cẩn thận trả lời từng câu một. Hỏi anh bụng có đói không, anh cũng lắc đầu nói không trong khi bụng sôi rào rào, hại Vệ Tiếu phải vội vàng vàng chạy xuống bếp làm ngay một bát canh trứng.

Lưu Kinh vui vẻ đưa tay nhận lấy bát canh trứng từ Vệ Tiếu, mặc kệ rằng còn đau, anh há to mồm ăn lấy ăn để, miệng húp xì xụp trong khi mắt thì nhìn cậu chăm chăm, ánh mắt ấy không những tập trung mà còn rất thân mật và nương nhờ, giống như gà con mở mắt nhận mẹ. Vệ Tiếu bị ánh mắt ấy làm căng thẳng, không ngờ có ngày mình được sùng bái đến thế, bèn lấy làm vui, nói đùa với anh: “Cậu nhìn gì tôi hả?”

“Anh thật tốt với em.” Lưu Kinh thẳng thắn nói. Vệ Tiếu cũng quen thẳng thắn vậy mà lại không biết trả lời ra sao, đành im lặng.

Hồi tưởng lại lời căn dặn của bác sĩ trước lúc xuất viện, tình trạng của Lưu Kinh nếu tốt thì ngay hôm sau đã có thể nhớ lại mọi chuyện, còn không thì cả đời phải như vậy thôi.

Cậu còn nhớ đã hỏi lại bác sĩ một câu, đại ý nếu Lưu Kinh cả đời như vậy, sẽ chẳng khác nào anh sống lại một lần hay sao? Bác sĩ không giải thích gì thêm.

Nhưng sau này quan sát Lưu Kinh, Vệ Tiếu nhận thấy anh vẫn có thể nhận biết vô số chữ Hán. Cậu cảm tưởng anh chỉ quên một số chuyện, chứ những kỹ năng sinh hoạt như mặc áo quần, tắt mở ti vi, mở cửa ô tô, thậm chí đọc sách hay làm những việc người lớn mới làm được, anh đều biết.

Vệ Tiếu đột nhiên nảy sinh ý tưởng, hay là bỏ thời gian rèn luyện cho Lưu Kinh, có khi còn dạy dỗ được anh trở thành thanh niên nghiêm túc.

Ý nghĩ lóe lên, cậu thấy mình giống như có một đứa con trai, bỗng chốc hào hứng vô cùng.

14. Chương 14

Chương 14

Chiếc răng vừa mới nhổ đã bắt đầu chảy máu trở lại, có lẽ do ăn nhiều đồ nóng quá. Nhìn máu tươm ra đỏ cả nước dãi, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lưu Kinh lập tức trắng bệch. Vệ Tiếu vội vàng tìm bông bảo anh nhét vào chỗ đau để cầm máu, được một hồi thì máu đã thấm đỏ bông. Máu chảy liên tục không ngừng, nếu sống gần bệnh viện, chắc chắn Vệ Tiếu đã đưa Lưu Kinh đi khám ngay rồi, chứ ở cái nơi khỉ ho cò gáy này thì đào đâu ra?

Vệ Tiếu lại lấy một ít đá, bảo Lưu Kinh chịu đựng một tí để cầm máu. Lưu Kinh ngoan ngoãn lạ kỳ, mắt mở thao láo, tuy sợ sệt nhưng vẫn ngay ngắn ngồi yên. Anh cứ thế này thì thật khó cho cậu liệu cách mà đối phó. Cậu bèn hỏi với giọng điệu anh trai hỏi em trai: “Xem ti vi không?”

Lưu Kinh nhìn Vệ Tiếu, không vội đáp lời mà ngẩn ngơ chốc lát mới gật gật. Vệ Tiếu không biết thường ngày Lưu Kinh thích xem cái gì, đành đưa điều khiển cho anh tự chọn kênh, để rồi phát hiện mỗi lần chuyển kênh, anh đều thăm dò phản ứng của Vệ Tiếu. Có nằm mơ cậu cũng không ngờ Lưu Kinh lại trở nên ngoan

hiền nhường vậy. Trước đây rõ ràng là Lưu Kinh coi trời bằng vung chứ đừng nói chi đến việc để ý đến cảm thụ của người khác. Đối với anh tốt với người khác tương đương là làm tổn hại đến bản thân mình.

Lưu Kinh nhí của hiện tại biết suy nghĩ cho cậu thì thật là chuyện lạ. Vệ Tiểu cười nói : “Cậu thích gì xem nấy. Đừng lo về tôi.”

Lưu Kinh nghe vậy mới tìm kênh mình thích để xem. Chương trình thể giới động vật.

Về phần Vệ Tiểu, xem hay không xem tivi đều như nhau, chỉ cần có động chứ đừng có tĩnh quá là được.

Chương trình nói về sư tử châu phi, không biết nên cho Lưu Kinh xem tiếp hay không.

Nhưng Lưu Kinh trông nghiêm túc ghê lắm., thế cậu mới biết với tâm trí của một đứa trẻ, Lưu Kinh thật sự không nghĩ ngợi bậy bạ, thôi thì để kệ anh xem. Đúng giờ Vệ Tiểu dẫn Lưu kinh đi ngủ, anh còn lễ phép như thường lệ, chúc Vệ Tiểu ngủ ngon.

Cậu cười hiền từ, thân mật đưa tay xoa đầu anh. Quả thật cuộc sống hiện tại cũng tạm ổn, rất đơn giản, thật nhẹ nhàng, Lưu Kinh cũng không còn quá đáng ghét nữa.

Trên đường về phòng ngủ, Vệ Tiểu nghĩ, nếu cuộc sống cứ tiếp tục thế này thì hẳn cũng không đến nỗi.

Thế mà yên ổn chưa được mấy ngày, bà vú lại cố ý gây chuyện. Bà ta nói bóng nói gió, lải nhải miết chuyện Vệ Tiểu tự tay nấu ăn cho Lưu Kinh. Thì cậu đã từng nhắc nhở vú nấu mềm một chút, bà ta có chịu làm thêm đâu.

Hai người cãi nhau kịch liệt, cuối cùng cậu hết cách, đành gọi điện cho nhà họ Lưu hỏi có thể thay bà vú này không.

Đầu dây bên kia trả lời gọn ghẽ:” Ký hợp đồng rồi, cái gì cũng cần có thời gian thích ứng, cứ từ từ rồi chuyện cũng sẽ đâu vào đấy cả thôi”

Vệ Tiểu lúc này mới hiểu đây chính là cái cách mà người ta chơi Lưu Kinh.. Cậu thấy mình y hệt con gà mái mẹ, phải nghĩ cách mà che chở cho gà con Lưu Kinh.

Có một thực tế là cơm vú Vương nấu tệ đến nỗi Vệ Tiểu cũng nuốt không trôi. Cậu dứt khoát bỏ ngoài tai những lời cạnh khóe của bà ta, tiếp nhận luôn cả công việc bếp núc.

Vệ Tiểu tuy chưa từng nấu ăn nhưng được cái cậu rất chuyên tâm., mỗi lần ăn cơm đều hỏi ý kiến của Lưu kinh như hôm nay thức ăn nhạt hay mặn, cháo thích nấu loãng hay nấu đặc.

Dần dần Vệ Tiểu cũng nấu được thức ăn hợp khẩu vị của Lưu Kinh, anh ăn uống ngon lành, đồng thời cũng cảm nhận được Vệ Tiểu đối xử với mình rất tốt, không còn tỏ ra sợ sệt hay thận trọng trước mặt cậu nữa, nụ cười cũng trở nên tự nhiên hơn, thân mật hơn.

Vệ Tiểu rất mực hài lòng, chỉ hơi phiền vì chiếc răng giả của anh. Hiện nay lắp một cái răng giả không hề rẻ, hơn nữa tiền bỏ ra để lắp cũng không được thanh toán, Vệ Tiểu có phần lưỡng lự. Không thể để hổ răng sâu như thế được. Nhưng những nơi hoành tráng quá thì cậu không dám vào, chỉ có thể tìm một phòng khám nho nhỏ và lắp răng cho Lưu Kinh mà thôi.

Tổng cộng hết hơn một trăm đồng. Nhắm cổ vũ lòng dũng cảm của anh,dọc đường về cậu còn mua cho anh một quả bóng bay màu hồng. Vệ Tiểu quên rằng Lưu Kinh rõ to đầu rồi mà còn cầm quả bóng bay trong tay, tung tăng khắp chốn, ngó kiểu gì cũng thấy quái dị.

Lưu Kinh chạy rồi nhảy lò cò, nhảy chân sáo hệt như một đứa trẻ., làm Vệ Tiểu nén cười đến tê cả hàm răng. Về đến nhà sợ Lưu Kinh lười đánh răng, Vệ Tiểu buộc phải giám sát nhắc nhở, tay thoăn thoắt dạy anh cách đánh đúng, còn yêu cầu phải đánh trong ba phút, nếu không răng sẽ không sạch.

Lưu Kinh nhăn nhó nhưng sợ Vệ Tiểu tức giận, anh tũm nghịu cúi đầu đánh răng, vừa đánh vừa dòm Vệ Tiểu.

Vệ Tiểu làm như mình huấn luyện chó, mỉm cười động viên anh tiếp tục. Lưu Kinh bây giờ tươi tắn hơn nhiều rồi, lợi dụng lúc Vệ Tiểu không để ý, liền soi gương phòng mang trợn má.

Chẳng may bị cậu quay đầu nhìn thấy, cậu cười véo má anh, liền dọa bảo: “ Không lo đánh răng, rồi răng rụng hết, đến lúc đó lấy cái gì mà ăn cơm.”

Mắt Lưu Kinh hấp háy, cũng biết tổng Vệ Tiểu đang trêu mình nên anh giả dồ đặt điều kiện này nọ: “Nếu em đánh răng ngoan sẽ được ăn kẹo chứ?”

Từ khi đau răng đến giờ Vệ Tiểu cấm tiệt anh ăn kẹo, lần này nghe điều kiện ngọt ngào của Lưu Kinh, Vệ Tiểu cũng rộng rãi hơn, thậm chí cậu còn không ngờ lời nói của mình còn đầy vẻ cứng chiều đến thế: “Chỉ cần cậu đánh răng ngoan tôi sẽ mua thêm kẹo cho cậu”.

Lời Vệ Tiểu làm Lưu Kinh phấn khích cười tít cả mắt. Từ đó về sau, mỗi lần đánh răng, Lưu Kinh đều chủ động tìm Vệ Tiểu để cậu giám sát mình.

Lưu Kinh có thói quen mặc đồ ngủ bằng lụa bóng, chùng chùng, cổ áo dài, dây lưng lỏng lẻo kết hợp với nhau trông có phần phóng dăng, mỗi lần bước i, từ vạt áo hở hãnh đều lộ ra đùi đùi thịt thịt, dâm dăng cực độ. Vệ Tiểu không xa lạ gì những bộ đồ ngủ kiểu này của Lưu Kinh, nhưng ngày đó là một Lưu Kinh lưu manh, vô đạo đức, còn bây giờ là một Lưu Kinh ngây thơ hồn nhiên, mặc đúng là khó đỡ. Vệ Tiểu liền đến cửa hàng bán đồ ngủ gần đó mua 2 bộ, tuy kiểu hơi nhà quê nhưng chí ít nom cũng đàng hoàng.

Lưu Kinh thích thú mấy bộ đồ cậu mua cho lắm, hấp tấp mặc vào ngay.

Vệ Tiểu cũng không quên mua ít kẹo cho Lưu Kinh đúng như đã hứa. Cậu cất vào hộp rồi dẫn Lưu Kinh ăn từ từ. Về sau xảy ra một chuyện khiến Vệ Tiểu lo âu thấp thỏm, có lần nửa đêm cậu dậy đi nhà xí, phát hiện luồng ánh sáng yếu ớt hắt ra từ phòng khách, cậu định ninh là mình quên tắt đèn, nào ngờ khi bước vào thì bắt gặp vú Vương đang cầm đèn pin lục lọi gì đó.

Thấy Vệ Tiểu bà ta hốt hoảng, cậu nhìn sang bàn, nắp hộp kẹo cậu mua cho Lưu Kinh bị bật ra.

Cậu liền bất an hỏi vua Vương đang làm gì.

Bà Vương tuy giật mình nhưng vẫn cố điềm tĩnh làm như không sao: “À, nửa đêm mất ngủ, thấy cái hộp kẹo, thèm ăn vài cái”.

Vệ Tiểu thấy có gì đó khả nghi nhưng vẫn chưa bắt tận tay, day tận mặt, đành để bà ta đi, sau đó cậu tự tay kiểm tra hộp kẹo một cách kỹ lưỡng, cũng không phát giác có gì bất thường.

15. Chương 15

Chương 15

Vệ Tiểu cẩn thận dỡ hết hộp kẹo đi, từ đó cũng để ý đến bà vú nhiều hơn. Được mấy hôm, bà ta lấy cớ việc nhà, không thể ở đây nấu nướng nữa, cuối cùng là ra đi không lời từ biệt. Vệ Tiểu nghĩ nên nhân cơ hội này đánh điện hỏi thăm đồng nghiệp làm cùng ở biệt thự nhà chính, tuy không quá thân cận, nhưng nói chung nếu gặp nhau thì vẫn tán dóc được mấy hồi. Cậu cũng không dám hỏi thẳng chuyện về bà Vương, bèn rào trước đón sau chán chê mới dò la xem ai là người thuê bà vú ấy. Gã đồng nghiệp tiếp chuyện có phần ấp a ấp úng, có lẽ cũng sợ nói nhiều sinh chuyện.

Cuối cùng nghe Vệ Tiểu vào thẳng vấn đề luôn, gã cũng mở lòng nói đôi câu tâm ý: “Vệ Tiểu à, Lưu Kinh có nhất thiết phải chăm sóc như thế không? Cậu không tìm cách mà đi đi chứ ở đó làm quái gì? Đất trời rộng lớn, nơi nào mà chẳng kiếm ăn được.”

Vệ Tiểu nghe xong, lòng càng bất an.

Chỉ có điều hiện giờ trời yên sóng lặng, chưa thấy xuất hiện dấu hiệu gì phải lo lắng cả. Lưu Kinh chỉ là đứa trẻ, ngày ngày vui đùa, không xem ti vi thì cũng ra vườn đuổi bướm bắt chim, chạy nhảy khắp chốn, nếu nhìn thấy Vệ Tiểu không vui còn biết chạy đến pha trò.

Vệ Tiểu dần dần cũng thôi lo lắng thái quá, tự thấy mình đa nghi. Nhưng đúng lúc cậu an tâm chút đỉnh thì Lưu Kinh lại bắt đầu biến đổi.

Thoạt tiên là biểu hiện rất nhỏ, mỗi lúc ăn cơm tay Lưu Kinh lại run.

Vệ Tiểu nhìn thấy liền hỏi: “Tay cậu bị làm sao vậy?”

Lưu Kinh ngơ ngác, ngồi nhìn tay mình run nhẹ, lắc đầu không hiểu vì sao. Vệ Tiểu hơi lo lắng, biểu hiện này của cậu đã từng thấy ở Lưu Kinh trước đây.

Lưu Kinh hồi đó nghiện món thuốc lắc, để tăng hưng phấn, có khi cần một lúc nhiều viên, và mỗi lần như vậy đều xuất hiện trạng thái giống thế này. Vệ Tiểu không biết chuyện này có liên quan gì với việc lén lút đêm hôm của bà Vương mấy ngày trước không. Cậu cố gắng trấn tĩnh, hỏi thúc Lưu Kinh tiếp tục ăn cơm.

Vệ Tiểu xem ra vẫn còn ngây thơ lắm, cậu không nghĩ rằng có người sẽ dùng thủ đoạn tàn ác như vậy để hại người, cho nên cậu đã không nghĩ đến tình huống xấu nhất. Xong bữa ăn, cậu đi tìm Lưu Kinh hỏi han tình trạng sức khỏe dạo này của anh, Lưu Kinh khi nghe hỏi đến sức khỏe liền tỏ ra căng thẳng, mặt đỏ gay, cần môi không chịu nói.

Nhìn thấy anh mà cậu căng thẳng theo, lắc vai anh giục già: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cậu nói đi!”

Lúc này Lưu Kinh mới lí nhí: “Chỗ đi tiểu cứ cứng hoài...”

Vệ Tiểu bỗng im bật, sững sờ nguyên hồi. Lưu Kinh luôn cho cậu cảm giác rất trẻ con, cậu quên mất Lưu Kinh không những đã trưởng thành mà còn từng là một đứa có lỗi sống thác loạn.

Vệ Tiểu đỏ mặt khi nghe Lưu Kinh nói như vậy, nhưng không thể làm ngơ, thế là ngập ngừng đáp bảo: “Ồ thì...cái đó có lúc...cũng như vậy... Cậu đừng nghĩ đến nó thì nó sẽ mềm thôi...”

Chả rõ Lưu Kinh có hiểu mô tê gì không, vẫn lăm lăm cúi gằm.

Vệ Tiểu không tiếp tục hỏi, mà nhắc nhở Lưu Kinh nếu thấy không khỏe thì phải tức tốc bảo cậu ngay. Nhìn Lưu Kinh ngơ ngờ nghệt nghệt bước đi, cậu thở dài nảo nuột, lòng dạ nhấp nhúm, dường như có điều gì đó đã bị cậu sơ sẩy bỏ qua rồi. Mấy ngày tiếp theo, tay Lưu Kinh không còn run nữa, nhưng người thì luôn tay luôn chân, hiểu động đến nỗi Vệ Tiểu phải giáo huấn, bắt giữ im lặng.

Lưu Kinh bỗng nhiên trở chứng không nghe lời, cứ nhảy nhót như con khỉ cụt đuôi, chạy hết chỗ này lại bay qua chỗ khác, mồ hôi nhễ nhại. Vệ Tiểu tiến đến gần thì bắt gặp Lưu Kinh đang thở hồng hộc, người trong trạng thái hưng phấn cực độ, thật sự trùng khớp với hình ảnh của chính anh trước đây khi phê thuốc.

Vệ Tiểu giật nảy, vội cầm tay Lưu Kinh: “Cậu vừa ăn thứ gì mà không nói cho tôi biết hả?”

Lưu Kinh vẫn không có dấu hiệu dừng lại, hai mắt không ngừng mở to, tim đập rất nhanh, người chẳng khác gì đang lơ lửng trong không trung, bị Vệ Tiểu giữ chặt cũng không có phản ứng gì, lại còn cố vùng vẫy thoát khỏi tay cậu.

Rốt cuộc Vệ Tiểu không chịu được nữa, lôi Lưu Kinh đến thẳng phòng tắm, chẳng buồn quan tâm trên người anh đang mặc gì, mở ngay vòi nước, muốn mượn dòng nước lạnh gội trôi hưng phấn trong anh.

Vệ Tiểu chỉnh nước ở vị trí mạnh nhất, nước xối xả từ đầu đến chân Lưu Kinh, đã mấy lần anh muốn né tránh nhưng đều không thoát được sức mạnh từ đôi bàn tay của cậu. Nước bắn tung tóe khiến Vệ Tiểu ướt nhẹp hết người, lúc nàu cậu mới sực nhớ ra mình vẫn đi giày da.

Cho dù Vệ Tiểu có muốn thừa nhận hay không, lúc này đây mọi việc đã quá minh bạch, rõ ràng mẹ Vương ấy đã cho Lưu Kinh cần thuốc, nhưng ở mức độ nào thì cậu chưa biết. Cứ nghĩ đến việc đứa trẻ Lưu Kinh lại vô tình nghiện ngập, thật bi đát quá chừng.

Lúc đó, một Lưu Kinh lưu manh sẽ lại trở về, chơi thuốc lắc đến mụ mị, đàn diêm trác táng. Trước đây cậu ước Lưu Kinh lên cơn thì chết quách cho xong, giờ kể cả nằm mơ, cậu cũng không nghĩ được có ngày mình lại lo lắng cho Lưu Kinh.

Rồi, Lưu Kinh cuối cùng không còn quậy tung lên nữa.

Sợ Lưu Kinh cảm lạnh, Vệ Tiếu vội kéo anh vào phòng ngủ thay đồ. Anh như xác không hồn, tay chân uể oải.

Vệ Tiếu đành giúp anh thay quần áo. Việc này trước đây cậu cũng đã từng làm, bất kể là cho Lưu Kinh lưu manh của ngày trước hay là cho Lưu Kinh bé con của hiện nay.

Vì vậy cậu tuyệt nhiên không cảm thấy phiền toái, chỉ đến lúc cởi quần cho Lưu Kinh thì sự việc mới trở nên phức tạp. Cái ấy của Lưu Kinh sừng sững như một túp lều vừa được dựng lên. Vệ Tiếu có phần khó xử. Cậu xả nước mạnh quá, áo quần Lưu Kinh có lẽ phải thay từ trên xuống dưới, đồng nghĩa với việc phải thay luôn quần chíp cho anh.

Nhưng với trạng thái hiện giờ của Lưu Kinh, Vệ Tiếu cảm thấy áy náy không nói nên lời. Cái đó của đàn ông ai mà chả giống nhau, Vệ Tiếu không sợ, cơ mà cái này không nhất thiết phải để cậu chiêm ngưỡng thế này chứ nhỉ?

Cậu cố không để những thứ ấy ám ảnh mình, nhanh chóng cởi áo quần của Lưu Kinh ra. Lốp quần bên ngoài không có vấn đề gì, đến khi cởi quần chíp, Vệ Tiếu thoáng do dự, động tác tự dừng chậm lại.

Đúng lúc này Lưu Kinh lại bất ngờ mở mắt, hơi hơi cử động. Theo đà động dậy, cái ấy cũng đung đưa theo.

Vệ Tiếu giống như vừa xem thấy cái gì ghê gớm lắm, vội quay phắt mặt đi, cầm quần chíp nhét vào tay Lưu Kinh: “Tự mặc!”

Lưu Kinh đứng tại chỗ, người ngơ ngẩn. Suốt bao lâu vẫn cứ trạng thái đó, cậu lấy làm lạ liền sờ tay lên trán anh, phát giác nó nóng hầm hập.

Vệ Tiếu hốt hoảng không biết đây là một trong nhiều trạng thái khi nghiện thuốc, nghĩ rằng do mình dầm Lưu Kinh trong nước lạnh quá lâu mà ra, vội vớ lấy chăn, thảm hay đại loại thứ gì đó quấn Lưu Kinh lại, cố giúp anh thoát mồ hôi. Lưu Kinh thấy khó chịu, rúm ró người như con mèo hen, để mặc Vệ Tiếu làm gì thì làm.

Mãi đến lúc Vệ Tiếu đi lấy thuốc, Lưu Kinh mới đưa tay rụt rè nắm mép áo cậu. Vệ Tiếu dừng lại, bắt đắ dĩ nhìn Lưu Kinh, cố gắng thốt lời nhẹ nhàng ầm ập nhất có thể: “Ngoan, đợi một lát tôi đi lấy thuốc rồi về ngay.”

Khi nói, cậu chợt nhận ra tim mình đau lạ lùng.

16. Chương 16

Chương 16

Vệ Tiếu không hiểu nổi chuyện quái quỷ gì đang xảy ra.

Lưu Kinh uống thuốc xong, cứ đưa tay nắm chặt tay Vệ Tiếu không cho cậu đi đâu hết, lai còn thống thiết cầu khẩn: “Anh Vệ ơi, đừng đi...”

“Anh Vệ”, Vệ Tiếu cũng từng nghĩ sẽ đổi sang cách xưng hô như thế khi nhận nuôi Lưu Kinh, tuy hơi mang tiếng lợi dụng lúc Lưu Kinh gặp hoạn nạn, cơ mà cậu tự thấy mình đối xử tốt với anh đấy chứ, có gọi cậu là “anh” cũng thiệt thòi chỗ nào cho Lưu Kinh đâu?

Thấy Lưu Kinh mắt ngấn lệ nhìn mình, còn gọi mình là anh. Vệ Tiếu thiếu điều tan chảy, hơn nữa cậu cũng không định đi, thế là tìm gối và chăn qua nằm cạnh anh.

Dù sao giường của Lưu Kinh cũng rộng, hai người nằm hẵn cũng không thành vấn đề. Lưu Kinh thấy Vệ Tiếu đến ngủ chung, vui đến độ miệng cười tươi roi rói không buồn ngậm miệng lại, nép sát vào một bên giường, dành không gian cho Vệ Tiếu.

Vệ Tiếu lên giường không quên vỗ đầu Lưu Kinh khen: “Ngoan lắm.” Lại còn lấy cốc nước đặt ở đầu giường đưa anh, bảo uống thêm ít nữa. Lưu Kinh đưa tay nhận lấy, uống liền một hơi, tinh thần có vẻ tốt hơn nhưng mặt vẫn còn đỏ ửng. Cậu kêu anh nằm xuống, kéo chăn đắp kín người anh để mồ hôi theo đó mà toát ra.

Lưu Kinh ngoan ngoãn nghe lời, nhưng khi thấy Vệ Tiếu lên giường, anh bắt đầu nũng nịu, cố luồn ra khỏi chăn mình để chui vào chăn của Vệ Tiếu, cậu nhiều lần phải đẩy anh về chỗ cũ, anh cười thích thú, âm thầm nhét chân vào chăn cậu.

Nghĩ Lưu Kinh tính khí trẻ con, thích làm nũng người lớn, mà sức khỏe đang không được tốt nên Vệ Tiếu mặc nhiên để tùy ý anh nghịch, lại còn kéo chăn qua đắp chung. Lưu Kinh như mèo con quần mình co ro trong lòng Vệ Tiếu. Cậu vốn đã quen nằm ngủ một mình, giờ thế này có hơi là lạ, nhưng sợ hai người đắp chung chăn dễ hột trước thiếu sau nên ôm Lưu Kinh nằm trước ngực mình.

Phải ôm, Vệ Tiếu mới phát hiện cơ thể Lưu Kinh săn chắc lắm. Trước đây cứ nghĩ anh đi tập thể hình chỉ để trưng mấy múi ra lòe thiên hạ, không ngờ anh tốn tiền của mời gia sư về tập cho không phải chỉ lấy lệ, cơ thể anh còn đẹp hơn một số người từng qua tập luyện trong quân ngũ. Vệ Tiếu sờ nắn không hề có mục đích xấu, nhưng Lưu Kinh thì lại khác.

Tuy suy nghĩ trẻ con, nhưng dù sao Lưu Kinh cũng từng là một kẻ phóng đảng, bị Vệ Tiếu vô tình sờ nắn cảm thấy rất bức bối, nhưng không biết phải làm sao.

Anh đành quay người đi, cọ xát không ngừng, như thể muốn xả hết cảm giác bức bối mà đổi lại chỉ càng thấy bức bối hơn, vả lại cũng không biết lối nào để xả chúng. Mãi sau, Vệ Tiếu mới biết không ổn, cậu cảm nhận cơ thể Lưu Kinh liên tục co giật như thể bị chuột rút.

Giật mình, cậu chọc chọc lưng anh, hỏi: “Sao thế? Nóng quá khó chịu à?”

“Ồ dưới...” Lưu Kinh quay mặt lại, ngây thơ phân giải, “Rất muốn...” Nhưng anh lại không biết mình muốn gì, mắt chăm chăm nhìn cậu. Cậu đã quên khuấy mất chuyện này, bây giờ nhìn bộ dạng anh thế này mới chợt nhớ ra, chỉ có điều lâu thế rồi mà nó vẫn chưa có dấu hiệu xui xuống, cậu khá bất ngờ, tuy biết Lưu Kinh đã từng bao tận năm em một đêm nhưng giờ là lúc nào chứ, lẽ nào Lưu Kinh vẫn còn tinh lực như vậy?

Vệ Tiếu cũng là đàn ông con trai mà cũng hơi xấu hổ, trả lời một cách vô tình: “Cậu đừng nghĩ đến nữa là xong.” Lưu Kinh vẫn nhăn mặt đau khổ, tần suất động tác càng lúc càng nhiều, không ngừng trở qua trở lại. Lúc đầu Vệ Tiếu mặc kệ, nhưng nghĩ đến chuyện hai đứa con trai cùng giường mà có thể “lên cơn” thế này, cậu sờn cả gai ốc. Từ ngày về đây, cậu vẫn chỉ xem Lưu Kinh như một đứa trẻ con. Thở dài, thật sự không muốn làm điều này, nhưng nếu không làm, không biết ngày mai Lưu Kinh sẽ như thế nào, cậu đành đưa tay ra, xấu hổ nắm lấy, rồi nói với Lưu Kinh: “Cậu giữ chặt, vuốt lên vuốt xuống sẽ thấy dễ chịu hơn.”

Hình ảnh Lưu Kinh nhìn Vệ Tiếu cũng khiến cậu có cảm giác tội lỗi, hệt như cậu đang là thằng lưu manh dụ dỗ trẻ con làm điều xằng bậy. Những gì cần nói cũng đã nói rồi, cậu tránh mặt đi, để cho Lưu Kinh tự xử một mình. Đoán chừng thời gian có vẻ đã đủ, vệ Tiếu mới quay mặt lại, thấy Lưu Kinh được xả xong, nằm ngủ một cách ngon lành.

Phía dưới của Lưu Kinh gần như lộ hết ra, tay vẫn còn đặt trên đó. Vệ Tiếu không biết nên hình dung thế nào nữa, sợ Lưu Kinh cảm lạnh nên kéo chăn lệch qua một tí, đắp kín người Lưu Kinh.

Lưu Kinh trong cơn mộng mị không biết nghĩ gì, cứ nhắm hướng của Vệ Tiếu mà rúc vào. Vệ Tiếu xoa đầu anh cười hiền từ, ôm anh vào lòng. Sáng hôm sau tỉnh giấc, Lưu Kinh hết sốt, Vệ Tiếu vẫn quyết dẫn anh đến bệnh viện.

Vệ Tiếu cân nhắc tình trạng của Lưu Kinh, cẩn thận không lấy số, mà tự dùng danh nghĩa của mình để yêu cầu bác sĩ viết giấy kiểm tra, lấy lý do đi công tác, có hút một liều thuốc mà đối tác châm mồi, sau khi hút xong cảm giác rất lạ giống như hít phải chất gây nghiện, nên đến đây kiểm tra.

Bác sĩ chưa gặp trường hợp nào như vậy, nhưng người đến khám bệnh thì muôn vẻ, một khi có yêu cầu, bác sĩ cũng rất sẵn lòng viết ột giấy thử nước tiểu.

Vệ Tiểu cầm giấy dẫn Lưu Kinh đi kiểm tra. Trong lúc ngồi đợi kết quả, nhìn Lưu Kinh vẫn trông như bao người bình thường khác, bụng bảo dạ chắc không có chuyện gì xảy ra đâu, hơn nữa bà Vương kia hà cớ gì mà phải hại Lưu Kinh cơ chứ?

Để rồi khi nhận kết quả, cậu không dám tin vào mắt mình. Người làm kiểm tra giải thích cho cậu hiểu ý nghĩa của số liệu ghi ở trên, mẫu kiểm tra của Lưu Kinh hiển thị rõ ràng trong nước tiểu tồn tại một lượng lớn Methamphetamine(*), cụ thể ra sao thì còn đợi kiểm tra thêm lần nữa. Vệ Tiểu chết lặng, Lưu Kinh thì ngơ ngác, thấy cậu không vui liền chạy đến an ủi: “Anh Vệ đừng lo lắng cho em, em sẽ không sao cả đâu.” Nói xong còn đưa tay vỗ ngực như Tarzan vậy.

(*)Methamphetamine: Một loại chất gây nghiện tổng hợp. Nó vốn là loại thuốc được điều chế để điều trị cho các bệnh nhân tâm thần, trầm cảm... Khi dùng, thuốc sẽ kích thích hệ thần kinh người bệnh, khiến họ trở nên hoạt bát, tinh thần hưng phấn, mất cảm giác mệt mỏi, buồn ngủ và làm trí nhớ người được cải thiện. Tuy nhiên, trong quá trình đưa vào sử dụng, các bác sĩ, các nhà khoa học nhận thấy, gây cho người sử dụng các tác dụng xấu và có hại. Người dùng nhiều, ảo giác sẽ luôn thường trực, luôn ở trạng thái buồn ngủ, thần kinh rối loạn, tính cách trở nên hung hãn, thậm chí làm những điều họ không dám như: Chạy xe điên cuồng, tự rạch, cào, cắn vào chính cơ thể mình, quan hệ tình dục tập thể, nhảy nhót, la hét...

Vệ Tiểu biết Lưu Kinh đang cố làm ình cười, nhưng cậu thật sự không buồn cười.

Trong đầu cậu chỉ có một suy nghĩ, ấy là phải gấp rút báo cáo chuyện này cho cha Lưu Kinh, yêu cầu lão ta nhanh chóng tìm ra ai là người đang hãm hại anh.

17. Chương 17

Chương 17

Trên đường về biệt thự chính của nhà họ Lưu, Vệ Tiểu kéo Lưu Kinh đi sát bên, dò hỏi tỉ mỉ xem dạo gần đây anh có ăn nhầm thứ gì không, Lưu Kinh ậm ừ một hồi lâu mới lí nhí trả lời, “Anh Vệ, anh hứa là không được nổi giận nhé?” Vừa nói vừa trề môi, bộ dạng sợ hãi.

Vệ Tiểu biết sắc mặt mình đang rất khó coi nên cố gắng dịu mặt lại, vỗ về Lưu Kinh: “Tôi không giận đâu, nhưng cậu phải nói cho tôi biết sự thật, nói dối là tôi giận đấy.”

Lưu Kinh lúc này mới nhanh nhẩu: “Em ngoan mà, em không lừa anh đâu... khi anh vất hết kẻo đi, bà Vương đưa riêng cho em một hộp khác... Em sợ anh giận... nên không nói với anh...”

Tay chân Vệ Tiểu run lấy bầy. Lưu Kinh tưởng cậu nổi giận, vội lùi mấy bước, đầu cúi thấp tỏ vẻ ân hận.

Vệ Tiểu chỉ làm thỉnh, trong đầu cậu lúc này nghĩ mỗi chuyện của bà Vương, trước đây mới nghi ngờ, còn giờ thì sự việc đã rành rành ra đây, không biết chuyện này mà báo lại với lão Lưu thì sẽ như thế nào. Hề nghĩ đến bố già ấy, Vệ Tiểu lại rùng mình. Hai người chẳng mấy chốc đã đến nơi, Vệ Tiểu vẫn nghĩ lão Lưu chắc mắt không có nhà, nào ngờ bọn họ đến vừa đúng lúc có lão. Vệ Tiểu tức tốc gọi người đi thông báo, trong thời gian hồi hộp chờ đợi, trống ngực cậu mới nổi dồn, Lưu Kinh ở cạnh bên cũng có vẻ rất do dự.

Nãy giờ nhất thời xúc động, giờ cậu mới mơ hồ đoán ra ai là người đang cố hại Lưu Kinh. Theo lý với tình trạng Lưu Kinh hiện nay, liệu còn có thể cản đường ai được nữa cơ chứ? Cậu càng nghĩ càng thấy ớn lạnh.

Giờ ai cũng biết bà chủ nhà họ Lưu là ai, con trai bà ta ắt hẳn là người kế vị số một rồi. Đang lúc do dự thì người ta ời hai người vào, cậu biết chắc mình không còn đường lui nữa, liền nhắc nhở Lưu Kinh mấy câu, dặn anh không được chạy lung tung.

Cậu đi gặp ông chủ trong trạng thái căng thẳng cực độ, mồ hôi túa đầy lòng bàn tay, không ngừng nhắc nhở mình lời nói ra vừa phải thật trôi chảy, rõ ràng, vừa phải thật chuẩn xác, những gì không nên nói thì tuyệt nhiên không thốt ra dù chỉ nửa câu, cậu không hề muốn dấn vào trò chơi ân oán, tranh đoạt gia sản của bọn nhà giàu này.

Thư phòng của Lưu Tuyết Sinh đã ở ngay trước mặt. Văn phòng của lão không hoành tráng như người ta vẫn nghĩ, không bàn ghế mạ vàng, không chói lóa sắc sỡ, mà được bài trí theo phong cách Trung Hoa đặc trưng, những thứ gia dụng trong này thậm chí đã quá cũ kĩ khiến cho toàn bộ căn phòng trông có vẻ nặng nề. Vệ Tiểu nín thở. Lúc cậu bước vào, ông Lưu đang ngồi trầm ngâm điều gì đó, hình như phải một lúc sau mới nhìn thấy cậu, lão vừa nhip các ngón tay vào bàn vừa hỏi: “Chuyện gì?”

Vệ Tiểu vội tuân hết những gì này giờ đã chuẩn bị sẵn trong óc, đồng thời còn đưa kết quả xét nghiệm của Lưu Kinh cho lão xem. Trong lúc trình báo, cậu không quên chú ý thái độ của lão nhưng không đoán xét được gì, lại còn thấy ngạc nhiên khi lão đọc xong kết quả xét nghiệm mà chỉ hơi nhíu mày một chút.

Đợi Vệ Tiểu nói hết, lão phá lên cười, tiếng cười rất thoải mái, đoạn lão châm một điếu thuốc vừa lấy ở đầu bàn, rít một hơi, dừng dừng bảo: “Chú mày vẫn chưa hiểu hết Lưu Kinh à? Trước đây nó thích cắn thứ ấy, nếu cần hàng thì cứ tìm Hắc Lục, hàng của thằng đó cũng tạm được, nhớ là đừng cho nó cắn nhiều quá một lần...”

Nhìn điệu bộ thờ ơ của lão, Vệ Tiểu chợt rung mình. Đáng ra cậu phải đoán được điều này mới phải...

Cậu vẫn cho rằng Lưu Tuyết Sinh cưng chiều Lưu Kinh, từ trước đến giờ những việc trời đánh mà anh làm, ông chủ đều bỏ tiền tìm người giải quyết ổn thỏa, rồi chuyện anh đua xe, đánh bạc, chơi gái hay thậm chí là cắn thuốc lắc... lão cũng chưa từng trách mắng Lưu Kinh một lời.

Những chuyện ấy cứ thế lần lượt hiện lên trong đầu cậu. Nếu thật sự yêu thương con, tại sao lão lại có thể làm ngơ một cách vô trách nhiệm? Gây họa hại người có thể cho qua, nhưng những việc Lưu Kinh làm chẳng khác gì đang hủy hoại thân xác mình.

Vệ Tiểu ra về mà trong lòng nặng trĩu, cầu thang hôm nay tự nhiên khó bước lạ thường, chân cậu như nhũn ra, người cũng đờ đờ như mất hồn vía, tâm trí quanh quẩn điều lão Lưu đã nói. Ra cổng thì thấy Lưu Kinh vẫn ngoan ngoãn ngồi yên ở đó.

Vệ Tiểu định bụng trình báo xong sẽ gọi Lưu Kinh lên, nhưng giờ chỉ biết gượng cười, nắm lấy tay Lưu Kinh dẫn đi. Lưu Kinh ngây ngơ, Vệ Tiểu im lặng, hai người cứ thế dắt nhau về.

Suốt cả chặng đường, Vệ Tiểu buồn bã không nói. Lưu Kinh trộm nhìn cậu, vốn dĩ anh đã xem cậu như tất cả thế giới của mình và rất sợ bị cậu bỏ rơi, anh đành nín cậu giận anh vì chuyện ăn kẹo, liền thì thào: “Anh Vệ, lần sau em không ăn kẹo nữa mà.”

Vệ Tiểu không trả lời, chỉ thấy tội nghiệp anh. Xe buýt dừng lại ở trạm gần siêu thị, cậu dẫn anh đến thẳng đó, tìm mua loại kẹo vừa đắt vừa đẹp mắt. Lưu Kinh tròn mắt ngơ ngác không hiểu ra làm sao, lòng vừa sợ hãi vừa vui mừng.

Vệ Tiểu hỏi anh còn thích thứ gì nữa không, nếu thích cậu sẽ mua không một chút do dự. Lưu Kinh dần vui vẻ thấy rõ, cười toe toét nhìn Vệ Tiểu.

Chính Vệ Tiểu là người hiểu rõ hơn ai hết, rằng đời Lưu Kinh còn khổ nữa, nhưng bất kể tháng ngày cai thuốc có gian khổ bao nhiêu, cậu vẫn phải giữ chặt lấy anh trên bờ vực này, chỉ có điều giữ được hay không vẫn phụ thuộc rất nhiều vào chính bản thân của Lưu Kinh, cậu chỉ biết cố gắng hết lòng với anh, dẫu cho tấm lòng ấy chẳng hề thấm thía.

18. Chương 18

Chương 18

Vệ Tiểu không biết để cai được nghiện thì phải làm sao, cậu chỉ biết một khi Lưu Kinh lên cơn, chưa chắc cậu đã giữ nổi, thế nên cậu chuẩn bị sẵn một số dụng cụ để phòng hờ.

Vừa về đến nhà, Vệ Tiểu yêu cầu Lưu Kinh đem đồ ngay đóng kẹo còn thừa trong hộp, còn mình vội vàng xông vào nhà vệ sinh tìm những thứ đại loại như dây thừng, khi Lưu Kinh lên cơn, có thể dùng trói anh lại. Lưu Kinh chỉ đứng nhìn, không biết Vệ Tiểu đang làm gì, liền hỏi.

Vệ Tiểu trả lời đang tìm dây thừng, anh liền lẳng xăng chạy đi tìm cùng. Lưu Kinh tinh mắt, thấy trên nóc tủ sắt tường đang treo một sợi dây liền lấy xuống đưa cho cậu. Vệ Tiểu càng xót xa hơn bao giờ hết, chỉ mong lúc anh lên cơn đừng quá khổ sở. Thời gian còn lại, Vệ Tiểu gắng sức nấu một bữa cơm thật ngon, khuyến anh ăn thật nhiều để nhanh lấy lại sức.

Lưu Kinh tương đối nhạy cảm, đoán là có chuyện gì đó nên lúc ăn cơm, không quên trộm nhìn cậu. Cậu biết anh đang nhìn mình cũng chỉ có thể giả vờ như không có chuyện gì, động viên anh ăn nhiều hơn.

Sau đó, Vệ Tiểu dẫn Lưu Kinh đi dạo, nơi ở của họ vừa vắng vẻ vừa xa xôi, không một bóng chim tăm cá, đi đâu cũng thấy giống nhau. Cuộc bộ được một đoạn, Vệ Tiểu quyết định nhân cơ hội này nói rõ cho Lưu Kinh hiểu, tránh sau này lúc lên cơn anh lại không hợp tác. Xoa đầu anh, cậu lựa lời mà nói: “Lưu Kinh à, tôi nói cho cậu biết chuyện này, mong là cậu hiểu...”

Lưu Kinh quay sang nhìn Vệ Tiểu với ánh mắt dựa dẫm và tin tưởng.

Vệ Tiểu nuốt vội nước bọt, thấy miệng đắng chát, không biết mình có thể giúp Lưu Kinh vượt qua cửa ải này hay không, nhưng chuyện nhất quyết phải cho Lưu Kinh biết: “Sức khỏe của cậu có vấn đề, lúc phát tác sẽ rất đau, giống như ong đốt vậy đó. Lúc ấy, tôi sẽ không giúp cậu mà còn trói cậu lại nữa, để mặc cậu đau khổ, chỉ mong cậu hiểu rằng, tôi làm như vậy cũng là tốt cho cậu thôi...”

Lưu Kinh nghe xong, mặt biến sắc, nỗi sợ hãi dâng trào trong ánh mắt của anh, trong khi tay anh vẫn nắm chặt mép áo cậu. Vệ Tiểu hít một hơi thật sâu, đặt hai tay lên vai Lưu Kinh, bấy giờ mới phát hiện “đứa bé” Lưu Kinh ấy thể mà cao nhỉnh hơn mình chút đỉnh. Sợ Lưu Kinh không hiểu ý, Vệ Tiểu tiếp tục nhẹ nhàng giải thích: “Giống lần trước ở bệnh viện ấy, cậu còn nhớ không, cậu chê thuốc đắng không thích uống, nhưng mà thuốc đắng dã tật, uống vào bệnh tật mới tiêu tan. Còn kẹo ấy à, trông thì ngọt đấy, ngon đấy, nhưng ăn vào chỉ tổ sâu răng. Việc tôi đang làm cũng giống như cho cậu uống thuốc, mới bắt đầu tưởng rất đau khổ khó chịu, nhưng kỳ thực là vì tốt cho cậu...”

Vệ Tiểu nói xong, cứ phân vân không biết anh có hiểu không. Lưu Kinh ngơ ngác nhìn Vệ Tiểu, khuôn mặt đầy vẻ lo lắng, cũng không nói như vậy là tốt hay không tốt, chỉ lặng yên nhìn với điệu bộ lạnh lùng khác hẳn với vẻ trẻ con thường lệ, thể nhưng ánh mắt vẫn rất mực thiết tha. Cuối cùng, anh chuyển hướng nhìn vào đám cây cối bên vệ đường.

Hàng cây bên ngoài khuôn viên nhà đã được đội môi trường thành phố chăm sóc, tĩa tốt cần thận trong dự án cải tạo diện mạo đô thị, vì thế trông chúng đom đóm hơn. Phải một lúc sau cậu mới thấy Lưu Kinh lên tiếng: “Anh Vệ... Mẹ em cũng không thích em ăn kẹo, mà cha thì khác, em thích gì cha cũng chiều, nên em ghét mẹ. Hồi trước ông ngoại dẫn em đi công viên, có chỉ em hai cái cây này thì phải.”

Lưu Kinh đưa tay chỉ, một cây trông to vạm vỡ, cây còn lại lá nhiều nhưng hơi còi cọc. Anh chậm rãi kể: “Ông ngoại nói, cây tốt không chăm không thành hình hài, người cũng như cây, không phải ai cũng có thể nhaoáng cái trở thành cây cao vững chãi, người giúp mình tĩa bớt những cái nhánh vô dụng mới là người thật lòng yêu mình. Lúc đó em cũng không hiểu ý ông là gì, mãi cho đến khi mẹ em qua đời...”

Đến đây, anh dừng lời như thể nhớ đến điều gì đó, ánh mắt toát vẻ khó ngờ, Vệ Tiểu vẫn còn mãi đắm chìm vào lời anh, không có chú ý đến.

Ngập ngừng một lát rồi Lưu Kinh tiếp tục: “Dần dần em mới hiểu, người thật sự yêu mình, nhất định sẽ không nhẫn tâm để mình chịu khổ, nhất định sẽ hướng dẫn mình cái gì là đúng, cái gì là sai, dù mình không thích nghe đi chăng nữa, người ấy cũng nhất định sẽ vì mình mà suy tính... Vì vậy lúc ở bệnh viện, em chẳng thích ai cả, chỉ thích anh ở bên cạnh mà thôi, vì người ta thấy em không thích uống thuốc thì lén vứt bỏ, chỉ có anh, tuy biết em không vui, nhưng cứ ép em uống thuốc, từ lúc ấy em mới biết rằng, anh Vệ thật lòng tốt với em...”

Vệ Tiểu thoáng giật mình. Lâu nay cậu vẫn xem Lưu Kinh như đứa trẻ lên ba, nay bỗng được nghe những lời như vậy từ chính miệng anh, không khỏi ngóai lại nhìn.

Anh vẫn đứng đó, mặt khẽ nghiêng nghiêng.

Lưu Kinh vốn rất đẹp, nhìn từ góc độ này càng đẹp mê hồn, nhưng trong mắt Vệ Tiểu khuôn mặt không hề chứa đựng phiền muộn ấy hình như vừa mới bị người ta làm đau. Những lời cần nói anh cũng đã nói hết rồi, anh đi bên cạnh Vệ Tiểu, cố thể hiện tất cả tình cảm lẫn sự tín nhiệm với cậu: “Anh Vệ, chỉ cần anh thấy đúng, chuyện gì em cũng nghe anh.”

Ban đầu Vệ Tiểu còn có phần do dự, chỉ sợ giúp anh cai nghiện không thành sẽ tự rước họa vào thân, nhưng đối diện với ánh mắt tha thiết nọ, cậu quyết tâm sẽ giúp Lưu Kinh đến cùng, bằng mọi giá.

19. Chương 19

Chương 19

Tối đi ngủ, Vệ Tiểu lại giám sát Lưu Kinh đánh răng xong mới trở về phòng. Đang chuẩn bị rời khỏi đó, đột nhiên Lưu Kinh kéo tay Vệ Tiểu lại, nũng nịu đòi cậu ở lại chơi.

Vệ Tiểu không từ chối, bản thân cậu cũng đang lo nửa đêm Lưu Kinh lên cơn lại không có ai chăm sóc, thế là về phòng đem gối chăn sang đây ngủ cùng.

Thường ngày Vệ Tiểu vẫn cởi hết quần áo trước khi lên giường, còn lúc này cậu đang mặc quần áo ngủ. Lưu Kinh thì không nề hà gì, cứ cởi phăng hết. Giường tuy không nhỏ nhưng hai người đàn ông nằm chung với nhau, cũng phải kê sát mới vừa.

Vệ Tiểu cố dịch đầu sát mép giường, nhưng vẫn cảm nhận được hơi nóng phả ra từ cơ thể của Lưu Kinh. Từ sau khi hai người lên giường, Lưu Kinh cứ nhìn cậu suốt. Vệ Tiểu giả vờ ngủ ngon, nhưng cũng chỉ được một hồi đã lại phải mở mắt vì vờ hết nổi, Lưu Kinh vẫn tròn xoe mắt nhìn cậu, cậu cảm thấy có điều gì đó kỳ lạ khó tả bằng lời. Tuy quan hệ hiện nay của bọn họ như gà mẹ che chở gà con hiềm nỗi cái cách Lưu Kinh đang nhìn Vệ Tiểu không khác gì cáo vờn gà.

Vệ Tiểu nuốt nước bọt, nghiêm mặt hỏi anh: “Còn chưa ngủ hả?”

Lưu Kinh lúc này mới miễn cưỡng nhắm mắt, song chưa được bao lâu lại mở ra, bị Vệ Tiểu bắt quả tang. Cậu hỏi nhỏ: “Không ngủ được?”

Mặt Lưu Kinh hơi nhăn lại, không biết trình bày thế nào. Từ lúc bắt đầu đi dạo, trong đầu anh cứ chập chờn, chập chờn không yên.

Lưu Kinh biết tình trạng của bản thân không giống với người khác, ở bệnh viện anh cũng từng nghe các bác sĩ nói qua, nhưng khi đó anh không hề có khái niệm gì về mất trí nhớ cả, đến lúc ra viện, nhìn phố xá, cao ốc mới dần cảm thấy xa lạ, có điều sự xa lạ ấy không phải đối với tất cả mọi thứ, ví như di động, ô tô, thang máy anh đều có thể sử dụng ngay được. Chỉ không nhớ những thứ ấy từng là của mình mà thôi.

Những chuyện hôm qua hay hôm trước nếu đã từng xảy ra, anh đều có thể nhớ hết, nhưng sớm hơn nữa thì chịu. Đầu anh giống như có một bức tường chặn đứng bên trong, không tài nào vượt qua được. Những ngày ấy Lưu Kinh sống trong lo sợ nơm nớp, nhưng cố giấu đi, ngay cả người thân tín như Vệ Tiểu, anh cũng không kể. Thế mà vừa rồi nói những lời ấy với Vệ Tiểu, anh có cảm giác những mảnh vỡ ký ức hiện ra rõ ràng khôn cùng, càng lúc lại càng mảnh liệt hơn, những thứ tưởng chừng đã bị lãng quên giờ lại hiện man hiện về.

Lưu Kinh quan sát một bên mặt của Vệ Tiểu, tự hỏi không biết trước đây quan hệ của mình với cậu là thế nào, liệu có tốt như bây giờ hay không...

Vừa nghĩ vừa cười khẽ, nụ cười mà chính bản thân Lưu Kinh cũng không ý thức được, rồi cứ thế chìm dần vào giấc ngủ say.

Nửa đêm Vệ Tiểu bị đánh thức, lần này Lưu Kinh lên cơn rất nhanh, hầu như không có bất kỳ dấu hiệu nào để nhận biết.

Cậu hoàn toàn chỉ là một con người bình thường, đột nhiên thấy Lưu Kinh trở mình cục cựa rồi thình lình trợn mắt như gặp phải ác mộng. Vội vàng rướn tới, cậu cầm tay định bụng đỡ dành đôi câu thì bị những phản ứng tiếp theo đó của anh gây kinh hãi. Anh bắt đầu lăn lộn không yên, tay chân múa may loạn xạ.

Vệ Tiểu dần nhận ra Lưu Kinh sắp sửa lên cơn, bèn cố thở thật sâu, đoán đo không biết có nên đi lấy dây thừng ngay bây giờ không. Lưu Kinh lại gồng mình túm chặt cậu lại, cứ như người sắp chết đang cố trấn trối lời sau cùng.

Vệ Tiểu gạt chuyện lấy dây thừng qua một bên, tự an ủi mình may mắn vì Lưu Kinh chỉ là một đứa trẻ thôi, chưa biết gào thét đòi thuốc. Cậu dùng sức ôm ghì Lưu Kinh, hy vọng anh sẽ cảm thấy dễ chịu hơn, nhưng trạng thái Lưu Kinh không thấy tốt hơn mà càng lúc càng trầm trọng. Dần dần Vệ Tiểu nhận ra Lưu Kinh có dấu hiệu co giật trong vòng tay mình. Mồ hôi cậu túa ra ướt nhẹp, hai cánh tay ôm trọn nửa thân trên của anh như ôm một đứa trẻ bé bỏng, miệng không ngừng lải nhải như niệm chú: “Đỡ ngay thôi, đỡ ngay thôi...”

Nhưng mất bao lâu mới tốt lên thì Vệ Tiểu không hề hay biết, cậu không biết bây giờ đồng hồ đã mấy giờ. Lưu Kinh đột nhiên lên cơn nhanh quá, cậu còn không có cả thời gian bật đèn, chỉ có thể lờ mờ coi chừng anh bằng chút ánh sáng hắt vào từ ngoài cửa sổ.

Giữa không gian lờ mờ tối nhiều sáng ít, Vệ Tiểu vẫn cảm nhận được những thay đổi dù là nhỏ nhất của anh, cảm nhận rõ mồn một từng nhịp thở của anh, cũng gấp gáp hệt như cậu, xúc cảm này làm cậu chạnh choáng. Thời gian chậm chậm trôi, Lưu Kinh cuối cùng cũng nằm yên trong lòng Vệ Tiểu tựa thể hôn mê. Cậu nhân cơ hội này định đi bật đèn, nhưng cánh tay cậu vừa nói lỏng, toàn thân Lưu Kinh liền rúm lại, mắt mở to nhìn ngơ ngác.

Trong đôi mắt ấy ẩn chứa biết bao điều, vừa lo lắng, vừa ngạc nhiên, lại vừa như van lơn cầu khẩn. Cậu hít một hơi thật sâu, khoảng cách hai người quá gần đến nỗi hơi thở như dính liền nhau một mạch, cậu không muốn buông anh ra nữa, mà càng gắng sức siết chặt hơn, sớm quên mất rằng bờ vai của mình đã mỏi rã.

Quả là một đêm dài dằng dặc, thời gian trôi bằng cách nào, Vệ Tiểu hoàn toàn không hay biết, dường như từng phút, từng giây trôi đều chậm chậm cùng từng hơi thở, từng nhịp tim của họ. Và Vệ Tiểu cũng đâu biết rằng, Lưu Kinh cũng đã chịu đựng hết sức rồi.

Ánh sáng ngày mới cuối cùng cũng tới. Nhìn Lưu Kinh ngủ say trong lòng mình, Vệ Tiểu mới yên tâm buông lỏng cánh tay.

Vừa rút tay ra, một cơn đau như bị kim đâm ứa đến, hai cánh tay tê bại bởi đè quá lâu, cậu vội dùng tay trái mát xa cho tay phải.

Đầu óc cậu quay cuồng, người cũng mệt đờ ra vì thiếu ngủ. Cố xốc lại tinh thần, cậu ngẫm nghĩ đến việc có nên nấu ít cháo hay đại loại gì đó, để Lưu Kinh tỉnh giấc có cái để ăn hay không.

20. Chương 20

Chương 20

Tranh thủ lúc Lưu Kinh còn ngủ, Vệ Tiểu xuống bếp nấu vội một bát cháo đơn giản, thêm một ít rau ăn kèm cho dễ nuốt, xong đem ngay lên lầu.

Lúc này, Lưu Kinh vẫn chưa tỉnh, nhưng ngủ cũng không quá yên ổn cho cam, tay chân cựa quậy như đang gặp ác mộng.

Vệ Tiểu muốn để anh nghỉ ngơi thêm chút nữa nên không đánh thức, sau đó lại sợ để lâu cháo sẽ nguội, bèn tìm một chiếc khăn sạch bao quanh bát cháo rồi đặt qua một bên. Lát sau Lưu Kinh mới thức giấc, chỉ mới thao thức có một đêm, mà bộ dạng anh nom thật tiều tụy.

Cậu nhìn anh mà lòng đau xót, nhanh tay đỡ anh ngồi dậy, bưng cháo đưa thìa, bảo anh cố ăn ít cháo. Lưu Kinh không hề muốn ăn, toàn thân đổ mồ hôi liên tục, nhưng anh cũng ngỡ ngợ được rằng, dù đói hay không vẫn phải ăn thứ gì đó lót bụng mới có sức. Gắng gượng chịu đựng sự hành hạ của dạ dày, anh khó nhọc nuốt từng thìa cháo, đoạn ngược mắt nhìn Vệ Tiểu, thì thào quan tâm: “Anh, ăn chưa?”

Vệ Tiểu lúc này mới nhớ ra mình từ tối qua đến giờ tất bật chăm sóc Lưu Kinh, đến nước nôi cũng không kịp uống. Nghe Lưu Kinh hỏi, cậu tự xuống bếp múc cháo ỉnh. Ấy vậy mà cháo chưa kịp lấy, từ lầu trên vọng tới tiếng bát rơi xuống nền đánh xoảng.

Vệ Tiểu giật mình, đoán biết có điều không ổn liền tức tốc lên lầu, đúng lúc thấy Lưu Kinh đang nằm trên giường co giật, lật qua lật lại trông đau đớn lắm.

Cháo đổ cả ra giường, có một ít vương vãi trên người anh. Lưu Kinh lăn lộn, số cháo đó cứ thế càng dính bết bết.

Vệ Tiểu không ngờ cơn thứ ba lại đến nhanh thế, chẳng cho bọn họ thời gian để thở. Cậu lao vọt về phía Lưu Kinh, ghì chặt anh vào lòng, chẳng màng đến bún cháo gì nữa.

Nhưng cơn lần này của Lưu Kinh quả thật ghê gớm, hơn hẳn tối hôm qua, đầu anh giật như máy, tay chân khua khoắng loạn xạ, ngoác miệng, nghiêng răng, khuôn mặt thanh tú thường ngày cũng móp méo tạo thành mấy kiểu mặt quỷ quái đáng sợ.

Thấy Lưu Kinh nghiêng răng cắn lưỡi, Vệ Tiểu vội dùng tay bóp miệng anh, nhưng lúc này Lưu Kinh mạnh một cách kỳ lạ, cậu xem chừng cũng không giữ nổi. Vệ Tiểu luôn tưởng người ta dùng dây buộc chặt người nghiện lại vì lo sợ họ chạy đi tìm hàng tiếp ứng, giờ mới hiểu thì ra người ta làm vậy đa phần để ngăn chặn người nghiện tự làm hại bản thân họ thôi.

Lưu Kinh bây giờ không thể thiếu người túc trực giám sát, Vệ Tiểu đành lấy thân mình làm dây buộc chặt, tránh không cho Lưu Kinh tự gây tổn thương bản thân. Cậu quả là xúi quẩy, Lưu Kinh không khác chi thằng rồ, hết đâm tay lại đá chân, đùng đầu đánh đập, mà tất cả đều hướng đến một mục tiêu duy nhất, là người Vệ Tiểu.

Cậu bị Lưu Kinh đánh cho bầm tím mặt mày, lộn ruột sôi gan, thế mà vẫn nhất quyết không chịu bỏ anh ra. Lưu Kinh càng lúc càng trở nên đáng sợ hơn, hệt như chó dại, bắt đầu cắn phá tứ tung, bất kể nơi đâu, bất kể thứ gì, hễ cắn được là không chịu nhả. Vệ Tiểu không may trúng ngay một phát cắn từ anh, máu chảy be bét. Hết cách, cậu đành giật ngay cái khăn ban nãy dùng giữ nhiệt cho bát cháo, mặc kệ nó có bẩn hay không, nhét luôn vào miệng ai đó.

Làm như thế có thể ngăn cản Lưu Kinh cắn người, nhưng Vệ Tiểu lại lo anh sẽ bị nghẹt thở thế nên chốc chốc lại đưa tay lên mũi anh xem thử có còn thở hay không. Cậu thật sự không biết làm cách nào để qua được cảnh này, thân xác đau đớn đã đành, tinh thần cũng bội phần suy sụp. Hóa ra con người ta có đẹp đẽ đến nhường nào, một khi đã lên cơn nghiện đều xấu xí trăm bề. Vệ Tiểu dấy lên suy nghĩ, nếu không phải là tình cảm sâu đậm, người bình thường không lý nào phải hành mình chịu đựng cảnh này.

Nghĩ đến đây Vệ Tiểu chợt rung mình. Rốt cuộc mối quan hệ giữa cậu và Lưu Kinh là sao?

Nhìn Lưu Kinh đang nằm nhào nhoẹt trên giường như đất sét, phút chốc cậu không nghĩ ra được lý do. Mới đây thôi cậu còn muốn đẩy Lưu Kinh vào đường chết, hay cả sau khi Lưu Kinh mất trí, mối quan hệ giữa họ cũng chưa thể gọi là thân thiết được, có lẽ nào sự đồng cảm và thương xót đã nảy sinh tình cảm nơi cậu chẳng...

Đương miên man nghĩ, Vệ Tiểu vô thức đưa tay vuốt tóc Lưu Kinh, mồ hôi rịn ra từ tóc khiến lòng bàn tay cậu ướt nhẹp. Không biết từ lúc nào, chăm sóc Lưu Kinh đã trở thành một phần không thể thiếu trong cuộc sống của cậu. Vệ Tiểu thoáng nhìn anh, hít một hơi thật sâu, cố không nghĩ đến chuyện được hay mất nữa, chỉ muốn làm sao để đối diện với thực tế trước mắt.

Nhớ lại những ngày trong quân ngũ, từng trải qua cảnh ma cũ bắt nạt ma mới cũng kinh khủng không kém, nhờ đó mà Vệ Tiểu cảm thấy nhẹ nhõm hơn phần nào. Khi cậu đang giúp Lưu Kinh cởi áo quần bẩn trên người thì anh tỉnh dậy, cố nhướng mắt nhìn về phía Vệ Tiểu. Cậu cũng không biết liệu anh đã tỉnh hẳn chưa, an ủi: “Đừng sợ, đã có tôi ở đây.”

Ngỡ rằng anh nghe xong sẽ không phản ứng, đâu ngờ lời cậu vừa dứt, trên môi Lưu Kinh liền nở một nụ cười khó nhọc. Nụ cười ấy như là phần thưởng vô thanh, chỉ có thể cảm nhận bằng trái tim, mà chừng ấy cũng đủ khiến cho Vệ Tiểu trở nên hăng hái hơn hẳn. Cậu thở phào nhẹ nhõm sau khi thay hết toàn bộ đồ bẩn trên giường, nhưng không quên theo dõi Lưu Kinh, vì ai biết lúc nào anh lại lên cơn.

Lần này cậu cầm sẵn dây thừng buộc Lưu Kinh lại, rồi kéo dây vào thanh gỗ đã được đóng sẵn trên giường ngủ của Lưu Kinh.

Những chỗ còn lại thì dùng chân, thăm phủ lên, kéo lúc lên cơn Lưu Kinh có thể vô ý đụng vào, đá vào gây thương tích, thậm chí cậu còn kê cái tủ đầu giường đi chỗ khác.

Bổ trí xong đâu vào đấy, Vệ Tiểu sức nhớ ra Lưu Kinh chưa ăn. Giờ đi tìm thứ gì đó lót dạ cho anh e là không kịp rồi, đành khuấy một cốc nước đường, dù anh có muốn hay không cũng phải ép uống cho bằng được.

21. Chương 21

Chương 21

Vệ Tiểu không biết còn phải trải qua bao lâu nữa, từ trên xuống dưới thân cậu đều nhếch nhác khó tả.

Nhìn Lưu Kinh ngủ say sưa, bất giác tâm trạng cậu rối bời không biết giữa cậu và Lưu Kinh đang tồn tại mối quan hệ gì. Có đôi lần Lưu Kinh tỉnh giấc, thấy mình bị trói cũng không giãy nảy, thậm chí chẳng hỏi lấy một câu, sự tin tưởng hoàn toàn đó làm cậu vô cùng cảm động.

Hơn nữa sức chịu đựng của Lưu Kinh đã gây bất ngờ cho Vệ Tiểu. Cậu nghĩ loại người lưu manh hư hỏng như Lưu Kinh chắc chắn sẽ kháng cự dữ dội, ấy vậy mà, anh lại bình thản đến lạ, không những chủ động uống nước đường mà còn biết tận dụng thời gian nghỉ ngơi, thậm chí có lúc còn an ủi ngược lại Vệ Tiểu. Cậu không thể hình dung được con người của Lưu Kinh lúc này, cứ như đã hoàn toàn lột xác để trở thành người khác.

Nhưng những lúc cơn nghiện nổi lên, anh lại trở nên điên dại, tự hủy hoại chính bản thân mình không thương tiếc. Cơ thể bị trói của Lưu Kinh vùng vẫy yếu ớt trên giường, giãy giụa quá mạnh, da thịt bị dây thừng cứa tứa máu, cộng thêm mồ hôi vã ra lại càng đau buốt, bứt rứt hơn bao giờ hết. Song Vệ Tiểu kiên quyết không mủi lòng đi cởi trói cho anh, chỉ nhắm mắt làm ngơ.

Đột nhiên đầu Lưu Kinh lại lóe lên một cảnh tượng kỳ quái. Anh nhìn thẳng vào Vệ Tiểu, mặt đỏ bừng bừng và hỏi: “Anh, em có bạn gái chưa?”

Vừa này trong đầu anh lớn vồn hình ảnh một cô gái trần truồng uốn éo trong ánh đèn mờ ảo.

Vệ Tiểu ngẩn người một lúc rồi nhìn Lưu Kinh trầm nghĩ, tự dừng hỏi không đầu không đuôi này là do xuất phát từ đâu? Nhưng Lưu Kinh vẫn không bỏ cuộc, tiếp tục hỏi: “Anh, em có bạn gái chưa?”

Vệ Tiểu biết mình không thể im lặng, đành hỏi vặn Lưu Kinh: “Sao đột nhiên cậu lại hỏi vậy?”

Lưu Kinh bị trói, cuộn tròn người lại, nét mặt lúng túng: “Đầu em xuất hiện hình ảnh cô nào đó khóa thân.”

Vệ Tiểu suýt sặc nước bọt, nhưng đồng thời cũng cảm thấy sợ hãi. Thật không ngờ chính lúc này hồi ức trước kia của anh lại hiện về, không biết làm sao mà hồi ức đó lại hiện ra, càng không rõ việc này đối với anh là tốt hay xấu.

Vệ Tiểu trả lời qua quýt: “Ờ, thì có một.”

Lưu Kinh im lặng lắng nghe rồi suy nghĩ chốc lát cũng không thể nhớ được hình dạng người con gái đó như thế nào, thậm chí anh không hề cảm thấy từng có người con gái nào là đặc biệt.

Càng cố nhớ để biết nhiều thêm về người con gái đó, anh càng phát hiện hình ảnh các cô gái hiện ra mỗi lúc một nhiều, có người mập, có người gầy, có người cao, có người thấp, hoàn toàn không ai giống ai, hình như còn có thêm một vài cảnh tượng nữa xuất hiện.... Lưu Kinh cau mày, không hiểu sao mình lại có nhiều bạn gái như vậy rồi nhìn Vệ Tiểu ra chiều chán nản: “Em thường hay thay đổi bạn gái lắm à?”

Vệ Tiểu cảm thấy thật nực cười khi được nghe những lời tình yêu trong sáng phát ra từ một con người dâm dặt phóng đảng trước kia. Cậu cúi mặt rồi ậm ừ có lệ: “Chắc vậy.”

Cứ nghĩ rằng quá khứ có thể đã lùi vào dĩ vãng, thế mà những hình ảnh ấy hiện ra như mới ngày hôm qua, nét mặt Lưu Kinh nhăn lại trông càng khó coi, không còn là biểu hiện ngạc nhiên nữa, mà thay vào đó là sự bàng hoàng đến hốt hoảng: “Tại sao lại có cả người da đen?”

Vệ Tiểu biết trước đây Lưu Kinh đã từng chơi mấy mỹ nữ người Nga, nhưng không ngờ anh lại có tinh thần bác ái đến vậy, chăm sóc chu đáo đủ mọi chủng tộc luôn mới mẻ. Cậu ngại Lưu Kinh lại nhớ ra những điều không nên nhớ, liền vội vã vào vai anh và nói: “Thôi đừng cố, giữ gìn sức khỏe đi.”

Lưu Kinh ngoan ngoãn đáp vâng, yên lặng nằm xuống giường nhìn Vệ Tiểu.

Xem chừng tạm ổn, nhưng cảm giác kỳ lạ trong lòng vẫn y nguyên. Không hề muốn nghĩ đến nữa mà đầu óc liên tục xoay chuyển, những cảnh tượng đó giống đoạn phim đèn chiếu nhợt nhạt qua, rồi không biết có sao lại dừng đột ngột ở hình ảnh khuôn mặt vô cùng thân thuộc.

Đó chính là khuôn mặt của Vệ Tiểu. Lưu Kinh rất xúc động, nóng lòng muốn biết mối quan hệ giữa mình và Vệ Tiểu trước đây. Chỉ là hiện tại anh và Vệ Tiểu ai cũng nín bặt, hai người dường như đang đi chung một chiếc xe, anh ngồi sau còn Vệ Tiểu ngồi trước, cầm lái.

Rồi anh trượt đến vị trí của Vệ Tiểu, dùng sức lần mò khắp thân thể cậu, nào đùi, nào ngực, đủ cả, cái kiểu mò mẫm gợi tình, thậm chí còn mò đến cả mông... Khi dừng lại ở hình ảnh ấy, toàn thân Lưu Kinh bỗng nóng ran, muốn nhớ nhiều thêm nữa, nhưng đó cũng chính là khoảnh khắc dừng lại sau khi cùng, khi anh sờ mông cậu... Cảnh tượng này khiến anh kích động hết sức.

Cổ họng Lưu Kinh khô khốc, vô cùng muốn được nhìn thấy cậu, song bản thân đồng thời cũng không biết mình muốn gì.

Phần dưới của anh dần dà nảy sinh biến động. Vệ Tiểu cảm thấy sắc mặt của anh càng lúc càng đỏ gay gay, cho rằng Lưu Kinh sắp lên cơn đợt nữa, thế là ở sẵn trong trạng thái chờ đợi để đối phó.

Chờ một hồi không thấy Lưu Kinh có động tĩnh gì, chỉ có sắc mặt càng càng đỏ ửng, đỏ lan xuống tận cổ, người cũng trở nên kỳ quặc nhưng khác với biểu hiện sắp lên cơn, mặt không co rúm mà tay chân cũng không vùng vẫy, Vệ Tiểu nhìn chằm chằm vào anh, nuốt nước bọt, cẩn thận hỏi: “Cậu làm sao vậy?”

Lưu Kinh cũng không biết bản thân mình bị gì, toàn thân nóng ran, đặc biệt là khát vọng được sờ mó Vệ Tiểu, nhưng hiện tại tay anh đã bị trói chặt, cử động cũng đã khó, huống gì sờ vào cậu.

Mất một lúc sau, Lưu Kinh mới thì thào: “Bên dưới em không thoải mái...”

Vệ Tiểu không suy nghĩ gì nhiều, chỉ nghĩ tại mình thắt dây chặt quá nên vội ngó xuống dưới, kết quả cậu điếng người khi thấy phần dưới của Lưu Kinh phản ứng sau bộ đồ ngủ rộng thùng thình.

Giờ này rồi mà Lưu Kinh còn có phản ứng, cậu nhăn mặt, không biết nên làm gì tiếp theo. Lưu Kinh chớp chớp mắt, mồ hôi túa ra đầm đìa, nhìn cậu như thể van xin.

Trước đây dù khó chịu thế nào, Lưu Kinh cũng chưa từng nhìn cậu với ánh mắt như vậy. Vệ Tiểu mỉm cười, bản khoăn liệu có nên giúp đỡ Lưu Kinh hay không, đồng thời cũng nhận ra mình buộc hơi chặt thật, cậu tiếp tục nghĩ, hay là cởi trói cho Lưu Kinh? Nhưng cậu vẫn không làm. Lưu Kinh co quắp, nép sát mép giường, trông chẳng khác gì con cún con, cựa quậy thân mình nhìn Vệ Tiểu bằng ánh mắt van lơn gấp vạn lần hồi này.

Vệ Tiểu vội vàng cởi trói cho anh, nhưng bởi trói quá chặt thành thử cũng khó mà tháo ra ngay, trừ khi dùng kéo cắt. Ánh mắt Lưu Kinh hiện rõ sự cuồng nhiệt, không ngừng cựa quậy bản thân, y chang một con nghiện đúng hiệu.

Vệ Tiểu nghe nói, người nghiện ma túy đôi khi sẽ có cảm giác như lúc ấy ấy, không biết Lưu Kinh khi này có phải đang lên cơn nghiện hay không. Cậu không dám cởi trói cho anh, nhưng cũng không đành lòng nhìn Lưu Kinh quần quai trong đau đớn. Đành cắn răng bất lực, cậu ghé bên tai anh thì thầm: “Nhắm mắt lại đi.”

Lưu Kinh vâng lời nhắm mắt. Vệ Tiểu hít một hơi thật sâu, lấy dũng khí lột trần anh. Khi cởi đồ, toàn thân Lưu Kinh thả lỏng thoải mái, thậm chí không ngừng cọ mình vào tay của cậu. Vệ Tiểu trở nên căng thẳng vì cậu là một người rất dỗi cổ hủ, hồi có người yêu cũng chỉ dừng ở mức độ cho phép mà thôi, huống hồ lúc này phải giúp một người con trai khác làm việc này, Vệ Tiểu cảm thấy khó tin hết sức.

Nhìn chỗ ấy đang biểu tình, Vệ Tiểu phát hiện thành trì tâm lý của mình vẫn chưa đủ vững vàng, nhưng một khi Lưu Kinh chưa được thỏa mãn, anh vẫn sẽ uốn éo không ngừng, đưa nó tới trước mặt cậu.

Vệ Tiểu đâm lao phải theo lao càng không thể để mặc Lưu Kinh như vậy, buộc phải nhắm mắt đưa tay làm cho Lưu Kinh. Suốt quá trình đó, Lưu Kinh phát ra một vài âm thanh rên rỉ nhỏ, nhưng âm thanh ấy không giống hơi thở dồn dập lúc cai nghiện, mà mang theo ý vị tình ái mãnh liệt.

Vệ Tiểu thấy tim mình đập nhanh hơn, tay cũng giống như bị cuốn theo, hơi nóng bốc lên nóng ran cả người. May mà rất nhanh sau đó Lưu Kinh đã cao trào, đôi ba phần còn vấy trên tay Vệ Tiểu.

Bấy giờ cậu mới thở dài nhẹ nhõm, ngẩng đầu nhìn anh, không ngờ anh đã mở bừng mắt tự lúc nào, chớp chớp nhìn cậu.

Trên mặt Vệ Tiểu hiện rõ vẻ căng thẳng, xấu hổ cúi thấp đầu, toan nói gì đó, rồi bỗng nhận ra nói gì trong lúc này cũng đều đáng độn thổ xuống đất, đành âm thầm vớ lấy cuộn giấy vệ sinh chùi hết vết bẩn dính trên tay. Cậu vừa chùi vừa nghĩ, nếu bây giờ có ai đó bước vào gặp cảnh này, hẳn sẽ nghĩ cậu và Lưu Kinh vừa làm chuyện mờ ám đây.

Thở dài sườn sượt, cậu cảm thấy sự việc hiện tại đã vượt quá ranh giới của việc giúp đỡ rồi.

22. Chương 22

Chương 22

Những cơn nghiện dần được khống chế, không còn xảy ra thường xuyên như trước đây nữa, khoảng cách giữa các lần lên cơn cũng kéo dài hơn, chỉ có cơ thể anh là gầy rộc, hai hốc mắt sâu trũng, nom tiêu tụy đi rất nhiều.

Nhìn Lưu Kinh như thế, Vệ Tiểu không khỏi xót xa, liền nhân lúc anh đang ngủ, cậu đi lục thứ gì đó làm thức ăn cho anh. Lưu Kinh tuy cũng muốn ăn nhưng thật sự không có cảm giác ngon miệng, vài lần nước đưa đến miệng cũng đều phun ra hết.

Vệ Tiểu cuống lên, vuốt bụng anh nhẹ nhàng, ân cần hỏi: “Cậu muốn ăn gì? Tôi đi làm cho.”

Lưu Kinh rất yếu, trông chẳng còn tí sức lực nào nữa, suy nghĩ mãi cũng không biết nên ăn gì, chỉ biết lắc đầu thôi. Vệ Tiểu ra chiều bó tay, xoa đầu Lưu Kinh với vẻ mặt lo lắng, nhìn bộ dạng Lưu Kinh thế này không biết có chịu nổi các đợt lên cơn tiếp theo không.

Đột nhiên trong đầu Lưu Kinh lóe lên một ý nghĩ, cũng không biết nên làm thế nào mà anh lại nghĩ đến điều đó, nhưng một khi đã nghĩ ra chắc sẽ có hiệu quả, anh phấn khích dựa vào người Vệ Tiểu nũng nịu, yếu ớt nói: “Anh, anh mớm cho em được không?”

Vệ Tiểu lấy làm khó hiểu nhìn anh. Từ khi thực hiện biện pháp cai nghiện, hai tay anh đều bị trói, mọi hoạt động ăn uống của anh đều do cậu chăm chút, bỗng nhiên bây giờ anh lại nhờ cậu mớm?

Vệ Tiểu nhìn Lưu Kinh tỏ vẻ khó hiểu.

Lưu Kinh chớp chớp đôi mắt ngây thơ, líu ríu: “Em nhai không được.”

Vệ Tiểu đã từng xem trên ti vi cách thức người ta dùng miệng truyen miệng, mớm cho người đang hôn mê bất tỉnh, mặt cậu đỏ phừng phừng, hạ giọng, cẩn thận bảo với anh: “Nhưng sẽ có nước bọt...cũng mất vệ sinh nữa...”

Dù nghĩ biện pháp miệng kề miệng không thỏa đáng cho lắm, nhưng cậu không nỡ nhân tâm cự tuyệt Lưu Kinh yếu ớt, mặt khác cũng muốn Lưu Kinh gạt bỏ đi ý nghĩ đó. Lưu Kinh nghe xong xem như chẳng có chuyện gì, nói với Vệ Tiểu: “Em không quan tâm đâu, anh ơi.”

Nhưng Vệ Tiểu không thể không chuyện gì cũng răm rắp nghe lời Lưu Kinh được, đúng hơn cậu vẫn chưa thể vượt qua được vách ngăn tâm lý, nên đã nghĩ ra một cách mà tự thân cậu cho là hợp lý.

Cậu dùng thìa nghiền nhỏ thức ăn ra rồi đút từng miếng cho anh. Lưu Kinh nhìn Vệ Tiểu với vẻ mặt đầy thất vọng, trề môi tỏ ra bất mãn, lầm bầm: “Em không sợ bẩn đâu mà...Thật đấy, anh...”

Vệ Tiểu tảng lờ, tiếp tục múc thêm một thìa nhỏ đưa vào miệng anh.

Lưu Kinh đành nuốt xuống. Dù sao những thứ ấy đều được Vệ Tiểu nghiền nát rồi, về cơ bản, anh không cần phải nhai thêm nữa.

Anh thoải mái ăn, vừa ăn vừa ngắm nhìn Vệ Tiểu.

Cơ thể bị giày vò chẳng còn sức lực dường như đang buông lơi một cách nhẹ nhàng.

Toàn thân đều dễ chịu. Nhưng Lưu Kinh vẫn muốn Vệ Tiểu vuốt ve mình, anh cảm thấy kiểu mơn trớn như vậy khiến bản thân có cảm giác an toàn, khoan khoái, thậm chí còn là sự kích thích đặc biệt khác thường ở một vài điểm, khiến tâm trí anh trống rỗng.

Mấy lần phát tác về sau, anh đều dựa vào đó chống đỡ. Lưu Kinh cứ đòi Vệ Tiểu mớm cơm giúp, nhưng cậu không đồng tình, Lưu Kinh sợ lời nói của mình không lung lạc được cậu, đành nhẫn nại chờ thời.

Mãi cho đến sau này, lúc Vệ Tiểu dắt Lưu Kinh vào nhà vệ sinh, vì tay đang bị trói nên cậu phải giúp anh cởi quần.

Vệ Tiểu biết việc đó là bắt buộc phải làm nên không cảm thấy căng thẳng.

Tuy nhiên không biết có phải do buồn đi tè hay không mà Lưu Kinh lại nổi phản ứng.

Vệ Tiểu cũng là đàn ông, đương nhiên biết chuyện đó rất sướng, nói không chừng còn đã hơn chơi thuốc nữa, nhưng với bộ dạng Lưu Kinh hiện nay, cứ tiếp tục tự sướng, không khéo lại mất mạng như chơi. Cậu đỡ anh lên giường, dỗ như dỗ một đứa trẻ: “Ngoan, đừng làm chuyện đó nữa, không có lợi cho sức khỏe đâu.”

Lưu Kinh cố chấp, choàng tay qua người Vệ Tiểu cho bằng được.

Vệ Tiểu không biết phải làm sao, liền quàng tay ôm nửa người Lưu Kinh, nói nhỏ: “Thật sự không thể làm vậy, cậu phải giữ sức...”

Lưu Kinh trân trân nhìn cậu, ánh mắt đen lay láy sáng rực như phóng điện, nói rất tỉnh: “Anh, em thật sự rất muốn...Khi em thấy khó chịu, em đều muốn cảm giác đó, càng nghĩ, cảm giác đau như bị kiến cắn lại giảm đi nhiều...Anh, sờ em đi được không...”

Vệ Tiểu nằm mơ cũng không nghĩ được rằng cái biện pháp kích thích ngại ngần ấy lại có thể nguôi ngoai được cơn nghiện của anh, thoát chốc, cậu ngẩn ngẩn ngơ ngơ, không biết đây là phúc hay họa.

Nhưng nếu nói là họa thì cũng không đúng lắm.

Vệ Tiểu dễ mềm lòng, vội đỡ Lưu Kinh nằm xuống giường, giúp anh dùng tay vuốt một lúc. Nhưng kể từ đó, Lưu Kinh càng được đà lấn lướt, ăn gì cũng đều muốn Vệ Tiểu tự tay đút ới chịu.

Bao giờ lên cơn nghiện thuốc lại càng quá đáng hơn, cứ ướn thân về trước bắt Vệ Tiểu giúp.

Vệ Tiểu bình sinh chưa từng làm việc đó giúp ai, càng không quen việc kích thích Lưu Kinh. May mắn thay Lưu Kinh hiện giờ đã trong sáng hơn trước nhiều rồi, nhưng chung quy bản chất lưu manh trước đây vẫn ở đó, chỉ cần tay của Vệ Tiểu mò đến gần, không cần phải kích thích trực tiếp, anh cũng ngay lập tức có phản ứng liền.

Vệ Tiểu đành đầy cam chịu giúp đỡ Lưu Kinh. Chỉ là cậu không biết, đôi lúc Lưu Kinh không lên cơn nghiện, mà là do ham muốn, anh tức khắc tạo vẻ khó chịu hòng xui Vệ Tiểu giúp anh thỏa mãn mà thôi.

Hết lần này đến lần khác, Vệ Tiểu cảm thấy cổ tay mình tê buốt.

Cả hai người bây giờ, trừ việc ăn ngủ đều ở trên giường, dường như mọi tinh lực đều đổ dồn vào việc ấy. Nhưng mọi chuyện đang tiến triển theo hướng tốt hơn, số là Lưu Kinh tỉnh táo đã nhiều hơn rồi.

Vệ Tiểu phân vân không biết có nên cởi trói cho Lưu Kinh không.

Cậu vừa định thương lượng với Lưu Kinh về việc này, anh liền thốt lên một câu rất ngớ ngẩn: “VẬY anh còn dứt cơm cho em ăn không? Có giúp em làm việc ấy nữa không?”

Vệ Tiểu không biết nên trả lời như thế nào, suy nghĩ một lúc rồi mới nói: “Đã cởi trói tức là cậu có thể tự ăn cơm, còn việc ấy không nên quá lạm dụng.”

Cậu vừa nói dứt, Lưu Kinh bất ngờ nhảy cẫng lên, la lối: “Em không cần cởi trói, em không cần cởi trói...”

Vệ Tiểu dở khóc dở cười, cũng không thể giận Lưu Kinh được, anh lúc này chẳng khác đứa trẻ hay dối hờn, đành nằm một bên giường dỗ Lưu Kinh: “Đừng quậy nữa, chỗ dây buộc tay cậu đỏ hết rồi kìa, không nói lỏng sẽ thành sẹo mất.”

Vệ Tiểu thường mặc rất nhiều áo quần, nhưng mấy hôm nay tắt bật giúp Lưu Kinh cai nghiện, cùng ăn cùng ngủ, hay chảy mồ hôi, nên dần mặc ít hơn, vả lại lăn lộn trên giường nhiều, cổ áo cũng tã cả ra.

Lưu Kinh nhìn rồi nuốt nước bọt, nằm bên cạnh Vệ Tiểu, nhếch môi nhìn cậu.

Vệ Tiểu vội xuống giường cầm kéo cắt dây cởi trói cho Lưu Kinh.

23. Chương 23

Chương 23

Lưu Kinh vừa được cởi trói liền dùng hết sức ôm chặt Vệ Tiểu.

Vệ Tiểu cảm thấy có cái gì đó là lạ, vì trước kia Lưu Kinh chỉ ôm cậu làm nũng như một đứa trẻ.

Cậu dần dà cảm thấy cái kiểu ôm này có chút kỳ quái, Lưu Kinh không ôm eo của cậu mà cứ đẩy tay xuống vị trí thấp hơn, cứ như là ôm trọn hông của cậu vậy. Vệ Tiểu thấy khó chịu vội quay người lại, thoát khỏi vòng kim cô ngày càng siết chặt của Lưu Kinh.

Rồi giả vờ như không có chuyện gì xảy ra hết, cậu bỏ đi tìm thuốc tím giúp Lưu Kinh bôi vào những vết hằn do dây thừng còn để lại trên da thịt anh.

Lưu Kinh không sờ mó lung tung nữa, ngoan ngoãn nằm yên trên giường, lén lút nhìn phần cổ áo lơ lửng của cậu. Xem đầy mắt, Lưu Kinh đột nhiên nghĩ đến một chuyện, liền cẩn thận hỏi: “Anh, trước đây em từng sờ anh trong một cái xe à?”

Vệ Tiểu đang xoa đùi cho Lưu Kinh, chợt run bắn của người, dây cả thuốc tím ra lòng bàn tay.

Nhưng Vệ Tiểu cũng kịp định thần, giả dờ không để ý: “À, chuyện đó à, chỉ là anh em mình đùa vui vậy thôi...”

Lưu Kinh lại cảm giác không hoàn toàn đúng như lời Vệ Tiểu nói, kí ức hiện ra trong đầu anh rất hỗn loạn, có những thứ thoáng qua rồi mất đi như thể không can hệ gì, chỉ duy nhất lần này, không chỉ hình ảnh, mà cả cảm xúc, anh đều cảm nhận rõ mồn một. Lưu Kinh cho rằng Vệ Tiểu đang giấu mình điều gì đó.

Chỉ là Vệ Tiểu không muốn nói ra, anh cũng không miễn cưỡng cậu nữa, dù sao những việc quan trọng rồi sẽ có ngày Lưu Kinh nhớ ra thôi. Không vội hỏi thêm, anh tiếp tục nhìn về phía cổ Vệ Tiểu, muốn được thấy cả bên trong.

Vệ Tiểu bôi thuốc xong, ngược lên thấy mặt Lưu Kinh đỏ đỏ trông như phát sốt, lập tức đưa tay sờ trán. Thật ra Vệ Tiểu cũng rất do dự, trước thì bị công việc chăm sóc anh phân tán sự chú ý, sau nghe anh hỏi câu này, Vệ Tiểu mới sực nhớ ra, bất kể hiện nay Lưu Kinh tin tưởng cậu cỡ nào, việc anh bị hại ra nông nỗi này dù sao cũng có phần “công lao” của cậu trong đó.

Đến một ngày nào đó Lưu Kinh biết mọi chuyện, sẽ ra sao? Nghĩ tới đây cậu trở nên trầm ngâm hẳn, thậm chí còn đắn đo liệu có nên rời bỏ Lưu Kinh ngay lúc này.

Nhưng đã đến bước này rồi, rời đi nào có dễ dàng đến thế?

Khi tự hỏi chính mình như vậy, bàn tay cậu đã quá quen thuộc với việc sờ trán và đoán thân nhiệt cho Lưu Kinh. Lưu Kinh vẫn thế, vẫn quen dựa dẫm vào cậu.

Vệ Tiểu nhìn dáng vẻ của anh, hiểu rằng mình không thể bỏ mặc anh được rồi.

Lâu nay cậu cũng đã dốc hết tâm trí vào việc chăm sóc cho anh, xem đó là trách nhiệm của bản thân.

Tình cảm như vậy làm thế nào có thể dứt khoát xóa bỏ? Vệ Tiểu cũng không nghĩ linh tinh nữa, hiện tại tâm trạng của Lưu Kinh có khá hơn, hay đưa anh đi giải khuây một chút? Chứ ở hoài trong phòng thế này, người cũng đờ ra mất thôi.

Vệ Tiểu cũng chuẩn bị một ít thức ăn, sau khi ăn xong, cả hai liền thay quần áo.

Lúc này thời tiết đã se se lạnh, mặt đất ẩm ướt bởi những cơn mưa đầu mùa. Ra ngoài hít thở khí trời, Vệ Tiểu mới cảm thấy rằng những bước chân của mình đều rất hư vô, mọi thứ bên ngoài dường như đang trôi một cách ỉ ạch.

Lưu Kinh cũng không chạy lung tung, từ khi ra khỏi cửa đến giờ cứ nắm lấy tay Vệ Tiểu.

Hai người cùng bước đi chậm chậm. Lâu nay Vệ Tiểu không ra ngoài nên không rõ tình hình bên ngoài như thế nào, hai người chỉ khoác vội chiếc áo mỏng.

Chỉ một chốc, Vệ Tiểu liền thấy lạnh, ấn vào vai Lưu Kinh hỏi: “Lạnh không?”

Lưu Kinh nghe vậy tức thời nép sát vào Vệ Tiểu, còn dùng tay ôm chặt cậu. Vệ Tiểu thấy hơi khó chịu vội đẩy ra.

Mặc dù biết rằng Lưu Kinh đang giúp mình giữ ấm, nhưng nhất thời không chịu được.

Cảm giác hơi kỳ cục, không đúng đắn cho lắm.

Nhưng cụ thể là sai ở đâu, Vệ Tiểu cũng không thể chỉ ra. Cậu sợ là anh có điều gì đó bất ổn, cũng không đủ can đảm đưa anh đi xa hơn nên hai người chỉ dạo quanh quần gần đó. Hít thở không khí trong lành một lúc rồi quay về.

Về đến nhà, Vệ Tiểu cũng không muốn Lưu Kinh nhàn nhã mãi liền gọi anh cùng mình dọn dẹp, hướng dẫn anh lau chùi kính và bàn ghế. Cậu luôn luôn quan sát Lưu Kinh, chỉ cần chỗ nào anh làm không đúng cậu liền dừng tay, qua chỗ anh xem như thế nào.

Lưu Kinh cười e thẹn, thực chất như mở cờ trong bụng.

Lưu Kinh rất thích Vệ Tiểu quan tâm tới mình, mỗi lần thấy cậu nhìn anh, anh luôn cảm thấy ấm áp.

Tâm trạng Lưu Kinh vẫn duy trì tốt cho đến tận tối về, về phần Vệ Tiểu, cậu cũng ngầm thấy vui mừng, hình như Lưu Kinh đã vượt qua được trở ngại. Ngày thứ hai thức dậy, Vệ Tiểu cảm thấy tâm trạng của Lưu Kinh vẫn ổn định, bèn lên kế hoạch đi xa hơn một chuyến. Đẳng nào thực phẩm trong nhà cũng đến

lúc cần bổ sung, cậu tính ngày mai rảnh rồi sẽ dẫn Lưu Kinh đi chơi, coi đó là cách giải sầu. Thế là hai người bắt xe buýt.

Xe ban đầu còn ít người, hai người đều có ghế, nhưng sau khi đến trung tâm thành phố, người lên xe càng ngày càng đông, các chỗ ngồi cơ bản là đã kín chật.

Lưu Kinh bắt gặp một cụ già lên xe, chủ động nhường chỗ. Vệ Tiếu khá bất ngờ. Cậu biết Lưu Kinh rất ngoan nhưng thật không ngờ Lưu Kinh còn là một đứa trẻ rất biết điều. Ngại anh vẫn chưa khỏe, cậu đứng dậy nhường ghế mình cho Lưu Kinh.

Nhưng Lưu Kinh nhất quyết không ngồi mặc cho Vệ Tiếu khuyên dỗ, cứ đứng bên cạnh ghế của Vệ Tiếu, tay vịn vào cột xe, cúi thấp đầu nhìn cậu. Anh vốn dĩ đã cao hơn cậu một chút, người đứng người ngồi, lợi thế về chiều cao của anh càng được thể hiện rõ hơn. Lưu Kinh hơi cúi đầu nhìn sâu vào mắt Vệ Tiếu.

Nếu là Lưu Kinh trước đây, đứng như vậy sẽ tạo cho người khác cảm giác cực kỳ áp lực, nhưng Lưu Kinh của hiện tại lại dễ mến vô cùng.

Nhất là cái cách anh dựa đầu vào cột xe, cậu nhìn mà cũng xao xuyến đến lạ.

24. Chương 24

Chương 24

Vệ Tiếu không xem Lưu Kinh là người lớn, và cậu nghĩ, bất kể Lưu Kinh có muốn nhớ đến những chuyện trước đây hay không, chỉ cần hiện tại anh là người tốt, cậu cũng sẽ đối xử tốt với anh. Vệ Tiếu vỗ nhẹ vào ghế, có ý kêu Lưu Kinh ngồi chung, nhưng chỗ ngồi đó thực tế quá nhỏ, Lưu Kinh nhìn xong lắc lắc đầu, đứng nguyên bên cạnh Vệ Tiếu và nhìn cậu với gương mặt hạnh phúc.

Cả cơ thể lắc lư theo chuyển động của xe.

Cuối cùng cậu dứt khoát đứng dậy ấn Lưu Kinh ngồi xuống. Anh ngồi yên nhìn cậu không chớp mắt, còn vòng tay qua ôm thắt lưng cậu.

Vệ Tiếu nghĩ Lưu Kinh đang giúp mình nên cũng không để ý.

Cứ như vậy cho đến khi cả hai xuống trạm xe, Lưu Kinh vẫn không buông Vệ Tiếu ra mà dính chặt. Vệ Tiếu thấy điều gì đó không ổn, vội nắm tay của Lưu Kinh ra và nói: “Đừng ôm cứng tôi thế chứ, cậu xem trên đường có ai như chúng ta đâu.”

Lưu Kinh có vẻ mất vui, lẩm bẩm: “Nhưng mà em muốn ôm anh.”

Vệ Tiếu không còn cách nào đành xoa đầu Lưu Kinh an ủi. Hai người thật ra cũng không có mục đích là đi đâu, tình cờ lướt qua cửa hàng quần áo, thấy họ đang rực rộ treo đồ mới bởi thời tiết đã bắt đầu chuyển mùa.

Vệ Tiếu muốn mua cho Lưu Kinh một vài bộ. Áo quần Lưu Kinh tuy nhiều nhưng Vệ Tiếu không thích anh mặc mấy thứ bóng bẩy và chải chuốt đó, cậu nghĩ Lưu Kinh bây giờ hợp với những bộ đồ giản dị hơn.

Quần áo cậu chọn cho anh đều có đường may đơn giản và thanh lịch, màu sắc cũng không chói mắt. Lưu Kinh chui vào phòng thử đồ, Vệ Tiếu ở bên ngoài đợi.

Nhân viên bán hàng hiếm có cơ hội được ngắm nhìn khách hàng đẹp trai, thành thử tiếp đón hết sức niềm nở.

Tranh thủ Lưu Kinh còn bận thử đồ, một vài nhân viên bán hàng chủ động bắt chuyện với Vệ Tiếu để hỏi về Lưu Kinh. Đến khi anh thay xong quần áo bước ra, thấy ngay cảnh Vệ Tiếu đang cười nói hỉ hả với mấy cô nhân viên bán hàng.

Thế là anh dối, không thèm cho cậu xem bộ quần áo mới thử đã quay ngay lại phòng thử đồ, cởi phất nó ra, đoạn bước ra tuyên bố: “Em không thích!” Sau đó vùng vằng bỏ đi.

Vệ Tiểu vội đuổi theo kéo anh lại, xem sắc mặt của Lưu Kinh cũng không hiểu là xảy ra chuyện gì, thậm chí nghĩ có lẽ trong người anh không được thoải mái liền đưa tay sờ trán anh, hỏi: “Cậu không sao chứ?”

Lưu Kinh trông có vẻ rất tủi thân nhìn Vệ Tiểu, anh chỉ biết rằng mình không thích Vệ Tiểu nhìn người khác, anh chỉ muốn Vệ Tiểu nhìn một mình anh thôi, lúc nào cũng phải kè kè bên cạnh anh thôi và tuyệt nhiên không được cười với người khác.

Những ý nghĩ đó cứ làm loạn tâm trí Lưu Kinh, đồng thời anh cũng biết rằng, không thể nói điều đó với Vệ Tiểu.

Cúi thấp đầu đi lẻ mề rất lâu sau, anh mới bảo: “Em không thích bộ quần áo đó.”

Đối với cậu chuyện Lưu Kinh cai được nghiện còn to hơn cả trời, những chuyện khác đều phải gác sau nó hết, chỉ cần sức khỏe Lưu Kinh chuyển biến tốt, mọi chuyện khác đều nhỏ như con thỏ mà thôi.

Cả hai cùng vào siêu thị mua một ít nguyên liệu để nấu cơm, Vệ Tiểu còn hỏi Lưu Kinh có muốn ăn kẹo không.

Lưu Kinh cho rằng mình lớn rồi nên lắc đầu nói: “Không cần.”

Vệ Tiểu có phần hụt hẫng. Tuy không thích Lưu Kinh ăn kẹo quá nhiều vì sợ anh sâu răng, nhưng nhìn vẻ mặt Lưu Kinh tỏ ra già dặn, cậu chợt cảm thấy tiếc nuối.

Vệ Tiểu thầm cười chính mình, cảm thấy bản thân đã quá tham lam. Lúc đứng đợi xe quay về, Lưu Kinh chăm chăm nhìn mặt đường tấp nập xe cộ qua lại, ngẫm nghĩ, rồi mở miệng bảo với Vệ Tiểu đang mãi kiểm hàng xem có mua sót gì không: “Anh, em muốn đến một nơi.”

Vệ Tiểu nhìn Lưu Kinh với ánh mắt kỳ quặc. Từ lúc lên phố đến giờ, đây là lần đầu tiên Lưu Kinh yêu cầu việc gì đó.

Cậu liền hỏi: “Muốn đi đâu?”

Lưu Kinh suy nghĩ một lúc, trả lời bằng giọng không chắc chắn: “Em muốn đến thăm ông ngoại.” Vệ Tiểu lâu nay vẫn nghĩ Lưu Tuyết Sinh là người thân duy nhất của Lưu Kinh, bây giờ nghe Lưu Kinh nói như thế liền tỏ ý hoài nghi, nếu Lưu Kinh thật sự còn có ông ngoại, tại sao Lưu Kinh xảy ra việc lớn như vậy mà ông ngoại anh không đến thăm?

Đến nơi rồi cậu mới hiểu rõ. Nơi Lưu Kinh muốn tìm chính là căn nhà hai tầng phía sau công viên giải trí ở trung tâm thành phố.

Thật ra Vệ Tiểu trước đây đã thấy căn nhà hai tầng này, chỉ vì nó tọa lạc rất gần công viên nên cậu lầm tưởng nó thuộc sở hữu của công viên.

Lúc đến gần mới phát hiện ra tòa nhà đã bị bỏ hoang từ lâu, ổ khóa han gỉ. Lưu Kinh nhìn xung quanh một hồi rất lâu, cuối cùng chạm vào bức tường và nói với Vệ Tiểu: “Em muốn vào.”

Vệ Tiểu giật thót: “Cậu vào làm gì, nơi này làm gì có người ở?”

Lưu Kinh cúi đầu trầm tư rất lâu, lúc ngẩng lên đã là một khuôn mặt đầy sự cầu xin làm Vệ Tiểu không chịu nổi. Vệ Tiểu dù sao cũng là người từng trong quân ngũ, vượt chướng ngại không phải là vấn đề lớn đối với cậu, huống hồ bức tường của căn nhà này khá thấp.

Chỉ cần vài bước là cậu phóng qua được ngay, vốn dĩ muốn vòng qua cửa để mở cho Lưu Kinh, nhưng vào đó rồi, Vệ Tiểu mới phát hiện ra bản thân không thể đáp ứng điều đó, vì nơi này thật sự chẳng khác gì nhà ma.

Cỏ trong vườn đều cao đến ngang thắt lưng. Ai mà ngờ ở một nơi nhộn nhịp như trung tâm thành phố này lại có chỗ yên tĩnh như vậy.

Vệ Tiểu bước vài bước là đến cửa chính, thử mở cửa. Ổ khóa tuy đã bị gỉ, nhưng may mà vẫn có thể vặn nó ra.

25. Chương 25

Chương 25

Vệ Tiểu nhớ lại ngày tháng đầu khổ nhất trong cuộc đời mình. Cậu nhớ cái lúc cậu mở cánh cửa, bắt gặp cặp mắt dường như có thể chảy máu bất cứ lúc nào trên khuôn mặt tối sầm của anh, nhưng lúc đó Vệ Tiểu còn chưa rõ chuyện gì. Vì vậy cậu vừa cười vừa kéo tay Lưu Kinh nói giọng: “Nơi này có khi quay phim mà được đấy.”

Thật ra căn nhà này cũng không cũ lắm, chẳng qua chỉ chút bụi bẩn. Nhìn kỹ thì đây đúng là kiến trúc hiện đại. Lưu Kinh chẳng nói chẳng rằng, chỉ đi vào như đang mộng du. Tình cảnh đó khiến Vệ Tiểu kinh ngạc.

Anh đi dọc hành lang, móc chìa khóa trong bọc áo ra mở cửa phòng rồi đi vào, Vệ Tiểu đi theo sau. Lưu Kinh có vẻ rất quen thuộc với nơi này, rẽ trái đi vào trong không chút lạ lẫm. Quả nhiên thấy một cầu thang gỗ. Chỉ là một cái cầu thang lâu đời không ai quét dọn, trông cũ kỹ mục nát.

Vệ Tiểu lo rằng khi họ bước lên, nó sẽ gãy ngay. Quả nhiên khi bước trên cầu thang, dưới chân vang lên tiếng kêu cọt kẹt, bất cứ lúc nào cũng cảm tưởng sắp bước hụt chân vào khoảng không. Một số phòng trên tầng hai đóng kín cửa, một số thì mở. Lưu Kinh đẩy nhẹ cửa một phòng, là phòng đọc sách. Phong cách khá cầu kỳ, thoát nhìn có vẻ là một cửa trước đây, bàn ghế đều rất dày, thô kệch, còn có một vài món đồ trang trí, nếu dùng mắt thẩm mỹ của thời nay thì xem ra khá quê mùa. Bên trong không có gì cả, trên bàn cũng không.

Vệ Tiểu không hề biết Lưu Kinh đi vào đó để làm gì, tò mò bước vào theo, thấy anh kéo từng cái ngăn kéo bàn một. Bên trong ngăn kéo cũng không có gì. Lưu Kinh tỏ ra thất vọng. Vệ Tiểu bước lại gần, hỏi nhỏ: “Cậu muốn tìm gì? Tôi tìm phụ một tay.”

Lưu Kinh lắc đầu, thật ra chính anh cũng không biết mình muốn tìm gì nữa, chỉ có cảm giác là nơi đây có một thứ rất quan trọng đối với mình. Vệ Tiểu biết rằng cậu không giúp được gì, đành lui về một góc.

Trong lúc lui ra sau, chân cậu có giẫm lên một thứ gì đó tựa tựa một mảnh thủy tinh. Cúi đầu nhìn xuống, phát hiện sau lớp bụi dày lấp ló một khung ảnh màu nâu sẫm, Vệ Tiểu vội nhấc nó lên, dùng tay phủi lớp bụi trên bề mặt, bên dưới dần dần lộ ra tấm ảnh óng vàng.

Một số nơi bị nhòe nước không nhìn thấy rõ nữa, nhưng mơ hồ có thể nhận ra đây là tấm ảnh chụp một cặp vợ chồng và đứa con. Vệ Tiểu đang xem nó thì Lưu Kinh chạy đến. Anh không lấy khung ảnh đi, mà lặng lẽ tựa đầu trên vai cậu, cùng ngắm bức ảnh mà cậu cầm.

Cậu nghiêng mặt qua, nhìn thấy dáng vẻ nghiêm nghị của Lưu Kinh, cũng không nói gì, nghĩ thầm trong lòng đây chắc là nơi ở của ông ngoại Lưu Kinh, mà ông ấy đã qua đời từ lâu rồi. Vệ Tiểu đang nghĩ thì Lưu Kinh giằng lấy tấm ảnh, cậu bèn hỏi: “Đây là ông bà ngoại của cậu phải không?”

Rất nhiều thứ hỗn độn chợt trở lại khiến anh nhất thời không đứng vững nữa. Vệ Tiểu không rõ Lưu Kinh bị thế nào, nhưng thời gian gần đây Lưu Kinh đã chiếm vị trí thứ nhất trong lòng cậu, cậu nhanh chóng đoán ra tâm trạng của Lưu Kinh đã thay đổi, liền vuốt nhẹ lưng anh an ủi. Lưu Kinh sững sờ một lúc lâu mới mở mắt ra được, chừng như muốn nói gì đó với cậu, nhưng không cách nào mở miệng, cảm giác như bị kiến chích.

Lưu Kinh biết không ổn rồi, đúng lúc này toàn thân anh run lên. Vệ Tiểu không ngờ Lưu Kinh lại phát tác ở nơi này, kinh nghiệm dày dặn cho cậu biết không thể để Lưu Kinh ở một nơi bụi bặm thế này được. Vội vã tìm một nơi rộng rãi hơn và từ từ đặt Lưu Kinh nằm xuống, cậu sợ nền nhà thô cứng, liền cởi áo khoác lót xuống dưới cho Lưu Kinh nằm.

Lưu Kinh thở hổn hển, biết rõ mình sắp bị làm sao, lập tức mở to mắt kéo tay áo mà Vệ Tiểu lót dưới thân mình lên bịt miệng lại. Vệ Tiểu vừa nhẹ nhàng ôm Lưu Kinh vừa không ngừng động viên vỗ về.

Anh nhìn cậu với ánh mắt khác thường, giống như lần đầu tiên gặp, nhìn vô cùng chăm chú.

Vệ Tiểu lấy làm kỳ lạ, tay gắng ôm chặt Lưu Kinh, hy vọng cái ôm đó có thể giúp anh phần nào. Từng phút từng giây trôi qua, thời gian như cổ tình bị kéo dài đằng đẳng.

Gần đây tình thần của Vệ Tiểu không tốt lắm, nhưng vì Lưu Kinh, cậu vẫn cố kiên trì, cố cắn răng chịu đựng, cố tự động viên bản thân mình.

Rồi tình hình anh dần dần ổn hơn, nhìn bề ngoài còn yếu nhưng tay chân đã có thể cử động lại.

Vệ Tiểu mới nhẹ người được tí, bỗng nghe Lưu Kinh lào thảo: “Anh...Em biết cha em không thích em, em biết vậy từ lâu rồi...”

Lông mi của Lưu Kinh rất dài, mỗi khi ở gần, Vệ Tiểu đều bị lông mi của anh quệt vào mặt. Vệ Tiểu đưa đầu ra xa, không hiểu từ lúc nào mình lại áp sát gần như thế.

“Mẹ em không phải đỡ đạn giúp cha mà bị cha kéo ra hứng đạn nên chết...Em nhìn thấy hết, cha cũng biết là em nhìn thấy...Ông ngoại lơ mờ đoán ra, còn gọi em tới hỏi, em biết em mà nói với ông ngoại, cha sẽ tiêu đời...”

Giọng của Lưu Kinh vẫn rất yếu, nhưng Vệ Tiểu không phải vì thế mà lo lắng. Cậu lo lắng vì những điều mà anh vừa nói ra.

Lưu Kinh vẫn còn nhớ như in chuyện của ngày hôm ấy, kể cả những lời mà ông ngoại nói với anh trong phòng đọc sách. Ông ngoại anh già đi rất nhiều, từ ngày mất đi cô con gái duy nhất, ông yếu đi trông thấy. Ông trao trọn niềm tin cho anh, vì vậy mới hỏi anh một câu: “Nhà họ Tống này ông để lại cho cháu, được không?”

Lưu Kinh nhớ rất rõ, lúc đó mình im lặng, hoàn toàn im lặng.

26. Chương 26

Chương 26

Lưu Kinh không hiểu tại sao, ngay lúc này đây, những thứ mà từ lâu anh đã cố gắng quên lại hiện về rõ rệt như vừa mới xảy ra. Thật sự như chuyện vừa mới xảy ra ngày hôm qua vậy.

Cái người được gọi là cha ấy, trước giờ không có đầu óc kinh doanh, được cái vận mệnh tốt mà thành. Thuở ở trong quân ngũ, một lần huấn luyện nọ được làm chỉ huy, lão đã lấy được lòng mẹ anh và được bà giúp đỡ về mặt tài chính. Buổi ấy mẹ Lưu Kinh là một cô gái rụt rè hay đỏ mặt, khi ông ngoại phát hiện thì mẹ anh đã yêu người đàn ông bắt lương ấy rồi.

Trong ký ức của anh, từ nhỏ đến lớn, Lưu Kinh luôn nhớ cái dáng vẻ bất lực của ông ngoại khi nói về mẹ. Ông nói rằng mẹ anh cái gì cũng tốt, chỉ có một nhược điểm của người nhà họ Tống là một khi đã thích ai, sẽ thích đến cùng. Cũng từ đó trở đi, ông ngoại thường dặn dò anh, không nên dễ dàng yêu thương tin tưởng bất cứ người nào.

Khi đó anh còn thơ ngây không hiểu, sau này chứng kiến các hành vi của cha mình, Lưu Kinh dần dần hiểu rõ dụng ý của ông ngoại, ông sợ anh dấn lên vết xe đổ của người mẹ quá cố.

Dòng suy nghĩ của Lưu Kinh ngắt quãng, lúc này anh vẫn nằm trong lòng Vệ Tiểu. Do đầu anh hơi to, nên tư thế của Vệ Tiểu xem ra hơi bị vất vả.

Lưu Kinh trở người sang một bên, để Vệ Tiểu đỡ nặng.

Có điều, Vệ Tiểu lại tưởng anh khó chịu ở đâu đó liền hỏi: “Cậu vẫn ổn chứ?”

Lưu Kinh thở nhẹ, thật sự muốn chạm vào mặt cậu nhưng cuối cùng vẫn không làm được, đành cười và nói nhỏ: “Em không sao, nhưng mà mệt lắm.”

Vệ Tiểu gạt đầu. Lần nào lên cơn xong, anh cũng vậy, chỉ cần nghỉ ngơi một lát là khỏe lại liền. Ôm Lưu Kinh một lúc lâu, Vệ Tiểu cũng mệt theo, bèn dịch dịch người ra sau, ôm Lưu Kinh, dựa lưng vào tường.

Tường cũ kỹ lâu đời quá rồi nên có một số chỗ bị ẩm mốc, tróc ra từng mảng, lưng cậu vừa dựa vào, những mảng tường vụn rơi lả tả như tuyết, một số còn dính lại trên lưng cậu.

Cậu không buồn để ý, tâm sự với Lưu Kinh: “Hồi nhỏ nhà tôi nghèo lắm, tường nhà cũng vậy, tôi và em trai bóc cho nó bong ra, bóc được cả tảng, xong bị mẹ mắng. Có lần anh em tôi còn tìm được nấm ở dưới gầm giường nữa...”

Hễ nhớ tới đứa em tinh nghịch của mình, cậu không nhịn được cười, người nhẹ nhõm hơn, tựa cả đầu vào tường. Lưu Kinh muốn tỉnh táo để nhìn cậu, cuối cùng lại mê mệt, toàn bộ sức nặng của anh đè lên người Vệ Tiểu. Thân nhiệt của Vệ Tiểu cao hơn anh một chút, qua một lớp áo, Lưu Kinh cảm thấy rất dễ chịu, liền đưa tay ôm Vệ Tiểu thật chặt.

Lưu Kinh giờ đây dù đã nhớ lại những ký ức mà anh không muốn nhớ nhất, nhưng anh vẫn chịu đựng được. Lắng nghe nhịp hô hấp đều đặn của người bên cạnh, linh hồn lưu lạc lâu nay của anh đột nhiên có một nơi để nghỉ chân.

Khóe mắt anh ướt lệ. Có những điều chỉ cần nghĩ đến thôi đã thao thức cả đêm, có những nỗi đau cần dùng mọi cách mới có thể che giấu, giờ đã không còn đau nữa, thời gian đúng là liều thuốc âm thầm chữa lành mọi vết thương.

Người cha ngày xưa mượn danh ông ngoại để làm ăn kinh doanh kết quả thất bại, bị những người đầu tư kéo đến nhà, trong đó có một người tổn thất lớn nhất thậm chí còn cầm theo súng, tụ tập trước cửa nhà anh, ép cha anh phải ra mặt.

Anh vô tư không hay biết gì, còn chạy chơi trong vườn nhà, bị cảnh kia dọa sợ, chưa kịp phản ứng, mẹ anh từ tầng hai lao xuống, hoảng hốt nhìn anh, sợ anh không may bị làm sao nên định chạy tới ôm choàng.

Chỉ tiếc rằng bà không thể chạy tới, vì khi lướt ngang qua cha anh đã bị lão ta giữ lại, che trước mắt.

Lưu Kinh đến bây giờ vẫn còn nhớ sự hoảng sợ đột nhiên xuất hiện trên mặt mẹ, chỉ là biểu hiện nhất thời mà thôi, mẹ anh vẫn bằng lòng đứng trước mặt chồng mình, sẵn sàng hứng nhận phát súng đó.

Khi Lưu Kinh chạy đến, mẹ vẫn còn nói được, một câu rất nhỏ khó lòng nghe ra, nhưng Lưu Kinh biết câu nói đó đã rút cạn sinh lực cuối cùng của bà.

Trước sự khẩn cầu của bà, Lưu Kinh gạt đầu, khóc lóc. Khi đó, anh không biết nên hận ai đây.

Đừng hận cha con.

Đây đúng là câu thần chú, một câu thần chú Lưu Kinh chưa nghe bao giờ, nhưng nó lại là câu cuối cùng mẹ anh dặn phút lâm chung.

Vì vậy khi ông ngoại muốn xử cha anh, anh quỳ xuống trước mặt ông mà nói rằng, anh đã mất mẹ rồi, không muốn mất thêm cha nữa...

Chính anh đã ngăn cản được ông ngoại.

Lưu Kinh nằm trong lòng Vệ Tiểu, đầu óc trống rỗng.

Từ đó trở đi, anh bắt đầu nghi kỵ với cha, thêm phần di chúc của ông ngoại lại càng giống như lưỡi gươm kề cổ cha anh vậy.

Sau này khi cha anh quan hệ với người đàn bà khác, lão cũng không dám công khai trắng trợn, chỉ mượn cớ, lén lút tiền người đàn bà đó đi.

Lưu Kinh biết hết. Sau khi ông ngoại qua đời, những người thân cận của ông có hỏi tìm anh, nhưng Lưu Kinh không hiểu tại sao phải tranh giành làm gì.

Anh không rõ những thứ đó đối với anh có ý nghĩa gì. Cuộc sống của anh ngày càng tồi tệ, chưa đủ tuổi đã học thói uống rượu hút thuốc, thậm chí còn biết qua lại với mấy cô nàng lăng lợ, mỗi ngày qua đi vô cùng nhàm chán.

Thỉnh thoảng, Lưu Kinh muốn chinh đồng hồ chạy nhanh hơn nữa để kết thúc thật nhanh cái cuộc sống tồi tệ của mình, nhiều lúc anh lại nổi giận vô cớ, bắt bẻ lỗi lầm, khuyết điểm của người khác, suy nghĩ về những điều không đâu vào đâu.

Cha anh vẫn nhắm mắt làm ngơ, chỉ khi nào cần tiền mới lải nhải vài câu cho có.

Thế là Lưu Kinh ngày một trở nên hư đốn khó bảo, đến những người đã ở với anh một thời gian cũng lần lượt bỏ đi. Đến cuối cùng, Lưu Kinh cũng không hiểu là do bản chất mình sinh ra đã tệ hại như vậy hay sao, chứ không làm sao lại hư hỏng hết thuốc chữa như thế được chưa?

Mãi đến khi anh gặp Vệ Tiểu, người luôn nhìn anh với ánh mắt nghiêm nghị đầy trách nhiệm. Lưu Kinh không thích ánh mắt đó, nhưng hết lần này qua lần khác bị ánh mắt đó thu hút, dần dần anh mới chú ý đến một Vệ Tiểu rất hay cười.

27. Chương 27

Chương 27

Không rõ đã qua bao lâu, Vệ Tiểu thấy tình hình Lưu Kinh tựa hồ ổn định liền hỏi: “Có thể dậy được chưa?”

Lưu Kinh cảm thấy người không sao rồi, liền gật đầu.

Ra ngoài, trời đã sập tối. Vệ Tiểu rất cẩn thận, biết đây là nơi không ai đặt chân đến nhưng vẫn chu đáo đóng cửa trước khi ra về.

Khốn nỗi cánh cửa sắt đã quá cũ kỹ, lề cửa han gỉ, khi mở ra thì còn thuận hướng, chứ khi đóng lại ngược hướng khó khăn hơn nhiều.

Vệ Tiểu đẩy một lúc lâu mà cửa chẳng động, đành dùng thân ép sát cánh cửa, dùng lực của thân người đẩy đóng lại. Lưu Kinh thấy vậy cũng cố dùng thân hình yếu ớt của mình đẩy cửa vào cùng với cậu.

Rốt cuộc với sức lực của hai người, cửa cũng được đóng lại.

Cậu dính bẹp vào cửa, thở phì phò vì mệt, trống ngực đập dồn dập.

Lưu Kinh nhìn dáng vẻ diêm dã, lấm tẩm mồ hôi trên trán của Vệ Tiểu, thậm chí ở quá gần nhau, anh ngửi thấy cả mùi dầu gội đầu quen thuộc, mùi giống anh, vì cả hai dùng chung một loại dầu gội đầu.

Hình ảnh đơn giản vậy mà Lưu Kinh không sao di chuyển được tầm mắt, tim đập nhè nhẹ. Anh không biết cái cảm giác như thể chưa xót này là thế nào, cơn tê dại dưới đáy lòng dường như rút hết toàn bộ sức lực anh.

Anh lặng nhìn Vệ Tiểu, muốn ghép hình ảnh Vệ Tiểu bây giờ và Vệ Tiểu trước đây thành một.

Nhưng Lưu Kinh nhận ra rằng không thể kết hợp lại như vậy. Vệ Tiểu trước đây, tuyệt đối không biểu lộ như vậy trước mặt anh.

Bất an trong im lặng, anh đưa tay sờ vào tóc mai của Vệ Tiểu. Cậu từ lâu đã quan với những thói trẻ con của Lưu Kinh, nghiêng mặt qua cười với anh.

Nhưng xem ra tim Vệ Tiểu đang đập mạnh, Lưu Kinh không thể nào giải thích được sự kỳ lạ qua những biểu hiện của Vệ Tiểu.

Vệ Tiểu mơ hồ đoán là Lưu Kinh nhớ tiếp ra gì đó nữa liền hỏi: “Cậu nhớ lại rồi à?”

Lưu Kinh chỉ hơi sững sốt, tay vẫn còn đặt trên mặt của cậu, lúc này anh mới bỏ tay xuống và nói nhỏ: “Vẫn còn hoang mang lắm, đang nghĩ về những chuyện hồi nhỏ.”

Vệ Tiểu cảm thấy mình quá nhạy cảm, cứ hỏi đi hỏi lại câu này nhiều lần. Thật lòng mà nói, so với đại thiếu gia Lưu Kinh thì Lưu Kinh lúc này tốt hơn nhiều, cậu khá là mâu thuẫn trước việc anh sẽ nhớ lại.

Đợi nghỉ khỏe, Vệ Tiểu vẫn cầm tay Lưu Kinh dẫn đi như bao lần khác.

Thói quen cầm tay này hình thành từ lúc hai người cùng nhau đi mua sắm. Lần đó, Lưu Kinh nhìn cái gì cũng thấy lạ, khép nép túm chặt mép áo cậu, cậu không biết phải làm sao đành cầm tay anh dắt đi như dắt trẻ con vậy.

Từ đó trở đi, mỗi lần đi đâu đều có thói quen đó.

Vệ Tiểu không biết một điều rằng, cái nắm tay vô tư của cậu lại khiến tim cái người đi đằng sau này thỉnh thoảng giật.

Về đến nhà, Vệ Tiểu nấu vài món, rồi hai người chuẩn bị đi nghỉ. Lưu Kinh quán quýt đòi Vệ Tiểu ngủ chung.

Thật ra anh không bảo, Vệ Tiểu cũng sẽ không yên tâm để anh ngủ một mình. Cậu nhào người bắt đầu trải chăn trải gối, còn chuẩn bị sẵn cả dây phòng khi cần dùng đến.

Trước đây khi hai người nằm ngủ với nhau, Lưu Kinh thường gợi đề tài đòi Vệ Tiểu nói chuyện, nhưng lần này, Lưu Kinh im lặng, nằm không nói lời nào.

Vệ Tiểu tắt đèn xong cảm thấy có chút gì đó không đúng mà không thể chỉ ra cụ thể không đúng ở đâu, cảm giác lòng toàn thân dựng đứng, lòng bất an.

Vệ Tiểu trấn trở, vừa mở mắt thì thấy Lưu Kinh ghé đầu bên mép giường nhìn mình. Trước đây cũng hay thế này thật, nhưng lần này Vệ Tiểu thấy Lưu Kinh lạ lạ liền bật dậy ngay, thậm chí vì lo lắng quá mà còn làm cái việc chính anh cũng không nhận ra được, đó là kéo chăn lên cao đắp kín thân.

Kết quả là Vệ Tiểu chưa hỏi, Lưu Kinh đã chủ động nói: “Ngủ hơi nhiều, bây giờ tỉnh thao láo.”

Vệ Tiểu không ngờ Lưu Kinh nói như vậy, nhướn mày hỏi anh: “Vậy cần tôi bật đèn lên không?”

Lưu Kinh lắc đầu: “Không cần đâu.”

Miệng nói, tay tự nhiên đưa xuống ôm lấy eo Vệ Tiểu, nhắm mắt.

Trời sáng, thường thì Vệ Tiểu sẽ là người dậy trước.

Thế nhưng hôm nay dậy, bên kia giường trống không, cậu còn đang buồn bực Lưu Kinh đi đâu rồi, bỗng thấy anh bừng đồ ăn sáng tới, người vẫn còn mặc đồ ngủ.

Đồ ăn sáng thật sự là hơi bị...kinh khủng. Sợi mì dài như bánh quẩy chiên cháy, thêm một bát canh trứng, trong bát còn sót một miếng vỏ trứng.

Vệ Tiểu nhìn mà sững sờ, toan hỏi là anh làm cái gì vậy, thế rồi nghĩ lại khó có dịp Lưu Kinh xuống bếp nấu nướng ỉnh ăn nên nể mặt, nhận khay thức ăn bất chấp giá nào.

Tuy nhiên Lưu Kinh cũng không muốn đưa cho cậu. Khi mang đồ ăn đến, thật lòng anh rất do dự. Muốn làm đồ ăn sáng cho Vệ Tiểu, nhưng làm đi làm lại chẳng khá nổi, Lưu Kinh thấy mình thật vô dụng.

Giờ tuy là dùng cảm mang vào, nhưng những thứ này thật sự có ăn được hay không?

Lòng Lưu Kinh trầm xuống tận đáy vực.

Hai người ở với nhau lâu rồi, Vệ Tiểu vừa nhìn bộ dạng của Lưu Kinh liền đoán ra anh đang nghĩ gì, nói đùa: “Cậu không nỡ để tôi ăn à, nhanh cầm qua đây.”

Nói đoạn, Vệ Tiểu nhận lấy và ăn ngay một miếng to. Lưu Kinh vừa nhìn Vệ Tiểu ăn những món đồ anh làm, vừa dựa vào góc giường nói: “Em làm đi làm lại năm lần, dậy từ năm giờ sáng hì hục làm đến giờ, nhưng làm mãi không được, nếu anh không thích thì đừng miễn cưỡng...”

Vệ Tiểu nghe xong càng vui, ăn hết số thức ăn đó.

Vẻ vui vẻ của Vệ Tiểu khiến Lưu Kinh ảo tưởng rằng những món ăn mình làm đem bán thì không được thôi, chứ thật ra cũng ngon chứ bộ, anh cũng sắp gấp một miếng để xác nhận thực hư, kết quả là vừa nuốt ngang cổ, mặt anh nhăn nhó, miếng này cũng giống y những miếng mà anh ném lúc nấu thử, tuy chưa đến nỗi khó ăn đến mức phải nôn ra, nhưng thật sự là không đâu vào đâu.

Lưu Kinh thấu hiểu tấm lòng Vệ Tiểu dành ình. Thật ra, từ lâu về trước anh đã biết như vậy.

Lưu Kinh không biết mình may mắn hay bất hạnh, có một người cha như vậy, nhưng lại gặp được Vệ Tiểu.

Anh ngồi xuống giường, trầm nghĩ, nếu có thể mãi mãi sống với Vệ Tiểu thế này thì tốt biết bao, nhưng một người thông minh như anh cũng biết, điều này cũng chỉ là mơ mộng hão huyền mà thôi.

28. Chương 28

Chương 28

Ngày qua ngày, chớp mắt mùa thu đã đến.

Thời tiết bắt đầu trở nên mát mẻ.

Trước đây, vì Lưu Kinh khó phục vụ, đừng nói là được nghỉ trung thu, mà kể cả Tết Vệ Tiểu cũng không được về nhà. Nhưng năm nay không như vậy nữa.

Bây giờ cũng chỉ có hai người họ, đi đâu làm gì cũng đã không còn là chuyện của riêng một mình Vệ Tiểu.

Vệ Tiểu đề cập chuyện về nhà ăn Tết trung thu với Lưu Kinh, anh tỏ vẻ ngạc nhiên, đồng thời buồn bực pha chút lo lắng trước lời mời của Vệ Tiểu, nhưng sau đó lại nghĩ mình việc gì phải lo lắng, cha mẹ của Vệ Tiểu chắc cũng rất dễ nói chuyện thôi.

Anh gật đầu đồng ý rồi chạy lại ôm Vệ Tiểu. Vệ Tiểu không lần chần thêm nữa, đã rất lâu rồi cậu chưa về nhà, thế là vội đi mua ít bánh trung thu, mua thứ rượu mà cha cậu thích uống, nhân thể mua một cái PSP cho em trai Vệ Lạc.

Nhiều đồ như vậy một mình cậu mang không xuể, cũng may có Lưu Kinh xách giúp.

Lưu Kinh lớn tướng nhưng đây là lần đầu tiên đi tàu hỏa. Họ nói đi cái là mua vé đi luôn nên hết chỗ, hai người đứng tựa sít sịt vào nhau trên tàu.

Khi tàu bắt đầu lăn bánh, Vệ Tiểu dẫn Lưu Kinh đến chỗ ngồi giữa hai toa.

Chỗ ấy tuy nhỏ nhưng không có ai đứng cả. Vệ Tiểu cũng không để ý lắm, bèn ngồi xuống như hồi đi nhập ngũ.

Lưu Kinh dựa lưng vào thành tàu, ngồi đối diện Vệ Tiểu.

Anh hỏi cậu về người nhà của cậu, lúc này anh mới phát hiện ra mình vẫn chưa hiểu nhiều về Vệ Tiểu, liền nghe một cách chăm chỉ, thậm chí khi Vệ Tiểu ngừng nói, anh còn giục nói tiếp.

Đang ngồi thì nhân viên phục vụ tàu đẩy xe thức ăn đi qua, Vệ Tiểu vội hỏi Lưu Kinh có ăn gì không.

Lưu Kinh thực tình cũng đói nên gật đầu. Hỏi giá cả, một hộp cơm nhỏ mà đến hai mươi đồng, Vệ Tiểu tiêng tiéc nhưng cuối cùng vẫn bỏ tiền mua một hộp.

Lưu Kinh hiển nhiên nhận thấy Vệ Tiểu tiéc tiền.

Từ khi hai người bị đuổi tới nơi hoang vu đó sống, mọi chi phí ăn uống sinh hoạt của Lưu Kinh đều dùng tiền của Vệ Tiểu. Lưu Kinh không cần nghĩ cũng biết tình hình tài chính của Vệ Tiểu chỉ sợ là đã gần cạn kiệt.

Nghĩ đến đây, Lưu Kinh không tránh khỏi tiếc nuối. Nếu biết trước có ngày hôm nay thì trước đây mình nên tiết kiệm một chút.

Anh vừa nghĩ vừa ăn cơm trong hộp, sau đó giả vờ không thích, nhú mày chê: “Anh, hộp này ăn chán quá, anh ăn đi.” Nói xong liền đưa hộp cơm cho Vệ Tiểu.

Vệ Tiểu cũng đang đói, nhận lấy không chút nghi ngờ, rồi cầm đôi đũa mà Lưu Kinh đã ăn gấp một miếng to bỏ vào miệng.

Lưu Kinh càng nhìn càng không chịu nổi, lòng dần vật. Anh cứ mãi giả đồ ngu ngơ thế này cũng không ổn, đợi khi trở về phải xốc lại tinh thần thôi, tìm việc gì đó chính đáng mà làm.

Tàu cuối cùng cũng vào ga.

Người đến đón là Vệ Lạc, em trai Vệ Tiểu.

Vệ Lạc gặp Lưu Kinh, sửng sốt vô cùng. Những lần gọi điện thoại trước đây, Vệ Tiểu báo sẽ dẫn một đồng nghiệp về nhà, nhưng vị đồng nghiệp này hơi bị đẹp trai quá mức. Lưu Kinh phong thái đỉnh đặc, lại không phải nghênh đón quá cầu kỳ, dù sai thì ở trên tàu Vệ Tiểu đã nói rõ với anh rồi, anh chỉ cần đóng giả làm đồng nghiệp của Vệ Tiểu là được, không cần làm gì cả.

Được thanh thoi, đương nhiên Lưu Kinh rất vui.

Chỉ có điều anh không tưởng tượng ra cái nơi mà Vệ Tiểu đã trưởng thành.

Tuy đã biết trước nơi sẽ đến là một huyện lỵ, nhưng mà nhỏ quá. Đường phố phồn hoa nhất mà họ đi qua cũng chỉ có một tòa nhà bách hóa hai tầng, các cửa tiệm khác chỉ toàn những căn nhà lợp xệp ven đường, lại rải rác, không phải liên tiếp một dãy.

Lưu Kinh nhìn trái nhìn phải một cách hiếu kỳ, cổ tưởng tượng ra bộ dạng của Vệ Tiểu hồi nhỏ đi trên con đường này ra sao.

Anh nhìn kĩ đến nỗi cậu phải nhắc mãi: “Đừng nhìn nữa, cẩn thận không là lạc đấy.”

Nghe câu này mà Vệ Lạc giật mình. Trong trí nhớ của nhóc, anh trai chưa bao giờ nói với nhóc hay với bạn gái bằng một giọng điệu nhẹ nhàng như vậy.

Vệ Lạc đâu biết rằng, Vệ Tiểu đang xem Lưu Kinh như một đứa trẻ.

Ba người rất nhanh đã về đến nhà Vệ Tiểu. Nhà Vệ Tiểu không phải ở đầu cũng không phải ở cuối huyện.

Do nơi đây chậm phát triển, người nào cũng ở nhà rất to, sân nhà rất rộng, lại có giàn nho lúc lỉu, nhưng do thiếu chăm sóc nên nho ra toàn những quả nhỏ xiu.

Vệ Tiểu hái một chùm cho Lưu Kinh, nho chưa làm anh giậm chân bình bịch. Khi vào nhà, cậu giới thiệu Lưu Kinh với người nhà cậu.

Nhà cậu đông người, bà nội vẫn đang sống cùng cha mẹ, nay trí nhớ bà lú lẫn nên không nhận ra người nào cả.

Nhưng gặp Lưu Kinh, bà lại rất vui, vui hơn cả gặp Vệ Tiểu, cứ cầm lấy tay anh suốt. Mẹ Vệ Tiểu thấy vậy liền cười, rỉ tai cậu: “Xem bà nội con vui chưa kìa, chắc bà đang nghĩ con mang cháu dâu về cho bà đó.”

Vệ Tiểu nghe xong chỉ tỏ vẻ điềm nhiên, mỗi Lưu Kinh nghe xong là lòng trống rỗng, lại nhìn và lão nọ, càng nhìn càng thấy bà rất đổi hiền từ.

Hai người còn chưa ngồi ấm chỗ đã bị mẹ Vệ Tiểu sai cầm nguyên liệu đi làm bánh trung thu.

Vệ Tiểu cười cười xin lỗi Lưu Kinh. Lưu Kinh hết sức tò mò, bởi lẽ đây là lần đầu tiên anh được đến chỗ làm bánh trung thu. Tuy nhiên đến rồi có chút thất vọng, nói là làm bánh nhưng dụng cụ chỉ có cái lò nướng, cũng không nhìn thấy công nghệ cao siêu gì cả.

Nơi làm bánh trung thu đó ngày thường làm bánh kem, gần đây người mua bánh trung thu ngày một nhiều, ông chỉ đổi bảng hiệu trước cửa và viết luôn trên đó giá cả cụ thể.

Lưu Kinh nhìn kĩ giá cả ghi trên đó, rẻ đến khó tin.

Việc làm ăn kinh doanh của nhà này xem ra rất tốt, người xếp hàng mua tương đối đông.

Đợi một lúc lâu, trời tối dần, bánh của Vệ Tiểu mới làm xong. Lưu Kinh không ăn gì suốt chuyến tàu, nên khi nhìn thấy bánh vừa ra lò, anh hết nhìn nổi, cầm lấy bánh ăn luôn.

Ăn vào miệng thấy ngon bất ngờ, không ngấy một chút nào.

Trước đây, Lưu Kinh không thích bánh trung thu, mà những dịp ấy toàn phải cô đơn một mình nên anh rất ghét mấy ngày lễ tết.

Lúc này chỉ mong tọng nguyên cả cái bánh vào miệng mà ăn thôi. Vệ Tiểu nhìn cái vẻ sói đói của anh, không nhịn được cười.

Cậu còn nhớ trung thu năm ngoái, chẳng hiểu làm sao mà Lưu Kinh vớt những hộp bánh trung thu đẹp và đắt tiền lung tung khắp nhà, rồi ngồi xụ trên mặt ghế, nổi nóng, tóc tai rối bời, người nồng nặc mùi rượu. Những người khác không muốn trung thu gặp xui xẻo nên tránh xa, đẩy việc cho Vệ Tiểu.

Vệ Tiểu nhớ rõ khuôn mặt trắng bệch không còn chút máu của người đang nằm trên ghế. Từ trước Vệ Tiểu đã có cảm giác Lưu Kinh sức khỏe yếu. Lưu Kinh có lúc rất hùng khởi tập thể dục, nhưng khuôn mặt luôn thiếu sức sống, nhiều khi nhìn như đã chết, hoặc đờ đẫn dần dần như người say rượu. Giống như không có linh hồn vậy.

Vệ Tiểu vừa nghĩ vừa nhìn Lưu Kinh, lúc này anh đang cầm miếng bánh thứ hai ngoạm ngon lành, vì ăn vội, miệng còn dính vụn bánh nho nhỏ, hàm hoạt động liên tục lên lên xuống xuống.

Phải chăng được ánh đèn mờ nhạt bao phủ, mà anh giờ đây thoát nhìn trần trụi sức sống nhường vậy ?

29. Chương 29

Chương 29

Buổi tối, Lưu Kinh cùng ăn cơm với cả nhà Vệ Tiểu. Ăn nhiều bánh trung thu quá nên lững dạ rồi, bữa tối anh chỉ ăn vài miếng lịch sự mà thôi.

Nhưng miệng lưỡi anh cũng ngọt, tấm tắc khen bánh trung thu ngon vì nhân bánh do mẹ Vệ Tiểu làm, làm bà nghe mà mát lòng mát dạ.

Ăn xong, Lưu Kinh cùng Vệ Tiểu ra ngồi dưới giàn nho.

Nhà Vệ Tiểu cứ mát trời lại thích pha trà uống, lá trà là loại bán đầy ngoài chợ, uống ngum trà đậm, ăn miếng bánh trung thu giòn ngọt, thoải mái khôn tả. Những người khác đều ngồi trong nhà xem tivi.

Mẹ Vệ Tiểu sợ họ bị muỗi đốt, liền đốt dây bện từ cỏ hôi cho họ, cỏ hôi thấp lên tỏa ra mùi hương có thể xua muỗi.

Lưu Kinh chưa khi nào nhìn thấy thứ đó nên tò mò hỏi Vệ Tiểu.

Vệ Tiểu liền nói cho anh nghe những phong tục tập quán của quê hương mình. Giọng nói của cậu từ tốn, lên xuống ngắt nhịp không quá rõ nhưng Lưu Kinh thích nghe chết đi được, nghe đến say sưa mê mẩn.

Cho đến tận khuya, mẹ Vệ Tiểu giục hai đứa đi ngủ, họ mới chịu thôi.

Nhà Vệ Tiểu rất nhiều phòng, nhưng Lưu Kinh lạ nước lại cái, thêm vào đó Vệ Tiểu luôn lo lắng tình hình sức khỏe của anh nữa, thế là kéo luôn anh vào phòng cho ngủ với mình.

Drap giường đã được cậu trải sẵn. Lưu Kinh đang định nhân lúc ngủ ôm Vệ Tiểu cho sướng thì Vệ Lạc chạy lại. Nhìn anh em họ trò chuyện một cách tình cảm, Lưu Kinh đứng bên cạnh bỗng chốc hờn ghen.

Tuy biết rằng đây chỉ là quan hệ anh em bình thường nhưng khi nghe Vệ Tiểu và Vệ Lạc nhắc đến những người mà Lưu Kinh không quen biết thì cảm giác bị coi là người ngoài tự dưng xuất hiện.

May mà Vệ Tiểu luôn để ý đến anh, nhắc thấy sắc mặt anh không tốt liền hỏi thăm ngay.

Mỗi lần như vậy, Lưu Kinh sướng âm ỉ. Anh cảm thấy mình đang lo âu vớ vẩn nhưng mà không thể kiềm chế được. Vệ Lạc kể với anh mình những chuyện vui ở trường, rồi nhóc tâm sự cả những điều lâu nay giấu kín trong lòng cho anh trai nghe.

Thì ra trường cao đẳng mà nhóc đang học giờ đã lên thành đại học, những sinh viên sắp tốt nghiệp như nhóc có thể thông qua kỳ thi ở trường để chuyển tiếp lên đại học.

Nhóc học ngành Luật, trình độ cao đẳng không đạt chuẩn để thi tư pháp, vất vả lắm mới có cơ hội, Vệ Lạc biết nếu mình thật sự muốn thi chắc chắn sẽ đậu, chỉ có điều hoàn cảnh gia đình mỗi lúc một khó khăn, cách đây không lâu vừa mới sửa nhà, rồi bà nội lâm bệnh tiêu tốn không ít tiền bạc, học phí của nhóc một năm cũng phải một vạn tệ, Vệ Lạc rất do dự.

Vệ Tiểu nghe xong cũng do dự, lặng nhìn đứa em mình, trong lòng lập tức nghĩ đến món tiền mà mình dành dụm bấy lâu nay, rồi đến Tết cũng có thêm một khoản nữa, bèn nói với Vệ Lạc: “Đại học nhất định phải học, nhà mình chỉ có em là sinh viên, chuyện học phí em đừng vội nói với cha mẹ, tiền này anh sẽ cho em.”

Vệ Lạc cảm động nhìn anh mình. Nhóc cũng là người hiểu chuyện, nếu không phải tấm thẻ dự thi tư pháp chỉ nằm trên con đường đại học nhóc cũng chẳng muốn lao tâm khổ tứ, bây giờ mở miệng xin anh trai nhóc cũng khó xử lắm. Vệ Tiểu động viên em trai: “Em cứ tiếp tục học đi, dù sao chị dâu tương lai của em vẫn chưa xuất hiện, tiền anh dành dụm cũng không để làm gì, chi bằng hùn cho em, em học thành tài sau này cha mẹ cũng có chỗ nhờ vả.”

Vệ Lạc nghe xong nửa mừng nửa tủi gật đầu.

Đợi Vệ Lạc đi ra, Vệ Tiểu mới lộ vẻ khó xử.

Vừa rồi cậu mới nhẩm thử số tiền tiết kiệm của mình, nếu không sai thì cậu mới có hơn năm ngàn tệ, tiền tiết kiệm từng tháng cũng có hạn, rồi gần đây lại tiêu hơi hoang.

Chủ yếu là tuy lương của cậu cao nhưng không biết Lưu Kinh nghĩ thế nào, như thế sợ cậu bỏ đi, lương người ta giảm còn một phần tư còn lương cậu giảm còn có một phần sáu, bây giờ nhà họ Lưu thành ra thế này, không biết phần lương cậu bị giảm có thể lấy lại được hay không.

Vệ Tiểu ngày ngày nằm bên cạnh Lưu Kinh nhưng lại không thể nói điều ấm ức này cho anh nghe được, đành thở dài. Đẳng nào cũng vậy, tốt hơn hết lo đi kiếm việc làm thêm thì hơn.

Dường như Lưu Kinh hiểu được cậu đang nghĩ gì, bèn thò tay khỏi chăn mình luồn qua chăn Vệ Tiểu, vuốt vuốt tay cậu như an ủi động viên.

Vệ Tiểu dần thả lỏng người. Ngẫm lại thì việc là do tay người làm nên, chẳng lẽ cậu vất vả thêm tí nữa mà không thể chu cấp cho Vệ Lạc đi học sao? Ý nghĩ đó lớn vồn mãi trong đầu cậu, suốt chuyến tàu trở về, cậu cứ dán mắt vào những mẫu quảng cáo trên tàu, như bàn chải đánh răng có tác dụng mát xa răng, như đồ chơi của trẻ con...

Đầu óc Vệ Tiểu đơn giản, cậu nghĩ mình không có sở trường gì nổi trội, chi bằng mua ít đồ chơi trẻ con thích rồi đem trải bán ngoài đường.

Đúng lúc tàu dừng ở ga có một chợ bán hàng sỉ rất lớn, Vệ Tiểu xuống tàu chạy vào chợ. Chợ đông đúc ồn ào, Vệ Tiểu tìm ra thứ mà cậu cần mua, liền sa xuống trả giá với người bán.

Lưu Kinh nhíu mày, vội vàng kéo tay cậu bảo: “Anh, đã tính toán tiền nong cẩn thận chưa vậy? Mấy loại đồ chơi này đã chiết khấu giá bán sỉ cũng phải tám hào một cái, kể cả anh bán hai đồng, nhìn thì tưởng bán một cái đã thu được một, hai đồng, song anh nghĩ tới thiệt hại chưa? Nhựa kiểu này lỗ tay cái là hỏng, vả lại mấy thứ này bán nhiều lắm rồi, nhà quê rồi, còn ai muốn mua nữa? Nhỡ mà bán ế chẳng hóa ra mình phải ôm hết hay sao?”

Vệ Tiểu im bật. Nhà cậu mấy đời rồi không ai có đầu óc kinh doanh cả, chẳng riêng gì cậu.

Lưu Kinh lặng lẽ lắc đầu.

Tuy anh chưa kinh doanh bao giờ, nhưng từ nhỏ ở bên cạnh ông ngoại cũng ít nhiều hiểu cách làm ăn buôn bán. Giờ nhìn thấy Vệ Tiểu muốn lao vào con đường buôn bán để kiếm tiền, lòng anh hỗn độn, mới nghĩ ra một điều, ông ngoại để lại cho anh mớ tài sản, nếu anh có thể lấy lại một phần, cho dù chỉ là một đồng nhỏ nhỏ, miễn là đủ cho người trước mặt anh không phải rầu lo vì miếng cơm manh áo là được rồi.

Lưu Kinh bắt đầu suy nghĩ nghiêm túc.

30. Chương 30

Chương 30

Lưu Kinh muốn lấy lại tiền của mình nhưng không thể nói thẳng với Vệ Tiểu.

Khi hai người trở về, anh tỏ vẻ trong sáng nói với Vệ Tiểu chuyện người nhà mình.

Đây là lần đầu tiên từ khi mất trí nhớ, anh quan tâm đến người nhà của mình. Trước đây do Lưu Kinh bị người nhà bỏ rơi nên Vệ Tiểu không bao giờ nhắc chuyện này trước mặt anh, sợ anh lỡ biết chuyện thì càng thêm đau lòng.

Lần này nghe xong, Vệ Tiểu cố nói tốt về người nhà của Lưu Kinh: “Cha cậu bận việc lắm, không có thời gian mới thuê tôi đến chăm sóc cậu.”

Lưu Kinh không nghe, trong lòng anh biết rõ mọi chuyện, dù sao đau lòng cũng đã đau lòng từ lâu rồi, lúc này cần mở rộng lòng. Nếu không phải để Vệ Tiểu có thêm chút tiền, có đánh chết anh cũng không nghĩ đến chuyện tìm người nhà mình để lấy tiền.

Lưu Kinh muốn đi gặp cha, Vệ Tiểu không có lý do gì ngăn cản, vả lại cậu việc gì phải ngăn cản, có khi gặp nhau quan hệ của họ trở nên tốt đẹp thì sao?

Sinh ra trong một gia đình bình thường, Vệ Tiểu luôn nghĩ mọi việc theo chiều hướng tốt đẹp. Chỉ là khi đi rồi, Vệ Tiểu mới nơm nớp lo lắng. Cậu đã gặp và biết được sự thay đổi của người nhà Lưu Kinh, trên đường đi cứ luôn miệng nhắc nhở Lưu Kinh phải lễ phép.

Thành ra Lưu Kinh phải an ủi ngược cậu.

Nhưng tâm trạng của Lưu Kinh cũng trầm lắng xuống rất nhiều, tim ngập tràn ảm áp.

Đến cái nơi kia khó tránh khỏi cảnh bị lạnh nhạt, những người bình thường ở cạnh anh lúc này lần lượt thay đổi thái độ. Thấy họ đến, người trông cửa còn giả bộ hỏi thăm vài câu.

Lưu Kinh thấy Vệ Tiểu nói chuyện vui vẻ với những người đó, tức giận lắm. Nhưng anh biết mình không còn giống trước đây nữa, dù cho anh làm ra vẻ mình đã phục hồi trí nhớ, thì Lưu Tuyết Sinh-người đã rước Hàn Vy về làm vợ hai-cũng chưa chắc sẽ kiêu dè anh như trước, thôi thì giả bộ ngốc nghếch để lấy ít tiền mà đi cho rồi.

Lưu Kinh không muốn tức giận không đâu, nhưng không nỡ để Vệ Tiểu phải chịu thua thiệt. Cuối cùng anh đi vào nhà chính.

Lưu Tuyết Sinh chưa về, người đón tiếp họ là nữ chủ nhân của nhà họ Lưu: Hàn Vy. Gặp Lưu Kinh, bà ta rất nhiệt tình rót trà và đem trái cây ra mời mọc.

Vệ Tiểu rất kỹ lưỡng, trước khi đến đã dặn dò Lưu Kinh không được phép ăn. Tuy lấy có sợ ăn vào đau bụng nghe hết sức buồn cười, Lưu Kinh vẫn cảm nhận được lòng quan tâm chăm sóc mình từ anh. Nhưng khi gặp lại người đàn bà này, Lưu Kinh không biết mình nên giận dữ hay nên cười mỉm.

Cậu không ngờ mẹ mình lại bại bởi bà ta bất kể khí chất hay diện mạo, thậm chí là bất chấp tính mệnh để đổi lấy một mối tình mù quáng, cuối cùng cũng không đầu lại sự sụ dằng dặc dối của người đàn bà đó.

Lưu Kinh tự dặn lòng mình, rằng anh chỉ vì đến lấy lại số tiền của bản thân, nhưng khi vào nhà, nhớ lại những chuyện ngày xưa, đầu óc anh chực bùng nổ. May có Vệ Tiểu luôn ở bên cạnh, nếu không, chỉ e là Lưu Kinh không thể kiểm soát được ngọn lửa đang rừng rực cháy trong tim.

Từng giây phút qua đi, Lưu Kinh không biết mình đã trải qua như thế nào.

Anh cố gắng kiềm chế bản thân, không để mình nhớ lại những oan ức mà mẹ mình phải gánh chịu. Anh cố gắng kìm hãm bản thân; không để mình nhớ tới ông ngoại đã khổ cực như thế nào để gây dựng cơ ngơi này. Nhưng anh vẫn không sao gạt được ý nghĩ, ông ngoại anh đổ biết bao xương máu để làm nên tất cả, đều bị cha anh dâng tặng cho người đàn bà này, thậm chí còn để lại cho con của bà ta.

Lưu Kinh rất hận, đồng thời anh không ngừng nhớ lại những việc hoang đường mà mình đã làm, vì mình như vậy mới có thời cơ cho những kẻ này thừa nước đục thả câu. Người nào phẩm chất tốt, chỉ cần phát hiện hành vi hành xử của anh thì lập tức ra đi. Thời đó Vệ Tiểu cũng rất muốn đi, tuy không có cảm xúc gì với những người đến rồi đi như vậy nhưng không hiểu sao, anh tuyệt đối không nỡ xa Vệ Tiểu, đang lúc Vệ Tiểu có suy nghĩ muốn đi, anh lập tức hạ lương Vệ Tiểu còn một phần sáu rồi mượn hợp đồng để chen ép cậu.

Lưu Kinh thầm nghĩ, giữ Vệ Tiểu ở lại là việc làm đúng đắn duy nhất mà anh đã làm trong những ngày tháng hoang đường đại đột đó. Đúng lúc này, Lưu Tuyết Sinh về.

Lần này Lưu Tuyết Sinh chỉ gọi anh vào.

Vệ Tiểu nhỏ nhẹ nhắc nhở: “Nói chuyện đằng hoàng với cha cậu nhé.”

Lưu Kinh gật đầu, vô cảm bước vào. Bên ngoài chỉ còn lại Hàn Vy và Vệ Tiểu.

Vệ Tiểu mất tự nhiên, đến cả thở mạnh cũng không dám.

Ở phòng khách, Lưu Tuyết Sinh bước vào trước.

Lưu Kinh bước theo sau, im lặng một hồi, mới miễn cưỡng gọi một tiếng “cha”. Trước đây chưa mất trí nhớ, Lưu Kinh đã rất ít khi gọi cha, chỉ có trường hợp không thể thoái thác được, anh mới ép mình gọi một tiếng.

Lưu Tuyết Sinh nghe mà sững sốt cực kỳ. Lão nghĩ Lưu Kinh đã khác trước rồi, sau đó gật đầu, ngồi trên ghế lặng nhìn anh, bầu không khí dường như đông cứng.

Lưu Kinh ban đầu còn khá trấn định, bây giờ cũng không nhịn được, quay đầu đi chỗ khác, anh thật sự không muốn nhìn con người này một phút nào. Cúi đầu, một lát sau anh mới lên tiếng: “Tiền sinh hoạt của con hết lâu rồi.”

Lưu Tuyết Sinh nghe xong nhú mày. Lão thường không thích quản những việc nhỏ nhặt, cho nên chuyện lớn chuyện nhỏ trong nhà đều giao cho Hàn Vy.

Lúc này không tiện hỏi trực tiếp Hàn Vy, Lưu Tuyết Sinh liền gọi điện thoại cho quản gia tới hỏi rõ chuyện này.

Quản gia nhà họ Lưu chậm chậm chạy đến, cúi người chào. Lưu Tuyết Sinh tuy năng lực bình thường nhưng những năm gần đây vị thế trong gia đình ngày một lớn. Quản gia nghe xong lời của lão, liền giải thích: “Vấn gửi mà, chuyển tiền cho Vệ Tiểu, chắc Vệ Tiểu không kiểm tra kỹ tài khoản...”

Nói đến đây vị quản gia dừng lại, liếc sắc mặt của Lưu Tuyết Sinh, thấy lão bình thản không thay đổi gì liền chủ động nói: “Thật ra tôi có việc cần báo lại, trước đây có người chuyên nấu cơm cho thiếu gia Lưu Kinh đã đụng chạm đến Vệ Tiểu, bị Vệ Tiểu ép phải ra đi, tôi muốn tìm thêm người khác nhưng chỉ sợ Vệ Tiểu...”

Vừa nghe vấn đề chuyển hướng sang Vệ Tiểu, Lưu Kinh toan can thiệp thì Lưu Tuyết Sinh đã không kiên nhẫn nghe nữa. Lão phẩy tay nói một cách không vui cho lắm: “Sau này những việc như vậy không nên nói với tôi, cứ trực tiếp gặp Hàn Vy, tôi chỉ quản việc lớn, việc nhỏ tìm bà ấy.”

Lưu Kinh nhìn cha trừng trừng, cha anh đã đứng dậy bỏ đi.

Lưu Kinh biết sự việc đại khái chỉ như vậy rồi.

Anh rất ít khi quan sát con người này cho tử tế, giờ đây anh phát hiện cha mình thật sự già nua, đầu ông lấm tấm sợi bạc.

Im lặng, anh đi lướt qua ông như biết bao lần lướt qua khác, phải chăng là đã coi ông không còn tồn tại? Đây là người đàn ông đã cho anh một nửa mạng sống, trong người anh chảy dòng máu của ông ta, Lưu Kinh cứ ngỡ mình sẽ không đau lòng, nhưng vết thương lại càng chẳng chịt.

Cuối cùng anh buột miệng hỏi: “Nhà của ông ngoại...”

Mới thốt ra câu đó, Lưu Kinh biết mình lỡ lời. Khi ông ngoại anh để lại di chúc là đã có tính toán, sợ anh trẻ người non dạ bị cha cướp hết tài sản, cho nên đã chú ý dặn dò nhà họ Tống, chỉ có anh mới có quyền phân chia. Cha anh mấy năm nay bỏ ra rất nhiều tiền mua đất nhưng tuyệt nhiên không đả động đến nhà ông ngoại cũng chính vì lý do đó. Khi buột miệng thốt ra, mồ hôi Lưu Kinh toát lạnh cả người. Anh giả bộ như không biết gì, nói nhỏ: “Nhà của ông ngoại có phải là đẹp lắm không...Con mới nhìn thấy bức ảnh trong phòng khách...”

Lưu Tuyết Sinh vội cắt ngang: “Đó không phải là nhà của ông ngoại, mà là nhà cha mua cho dì Hàn.”

Nỗi phiền muộn của ông vô cớ trỗi dậy, không kìm được liếc nhìn qua Lưu Kinh, thấy bộ dáng ngốc nghếch của anh, lại trộm nghĩ mình đã quá đa nghi. Ông đoán Lưu Kinh nói câu đó ắt là do bị ai xúi bẩy.

Lưu Tuyết Sinh ra ngoài, vẫn có chút gì đó không yên tâm, liền gọi Hàn Vy vào phòng mình, nhắc nhở một trận.

“Cái gì đáng cho thì cho nó, anh cho em với Tiểu Trăn còn ít sao? Em đừng làm khó một đứa ngờ nghệch như nó nữa. Còn nữa, sau này những việc nhỏ thế đừng làm phiền đến anh.”

Hàn Vy suy nghĩ thâm sâu khó lường, bị mắng tuy tức giận nhưng vẫn tươi cười, nói với ông: “Anh yên tâm, nó dù sao cũng là con đẻ của anh, em có thể đối xử tệ với nó sao? Chỉ là cái cậu Vệ Tiểu, em thấy không tốt chút nào, một bà giúp việc đảm đang đang lo cơm nước bị cậu ta cho ra đi, bây giờ xui Lưu Kinh đến xin tiền. Em đã nghe ông Lý báo rồi, ông ấy luôn chuyển tiền sinh hoạt của Lưu Kinh vào thẻ của Vệ Tiểu, không biết cái cậu Vệ Tiểu này tiêu hết tiền vào những đâu...”

31. Chương 31

Chương 31

Vệ Tiểu nhìn thấy Lưu Kinh đi ra với nét mặt u ám, lòng cậu thoát chốc ghen đắng, vội chạy lại, cầm tay Lưu Kinh, phát hiện ra toàn thân anh lạnh ngắt, không biết chuyện gì đã xảy ra.

Vệ Tiểu bắt đầu lo lắng, nhưng nơi mà họ đang đứng không tiện để hỏi han điều gì cả.

Cậu đành xoa xoa lưng anh như dỗ trẻ con, hy vọng anh có thể dễ chịu chút ít.

Trên đường đi sắc mặt của Lưu Kinh không tốt lắm, Vệ Tiểu không biết nên làm gì mới được, liền nói đỡ giùm cha anh: “Đừng buồn, cha cậu bận lắm, chắc là có điều gì đó hiểu lầm thôi...”

Nói những lời này, chính Vệ Tiểu cũng cảm thấy không đủ sức thuyết phục, cậu không phải người giỏi ăn nói, chỉ nghĩ gì nói vậy. Lưu Kinh vẫn một bộ mặt đờ đẫn, Vệ Tiểu liền đổi sang chủ đề khác: “Cậu muốn ăn gì? Chẳng mấy khi được ra khỏi nhà, thích ăn cá không? Cá hấp thế nào? Ngon lắm!”

Lưu Kinh vẫn không nói năng, mặt lộ vẻ hối hận và cô đơn không thể diễn tả thành lời. Vệ Tiểu đau lòng vô cùng, liền đưa tay vỗ vai anh, thở dài một tiếng thay cho những điều không thể nói ra.

Đang mải nghĩ nên làm sao để an ủi Lưu Kinh, anh đột nhiên cử động.

Anh nín chặt vai cậu, thoát cái đè cậu lên tường. Con đường họ đang đi vắng tanh vắng ngắt, bên cạnh còn là tường nhưa.

Vệ Tiểu bị ép về phía tường, chưa kịp phản ứng, đã bị Lưu Kinh bịt miệng.

Môi và răng đụng nhau, hơi thở trong nháy mắt hòa quyện, cả người Vệ Tiểu cứng đờ. Thậm chí quên cả chống cự, trợn to mắt nhìn Lưu Kinh.

Lưu Kinh đã hoàn toàn mất kiểm soát. Anh biết làm vậy là không đúng, nhưng anh đã điên mất rồi, liên tục cắn nát miệng cậu.

Trong cơ thể tựa hồ có một con thú gầm gừ lồng lộn khiến Lưu Kinh không cách nào kiểm soát. Anh liên tục chiếm hữu bờ môi đầu lưỡi của Vệ Tiểu, như thể làm vậy mới có thể giải phóng được ham muốn đang dâng tràn trong tâm trí mình. Sự xung động mãnh liệt đó khiến đầu óc anh co giập, người như điên đảo, nhưng đến khi hôn Vệ Tiểu lại là niềm hạnh phúc vô bờ ập đến, nỗi khao khát khiến anh chìm đắm say sưa, sự nóng nảy và không cam chịu dần dần được xoa dịu.

Đến khi Lưu Kinh bỏ Vệ Tiểu ra, miệng cậu sưng vù lên. Lưu Kinh biết mình đã gây họa, không dám nhìn mặt Vệ Tiểu nữa.

Vệ Tiểu nhìn Lưu Kinh với vẻ mặt kinh khủng, vì không ngờ Lưu Kinh lại làm việc đó, điều này hoàn toàn nằm ngoài phạm vi mà cậu có thể giúp đỡ.

Đôi môi Vệ Tiểu run rẩy, ấp úng vài chữ “cậu”, cuối cùng không chịu đựng nổi, cúi đầu đi luôn. Lưu Kinh cũng không hiểu tại sao mình lại xúc động như vậy, làm một việc thái quá với Vệ Tiểu trong tình trạng mất suy nghĩ. Bởi vì Vệ Tiểu quá tốt với anh, tốt đến nỗi Lưu Kinh cho rằng anh có thể hành động thân mật như vậy cùng cậu.

Nhưng rõ ràng là không đúng. Lưu Kinh biết rõ mình không phải là đồng tính, trước đây cũng chưa thích đàn ông nào cả, nhưng anh bị Vệ Tiểu thu hút, thích đến nỗi khó lòng khống chế bản thân.

Chỉ có điều, bây giờ tất cả đều sụp đổ rồi.

Lưu Kinh suy sụp đứng dựa lưng vào tường, đầu óc trống rỗng, không biết nên làm thế nào. Anh không dám nghĩ sau này Vệ Tiểu sẽ nhìn mình thế nào.

Vừa nghĩ tới Vệ Tiểu sẽ xa lánh, thậm chí không để ý đến anh nữa, Lưu Kinh đau lòng khôn tả. Cảnh tượng ngày mẹ anh qua đời một lần nữa lặp lại, lần này còn đau khổ hơn lần trước nhiều.

Lưu Kinh hết đứng nổi. Ngay tại khi anh đau khổ đến mức không còn chống đỡ được thì Vệ Tiểu quay trở lại.

Vệ Tiểu thật sự phẫn nộ, nhưng đi được đoạn ngắn, cậu nhớ ra Lưu Kinh bị bỏ rơi đằng sau, dường như hơi bị đáng lo, nên cậu quay ngược trở lại. Trở lại rồi, thấy anh dựa hờ vào tường, tìm cậu xùi đi.

Mọi tức giận đều tan biến.

Cậu nhận thấy mình thật sự không thể nổi giận với cậu bé Lưu Kinh này, một chút cũng không thể, đành đi tới, nói nhẹ nhàng: “Đừng ngồi đó nữa, về nhà thôi.”

Lưu Kinh lúc đó không có phản ứng, mãi sau mới phản ứng, thì như được sinh ra lần nữa, nhưng ngoài miệng vẫn im thin thít.

Đứng dậy, muốn cầm tay cậu lại không dám, anh đành bước từng bước theo sau, làm cái bóng của Vệ Tiểu.

Về đến nhà, hai người ngồi ăn cơm với nhau bằng nét mặt quái gở.

Đều là cùng ngồi trong căn phòng khách yên lặng, trước đây ngồi cùng ghế sofa đều dựa sát vào nhau đến thế, mà lúc này cách xa với vội.

Người bên trái kẻ bên phải. Lưu Kinh từ đầu chí cuối chỉ chú ý đến Vệ Tiểu, không dám làm gì, cẩn thận từng tí một, đến thở mạnh cũng không dám.

Vệ Tiếu lẽ nào không biết Lưu Kinh đang nhìn mình? Cậu lớn chừng này rồi mà đây là lần đầu tiên bị cưỡng hôn, lại còn bị đàn ông hôn, tuy Lưu Kinh với cậu chỉ là một đứa trẻ.

Nhưng thế nào đi chăng nữa cũng là đồng tính, Vệ Tiếu cũng không biết phải làm thế nào, tốt nhất cứ làm con rùa rút cổ vào mang, đoán một thời gian tới, kiểu gì nó cũng sẽ phai nhạt thôi. Nhưng đến khi đi ngủ, Vệ Tiếu mới nhận thấy vẫn có vấn đề.

Cậu đi vào phòng Lưu Kinh theo thói quen, mới sức nghĩ giờ mà ngủ chung với Lưu Kinh, liệu có ổn không?

Thế là cậu bước ra, nhưng mới bước được nửa bước, Lưu Kinh đã như sắp khóc. Anh túm tay Vệ Tiếu, bản thân biết rõ lúc này anh mà để Vệ Tiếu đi là sau này đừng hòng ngủ chung giường với cậu nữa. Lưu Kinh làm nũng: “Anh, chuyện hôm nay là em không tốt... Tâm trạng em xấu, em đi gặp cha xin tiền, nhưng cha không cho em, còn mắng mỗ em...” Nhằm minh họa cảm xúc, Lưu Kinh còn sụt sịt mũi.

Quả nhiên Vệ Tiếu tiếp tục mềm lòng, vội ngồi xuống cạnh anh.

Lưu Kinh cũng thuận thế dựa vào người cậu. Thật ra anh muốn ôm cậu, nhưng bây giờ mà làm vậy, chắc chắn sẽ dọa Vệ Tiếu bỏ chạy. Vệ Tiếu trở nên nghiêm túc, khuyên Lưu Kinh: “Không cho thì thôi, cậu đã lớn vậy rồi, có chân có tay còn không tự kiếm tiền?”

Lưu Kinh oan ức, vẽ vòng tròn trước ngực Vệ Tiếu. Thật ra anh lại rất muốn được thò tay vào quần áo của cậu, nhưng bây giờ quả tình anh không có lá gan ấy.

Lưu Kinh chịu đựng, không rõ tại sao mình đột nhiên biến thành kẻ háo sắc như vậy, thực tình muốn ăn quách Vệ Tiếu luôn cho rồi.

Anh cố che đậy, nhưng cũng muốn nhân tiện để Vệ Tiếu biết những việc mình làm, hy vọng nhận được tình cảm yêu thương từ phía cậu: “Vì em thấy anh vất vả. Em biết, lâu nay tiền em tiêu đều là tiền anh dành dụm, em chỉ muốn đưa thêm cho anh một ít...”

Quả nhiên Vệ Tiếu giật mình, càng thấy thương Lưu Kinh hơn bao giờ hết, liền vuốt vai anh nói: “Cậu không cần vì tôi mà làm như vậy đâu.”

Vệ Tiếu có cảm giác Lưu Kinh biết cha anh là người như thế nào, mới dạn dò Lưu Kinh: “Con người cần có cốt cách, hổ dữ không ăn thịt con. Không cho thì thôi, tôi cũng chẳng trông chờ gì nhiều, cậu còn có tôi, tôi nuôi cậu, thật đấy, tôi có thể nuôi Vệ Lạc học thì cũng có thể nuôi cậu ăn, coi như tôi có thêm một người em trai vậy.”

Những lời của Vệ Tiếu xoa dịu trái tim đang bị tổn thương của Lưu Kinh.

Không hẳn cứ phải nằng nặc đòi số tiền đó mới được, dù sao anh cũng ghét phải gặp lại mấy người này. Tốt xấu gì anh cũng do một tay ông ngoại nuôi dưỡng, bằng các mảnh khốe kinh doanh, kể cả chưa quyết đoán và khôn ngoan bằng ông ngoại năm xưa thì muốn kiếm ít tiền sống cuộc đời nhàn hạ với Vệ Tiếu, với anh cũng không thành vấn đề.

Lưu Kinh nghĩ thoáng hơn, thôi so đo tính toán.

Chỉ là anh chưa hiểu, trên đời này không phải bạn lùi một bước, đối phương cũng nhất định sẽ nhường bạn một bước.

32. Chương 32

Chương 32

Sau này Vệ Tiếu mới phát hiện Lưu Kinh có đầu óc kinh doanh hơn mình.

Hai người đi dạo phố, Lưu Kinh luôn có thể nhận xét về từng quầy bán hàng xung quanh, ví dụ như cửa hàng nào đẹp, cửa hàng nào vị trí chưa tốt, vân vân...nói nghe cũng có lý.

Sau đó Lưu Kinh còn chọn được một cửa hàng đang chuyển nhượng ngay tại khu thương mại, liền thương lượng với Vệ Tiểu, muốn mở cửa hàng bán đồ ăn nhanh. Qua phân tích của Lưu Kinh, Vệ Tiểu thấy ở đó cũng tốt, lượng người qua lại đông, chủ yếu là nằm gần khu buôn bán thương mại, chỉ cần làm thức ăn sạch sẽ vệ sinh, tốc độ nhanh một chút thì nhất định sẽ làm ăn ổn định, không thua lỗ.

Nhưng nhất thời, Vệ Tiểu rất khó xử, cậu thật sự không có nhiều tiền như vậy. Đầu óc của Lưu Kinh linh hoạt hơn nhiều, đề nghị đem căn nhà mà hai người đang ở cho thuê một nửa.

Vệ Tiểu thấy phương án này không thỏa đáng, ngôi nhà dù sao cũng là do Lưu Tuyết Sinh dành cho hai người ở, nếu họ làm như vậy, để người nhà họ Lưu biết được lại sinh chuyện.

Lưu Kinh thấy bộ dạng do dự của Vệ Tiểu, mới nói với cậu: “Anh cứ nghĩ trước nghĩ sau như vậy thì tới khi nào mới kiếm ra tiền? Với lại người nhà họ Lưu nửa năm chưa gọi một cuộc điện thoại, anh sợ cái gì?”

Trong khi đợi tin tức, Lưu Kinh sợ gian hàng mình nhắm để lâu bị người khác hốt mất, liền vội nói chuyện tiền thuê với người cho thuê, đặt cọc, ký hợp đồng sẵn.

Nhìn cảnh Lưu Kinh tỉ mỉ kiểm tra từng ổ điện trong cửa hàng, Vệ Tiểu cảm thấy như chưa từng quen Lưu Kinh này bao giờ. Cũng may Lưu Kinh vừa ký được hợp đồng thuê cửa hàng, liền vui đến nỗi nhảy cẫng lên ôm chầm Vệ Tiểu, vẫn giống đứa trẻ lúc trước.

Chuẩn bị xong xuôi, không khi nào Lưu Kinh nghỉ ngơi, lại chạy khắp nơi xem đồ làm bếp hoặc quan sát những quán ăn nhanh khác làm ăn như thế nào. Vệ Tiểu thật ra muốn bớt việc, cảm thấy nên mở một cửa hàng trong hệ thống chuỗi cửa hàng không phải tốt hơn sao?

Kết quả mới nói ra câu đó, Lưu Kinh liền cầu nhàu, lắc đầu nguầy nguậy nhìn cậu, bảo: “Chẳng lẽ anh không muốn mở một chuỗi cửa hàng lớn nhất toàn quốc sao?”

Câu này vừa hỏi ra Vệ Tiểu liền giật mình, vội xoa xoa đầu Lưu Kinh, nói: “Cậu không sốt mà sao hồ đồ vậy?”

Lưu Kinh cong môi, nghĩ lại năm xưa ông ngoại cũng tay trắng khởi nghiệp đó thôi.

Thời đại đó còn không giống bây giờ, rất cực khổ, ông ngoại anh học làm nghề, làm ghế sofa, dần dần buôn may bán đất, những người hàng xóm xung quanh thấy vậy cũng bắt chước làm ghế theo để kinh doanh.

Ông anh không tức giận mà ngược lại còn giúp những người đó mở rộng thị trường, kết giao bạn bè với họ, trong lúc bà ngoại anh không hiểu gì thì ông ngoại đã mua được máy làm sofa bộ. Như vậy, từng bộ từng bộ sofa ra đời, dần dần những người trong dãy phố đó đều dùng sofa ông ngoại làm.

Thế là ông ngoại anh kiếm được thùng vàng thứ nhất trong đời ông.

Lưu Kinh nghĩ, mình bây giờ mạnh hơn ông ngoại lúc xưa nhiều, cũng hăng hái hơn nữa. Chỉ là Lưu Kinh làm nhanh và gấp quá, Vệ Tiểu thích ứng không kịp.

Lúc này bất luận là năng lực nói chuyện làm ăn, hay khả năng thương lượng giá của Lưu Kinh, đã không còn là của một cậu bé nữa.

Cùng mua một hàng hóa, Vệ Tiểu nói đông dài hồi lâu chưa xong, Lưu Kinh chỉ cần nói vài câu đã ngã giá. Tuy nhiên sau khi xong việc, Lưu Kinh có nói với cậu: “Những cửa hàng này làm ăn hợp tác lâu dài, em muốn để họ biết chúng ta mở chuỗi cửa hàng, rồi tự họ sẽ giúp việc làm ăn buôn bán khởi đầu của mình thuận lợi.”

Vệ Tiểu nhíu mày: “Nhưng cửa hàng của chúng ta có thể mở rộng hay không là cả vấn đề.”

Lưu Kinh cười nói: “làm ăn tất phải có kế của làm ăn, vả lại đây là việc đôi bên cùng có lợi.”

Nhìn Lưu Kinh ngày càng trưởng thành chín chắn, Vệ Tiểu nhiều lần muốn hỏi anh, có phải cậu nhớ ra gì rồi không? Nhưng lời mới ngang miệng mà Vệ Tiểu sờ sờ, một nỗi sợ đến chính cậu cũng không hiểu, cuối cùng không dám hỏi nữa.

Đến khi hai người ngủ chung, Vệ Tiểu thấy vô cùng xấu hổ. Bị Lưu Kinh ôm chặt bằng khuôn mặt ngày càng chín chắn, cảnh tượng này càng nghĩ càng cảm thấy lạ lẫm.

Cậu thật sự không cách nào xem Lưu Kinh là trẻ con nữa rồi.

Cho nên Vệ Tiểu rất mâu thuẫn trước việc ngủ cùng với anh. Lưu Kinh cảm giác được điều đó, nhưng chỉ giả ngu không biết mà thôi.

Phải nhìn Vệ Tiểu ôm gôi định đi chỗ khác ngủ, Lưu Kinh hoảng sợ, muốn giả bộ nũng nịu giống con nít, nhưng với tình hình đó, chưa kịp giả bộ thì anh đã chạy đến ôm chầm lấy cậu.

Vệ Tiểu sợ giật mình, Lưu Kinh cũng loạn, muốn nói câu anh đừng đi thì ngược lại nói thành: “Em thích anh...”

Lời vừa dứt, Lưu Kinh cũng hốt hoảng.

Vệ Tiểu như thể gặp ma, mặt giống hệt vừa mới nuốt sống con gián vào miệng. Lưu Kinh cố đuổi theo để giải thích, Vệ Tiểu đã bày vẽ cậu đừng lại gần tôi nữa.

Lưu Kinh trân trối nhìn Vệ Tiểu.

Tâm trí Vệ Tiểu rất hoảng loạn, rối thành mớ bòng bong.

Lưu Kinh cũng không ép Vệ Tiểu. Anh biết việc này phải từ từ giải quyết mới được.

Nhưng sau đó, Lưu Kinh mất ngủ, trong đầu toàn hình ảnh của Vệ Tiểu. Lưu Kinh tự an ủi mình, bất kể Vệ Tiểu đã bị hoảng sợ thế nào, chỉ cần cậu không ghét Lưu Kinh thì anh vẫn còn cơ hội. Hôm sau khi tỉnh dậy, cả hai không tránh khỏi một phen xấu hổ.

Lưu Kinh chào Vệ Tiểu, Vệ Tiểu không dám trả lời.

Bình thường ăn cơm xong, Vệ Tiểu thường dẫn Lưu Kinh ra ngoài đi dạo.

Mà hôm nay, Lưu Kinh ăn cơm xong, giành lấy việc thu dọn, có hỏi Vệ Tiểu có ra ngoài đi dạo không, Vệ Tiểu từ chối.

Lưu Kinh cô đơn bước ra ngoài một mình.

Không biết làm sao, nhìn thấy bộ dạng Lưu Kinh như vậy, Vệ Tiểu cảm thấy có chút ăn năn khó xử, do dự một lúc muốn chạy theo. Lời dù sao đã nói ra rồi, còn gì là to tát chứ?

Lưu Kinh chắc là vì luôn được cậu chăm sóc nên xem cậu như người thân, nhưng trí nhớ hỗn loạn, mới có cách thổ lộ không bình thường như vậy.

Vệ Tiểu nghĩ thế, liền cất bước chạy theo.

Nhìn thấy Lưu Kinh đi xa xa phía trước.

Nhà nằm nơi hẻo lánh, đường đi cũng chẳng có lấy một bóng người, chỉ có một chiếc xe minibus màu trắng đang chạy cách Lưu Kinh không xa. Vệ Tiểu ban đầu không chú ý, cho đến khi chiếc xe đột nhiên tăng tốc lái đến bên cạnh Lưu Kinh, xe dừng lại, cửa mở bung, từ trên xe có hai kẻ bước xuống.

Hai kẻ đó bịt mặt, vừa bước xuống thì một trái một phải chụp lấy Lưu Kinh kéo lên xe.

Vệ Tiểu đang còn ở đằng xa, lập tức la lớn: “Các người làm gì vậy?”

Vừa la cậu vừa chạy tới, nhưng khoảng cách quá xa, khi tới nơi xe đã chạy rồi.

Vệ Tiểu hốt hoảng, gọi điện thoại đến cho nhà họ Lưu không dám chậm trễ nửa giây.

Sau đó cậu không yên lòng, sợ rằng chỉ báo ình Lưu Tuyết Sinh biết thì cũng lỡ việc, liền báo cho cảnh sát nữa. Đúng là cảnh sát đến trước Lưu Tuyết Sinh, đứng tại nơi có vết bánh xe, hỏi Vệ Tiểu tình hình cụ thể.

Vệ Tiểu lúc này đầu óc bấn loạn, cũng không biết mấy người đó từ đâu đến, là đối thủ làm ăn của Lưu Tuyết Sinh hay là người mà Lưu Kinh lỡ làm gì đắc tội, nhất thời cậu càng hoảng hốt như kiến bò trên chảo lửa.

Trong lúc chống cự đám người đó, Lưu Kinh có nhìn thấy hình xăm đầu con báo trên một cánh tay.

Tim đập thành thịch, anh mơ hồ nhớ ra mình đã thấy hình xăm đó ở đâu rồi, nhưng tình hình cấp bách nhất thời chưa nhớ.

Vả lại anh đang một mình chống lại bốn tên, nhanh chóng bị trói chặt, mắt bị bịt kín. Những kẻ đó coi anh như người đã chết, nói chuyện không thèm giấu giếm. Một người trong số chúng gọi điện thoại: “Người đã bắt được rồi, làm thế nào đây?”

Lưu Kinh hồi hộp lo lắng.

Lúc đầu anh đoán những kẻ này là bọn bắt cóc tổng tiền, nhưng rồi chúng lại nói chuyện không một chút e ngại hay giấu giếm gì anh, xem ra là đang cố ý hại chết anh.

Cổ vùng vẫy, nhưng anh vừa cử động, tức thời bị chúng bóp cổ, một kẻ khác rút dao đâm anh một nhát, cú đâm làm anh đau đến nỗi ngất lịm đi.

Liền nghe mấy kẻ kia nói: “Chết mẹ, không phải nói đến nơi rồi mới xử hay sao? Tao phải kẻ kẻ cạnh cái xác ớn quá đi.”

Sau đó hình như xe dừng lại, Lưu Kinh bị chúng lôi xềnh xệch xuống xe như lôi xác chết.

Chúng mở cốp xe và hất anh vào trong đó.

Lưu Kinh biết mình không thể chạy thoát được.

Anh chỉ có thể giả chết để đánh lừa đối phương.

Chỉ cần chúng bồi anh thêm một dao nữa thì anh cũng xong đời. Lưu Kinh cứ thế chờ đợi, lắng nghe chúng nói gì, anh nghe được tiếng nước chảy.

Lưu Kinh không biết những kẻ đó mang anh đi đâu.

Ngoài ngoèo mãi mới đến một xóm nhỏ nào đó, anh ngược lại bình tĩnh một cách lạ thường, sự tiếc nuối còn lại duy nhất là thời gian anh được ở cùng Vệ Tiểu ngắn quá. Rõ ràng hai người quen nhau đã ba bốn năm, nhưng đến tận bây giờ Lưu Kinh mới hiểu rõ thì ra anh thích Vệ Tiểu, thích đến nỗi toàn bộ sự tiếc nuối đều dành trọn cho cậu.

Sau khi dừng lại vào phút, anh bị những kẻ kia vớt ra khỏi xe.

Nước ngấm vào người, hai tay anh bị trói chặt.

Lưu Kinh biết những kẻ đó vẫn đang nhìn anh bị làn nước nuốt chửng.

Anh dần dần chìm xuống.

Bản năng sinh tồn mà chính anh cũng không hiểu đột ngột trỗi lên, trong đầu Lưu Kinh chỉ có một ý niệm, anh phải sống!

Nếu không Vệ Tiểu sẽ buồn.

Cuối cùng anh không thể kiên trì được nữa, cũng không biết những kẻ đó đã đi hay chưa, Lưu Kinh không trông thấy gì, chỉ có thể dựa vào bản năng của mình để chống chọi với dòng nước, đầu óc anh rất tỉnh táo, cố gắng đầu lên để nổi trên mặt nước.

Chân không ngừng đạp nước, cố gắng đưa người cập bờ, đồng thời giãy giụa hai tay đang bị buộc chặt ở phía sau lưng. Sau khi liên tục vùng vẫy, sợi dây cuối cùng cũng lỏng ra, ý chí ngoan cường giành lại sự sống của Lưu Kinh đã giúp anh cởi trói được đôi tay, rồi cố bơi vào bờ. Vừa bò được vào bờ, Lưu Kinh kéo tấm che mặt xuống, lúc này toàn thân anh đều bị thương, trên đường bị dao đâm, vết thương trên ngực còn ngấm nước, thể lực suy giảm trầm trọng.

Lúc này đang ở một nơi hẻo lánh, Lưu Kinh cuối cùng cũng hiểu những kẻ đó tại sao không dừng lại lâu mà đi ngay.

Tình hình anh như vậy, đừng nói là vớt xuống sông mà chỉ cần vớt ven đường cũng đủ chết rồi. Ở một nơi hoang vắng lạnh lẽo như vậy, Lưu Kinh quả thật tuyệt vọng.

Nhưng anh vẫn hít sâu một hơi, không ngừng động viên bản thân. Anh biết Vệ Tiểu nhất định đang lo lắng đi tìm.

Ôm theo niềm tin vững vàng, Lưu Kinh mới có thể vực dậy được mình, cố gắng men theo hướng đường lớn để đi, vừa đi vừa bò vì không còn đủ sức để nâng người lên nữa, vết thương của anh nhiều lần cọ cả vào sỏi đá. Vật vã đấu tranh với nỗi đau xác thịt, trong đầu anh chỉ có một ý nghĩ độc nhất: Anh phải trở về bên Vệ Tiểu.

33. Chương 33

Chương 33

Vệ Tiểu ở đồn cảnh sát chờ đợi, vô cùng lo lắng. Cậu liên tục nhìn đồng hồ, bốn tiếng qua đi với cậu dài bằng cả một năm, đầu không ngừng nhớ lại hình ảnh những kẻ đó, chỉ tiếc cậu cách chúng quá xa, chúng lại còn bịt mắt, cậu không nhìn thấy rõ mặt chúng.

Bỗng chốc hối hận, nếu cậu biết có ngày hôm nay, tối hôm qua cậu sẽ không bỏ đi khi nghe Lưu Kinh nói lời nọ. Nếu lúc đó ở lại, thì ngày hôm sau sẽ không để Lưu Kinh ra ngoài một mình.

Và sẽ không có chuyện thế này xảy ra.

Vệ Tiểu càng nghĩ càng thấy buồn và hối hận.

Vụ án con trai Lưu Tuyết Sinh mất tích được coi trọng, cảnh sát nhanh chóng triển khai việc tìm kiếm.

Lưu Tuyết Sinh khó chịu với cách làm của Vệ Tiểu. Lão nghĩ chuyện này một khi để báo chí biết thì mất mặt gia đình, cho nên không nhìn mặt Vệ Tiểu lấy một lần. Lúc này, Lưu Tuyết Sinh đang cùng với một số đồng chí cốt cán của đội cảnh sát hình sự bàn về vụ án.

Hàn Vy với tư cách là người nhà của người bị hại cũng đứng một bên với bộ dạng lo lắng hỏi này hỏi nọ: “Có lẽ nào bắt cóc tổng tiền không? Thời này người có tiền chỉ sợ điều này, ông Lưu nhà tôi thương con lắm...”

Người trong đội hình sự nghe điện thoại, nét mặt vui vẻ báo cho họ: “Tìm thấy Lưu Kinh rồi, ở ngoại ô, có chiếc xe chở sửa đi ngang qua nhìn thấy cậu ấy nằm trên đường, giờ cậu ấy đã được đưa đến bệnh viện cấp cứu.”

Hàn Vy giật mình, vui mừng giả vờ là nói với Lưu Tuyết Sinh: “Tốt quá rồi, may là không có chuyện gì.”

Lưu Tuyết Sinh ít nhiều cùng còn đạo nghĩa cha con với Lưu Kinh, nên kéo theo một đoàn người đến xem sao.

Vệ Tiểu trà trộn vào đoàn người đó thành người không có liên quan gì, nhưng thật ra cậu mới là người lo lắng nóng ruột nhất.

Tình hình Lưu Kinh lần này ực kỳ nguy kịch, khi họ đến thì anh đang trong phòng cấp cứu.

Vệ Tiểu sợ sẽ xảy ra những điều ngoài ý muốn nên đứng ngồi không yên, chờ Lưu Kinh tỉnh.

Nếu có người đến, bất kể là làm gì, bất kể là y tá đến đo nhiệt độ, Vệ Tiểu cũng đi vào xem thế nào. Khi người xung quanh dần vắng, hoặc lúc về khuya, Vệ Tiểu đều ngồi cạnh Lưu Kinh và nói chuyện với anh.

Vệ Tiểu không biết cảm giác đó bắt đầu từ khi nào. Lúc đầu là thấy tội nghiệp Lưu Kinh, sau đó thương thương, càng về sau thì càng không đơn giản như vậy nữa.

Vệ Tiểu thực chất đã sớm nhận ra mình đối xử với Lưu Kinh cực kỳ tốt.

Trước đây, Lưu Kinh đối với cậu cũng không tồi, nếu không phải hành động điên rồ của anh thì có khi họ đã trở thành anh em tốt của nhau. Có những chuyện mình làm hoặc nói, Lưu Kinh sẽ không giận, trên thực tế Lưu Kinh đối với cậu đã rất ngoại lệ rồi.

Vệ Tiểu nghĩ đáng lẽ ra lúc đó cậu nên khuyên răn anh.

Chỉ là khi đó cậu cảm thấy Lưu Kinh đã hết thuốc chữa nên không chút bận tâm. Vệ Tiểu nhớ lại từng chi tiết nhỏ của quá khứ, mới phát hiện, nếu lúc đó mình kiên trì một chút, cố hiểu Lưu Kinh thêm chút nữa, có lẽ Lưu Kinh sẽ không lầm lạc như vậy.

Chỉ là cuộc đời này đâu có nhiều sự yêu hận không lý do. Hôm đó nếu không làm cho Lưu Kinh mất trí nhớ để rồi sau này chăm sóc anh như một đứa trẻ, có lẽ nhận thức của cậu vẫn nghĩ anh là thứ cặn bã đáng khinh bỉ của cuộc đời.

Nhìn khuôn mặt như trẻ con đang ngủ say của Lưu Kinh, Vệ Tiểu cuối cùng cũng không trụ nổi, thiếp đi. Ngày này qua ngày khác cứ thức canh Lưu Kinh như vậy, cho đến khi Vệ Tiểu gầy xẹp, Lưu Kinh mới tỉnh.

Hai mắt anh mở to, không cảm xúc.

Đúng vậy, anh đã chết đi một lần, thật sự đã chết một lần. Lưu Kinh nhếch miệng, không buồn nhìn người chăm sóc mình lâu nay tức là Vệ Tiểu, mà nhìn bốn phía xung quanh.

Sau một lúc lâu yên lặng, Lưu Kinh mới quay mặt lại, nhưng anh vẫn không nhìn cậu mà lộ vẻ mất kiên nhẫn, cất lời với giọng từ từ: “Thằng ranh Vệ Tiểu kia, lái xe thế đấy hả?”

Bị lời anh gây chấn động, Vệ Tiểu không dám tin trước mắt mình là một Lưu Kinh mà cậu đã quen biết.

Nhất thời Vệ Tiểu còn chưa hiểu đã xảy ra chuyện gì, Lưu Kinh đã chửi rửa âm lên.

Bộ dạng anh hết như muốn đánh đập cậu, cậu mới dần hiểu ra lẽ nào Lưu Kinh trước đây đã trở lại?

Còn những hồi ức giữa cậu và Lưu Kinh thì sao?

Vệ Tiểu không biết nên làm thế nào, chỉ có thể đi gọi điện cho Lưu Tuyết Sinh.

Đợi khi Lưu Tuyết Sinh đến bệnh viện, thấy anh như vậy, lão chẳng có phản ứng gì, dù sao thì lão cũng không quan tâm lắm, nhân tiện chính thức giới thiệu Hàn Vy với anh.

Lưu Kinh nghe xong thân phận của Hàn Vy thì la lối vài câu, nhưng sau đó ngoài việc đòi ăn uống ra thì không nghe không hỏi gì nữa, đến Vệ Tiểu cũng bị anh lạnh nhạt. Vệ Tiểu không biết Lưu Kinh đã xảy ra chuyện gì, vội đi tìm bác sĩ hỏi.

Khi cậu hỏi thì Hàn Vy cũng qua đó.

Nghe bác sĩ nói: “Điều này tôi cũng không rõ, đại khái là ký ức trước đây ủa về nhưng giữa chừng nó bị cắt đoạn, cụ thể cần chụp phim não để nghiên cứu thêm mới rõ...”

Từ đó trở đi, Vệ Tiểu chỉ có tro mắt nhìn Lưu Kinh điên dại như trước đây mà thôi.

Vẫn bộ dạng ngang ngược coi trời bằng vung như vậy.

Nếu thời gian có thể quay trở lại, nếu ký ức có thể lau sạch hết...Vệ Tiểu sẽ không đau khổ như vậy.

Cậu không hiểu tại sao lại để cậu một mình đối diện với Lưu Kinh.

Hàn Vy không dễ bị đánh lừa, trở về thì thâm vào tai Lưu Tuyết Sinh: “Cái thằng Lưu Kinh này kỳ lạ quá, khi nhớ khi quên, không biết đang giở trò ma quỷ gì nữa.”

Lưu Tuyết Sinh tảng lờ. Gần đây lão ta đang hợp tác làm ăn với một công ty ở Mỹ, lúc này nghe nói như vậy mới xua tay: “Em nghĩ nhiều quá rồi, anh còn không biết rõ Lưu Kinh sao? Nó chỉ là thằng lác cắc, em quan tâm chiều chuộng nó một chút là được, nó cần gì thì cho này.”

Hàn Vy biết Lưu Tuyết Sinh ít nhiều vẫn kiêng dè Lưu Kinh, đành thở dài một tiếng, nhưng lòng rất thấp thỏm. Vệ Tiểu biết quá nhiều chuyện, nhớ một ngày nào đó nó nói với Lưu Kinh sẽ phiền phức lắm.

Từ sau khi Lưu Kinh hồi phục trí nhớ, Vệ Tiểu hoàn toàn bị lạnh nhạt.

Cậu bắt đầu có ý nghĩ ra đi, nhưng nghĩ thì nghĩ chứ đến lúc sắp đi thật, vẫn không thể kìm nén nỗi nhớ về một Lưu Kinh trước đây.

Nhớ lại những ngày tháng nương tựa vào nhau như hình với bóng, nhớ về câu “thích” kia của anh.

Lúc đó cậu bị dọa đến phát ngốc, cũng không hỏi cận kề “thích” ấy rốt cuộc là sao.

Khi nghĩ như vậy, Vệ Tiểu đột nhiên nảy sinh một cảm giác không rõ ràng xa, trộm nghĩ hay là đợi thêm ít nữa, có thể qua một giấc ngủ, Lưu Kinh sẽ nhớ được gì đó không chừng. Cứ như thế hy vọng từng ngày để rồi cũng từng ngày thất vọng.

Vệ Tiểu cùng Lưu Kinh chuyển về nhà họ Lưu sống.

Cũng sống ở nơi từng sống trước đây, nhưng sao hai người cảm thấy khác hoàn toàn so với trước đây.

Lưu Kinh thậm chí gặp Vệ Tiểu ở hành lang mà vẫn hồ hững. Vệ Tiểu không thể kiên nhẫn nữa, mới tìm quản gia để đề cập việc ra đi của mình.

Cậu muốn nhận hết phần lương mà trước đây chưa được hưởng, kết quả là khi thu dọn hành lý, cậu bị ai đó đột nhiên chạy đến, xô cậu xuống, trối gô lại.

Vệ Tiểu kinh hoàng, bị đẩy vào phòng chiếu phim của nhà họ Lưu mà không biết chuyện gì đang xảy ra.

Gian phòng này không lớn lắm, trước đây Lưu Kinh dùng để xem phim.

Sau này Lưu Kinh chơi chán rồi, chỗ này yên ắng hẳn. Vệ Tiểu bị xích vào phòng, tấm rèm cửa sổ dày dày chặn hết mọi tia nắng ngoài kia.

Vệ Tiểu hoảng sợ, không hiểu tại sao mình bị mang đến nơi này.

Những người đó sau khi đem Vệ Tiểu đến thì đứng sang một bên, canh chừng không cho cậu trốn chạy.

Vệ Tiểu bất an, lại thấy cửa mở.

Lần này đi vào là Hàn Vy, ngay sau lưng bà ta là Lưu Kinh, trên mặt anh lộ rõ vẻ mệt mỏi.

Lưu Kinh hôm qua chơi đến khuya, bị đánh thức không vui tẹo nào, nhưng vừa nhìn Vệ Tiểu bị trối dang kia thì lập tức tỉnh rượu, mà trên mặt vẫn ra vẻ lạnh nhạt, ngáp ngắn ngáp dài không chút sức sống.

Hàn Vy cười tíu tít. Ở cái tuổi đó bà ta đã luyện thành tinh, giọng mềm mỏng, tuy nhiên trong hoàn cảnh này thì bà ta không cần phải nói gì, tất cả sẽ có thuộc hạ nói thay.

Quả nhiên đợi Lưu Kinh ngồi vào một góc khuất biểu lộ dáng vẻ bất cần, ông quản gia họ Lý liền chạy đến bên cạnh cung kính thưa với anh: “Thiếu gia, là thế này, trước đây cậu bị tai nạn giao thông, ông chủ bảo tôi phải điều tra kĩ, kết quả gần đây đã tìm ra thủ phạm là tên Vệ Tiểu này, cũng có thể việc cậu bị bắt cóc cũng do chính tên quỷ đội lốt người này làm luôn.”

Ông Lý vừa nói vừa ra hiệu cho người phụ trách phòng chiếu phim bật máy, quả nhiên rất nhanh máy được chuyển đến. Ánh sáng chiếu lên tấm màn trắng, trước ống kính là một mảng mờ mờ không thấy rõ, nhưng cũng đủ để nhìn thấy Vệ Tiểu đang ngồi trong xe.

Vệ Tiểu toát mồ hôi lạnh khắp người. Điều cậu coi là bí mật, không ngờ đã để lại bằng chứng.

Vệ Tiểu quay lại nhìn người đàn bà đang ngồi cười tíu tít kia, đột nhiên hiểu ra, nhất định là bà ta đã biết trước chuyện này, nghĩ rằng mình có ý xấu với Lưu Kinh mới sắp xếp mình bên cạnh anh, mượn dao giết người, đầu ngón không những không hại được Lưu Kinh mà còn tốt cho anh, lần này mới lật chuyện này lại để mình gánh tội thay.

Lưu Kinh nhìn cảnh đó, nét mặt không mấy may thay đổi.

Lão Lý đột nhiên trở nên sợ sệt. Ông ta luôn cảm thấy Lưu Kinh từ lúc hồi phục trí nhớ nhìn người với ánh mắt sắc hơn nhiều, thật sự như có thể nhìn thấy tâm can người khác. Có phần chột dạ, ông ta không dám nhìn Lưu Kinh nữa.

Anh bỗng trở nên sốt ruột, phiền não búng tay: “Mẹ nó, quả nhiên có người hại tôi, sau chuyện này đừng đến phiền tôi nữa.”

Nói đoạn, Lưu Kinh cất bước đi luôn.

Hàn Vy nghe xong không tìm được vui mừng, lòng thầm nghĩ, Cha con nhà này giống nhau làm sao, đều không ra gì.

34. Chương 34

Chương 34

Có điều, Hàn Vy chưa kịp xử lý Vệ Tiếu, thì phía cảnh sát không biết làm sao đã có được tin tức.

Vụ án Lưu Kinh bị bắt cóc đến nay vẫn chưa phá được, hiện giờ xuất hiện manh mối, đương nhiên phải nhanh chóng có mặt điều tra.

Nhìn thấy Vệ Tiếu bị bắt lên xe cảnh sát, Hàn Vy thật sự giận dữ.

Sau sự việc đó ông Lý nói với Hàn Vy một câu, Vệ Tiếu vào nơi đó, càng có lợi đối với họ.

Câu nói này nhắc nhở Hàn Vy, dù sao cũng không thể phá được cái án bắt cóc, cần một con tốt thí thì lúc này không phải là có một người rồi sao?

Vệ Tiếu bị mang đến nơi tạm giam, giữa đường bị xét hỏi mấy lần.

Về đoạn video quay lại, Vệ Tiếu không thể cãi gì hơn, vì bằng chứng đã rành rành ra đó rồi.

Điều duy nhất mà cậu lo lắng là người nhà của cậu.

Cậu sợ sự việc này đến tai cha mẹ sẽ khiến họ lo lắng.

Thôi thì cứ qua ngày trong phòng tạm giam đã.

Cậu thật ra không phải phạm tội gì nghiêm trọng, bị nhốt chung với những kẻ khác cũng không khác biệt hoàn toàn.

May thay Vệ Tiếu có khí chất của quân nhân, những kẻ muốn ăn hiếp ma mới mà nhìn thấy nhất cử nhất động đều mạnh mẽ của cậu, tất cả chúng đều chùn chân. Vệ Tiếu cảm thấy rất buồn cười, hôm đó khi muốn Lưu Kinh chết, cũng đã từng nghĩ mọi khả năng có thể xảy ra hôm nay, nhưng sau đó cùng Lưu Kinh trải qua biết bao khó khăn gian khổ, tưởng đã có thể sống với nhau lâu dài, rồi vẫn phải vào tù ngục.

Vệ Tiếu dần dần phát hiện thái độ của người thẩm vấn mình thay đổi rõ rệt, trước đây chỉ là nghi ngờ cậu tham gia vào nhóm bắt cóc, nhưng lúc này thật sự nghi cậu cùng hội cùng thuyền với chúng.

Ngay lúc đó chiếc xe bắt cóc Lưu Kinh được tìm thấy, bên trong quả nhiên có dấu giày của Vệ Tiếu.

Sau đó lại tìm thấy đôi giày vứt đi trong thùng rác gần đó.

Khi cảnh sát cầm đôi giày đưa cho Vệ Tiếu xem, cậu lập tức hiểu ra. Đôi giày đó rõ ràng ở nhà họ Lưu nhưng lại được tìm thấy trong thùng rác, quá đủ để hiểu cậu bị người ta tạo chứng cứ giả hòng vu oan giá họa. Vệ Tiếu liền nghĩ cách tự biện minh ình, nhưng bất luận cậu nói thế nào, những người đó đều nhận định cậu là người bắt cóc.

Dần dần Vệ Tiếu càng cảm thấy tình hình xấu đi.

Tội danh bị định, cậu chỉ biết cười một cách đau khổ, bị những cảnh sát thẩm tra khiển trách là thái độ không đàng hoàng.

Điều duy nhất Vệ Tiếu cảm thấy may mắn là theo quy định, trong vòng hai mươi tư tiếng đồng hồ kể từ khi bị bắt giữ phải thông báo cho người nhà cậu biết, lúc này chẳng rõ là cố ý hay là thiếu sót mà không có ai đi báo cả.

Vệ Tiếu coi đây là vận điều may trong một sự không may. Chỉ là từ nay về sau, cuộc đời Vệ Tiếu là những chuỗi ngày khốn khó. Vì trong quá trình thẩm vấn, biểu hiện của cậu không hợp tác, cậu bị bắt đeo thêm

khóa tay xích chân, rồi trông cậu lại có vẻ mưu tính phản kháng, cậu tiếp tục bị người ta dùng dây buộc chặt xích chân vào lưng.

Vệ Tiểu vẫn không chịu nhận tội.

Sau những ngày liên tục thẩm vấn, trở về phòng tạm giam, Vệ Tiểu bị những kẻ cùng phòng giáo huấn.

Bị nhử nước bọt, bị đá vào bụng, các phạm nhân cứ mượn câu chuyện tình cảm của cậu để diễn đi diễn lại. Vài lần như vậy, đêm đêm cậu lại nghĩ, mình không thể chống đỡ tiếp nữa.

Cảm giác cô đơn không điểm tựa khiến toàn thân cậu cạn kiệt sức lực, nhưng Vệ Tiểu không dễ dàng thỏa hiệp. Cậu có thể thẳng thắn thừa nhận mình từng có ý định giết Lưu Kinh, nhưng tuyệt đối không nhận tội bắt cóc.

Cuối cùng cũng đến ngày hầu tòa.

Hôm đó khi Vệ Tiểu bước vào phòng xét xử, cậu mặc áo tù nhân màu cam, trên áo in hàng chữ “Phòng tạm giam XXX”, tóc cắt ngắn, người đã gầy đi rất nhiều.

Trước khi ra tòa, cậu được luật sư bào chữa thông báo rằng, trước mắt vụ án của cậu không được lạc quan cho lắm.

Vệ Tiểu biết chắc mình bị người khác mưu hại, nhưng cậu vẫn hy vọng nhận được sự phán xét công bằng.

Cậu hỏi vị luật sư đại diện, nếu sau khi mình phạm tội, bản thân có hành vi cứu giúp và chăm sóc Lưu Kinh liệu có thể được giảm nhẹ án phạt hay không?

Lúc đó luật sư chỉ nói cho có lệ, thử xem thế nào.

Vệ Tiểu rối bời, bởi vì cậu biết trong quá trình thẩm vấn cậu sẽ gặp Lưu Kinh.

Tuy không phải đến bây giờ vẫn hy vọng Lưu Kinh nhớ lại điều gì, nhưng có những việc đã trải qua với nhau, Vệ Tiểu nghĩ Lưu Kinh thế nào cũng có chút cảm xúc chứ? Vì nghĩ vậy mà khi bước vào phòng xét xử, cậu cố ý đảo mắt nhìn quanh một lượt.

Nhưng Lưu Kinh không có mặt, cũng không biết có phải vì cần ra tòa sau mà không được ngồi ghế nghe xử hay không.

Cuộc thẩm vấn tiến hành rất thuận lợi, Vệ Tiểu nói năng rõ ràng, phản ứng cũng được xem là tốt, rành mạch khai từng chi tiết một.

Kiểm soát viên tuyên bố mọi tội trạng của cậu, chứng cứ lần lượt được đưa ra.

Cuối cùng Lưu Kinh cũng bước vào nơi xét xử.

Do quy định của tòa án, Lưu Kinh ăn mặc rất nghiêm chỉnh, áo sơ mi trắng, đồ vest đen, nhưng nút áo không được cài, thành thử trông vẫn chảnh chọe. Vệ Tiểu không kiềm nổi xúc động, tuy nhiên sau đó thất vọng ngay.

Lưu Kinh trước sau vẫn rất lạnh nhạt, thậm chí sự lạnh nhạt đó còn mang chút bất cần, từ khi vào trong vẫn không nhìn Vệ Tiểu lần nào.

Quan tòa hỏi Lưu Kinh với giọng điệu không chút tình cảm: “Nghị phạm nói rằng khi cậu hôn mê đã cứu cậu, được coi thuộc về hành vi chủ động ngăn chặn phát sinh kết quả phạm tội...”

Lưu Kinh chẳng buồn nhìn cậu, đã quyết đoán lắc đầu, “Không có.”

Vệ Tiểu nhìn Lưu Kinh, nháy mắt không hiểu là sao. Phải đúng là cậu đã từng có ý hại Lưu Kinh, nhưng những gì sau đó lẽ nào đều là giả?

Tại sao không thể nói được, dù chỉ một câu?

Nhìn người đang đứng kia làm người bị hại tường thuật lại sự việc, Vệ Tiểu im re không nói thêm câu nào nữa, ngay cả khi được quan tòa hỏi.

Vệ Tiểu biết linh hồn mình đã mất một nửa. Cậu dốc lòng làm việc thiện, cuối cùng bị người ta chối bỏ dễ dàng.

Không còn gì cả, xương cốt bị nghiền vụn cũng chỉ đau đến thế mà thôi. Vệ Tiểu kiệt sức, xụi lơ trên ghế.

Cậu là người chưa đến đường cùng nhất định chưa chùn bước, trước đây khi bị người ta ép uống cả đêm đến không thể ngủ, cậu cũng có thể chịu đựng được. Còn lúc này, ánh mắt lạnh lùng của Lưu Kinh khiến lòng cậu đau như cắt.

Thế giới dần xa, không có điều gì đáng để cậu đau khổ nữa rồi.

Cậu cố nuốt lệ vào tim.

Đầu ngẩng cao, không cúi nữa.

Nhận tội đền tội, chỉ có mấy chữ vậy. Vệ Tiểu nghĩ, cuộc sống cậu dường như chỉ còn lại điều này.

Xe cảnh sát mở cửa, lòng cậu héo hắt.

Ở một nơi không xa, khuôn mặt của người từng chết đi sống lại nhìn Vệ Tiểu lên xe cảnh sát qua gương chiếu hậu, bây giờ đã đông cứng.

Anh ngồi đó, rã rời.

Nhìn Vệ Tiểu với mái tóc ngắn ngắn.

Mỗi phút mỗi giây đều trở nên dài đằng dặc.

Đến hít thở cũng không còn liên tục mà trở nên ngắt quãng. Cần liên tục nhắc nhở mình rằng, hít thở hít thở, nếu không thì dường như đến hít thở cũng khó lòng mà tiếp tục.

Sao lại đau đớn đến như vậy?

Có lẽ chết đi sẽ tốt hơn. Cảnh tượng trước mắt Lưu Kinh cứ mờ dần mờ dần, cuối cùng thế giới hóa thành nhạt nhòa.

Nhìn theo Vệ Tiểu, anh biết rằng bất luận mình muốn ôm người đó bao nhiêu, thì lúc này đây cũng không thể biểu lộ ra được.

Những ngày tháng hỗn loạn đã qua hủy hoại con người anh, làm anh trở nên nhu nhược. Cái ngày mà anh bị vứt xuống sông, cảm giác không còn chỗ dựa khi đó thật sự làm anh thức tỉnh.

Trong tay không có chút sức mạnh thì đừng nói là Vệ Tiểu, mà đến bản thân mình cũng không bảo vệ được nữa.

Thật ra khi ở bệnh viện anh đã sớm tỉnh, nghe được tiếng người đi lại xung quanh mình. Ngoài Vệ Tiểu là người thường ngồi bên túc trực, không người thứ hai nào thật lòng quan tâm đến anh.

Lưu Kinh hiểu rõ rằng nếu cứ mãi đơn độc, làm kẻ lông bông không quyền không thế, sẽ rất dễ bị người khác ức hiếp.

Lúc này anh nhìn Vệ Tiểu, vốn dĩ không biết mình có thể sống thêm bao lâu, đột nhiên anh lại ước thời gian quay ngược trở lại, để Vệ Tiểu không phải quen biết mình, như vậy sẽ không có nỗi đau xé lòng hôm nay. Lưu Kinh nắm chặt tay nhìn theo Vệ Tiểu – người duy nhất mà anh yêu thương trên đời này, nhìn cậu bị cảnh sát đưa đi, nhìn xe cảnh sát chạy xa dần.

Lưu Kinh chưa bao giờ hận sự mềm yếu của bản thân như bây giờ.

Khi ở bệnh viện, anh nhớ ra rằng lần đầu tiên đến nhà họ Lưu, anh đã từng thấy trên cánh tay lão Lý xăm hình đầu con báo màu đen.

Nháy mắt ấy, sự phẫn nộ dâng trào như biển cả cuộn cuộn. Chưa bao giờ anh ghét hận người đàn ông trong ngôi nhà ấy nhường vậy, nếu không vì lão quá dung túng, thì làm sao người đàn bà đó dám ngang nhiên ra tay làm anh tổn thương?

Nổi uất hận tích lũy bao tháng ngày rồi cuộc làm anh quyết tâm không trốn tránh nữa. Kể cả thế nào, anh cũng phải đòi lại công bằng ình, và cho cả Vệ Tiếu.

35. Chương 35

Chương 35

Cuộc sống lao tù của Vệ Tiếu vô cùng tẻ nhạt, giống hết những ngày đầu nhập ngục.

Sinh hoạt theo quy định, lao động theo quy định.

Ở đây mọi hy vọng dường như tắt hẳn.

Không ai còn khó dễ cậu – một người phải ngồi tù cả đời nữa. Ai cũng biết cậu không còn gì để sợ, và cậu thì trở thành người mà người khác phải sợ.

Hơn nữa cậu vào đây với tội bắt cóc giết người.

Tội nặng hơn nhiều so với các tù nhân ở đây. Dần dần cậu trở thành loại người có hành vi độc lập khác biệt so với các phạm nhân ở trong này.

Với tư cách là người mới vào, hàng ngày Vệ Tiếu cần hoàn thành chỉ tiêu sản xuất, bao gồm những công việc đơn giản như đan áo len, kết khuy nút, thêu hoa, làm túi giấy, dán bì thư, nhồi ruột cho đồ chơi bằng len. Vệ Tiếu học hỏi chăm chỉ, tâm trạng khởi sắc hơn so với rất nhiều người vào cùng đợt.

Hồi mới vào, vì án của cậu là chung thân nên giám ngục rất chú ý đến cậu, bởi lẽ tỷ lệ tự sát của loại phạm nhân này tương đối cao, Vệ Tiếu lại bình thần ngoài ý muốn của mọi người.

Thời tiết dần dần ấm áp trở lại.

Thời gian thức dậy ở trong tù rất sớm, năm giờ sáng đã phải dậy và xếp chăn màn gọn gàng. Lần nào anh cũng xếp chăn ngay ngắn, vuông vắn như miếng đậu, sau đó ngồi trên ghế đợi giám ngục đến mở cửa, một ngày làm việc mới lại bắt đầu.

Buổi sáng bận rộn trôi qua, tầm trưa có thể tranh thủ nghỉ ngơi nửa tiếng.

Vệ Tiếu nhanh chóng thích ứng với cuộc sống ở đây, ăn uống xong lại lao vào làm việc.

Người trầm lặng như cậu, ngay cả khi bị người ta giẫm lên chân cũng không kêu đau. Người như cậu, ở trong tù rất dễ bị ức hiếp, nhưng ánh mắt cậu luôn lộ ra nỗi cô độc lạnh lùng, khiến những kẻ có ý định bắt nạt cũng phải e dè.

Chính vì vậy mà cậu không phải là người đứng đầu, nhưng trong tù không ai dám đụng đến.

Người vào cùng đợt với cậu thì kém may mắn hơn nhiều, nhanh chóng trở thành đối tượng bắt nạt của ma cũ.

Tên người đó là Vương Chiêm Toàn, cũng mới chỉ hơn hai mươi tuổi, trước đây từng vài lần vào tù vì tội ăn cắp ăn trộm, lần này không hiểu sao bị đưa vào nơi toàn tội phạm nghiêm trọng này.

Chỉ có tội tương đối nặng mới bị đẩy vào đây, nay có một đứa lãnh án có hai năm chui vào, không bắt nạt hẳn thì bắt nạt ai nữa?

Vệ Tiếu giờ đây đã không còn thích quản mấy chuyện không đâu giống trước nữa rồi.

Lãnh án chung thân, đời cậu tắt hết hy vọng, có gì hay mà phải lo chuyện người khác?

Vệ Tiếu đứng nhìn tên Vương Chiêm Toàn kia bị người ta ức hiếp hết lần này đến lần khác. Nhưng qua một ít ngày sau, Vương Chiêm Toàn trở nên khác hơn, đột nhiên tự sát, lại còn đứng ngay trước mặt Vệ Tiếu chọc bàn chải đánh răng vào cổ mới khổ.

Đến nước này Vệ Tiếu không muốn can thiệp cũng phải can thiệp thôi.

Cậu chạy vụt đến chụp lấy tay Vương Chiêm Toàn, một tay giật lấy bàn chải đánh răng đang chìa vào cổ hắn, kết quả khi nắm được bàn chải đánh răng, Vệ Tiếu chán chả buồn nói.

Cậu chưa từng gặp người nào ngốc nghếch cỡ này, đòi tự sát mà trong khi đến cái mũi nhọn của bàn chải cũng chưa thêm mài sắc.

Vệ Tiếu nhìn tên Vương Chiêm Toàn kia. Trong tù nếu có kẻ nào tự sát, người cùng phòng cũng bị liên lụy, nhẹ thì bị phạt, nặng thì bị điều tra. Vệ Tiếu đoán Vương Chiêm Toàn bị người khác ức hiếp quá mà không muốn sống nữa đây mà, nếu bây giờ cậu nói chuyện này ra, hắn sẽ càng trở thành cái gai trong mắt mọi người.

Lặng lặng không nói, cậu bẻ gãy bàn chải rồi bỏ đi.

Vốn dĩ chỉ tiện tay mà làm tí chuyện nhỏ, nhưng từ đó trở đi Vương Chiêm Toàn cứ bám dính lấy cậu, chắc vì sợ bị ức hiếp nên muốn mượn cậu làm chỗ dựa.

Vệ Tiếu thật sự không muốn lo chuyện bao đồng, do đó không thêm để ý gì đến hắn.

Lúc ăn cơm, Vương Chiêm Toàn bưng khay cơm đến.

Cơm trong tù rất ít dầu mỡ, mỗi người được quy định hai bánh màn thầu, thức ăn cũng rất mặn.

Hồi mới vào Vệ Tiếu toàn chẳng được ăn no, sau đó để tăng thêm chút cảm giác no liền bỏ màn thầu vào trong canh để ăn, màn thầu ngấm nước canh, khi vào dạ dày sẽ nở to ra. Vương Chiêm Toàn thấy Vệ Tiếu đã ăn hết mấy cái màn thầu liền đem bánh của mình cung kính dâng cho Vệ Tiếu.

Vệ Tiếu nhìn cái bánh, sau đó liếc nhìn Vương Chiêm Toàn, cuối cùng nhận cái bánh.

Để cự tuyệt sự hy vọng của hắn đối với mình, Vệ Tiếu muốn một lần làm người xấu, kế hoạch là mình đã ăn không cái bánh của Vương Chiêm Toàn, nhưng ăn xong phải tay vô tình luôn, xem Vương Chiêm Toàn có còn chủ động nữa hay không.

Nghĩ vậy, Lưu Kinh ăn bánh xong liền chùi miệng, ngoảnh đi đi mất.

Không ngờ về sau cứ đến đúng giờ, Vương Chiêm Toàn lại đem bánh đến dâng cho Vệ Tiếu.

Vệ Tiếu thất rất khó xử, có nằm mơ cũng không muốn làm người tốt, thêm nữa cậu ở đây rõ ràng cũng đã độc lập một mình rồi.

Giám ngục không bao giờ biểu lộ vẻ mặt vui tươi với phạm nhân, Vệ Tiếu cũng không hề chủ động tiếp xúc quan hệ gì với họ, đồng thời với những phạm nhân khác, Vệ Tiếu cũng thấy mình không cùng chung một đường nên cũng không qua lại. Nhưng đột nhiên xuất hiện cái người tên Vương Chiêm Toàn leo đèo theo sau, Vệ Tiếu không biết phải làm thế nào.

Dần dần, Vệ Tiếu thật tình cũng không thể đóng vai ác mãi được, thỉnh thoảng có trò chuyện cùng Vương Chiêm Toàn đôi câu.

Nhưng Vệ Tiếu thấy phiền khi Vương Chiêm Toàn gọi mình mỗi một chữ “anh”, bởi lẽ cách gọi đó dễ khiến cậu nhớ đến người mà cậu không muốn nhớ đến.

Vương Chiêm Toàn đành gọi dài hơn là “anh Tiếu”.

Vệ Tiếu vẫn không thích lắm, Vương Chiêm Toàn đành can đảm gọi là “anh Vệ Tiếu”. Trong mắt Vương Chiêm Toàn, Vệ Tiếu là một người rất thần bí, một người sạch sẽ đứng đắn khó thể nào lại liên quan đến tù chung thân và giết người.

Vương Chiêm Toàn cũng lấy làm lạ, rằng tại sao người thuê mình vào để mắt đến Vệ Tiếu nhất định không cho hắn khai ra chuyện, ép hắn phải đóng giả thành người yếu thế, để suốt ngày bám đuôi Vệ Tiếu. Hắn cảm thấy thật dư thừa, “anh Vệ Tiếu” này ngoài điểm trầm tính ra, thì không tìm ra điểm nào cần người chăm sóc cả.

Cũng vì hiếu kỳ mà Vương Chiêm Toàn có hỏi Vệ Tiếu về vụ án, nhưng Vệ Tiếu đều một mực im lặng.

Sự im lặng, lạnh lẽo ấy khiến Vương Chiêm Toàn không dám hỏi thêm nữa.

Nhưng sau đó Vương Chiêm Toàn và Vệ Tiếu coi như cùng hội cùng thuyền. Không lâu sau, người nhà của Vương Chiêm Toàn vào thăm hẩn, mang rất nhiều a, có thuốc lá để biếu mấy tay đại ca, rồi thức ăn bổ dưỡng khác, áo quần lót, và một ít tiền.

Vương Chiêm Toàn lập tức chia phần cho Vệ Tiếu. Dù sao bây giờ hai người đã khá thân thiết với nhau, nhưng Vương Chiêm Toàn buồn bực phát hiện ra rằng, người đó mang đến hai bộ đồ lót mà hầu hết toàn là số của Vệ Tiếu mặc, hẩn mặc thì rộng thùng thình.

Vương Chiêm Toàn càng sinh nghi, tại sao người đó tường tận cả những chuyện riêng tư như vậy? Thậm chí đã nghĩ cả giả thiết người đó là tình nhân của Vệ Tiếu, nhưng người thuê hẩn là đàn ông.

Vương Chiêm Toàn nghĩ tới nghĩ lui cũng không sao hiểu nổi. Hẩn cảm thấy người đó thật thần bí, ấy thế mà hiểu rành mạch về Vệ Tiếu, như là làm sao để cậu buông cảnh giác, làm sao để cậu nhận đồ. Chỉ cần một cuộc điện thoại người đó gọi đến bày kế cho, những việc hẩn làm đạt hiệu quả tức khắc. Một khoảng thời gian sau đó, Vương Chiêm Toàn phát hiện một điều kỳ lạ là người nhà Vệ Tiếu chưa hề đến thăm cậu lấy một lần.

Mang theo lòng hiếu kỳ, hẩn bèn hỏi Vệ Tiếu.

Cậu trả lời một cách khó khăn: “Là tôi không cho họ tới, coi như tôi chết rồi...”

Vương Chiêm Toàn sững sờ.

Vệ Tiếu cười tự giễu, nhớ lại hình ảnh khi người nhà cậu biết chuyện cậu ngồi tù, nhớ lại ánh mắt tuyệt vọng của cha mẹ và những giọt nước mắt như mưa của em trai...

Vệ Tiếu đã không còn điều gì để sợ, để buồn. Có điều cuộc sống trong tù cũng không hẩn là vô vị.

Ít nhất gần đây có những cải cách mang tính nhân đạo cao ở trong tù, thay đổi một số điều rất tốt, như nơi ăn cơm có tivi, xem được tin tức thời sự đầy đủ.

Hôm đó như bao ngày khác, Vệ Tiếu ngồi ở vị trí không quá nổi bật cũng không quá xa.

Không phải cậu thích xem thời sự, chỉ là cậu cần một điều gì đó lấp đầy tâm trí mình, giống như những món đồ chơi rỗng ruột cần dùng bông hay vải vụn nhét đầy vậy. Trong một cảnh quay thoáng qua, Vệ Tiếu nhìn thấy Lưu Kinh.

Lưu Kinh mặc bộ đồ Âu phục, đứng trước đám phóng viên.

Con người ấy xa xôi tựa ảo ảnh.

Xa đến nỗi Vệ Tiếu không nhớ ra rằng mình đã từng quen người đó.

Chỉ có Vương Chiêm Toàn ngồi bên phát giác nét mặt cậu thay đổi, liền ngẩng đầu xem cùng.

Vương Chiêm Toàn từ nhỏ là một tên du thủ du thực, nhưng dù sao hẩn cũng là người địa phương, thấy trên ti vi nói về tập đoàn Lưu thị bèn lăm nhăm vài câu phụ họa

“Quả nhiên ông trời có mắt, dân lăm tiền chả mấy ai làm giàu trong sạch, Lưu Tuyết Sinh nhìn tướng thành đạt, té ra cũng làm ăn phi pháp, lão già đó rồi cũng vào tù giống chúng ta thôi. Cơ mà lũ lăm tiền chắc chắn không ngồi tù giống chúng ta đâu, lão nhiều tiền vậy, vào đây cũng xem như đi nghỉ dưỡng...” Bản tin vẫn tiếp tục, nói về vụ án của Lưu Tuyết Sinh, nhưng ống kính máy quay thì chia về phía Lưu Kinh-người đại diện đương nhiệm của Lưu thị.

Nhưng camera quay rất lộn xộn, không thấy rõ gì cả.

Vệ Tiếu chẳng nghe nổi gì lọt tai, đầu óc cũng trống rỗng, hoặc giả do nghĩ quá nhiều, thế nên đầu óc trống rỗng.

Cậu ngồi ngệt ra, đánh rơi cả miếng bánh mìn thầu trên khay mà cậu vẫn cứ đờ ra như thế.

Vương Chiêm Toàn vừa xem ti vi vừa lăm bầm một mình: “Nội tình còn phức tạp, lão Lưu Tuyết Sinh này quả không đơn giản, vợ trước cũng chết vì làm ăn, đúng là báo chí truyền hình cái gì cũng moi móc được,

toàn lữ ‘đục nước béo cò’...”

36. Chương 36

Chương 36

Từ đó trở đi tinh thần Vệ Tiếu không yên.

Luôn nghĩ không biết gia đình Lưu Kinh rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Nhưng nghĩ thì cũng chỉ là nghĩ thôi, Vệ Tiếu vẫn biết rõ những việc đó không liên quan đến mình.

Điều mà Vệ Tiếu không ngờ đến, là từ khi đó trở đi giám ngục quan tâm đến cậu rất nhiều.

Đầu tiên là lãnh đạo nhà tù đích thân đến hỏi thăm tình hình gần đây của cậu, sau đó là chế độ lao động cải tạo của cậu không còn nhiều như trước nữa. Tất cả đều thay đổi một cách lạ lùng.

Sau khi cậu đi hết ngục nhiên này đến ngục nhiên khác, cậu dần dần có cảm giác rất kỳ diệu.

Nhất thời cậu cũng chưa để ý quá rõ.

Cậu bây giờ rất thoải mái, trái lại, Vương Chiêm Toàn lại gặp nhiều rắc rối xui xẻo. Hai người từ khi được sắp xếp hai chế độ làm việc khác nhau, Vương Chiêm Toàn liền trở nên thân cô thế cô, lại được thể trước đây Vương Chiêm Toàn giả vờ đáng thương quá đạt khiến cho những người ức hiếp hắn lại được đà mà lên mặt. Vệ Tiếu bệnh vực được cỡ nào thì bệnh vực cỡ đó thôi.

Ngày tháng cứ thế trôi qua, đột nhiên một ngày Vệ Tiếu bị gọi, cho biết có người muốn gặp, Vệ Tiếu mới cảm thấy bất an.

Người đó là người mà Vệ Tiếu chưa gặp bao giờ, khoảng ngoài bốn mươi tuổi.

Vệ Tiếu lúc đó cũng giật mình.

Người đó tỏ ra vô cùng thân thuộc với cậu, nhắc thấy cậu liền chào hỏi rất niềm nở.

Hai bên cùng ngồi xuống, Vệ Tiếu nhạy cảm nhận ra giám ngục theo cùng đã lui ra ngoài từ lúc nào rồi. Đây là việc tuyệt đối không thể xảy ra ở trong tù.

Vệ Tiếu nhìn chằm chằm vào người kia.

Người đó thoát nhìn khá hiền từ, nhưng từ trong ra ngoài toát vẻ trí thức hiểu biết.

Thấy Vệ Tiếu quan sát mình như vậy, ông ta liền cười cười giải thích: “Đừng lo lắng, tôi đến để giúp cậu.”

Vệ Tiếu càng bối rối.

Lời nói của người đàn ông đó cực kỳ mạch lạc, phân tích cặn kẽ vụ án của Vệ Tiếu, còn vạch ra một số uẩn khúc bên trong.

Vệ Tiếu nghe một cách đầy nghi ngờ, nhưng càng nghe tim đập càng mạnh. Người đó vừa nói với cậu là vụ án này có thể tháo gỡ, hỏi cậu có muốn phúc thẩm không.

Tim Vệ Tiếu thiếu điều vọt khỏi lồng ngực, không biết nên phản ứng như thế nào. Nhưng dù sao thăng trầm cậu cùng đã từng trải, sau một lúc trấn tĩnh, cậu mới dám hỏi: “Là ai phái ông đến đây?”

Người đàn ông đó nhìn Vệ Tiếu, cười rất chuyên nghiệp, trả lời không chút nghi ngờ: “Tôi nghĩ cậu Vệ đây chắc có thể đoán được, người đó rất quan tâm đến tình hình của cậu ở trong tù. Người đó nhờ tôi chuyển lời, bất kể có bao nhiêu khó khăn, người đó đã có thể vượt qua được, thì bây giờ cậu Vệ cũng có thể vượt qua được.”

Vệ Tiếu xúc động vô cùng, nhưng nét mặt không hề thay đổi.

Những ngày sống trong ngục, tuy không phải cố ý, song cậu đã biết cách ém nhẹm cảm xúc. Ở cái nơi mà đi vệ sinh phải đứng giờ, tắm chỉ cần hai phút, đầu chỉ rèn luyện thân thể, mà còn tôi luyện được tố chất tâm lý mạnh mẽ.

Lúc này Vệ Tiếu quả thật rất khâm phục bản thân mình, nghe một tin chấn động cỡ đấy mà vẫn có thể lạnh lùng.

Thật ra từ trước Vệ Tiếu đã thấy không đúng.

Vệ Lạc đã gửi một bức thư, nói rằng cậu đừng lo cho gia đình, cậu đã như vậy còn gửi tiền qua bưu điện về nhà sẽ khiến người nhà càng buồn thêm.

Nhưng Vệ Tiếu hiểu rõ, đừng nói đến chuyện ra bưu điện gửi tiền về, mà đi ra quầy tạp hóa mua gói mì ăn liền còn khó khăn ấy chứ. Lúc đó Vệ Tiếu đã nghi ngờ có người giúp đỡ người nhà cậu sau lưng cậu.

Mà người biết về tình hình gia đình cậu chỉ có thể là người trước đây cậu đã dẫn về nhà mà thôi. Từ đó trở đi, Vệ Tiếu cảm thấy chuyện giữa cậu và Lưu Kinh thật sự không đơn giản chút nào.

Giờ nghe thêm người đàn ông này nói chuyện, Vệ Tiếu đại khái đã hiểu rõ sự việc.

Lúc trước vào đây là bị ai hãm hại, hiện tại mới sực nhớ ngày xưa người có khả năng hại Lưu Kinh hết lần này đến lần khác có thể là ai?

Vệ Tiếu vỡ lẽ, khả năng lớn là Lưu Kinh đã chuẩn bị lực lượng đủ để chống lại.

Việc của mình chỉ là một điểm chốt trong toàn bộ sự việc, nhưng không biết mình là quân cờ dùng ở bước nào. Nghĩ đến đây tim cậu lại nhói đau, nhưng thật sự không thể an ủi bản thân hơn được. Cậu vào đây đã hơn một năm rồi, người đó từng nói là đến thăm cậu, mà đến một chữ cũng chẳng viết gửi cho cậu. Vệ Tiếu mạnh mẽ, bình tĩnh chờ đợi. Thời gian sau, thủ tục phúc thẩm khởi động, rồi bản án bắt cóc giết người nhanh chóng có được những chứng cứ mới.

Ông Lý – quản gia của nhà họ Lưu – bị bắt giữ, sự vô tội của Vệ Tiếu xem ra càng rõ ràng hơn bao giờ hết.

Năm ngày sau, Viện Kiểm sát trình lên thông tin về nghi phạm mới, cực kỳ ăn khớp với chứng cứ liên quan.

Sau khi tòa phúc thẩm, xác nhận vụ án Vệ Tiếu bắt cóc giết người là sai, bồi thẩm đoàn quyết định giảm nhẹ hình phạt đối với Vệ Tiếu, sau đó trong quá trình xét xử lại, vì Lưu Kinh đưa ra bản thư tha tội của người bị hại, do đó có thể giảm nhẹ tội cố ý giết người trước đây.

Bản án của Vệ Tiếu cứ giảm nhẹ, giảm nhẹ như vậy, đến cuối cùng còn lại ba năm.

Giống như xử lại từ đầu, thật sự đã cứu mạng Vệ Tiếu. Từ đó trở đi Vương Chiêm Toàn có thể cảm nhận rõ sự thay đổi của cậu, từ một người lầm lì ít nói, luôn lộ vẻ mặt lạnh lùng, lúc này đây đã nở nụ cười tràn đầy hy vọng.

Tận khi đó Vương Chiêm Toàn mới phát giác Vệ Tiếu là người rất thích cười.

Điều làm người ta ngạc nhiên còn nằm ở phía sau. Vào ngày hội gặp mặt hàng tháng, Vệ Tiếu cuối cùng đã gặp được Lưu Kinh.

Lưu Kinh dường như thay đổi rất nhiều, Vệ Tiếu cũng thay đổi rất nhiều.

Một năm nay cả hai người đều có những thay đổi lớn trong cuộc đời.

Nhưng chỉ đến thời điểm này, cả hai lại nhất thời không biết nói gì với nhau. Nỗi đau khổ thất vọng ở trên tòa, Vệ Tiếu chưa hẳn đã quên hết, chỉ là muôn vàn chuyện đã vụt trôi theo năm tháng, chính cậu cũng đã được giảm án phạt, cậu nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Huống hồ cậu là người có cách nhìn thoáng, trước đó đã gọi điện báo cho gia đình biết việc mình được thay đổi hình phạt, cả nhà cậu rất vui.

Còn lúc này Vệ Tiếu không có gì muốn nói với Lưu Kinh cả.

Ngược lại, trong lòng Lưu Kinh luôn có hai chữ xấu hổ với Vệ Tiếu. Hôm đó vì sợ Hàn Vy hại Vệ Tiếu nên anh cố ý báo tin Vệ Tiếu cho cảnh sát, muốn bảo vệ cậu khỏi bị trừng phạt theo gia pháp nhà họ Lưu, nào ngờ lại hại cậu ra nông nổi này.

Lưu Kinh nhiều lần muốn gặp Vệ Tiếu, chẳng qua không dám gặp. Thấy Vệ Tiếu cứ im lặng mãi, rốt cuộc Lưu Kinh phải mở miệng trước.

Lưu Kinh không hỏi tình hình của Vệ Tiếu. Từ khi bắt đầu nắm quyền đến nay, anh đã dùng tiền để lót đường, gần như đều đặn mỗi ngày, Lưu Kinh đều gọi điện thoại hỏi thăm tình hình của Vệ Tiếu, giờ hỏi mấy câu đó cũng không ý nghĩa gì cả.

Lúc này anh chỉ muốn nói cho cậu biết mình đã làm gì. Những đêm trằn trọc, những ngày nghiêng lợi nghiêng răng, đến giờ nghĩ lại vẫn căng thẳng không ngớt, ấy vậy mà khi đối diện với Vệ Tiếu, mọi căng thẳng dần tan biến, anh bình tĩnh trở lại.

Cái cảm giác đó thật lạ lùng, Lưu Kinh nghĩ. Đang chảy trong anh là dòng máu của mẹ, hẳn đã thích một người, nhất định phải moi tìm mình đặt dưới chân của đối phương.

Chỉ nhìn biểu hiện lạnh lùng trên khuôn mặt của Vệ Tiếu đã đủ khiến Lưu Kinh đau đớn, vậy mẹ anh bị người đàn ông máu lạnh kia đối xử tàn tệ liệu sẽ còn chìm trong đau khổ đến mức nào nữa? Nghĩ vậy, Lưu Kinh cho rằng không phải mình làm điều gì quá độc ác, mà là làm quá ít và quá muộn.

Nhưng Lưu Kinh may mắn hơn mẹ anh nhiều. Người như Vệ Tiếu, bất luận có thích mình hay không, cũng tuyệt đối xứng đáng để anh yêu.

Anh nói với người mà anh thích đến nỗi không thể thích hơn được nữa, rằng: “Tôi gần đây rất bận, Lưu thị đạo này náo loạn lắm. Ông ngoại tôi khởi nghiệp từ việc làm đồ gia dụng, sau khi phát triển vẫn rất xem trọng nghề này, ông tôi làm những mặt hàng phổ thông đại chúng, nhưng sau đó người đàn ông kia lại muốn làm sản phẩm cao cấp. Toàn hàng nhái kiểu Âu Mỹ tồn đọng hàng loạt, ông ta còn muốn đá chân sang kinh doanh xe hơi nữa, rõ là bịp bợm, đến khi thua lỗ cũng không biết cách cứu vãn, lại không thèm nghe lời người khác, cứ khăng khăng theo ý mình cơ. Tôi phải tiếp quản một doanh nghiệp hoang tàn như vậy.”

Vệ Tiếu im lặng lắng nghe. Cậu rất ít khi nói, bởi vì cậu không hiểu gì cả.

Lưu Kinh nói một thôi một hồi rồi nhìn Vệ Tiếu.

Cậu bỗng nhiên cảm thấy, Lưu Kinh này thật thân thuộc, dường như Lưu Kinh trẻ con xưa kia đã lại trở về.

Một Lưu Kinh luôn dựa dẫm vào cậu, khi vui thì cười tươi tỉnh, khi cụt hứng sẽ ôm cậu vào lòng.

Lưu Kinh hỏi Vệ Tiếu một câu: “Em có hận tôi không?”

Vệ Tiếu sững sốt trước nhất, sau đó lắc mạnh đầu, là cái lắc đầu khẳng định, Lưu Kinh thấy mà mắt cay cay. Cậu không ngờ anh lại xúc động đến vậy, nước mắt chực trào, cậu liền vội vàng nói: “Thật ra tôi đáng tội, may mà kéo kịp cậu ra khỏi xe, bây giờ nhớ lại vẫn còn sợ. Lúc đó tôi kích động quá, suýt hại cậu, may mà không thành, không thì tôi sẽ hối hận cả đời mất.”

Lưu Kinh mau miệng: “Là tôi phải xin lỗi em trước, tôi không nên cùng...”

Lưu Kinh do dự, khó mở miệng nói tiếp. Anh khi xưa quá đàng điểm, cả năm qua mỗi lần nhớ lại đều là một lần khó tưởng tượng nổi. Bây giờ, việc mà anh toàn tâm toàn ý nhất là chờ Vệ Tiếu ra tù.

Phải nói thế nào nhỉ? Đã một năm rồi hai người chưa gặp nhau, Lưu Kinh nóng máu, những vẫn phải giả vờ làm quân tử. Lưu Kinh tự nhận, những sóng gió mà anh trải qua đã rèn luyện anh thành gang thép, để rồi gặp lại Vệ Tiếu, anh thấy mình vẫn là đứa trẻ hôm nào. Bị cái bàn ngăn cách, anh vẫn không kìm nổi ham muốn chạy lại ôm Vệ Tiếu một cái.

Giây phút sắp đi, anh mới bảo cậu: “Nhấn nại vài ngày nữa, tôi nhất định cứu em ra bằng mọi cách nhanh nhất.”

Vệ Tiếu không hiểu Lưu Kinh nói câu đó nghĩa là gì.

Cứ như vậy lơ đãng sống qua ngày, Vệ Tiếu cũng qua một nửa kỳ án phạt. Trong thời gian lãnh án, cậu tuân thủ mọi chế độ cải tạo, có biểu hiện tốt, lao động tích cực nên được hưởng khoan hồng.

Vệ Tiểu lập tức trở thành người được quan tâm chú ý nhất ở trong tù, từ bản án chung thân ban đầu được chuyển thành ba năm, đến bây giờ là khoan hồng tạm tha.

Vương Chiêm Toàn là người biết sơ sơ tình hình mà cũng không tìm được sự tò mò, chạy lại hỏi Vệ Tiểu rốt cuộc là như thế nào mà có thể dẫn đến kết quả như ngày hôm nay.

Bản thân Vệ Tiểu cũng lạ, duy nhất một điều cậu có thể nghĩ tới là câu nói của Lưu Kinh.

Nhưng Vệ Tiểu thật sự không hiểu cậu và Lưu Kinh có điều gì để nói với nhau nữa chứ?

37. Chương 37

Chương 37

Ngày Vệ Tiểu ra tù, Lưu Kinh đích thân đến đón cậu.

Đồ đạc của Vệ Tiểu rất ít, gần như là tay không đi ra.

Có một ít quần áo và đồ linh tinh, Vệ Tiểu đã để lại cho người bạn duy nhất của cậu trong tù là Vương Chiêm Toàn rồi.

Khi Vệ Tiểu đi ra từ cổng, cậu đã đoán Lưu Kinh nhất định đến đón mình.

Nhìn thấy chàng trai Lưu Kinh thông minh kia, Vệ Tiểu tạm thời chưa quen. Lưu Kinh đỉnh đạc khí khái và một Vệ Tiểu vừa mới bước ra từ nhà tù, thật hết như hai cực đối nghịch.

Vệ Tiểu càng thêm phần rụt rè.

Nhà tù vốn là nơi mài mòn tinh thần con người, lúc này hùng dũng bước ra, giống như sống ở nơi tối tăm đã lâu mới được nhìn thấy ánh sáng, những thông tin xung quanh quá nhiều, trong phút chốc không thể tiếp thu một cách đầy đủ.

Lưu Kinh đã đặt trước khách sạn hạng sang, trước tiên muốn để Vệ Tiểu tắm rửa.

Nhưng kiểu tóc của Vệ Tiểu nhìn là biết vừa mới ở tù ra, lại còn bộ quần áo tù, càng ngấm càng thấy bẽ bối.

Lưu Kinh liền tạm thời thay đổi kế hoạch, đưa Vệ Tiểu đi mua ít quần áo và đồ dung. Lưu Kinh vốn là người có địa vị, cộng thêm sự rèn luyện suốt một năm qua, tác phong càng gây gọn dứt khoát hơn cả, khi mua hàng tuy không cố ý, nhưng khí phách cao quý toát ra vẫn khiến người đối diện khúm núm.

Tương phản với anh là một Vệ Tiểu quy tắc và e dè, đã quen với việc bị người khác kiểm tra bất cứ lúc nào, đã quen với việc người ta nhìn mình trần truồng tắm rửa, thành thử khi thử quần áo, cậu quên luôn việc phải vào phòng thay đồ, trực tiếp cởi quần áo tại chỗ.

Tim Lưu Kinh bỗng nhói đau, vội đặt tay lên vai Vệ Tiểu, đến anh cũng không làm chủ được cảm xúc liên bóp nhẹ nhẹ vài cái, một cảm giác xót xa trong lòng trĩu nặng.

Nhưng cảm nhận của Vệ Tiểu lại khác, anh nhìn thấy trong gương là sự chênh lệch rất xa giữa hai người.

Khi Lưu Kinh đã hết hư hỏng, khi Lưu Kinh không cần dựa dẫm vào cậu nữa, đầu óc Vệ Tiểu hoang mang, không biết mình còn ý nghĩa gì với anh?

Mang theo tâm trạng như vậy bước vào phòng thử đồ, cậu mặc đồ mới, quen tay gài hết tất cả nút áo như xưa. Người thông minh như Lưu Kinh đã sớm có dự cảm như vậy, nhưng nhìn thấy Vệ Tiểu chân thực như thế, anh không tránh khỏi buồn phiền, trong đầu nghĩ không biết trong tù cậu đã chịu đựng bao nhiêu cực khổ.

Tâm trạng Lưu Kinh trầm xuống.

Tiếp tục lên đường, để giải tỏa không khí buồn bã ở trên xe, Lưu Kinh chủ động nói chuyện với Vệ Tiểu, anh nói với Vệ Tiểu đã sắp xếp khách sạn cho cậu ở. Gần đây do một số việc không hay của tập đoàn Lưu thị, nơi ở của anh luôn bị đám phóng viên vây kín.

Vệ Tiểu nghe vậy cũng không nói gì, chỉ im lặng.

Lưu Kinh ít nhiều hiểu được tại sao cậu lại như vậy. Anh đích thân lái xe đến, vì muốn Vệ Tiểu có thể trò chuyện thân thiết với mình, lúc này anh nói với cậu như thể trước đây: “Anh, vừa mới ra tù chắc có nhiều chỗ chưa quen, qua vài ngày sẽ ổn thôi.”

Không ngờ Vệ Tiểu đột ngột lên tiếng: “Thiếu... gia Lưu, cậu đừng gọi tôi bằng anh, tôi không nhận nổi, hơn nữa tôi nhớ là chúng ta sinh cùng năm, cậu còn lớn hơn tôi nửa tháng, cậu không nên gọi tôi là anh.”

Lưu Kinh bị câu nói đó chặn họng.

Vệ Tiểu không giận anh, chỉ là đã trải qua quá nhiều gian khổ, lúc này Vệ Tiểu cảm thấy mệt mỏi rã rời. Ra tù rồi, chỉ muốn được về nhà sống cuộc sống an lành mà thôi.

Lưu Kinh không nói gì nữa, vẫn theo kế hoạch là đưa Vệ Tiểu đến khách sạn.

Trên thương trường, Lưu Kinh cũng đã gặp một số điều thua thiệt, đủ để hiểu rõ thế nào là giấu mình, thoải mái đóng kịch trước mọi lão hồ ly tinh, hướng hồ là trước người mình thích là Vệ Tiểu, Lưu Kinh càng phải giữ vẻ mặt vui vẻ tươi cười.

Vì khách sạn quá cao cấp, Vệ Tiểu dù sao cũng là người đã ở tù hơn một năm, bây giờ đến nơi này, khó tránh khỏi cảm giác khó chịu.

Lưu Kinh quan tâm chăm sóc cậu, gọi thức ăn rồi để phục vụ ra ngoài.

Sau đó từng việc như rót nước, bưng thức ăn đều do chính tay Lưu Kinh phục vụ Vệ Tiểu.

Lưu Kinh nghĩ Vệ Tiểu ở tù ăn uống kham khổ, nên gọi rất nhiều món thịt.

Cậu biết anh bây giờ chính là chủ nhân nhà họ Lưu, trước đã giàu, nay càng giàu, do đó cậu cũng không hề khách sáo với anh nữa.

Chỉ nghe tiếng bát đũa đụng nhau suốt giờ ăn cơm, chứ hai người không nói với nhau câu nào.

Có mấy lần Lưu Kinh muốn hâm nóng không khí, thậm chí nhắc đến chuyện mình đã học nấu ăn khi rảnh rồi, muốn nấu cơm cho Vệ Tiểu ăn, cậu cũng chỉ cúi đầu ăn mà không nửa lời đối đáp.

Sau khi ăn cơm xong, Lưu Kinh muốn đưa Vệ Tiểu lên nghỉ ngơi, nhưng đi đến đầu cầu thang, cậu chặn anh lại và nói: “Không làm phiền cậu nữa, đi làm việc của mình đi.”

Vì ở đầu cầu thang người đi qua đi lại nhiều, Lưu Kinh không tiện nói gì, long buồn man mác nhìn Vệ Tiểu.

Tim Vệ Tiểu quặn thắt. Không phải hận Lưu Kinh, nhưng cậu có gốc đến đâu cũng có thể nhận ra, lần này cậu ra tù, anh đối xử với cậu không giống như một người bạn hay một người anh bình thường.

Thà bây giờ đối xử lạnh nhạt với Lưu Kinh để anh thấy khó khăn mà rút lui còn hơn sau này hai người ngượng ngùng khó xử lẫn nhau.

Lưu Kinh im lặng một lúc sau cũng không kiên trì tiếp được nữa, cứ nhẩn nại chịu đựng đứng ở đầu cầu thang, nhìn cậu cúi đầu đi mất.

Vệ Tiểu đã từng nhập ngũ, trước đây khi bước đi luôn trong tư thế hiên ngang ngẩng cao đầu, nhưng lúc này Vệ Tiểu cúi đầu, lưng cong cong như đang vác gì đó trên lưng, không còn phong thái của trước đây nữa. Tối hôm đó Lưu Kinh mất ngủ như biết bao đêm trước đó, chỉ có điều, lần này anh không dùng thuốc ngủ, mà cứ lẳng lặng nhìn căn phòng tối om om.

Anh không muốn cái đêm đầu tiên sau khi Vệ Tiểu ra tù cứ thế qua đi không chút ý nghĩa với một giấc ngủ.

Nhưng rồi không biết qua bao lâu, Lưu Kinh hết chịu được, náo bộ đầu hang, liền bật dậy, mặc quần áo.

Người quản gia mới thuê thấy anh nửa đêm tỉnh dậy, liền chạy đến hỏi anh đi đâu, có cần tài xế không.

Lưu Kinh lắc đầu và cầm lấy chìa khóa xe.

Lúc này đầu óc anh trống rỗng, tự lái xe đến khách sạn Vệ Tiếu ở.

Giống như chú chó bị bỏ rơi cuối cùng tìm được nhà chủ, nhưng vẫn bị nhốt ở bên ngoài.

Lưu Kinh đứng sững bên ngoài cửa phòng Vệ Tiếu, yên như tượng nhìn xuống chân mình.

Nhân viên phục vụ phòng từ lúc anh bắt đầu lên lầu đã chú ý đến anh, thấy anh cứ chỉ đứng im lìm ở hành lang mà không vào phòng, bèn chạy đến hỏi anh có cần giúp đỡ chẳng.

Lưu Kinh liền rút một ít tiền boa đưa cho người phục vụ, nói nhỏ: “Không sao, tôi cãi nhau với người yêu, tôi đứng người đợi cậu ấy nguôi giận.”

Phục vụ phòng đều là người hiểu biết, nghe anh nói vậy thì không thắc mắc nữa, lại thấy anh có thể bị rét, còn chu đáo đưa cho anh một tấm chăn.

Lưu Kinh quấn chăn nửa người đứng đó chờ.

Anh nghĩ đêm nay chắc sẽ rất dài, nhưng khi anh ngủ thiếp đi, chợt nghe thấy tiếng gì đó bên cạnh.

Vệ Tiếu đương nửa tỉnh nửa mơ bỗng nhận được cuộc điện thoại từ quây lẻ tân, nhân viên phục vụ nhắc nhở cậu với giọng ngọt ngào, “người yêu” của cậu đang đứng ngoài cửa đợi cậu tha thứ.

Thoạt đầu cậu tưởng là đùa, nhưng ngẫm nghĩ, nhận thấy khách sạn cỡ này khlo mà có chuyện gọi nhầm điện thoại, liền đứng lên mở cửa phòng ngó thử, kết quả là hình ảnh Lưu Kinh đứng mơ mơ màng màng tựa người bên tường đập vào mắt.

Vệ Tiếu sững sờ.

Cậu không ngờ Lưu Kinh sẽ đợi ở bên ngoài. Nhìn bộ dạng anh, Vệ Tiếu không nhận được tiếng thở dài trong tim, nhớ lại trước đây Lưu Kinh nói với cậu cái câu “thích”, nhớ lại những hành động thân mật mà Lưu Kinh đã làm, những điều đó có thể là thật sao?

Cậu không kiềm chế được, liền đi đến ngồi xuống cạnh Lưu Kinh.

Nhưng khi cậu vừa mới ngồi xuống, Lưu Kinh đã bị đánh thức.

Vừa thấy cậu, anh giật mình, vội hỏi: “Sao em lại ra đây?”

Vệ Tiếu thở dài, sờ khuôn mặt lạnh gần như đông cứng của Lưu Kinh, giọng trách móc: “Cậu không sợ lạnh sao?”

Lưu Kinh nghe Vệ Tiếu nói vậy, long ẩm áp lên rất nhiều, mỉm cười rất dối tự nhiên, vô cùng trẻ nít.

Tim Vệ Tiếu mềm nhũn, gọi Lưu Kinh cùng vào phòng với mình, nhưng dậy giữa đêm hôm thế này, hai người đều không ngủ được nữa.

Dù sao Vệ Tiếu cũng đã quen với giường chiếu cứng ngắc trong tù, nay nằm trên chăn ấm nệm êm có chút gì đó chưa thích ứng kịp, nên cậu cũng muốn nói chuyện thấu đêm suốt sáng với Lưu Kinh.

Ánh đèn khách sạn thật êm ái.

Vệ Tiếu chỉ bật một bóng đèn ở đầu giường.

Từng tia sáng mờ mờ, rất mực ấm áp.

Lưu Kinh ở bên cạnh cậu.

Vệ Tiếu vốn vẫn bình tĩnh, nhưng lúc này Lưu Kinh dựa vào sát sạt, tim cậu đập loạn nhịp, không biết mình đang bị làm sao.

Trước đây có thể xem Lưu Kinh là trẻ con, có thể cùng nhau ngủ, rồi ôm ấp nhau một cách than mật, nhưng Lưu Kinh của bây giờ đã không còn giống trước đây nữa.

38. Chương 38

Chương 38

Lưu Kinh đang tràn đầy cảm xúc. Người mà anh vẫn hằng muốn ôm ấp trong mơ, giờ ngay bên cạnh anh, vậy mà anh lại không thể làm gì cả.

Anh nhìn Vệ Tiếu, cười ngây thơ.

Vệ Tiếu muốn nói rộng khoảng cách, giả vờ đi rót nước.

Nhưng khi đưa cốc nước cho Lưu Kinh, không cẩn thận tay cậu chạm vào tay anh.

Rõ ràng đầu ngón tay vẫn còn lạnh cóng bởi đứng ngoài quá lâu, thế mà khi cậu chạm vào, lại cảm giác nó nóng như lửa. Lưu Kinh lại ngây ngô không biết, vừa nghĩ vừa chậm chậm bày tỏ: “Tôi luôn sợ, sợ em sống cực khổ trong tù...”

Vệ Tiếu an : “Tôi sống rất tốt, cũng giống hồi ở quân đội thôi.”

Lưu Kinh làm sao tin được những lời mà Vệ Tiếu nói? Anh đã thuê Vương Chiêm Toàn báo lại toàn bộ tình hình Cửa Vệ Tiếu mà.

Lưu Kinh ngẩng đầu nhìn Vệ Tiếu, tuy không nói gì nhưng ánh mắt anh tràn ngập tình yêu thương khiến lòng Vệ Tiếu nhói đau.

Cậu không nhìn anh mà lái sang chuyện khác, hỏi: “Có phải cậu gửi tiền cho nhà tôi không?”

Lưu Kinh trên thương trường nửa bước cũng không nhường, nhưng không hiểu sao khi đối diện với Vệ Tiếu, cho dù làm chuyện tốt cho cậu, anh đều cảm thấy xấu hổ, đến việc thuê người chăm sóc Vệ Tiếu trong tù, Lưu Kinh cũng ngại không dám nói ra, lúc này nghe Vệ Tiếu hỏi, anh mới gật đầu giải thích: “Tôi nhớ là em trai em cần học lên đại học...”

Vệ Tiếu không nói gì nữa. Đúng là cậu đã chịu cực khổ, nhưng thật sự mà nói Lưu Kinh cũng giúp đỡ cậu không ít việc, giữa cậu và Lưu Kinh rất khó để nói rõ là ai nợ ai. Điều Vệ Tiếu sợ, chính là cảm xúc kỳ lạ đang nảy sinh của hai người, nhất là khi hai người ngóng nhìn lẫn nhau, tìm đều đập dồn dập.

Tay Vệ Tiếu đang cầm ly nước mà run lấy bầy.

“Vệ Tiếu... Chúng ta sau này có thể giống trước đây không?”

Lưu Kinh nghĩ Vệ Tiếu còn giận mình, anh bằng lòng để Vệ Tiếu xem mình như Lưu Kinh trước đây.

Vệ Tiếu trầm lặng một lúc đầu, gật đầu một cách chắc chắn.

Lưu Kinh cuối cùng không thể kiềm chế được nữa, dang tay ôm chặt Vệ Tiếu, một cái ôm lau nay nhẫn nhịn đến bây giờ mới có thể thực hiện.

Nhưng khi da thịt chạm vào nhau, hơi thở cũng dung hòa vào nhau, bỗng nhiên trở nên nóng bỏng. Vệ Tiếu không biết phải làm thế nào để giấu đi những cảm xúc đó, cậu vốn là người rất hà khắc với bản thân, lại sống trong tù hàng ngày lao động cực khổ, những suy nghĩ làm lắng dịu cảm xúc mất đi đâu hết khiến cho cậu quen đi mình cũng có nhu cầu hết sức bình thường.

Loại cảm xúc ấy một khi bộc phát, sẽ trở nên cực kỳ khó khống chế.

Lưu Kinh cũng thở gấp, hai tay siết chặt cậu.

Vì ôm quá mạnh, nhịp thở của Vệ Tiếu cũng trở nên hỗn hển.

Cổ Vệ Tiếu ngay trước mặt Lưu Kinh, làm anh không cưỡng nổi sức hấp dẫn, liền hôn lên.

Cái hôn tựa chuồn chuồn lướt nước, trong khoảnh khắc tiếp xúc tới môi, lại khiến cả người Vệ Tiếu như bị giật điện, muốn đẩy anh ra.

It nhất lúc đó trong đầu Vệ Tiểu hiểu rõ ràng, họ đã vượt qua khoảng cách nên có.

Lưu Kinh không thể kiềm chế mình nữa.

Như lần ấy anh hôn cậu, hể miệng mở ra, đầu óc sẽ trống rỗng, vụt trôi mọi ý nghĩ.

Hai người đang ôm ấp, dùn đẩy lẫn nhau, dần dần là ôm hay là phản đối đều đã không còn rõ ràng, khắp phòng chỉ còn tiếng thở và tiếng quần áo cọ xát. Lưu Kinh nhắc tay, nhanh chóng cởi quần áo Vệ Tiểu như mở hộp quà phải trong đợi lâu ngày mới nhận được.

Vệ Tiểu cự nự, nhưng dưới ánh đèn mờ mờ và một Lưu Kinh nhuộng đầu về si mê, sự chống đối của cậu chỉ mang tính hình thức chứ không hề có tác dụng.

Áo sơ mi, rồi quần dài, rồi giày, đồng loạt bị cởi xuống.

Đều là thân thể đàn ông giống nhau, cơ ngực cơ bụng giống mình, hai điểm trên ngực lại như đóm lửa, châm ngòi tất thấy dục vọng nơi anh.

Vuốt ve thân thể cậu, cũng không phân biệt được mình đang mơ ước hay là bản năng dục vọng, nhưng anh ra sức miết lên thân hình đó. Lại ra sức hôn, Vệ Tiểu quên nhắm mắt, nhìn anh đầy bình tĩnh. Trong mắt Vệ Tiểu, Lưu Kinh có thể thấy sự chống cự mơ hồ, cùng thứ dục vọng tương tự như của anh.

Lưu Kinh hành động nhanh chóng, không để cho Vệ Tiểu có cơ hội chần chừ, liền đưa tay nắm chặt lấy.

Cậu run bần bật.

Lưu Kinh tiếp tục hành động, anh rất muốn áp sát vào cơ thể của Vệ Tiểu, ma sát với cậu, nhưng Lưu Kinh biết cảnh tượng hôm nay đã là điều khó lòng tưởng đến, nếu anh còn làm điều gì quá trớn có thể ngày hôm sau Vệ Tiểu sẽ bỏ đi.

Lưu Kinh dốc sức phục vụ Vệ Tiểu.

Thật ra không thể gọi là phục vụ, anh thích nhìn Vệ Tiểu bị đắm chìm trong dục vọng, hiện thực đẹp đẽ đó khiến Lưu Kinh rất hạnh phúc. Thế nhưng, Vệ Tiểu không thoát khỏi cảm giác ghê tởm chính bản thân mình.

Cậu đạt được cao trào trong tay anh, không thèm nhìn anh nữa cái, chạy biến vào phòng tắm.

Nghe tiếng vòi hoa sen vọng ra rào rào, Lưu Kinh sững sờ một lúc lâu.

Đầu anh trống rỗng, tất cả mọi thứ xảy ra quá nhanh, dường như một khắc trước đây hai người đang còn trò chuyện, một khắc sau đã xảy ra chuyện như vậy.

Điều khiến Lưu Kinh không ngờ đến là, Vệ Tiểu không hề có phản ứng cự tuyệt mãnh liệt.

Lưu Kinh nghĩ, hay là Vệ Tiểu cũng thích mình? Nếu không phải thích, khi anh hôn cậu, chắc cậu đã hải hùng chuẩn sớm. Còn lần tỏ tình trước, rồi l ần ở tòa, nếu không thích mình, sao lại lộ vẻ tuyệt vọng như vậy?

Lưu Kinh nghĩ mà toàn thân đờ đẫn, ngã phịch xuống giường như thể bị rút cạn sức lực.

Không kiềm chế nổi đưa tay ra giữa giường, Lưu Kinh tưởng tượng mình đang đè lên Vệ Tiểu, vì thế rất kích động. Sức chịu đựng của anh đáng kinh ngạc, nhưng không hiểu tại sao, mới nghĩ bấy một lát mà đã phóng ra rồi.

Đến bản thân Lưu Kinh mà còn giật mình.

Vệ Tiểu gầy gò đã tắm xong, bồn khoản kiểu gì cũng không trốn được, cuối cùng đành phải bước ra.

Cậu ngỡ, mình trốn như vậy, Lưu Kinh sẽ cảm thấy xấu hổ mà đi, ai dè tắm xong đi ra, anh vẫn còn nguyên xi ở đó.

Mặt Vệ Tiểu đỏ hồng bởi nước nóng, cộng với bây giờ nhìn thấy Lưu Kinh nằm trên giường, nó càng đỏ gấp bội.

Lưu Kinh cũng lúng túng, khó xử.

Xưa kia vốn sống đàng điếm là thế, mà giờ như thế mới gặp một tình đầu, hễ gặp Vệ Tiếu là anh rung động xốn xang. Vệ Tiếu không dám bước lại gần, đứng xa xa khỏi anh.

Cả hai đều không động đậy, chỉ nhìn đối phương đau đáu.

Khăn tắm quá rộng, để lộ cổ và cánh tay Vệ Tiếu, chỉ một ít da thịt thế thôi mà khiến Lưu Kinh nhìn thêm thường.

Không khí vẫn còn lưu giữ lại cảnh tượng hỗn loạn vừa qua, phảng phất chút ám muội, còn cả một chút cảm giác rung động nho nhỏ. Chúng ngập tràn khắp phòng, chỉ bởi vì phát sinh quá nhanh mà nhất thời trở nên không chân thực.

Vệ Tiếu chôn chân đứng đó, phút chốc không biết mình nên làm gì, cũng không biết mình nên suy nghĩ điều gì.

Cuối cùng Lưu Kinh mất kiên nhẫn trước, đứng dậy đến bên cạnh cậu, định ôm lấy cậu, nhưng lại sợ bị cậu đẩy ra nên đổi thành sờ nhẹ lên tấm khăn tắm, giống như chú chó bị bỏ rơi nịnh nọt chủ cũ, hy vọng chủ mình có thể nhận nuôi nó thêm một lần, ngược mắt nhìn cậu nom rất đáng thương.

Qua cả hồi lâu đứng im lặng đến nghẹt thở, Lưu Kinh mới thốt ra câu mà anh muốn nói nhất, một cách cực kỳ trịnh trọng: “Tôi có thể thích em không, Vệ Tiếu?”

39. Chương 39

Chương 39

Vệ Tiếu lần đầu tiên được tỏ tình trực tiếp như vậy.

Câu chuyện đứng sững tại đó.

Chỉ là cách nói hạ thấp mình của Lưu Kinh, khiến cậu nhất thời không thốt được lời từ chối.

Vệ Tiếu đứng đờ đẫn.

Lưu Kinh biết mình muốn cậu trả lời ngay là không thể được, nhưng lời của anh đã đến mức buộc phải nói ra, nếu không nói ra, Lưu Kinh sợ mình sẽ uất mà chết.

Lưu Kinh không dám ép buộc, cất bước đi luôn, nhường không gian lại cho Vệ Tiếu, để cậu suy nghĩ kĩ.

Vệ Tiếu nằm nghỉ không yên. Có lẽ bởi chợt dạ, cậu có cảm giác cả phòng toàn mùi của Lưu Kinh, đến giường cũng có, khiến cậu bất an. Vệ Tiếu nghĩ bất luận thế nào mình cũng không thể ở đây tiếp được nữa, chỉ sợ ở lâu sẽ xảy ra những chuyện không mong đợi, hễ nghĩ vậy, Vệ Tiếu lại càng sợ.

Thậm chí đồ của mình còn không thu dọn xong, cậu vội vã xách valy rời khỏi đó.

Nhưng người vừa ra đến cửa thang máy, Vệ Tiếu nhìn thấy Lưu Kinh đang đứng đó chờ với vẻ mặt mỗi.

Vệ Tiếu kinh ngạc.

Nom Lưu Kinh bình tĩnh lạ lùng. Nhìn Vệ Tiếu một chập sau, anh mới chậm chậm bước lại, cất giọng rất ảm áp: “Chưa ăn sáng đã đi sao?” Nói đoạn, anh giành lấy hành lý từ tay Vệ Tiếu.

Tim cậu đập mạnh, đứng bất động nhìn anh, không biết anh định làm gì.

Lưu Kinh đứng đó lăm băm như thể đang dặn dò một đứa trẻ sắp sửa đi chơi xa: “Em về gấp, bây giờ đi mua vé tàu cũng không mua kịp. Mà em mặc quần áo mỏng như thế này, ngoài trời rét lắm, sân ga gió mạnh, em phải giữ gìn sức khỏe chứ...”

Lưu Kinh vừa nói, vừa nhíu mày, sau đó thở dài sườn sượt: “Đừng đi tàu về nữa, tôi đưa em về.”

Vệ Tiếu giật mình, nhưng thực tình không thể từ chối.

Lưu Kinh không cố ý níu kéo cũng không làm phiền, mà cố chịu đựng, lặng lẽ nhìn Vệ Tiếu bằng đôi mắt đượm màu đau khổ.

Vệ Tiếu cũng im lặng bước theo sau Lưu Kinh.

Nhưng đi ra đến cửa, Lưu Kinh không đi nổi nữa. Anh cầm valy quay đầu nhìn cậu.

Cậu không dám nhìn thẳng vào đôi mắt ấy, vội cúi đầu.

Lưu Kinh cười khổ, hạ giọng: “Ít nhiều cũng phải ăn sáng đã, buổi sáng bụng đói anh lái xe không thoải mái.” Vệ Tiếu không thể từ chối liền gật đầu.

Dù sao khách sạn cũng có kèm bữa sáng tự chọn.

Hai người đến, chọn lấy ít thức ăn.

Nhìn thấy Lưu Kinh đem những món ăn mà cậu thích bày ra trước mặt, cậu bỗng không đành lòng.

Lưu Kinh ngồi bên kia vừa ăn vừa nhắc nhở: “Em đang trong thời gian nhận khoan hồng, theo quy định, cần phải báo cáo tình hình của bản thân đúng thời gian đã định, em cứ thế bỏ đi, cần phải báo cho cơ quan có thẩm quyền phê chuẩn...”

Thật ra Lưu Kinh đã sắp xếp xong rồi, Vệ Tiếu đã có thể có được tự do mà cậu muốn.

Chỉ là thời gian này Lưu Kinh vẫn cần nỗ lực hơn. Anh biết Vệ Tiếu ưa lạt mềm buộc chặt.

Anh mà cứ dai nhách, đòi hỏi, chỉ tổ làm sự việc đi theo chiều hướng ngược lại, đơn giản nhất là tiến lùi đúng mực, có lẽ còn có khả năng tiến tới.

Lưu Kinh rất kiên nhẫn, tha thiết thuyết phục Vệ Tiếu.

Ban đầu anh hy vọng làm Vệ Tiếu động lòng, nhưng cuối cùng, đến lượt trái tim mình dần dần ảm ứ.

Từng chút, từng chút ân tình, và cả niềm hy vọng anh dành trọn cho tương lai.

Những viễn cảnh về cuộc sống với Vệ Tiếu mà anh vẽ ra, trước đây không phải không nghĩ tới, mà vì nghĩ quá nhiều sợ bản thân bị ám ảnh, cứ phải kiềm chế không dám nghĩ nữa, lúc này đây qua từng lời rủ rỉ, anh chợt nhận ra mình vẫn đang mơ mãi một giấc mơ.

Giấc mơ được ở cùng cậu, giấc mơ mỗi ngày đều có cậu.

Thái độ của Lưu Kinh lúc này không hề khiên cưỡng, mà anh đã hòa cả bản thân mình vào trong, nhìn cậu với ánh mắt đắm đuối tình cảm, tha thiết yêu thương.

Cái nhìn đó dừng trên cậu, rung động lòng cậu hơn cả trăm ngàn từ ngữ.

Vệ Tiếu từ nhỏ đến lớn đi con đường đơn giản nhất, sinh ra và lớn lên trong một gia đình bình thường nhất, cuộc đời đi học bình thường đến không thể nào bình thường hơn, lại từng nhập ngũ nơi chỉ rất toàn đàn ông đực rựa, cậu thường bàn luận với các anh em đồng chí về việc phải làm sao để chọn được một người phụ nữ tốt, mơ ước mai này không xa cũng trở thành một người chồng, một người r tốt.

Vệ Tiếu sống vậy đã quen, khó mà chấp nhận mối quan hệ hỗn loạn, không rõ ràng với Lưu Kinh. Cả hai người ăn sáng với tâm trạng rối bời.

Khi lên xe, Lưu Kinh tận tay mở cửa cho Vệ Tiếu.

Tuy rất muốn cậu ngồi ghế trên cùng với mình, nhưng người thường xuyên lái xe như Lưu Kinh biết rằng chạy tốc độ cao sẽ rất nguy hiểm cho người ngồi bên ghế phụ.

Vì vậy anh để Vệ Tiếu ngồi ghế ngay sau lưng ghế lái.

Vệ Tiếu lên xe, anh sợ cậu cụng đầu, bèn đặt tay lên che cho cậu khỏi cụng đầu vào trần.

Những hành động chăm sóc, quan tâm rất đỗi nhỏ nhặt đó khiến lòng Vệ Tiếu nặng trĩu, về nhà mà lòng chẳng hề lảng lảng hồi hộp, chỉ có lặng lẽ.

Lưu Kinh ngồi một mình cô đơn phía trước lái xe.

Vì hai người ngồi trước ngồi sau, nên không có chuyện gì để nói.

Lưu Kinh tự an ủi, tuy anh ngồi hơi xa cậu một tí nhưng vẫn có thể nhìn cậu qua gương chiếu hậu.

Dường như từ lúc Lưu Kinh nhìn thấy Vệ Tiểu muốn bỏ đi, anh đã tự an ủi mình như thế.

Vệ Tiểu về nhà, nhưng khi anh nhớ Vệ Tiểu, vẫn đều có thể gặp được cậu.

Chỉ cần Vệ Tiểu hạnh phúc, thì ngày nào cũng gặp cậu hay thỉnh thoảng mới hội tụ một lần, thì có quan hệ gì chứ?

Đến hơi thở anh cũng trở nên nặng nề. Tuy là tự trấn an mình, song nghĩ đến Vệ Tiểu vừa ra tù đã rời xa anh, tim Lưu Kinh liền quặn thắt.

Không biết qua bao lâu, Vệ Tiểu bỗng mở miệng: “Cả nhà vẫn chưa biết em được khoan hồng.”

Anh giật mình, tay vẫn đặt trên vô lăng, nhưng toàn bộ hồn đều bay đi mất.

“Vì vậy em còn thời gian một năm rưỡi nữa.” Vệ Tiểu không biết làm như vậy đúng hay sai, nhưng dù sao một năm rưỡi đó là do Lưu Kinh cho cậu, vậy thì dùng thời gian một năm rưỡi đó báo đáp tình cảm của Lưu Kinh cũng được phải không?

Cuối cùng, cậu nói, không chút do dự: “Chúng ta có thể thử xem sao.”

40. Chương 40

Chương 40

Lưu Kinh nắm chặt vô lăng. Nghe lời ấy của cậu, tay anh run lấy bầy, xe đang lái tốc độ cao suýt nữa chệch làn đường.

Lưu Kinh vội thắng xe dừng lại, hít thở sâu, cuối cùng cơn hưng phấn nơi trái tim mới tạm thời lắng xuống. Nhưng tay vẫn đang run run, cuối cùng anh không kiềm chế được nữa quay đầu lại.

Vệ Tiểu ngồi ngay sau giật mình. Cậu biết những lời của mình chắc chắn sẽ làm cho Lưu Kinh có phản ứng, nhưng phản ứng này hơi bị mạnh thì phải? Lưu Kinh quay phắt đầu, biểu hiện giống như một con quỷ.

Vệ Tiểu bỗng nhiên cảm thấy hơi vô cùng. Cậu trộm nghĩ mình làm như vậy có phải quá vội vàng rồi không? Dù sao thì điều cậu nghĩ vốn dĩ hết sức đơn giản thôi, nhưng nhìn bộ dáng của Lưu Kinh, Vệ Tiểu lại không thể nói với anh là anh đừng nghĩ quá nhiều nữa.

Lưu Kinh không cố yêu cầu gì cả, đối với anh mà nói đây là một miếng bánh ngon từ trên trời rơi xuống, anh xúc động cũng là điều hiển nhiên, không có gì quá đáng, thế nên quay xe đưa Vệ Tiểu về khách sạn.

Nhưng khi vào khách sạn, Lưu Kinh vẫn không kiềm chế được, ôm chầm lấy cậu, hết người chết đuối túm chặt thanh gỗ nổi trên nước.

Tay chân Vệ Tiểu bị ôm đến phát tê, bấy giờ Lưu Kinh mới thả cậu ra.

Những ngày sau đó, hai người dần dần bình tĩnh như nước.

Lưu Kinh thật ra rất bận rộn với công việc. Anh bây giờ đã tiếp quyền lực từ Lưu Tuyết Sinh và đuổi Hàn Vy ra khỏi nhà, nhưng tai mắt thuộc hạ của Lưu Tuyết Sinh vẫn còn đó, anh tìm đến giới truyền thông và giao cho họ những chứng cứ thu thập được, tuy vậy, Lưu Tuyết Sinh vẫn còn cơ hội lợi ngược dòng.

Nhưng đáng lo lắng nhất là anh vốn mượn bản án ông Lý bắt cóc để cuốn Hàn Vy vào, thế mà không biết Hàn Vy giở thủ đoạn gì, để ông ta một mình gánh hết tội.

Tất nhiên những áp lực mà Lưu Kinh gánh chịu, anh không bao giờ để lộ cho Vệ Tiểu biết.

Anh coi mình không còn là một Lưu Kinh cần Vệ Tiểu bảo vệ nữa. Những chuyện đó nói với Vệ Tiểu chỉ làm cho cậu thêm phiền muộn mà thôi, vì vậy Lưu Kinh cam tâm một mình gánh chịu.

Vệ Tiểu cảm thấy rất kỳ lạ. Hôm đó sau khi cậu mạnh dạn thổ lộ, tuy Lưu Kinh rất xúc động, nhưng ăn cơm xong, hai người ôm nhau một lúc rồi anh đi ngay.

Từ đó về sau Lưu Kinh trở nên bận rộn, hàng ngày sáng trưa tối đều gọi điện thoại nhưng trong điện thoại nghe rất lộn xộn, đúng là chỉ tranh thủ thời gian để gọi. Vệ Tiểu không có việc gì làm, mỗi ngày xem ti vi giết thời gian.

Cậu cũng cảm thấy kỳ lạ về mình, bởi thật ra cậu không phải là đồng tính, ít nhất cũng chẳng có cảm xúc đặc biệt gì với thân thể đàn ông, nhưng dù là hôn hay tiếp xúc cơ thể với anh, cậu tuyệt nhiên không có cảm giác kỳ thị.

Chỉ có điều, nghĩ đến việc thêm bước nữa, Vệ Tiểu không tài nào làm được. Cứ nghĩ tiếp là toàn thân cậu lập tức nổi da gà.

Vệ Tiểu không hiểu nổi cậu với Lưu Kinh là tình trạng gì nữa. Tính cách của Lưu Kinh có chút giống ông ngoại anh, dù trong trạng thái tấn công, cũng đem lại cảm giác rất lịch sự nho nhã.

Khuôn mặt với nụ cười nhợt nhạt nhưng nhìn chung khá bắt mắt.

Nhưng cậu con trai với nụ cười non nớt ấy mà lại sẵn sàng đẩy cha mình đi vào ngõ cụt.

Những người xung quanh biết về thủ đoạn của Lưu Kinh, nhưng hầu hết họ đều hoảng sợ trước sự tàn nhẫn của Lưu Kinh đối với người nhà của anh.

Dù có nghĩ nát óc cũng không thể hiểu được, tại sao Lưu Kinh lại giở thủ đoạn đó. Những ngày cha anh bị điều tra, Lưu Kinh không ngừng bành trướng thế lực của mình, thậm chí còn mượn bản án điều tra giả để lên án Lưu Tuyết Sinh trước cuộc họp hội đồng quản trị.

Bất luận bản án cuối cùng của Lưu Tuyết Sinh như thế nào, Lưu Tuyết Sinh đã bị ép đến cùng đường mặt lộ rồi.

Lưu Tuyết Sinh như khối u ác tính dai dẳng của công tình yêu, muốn cắt bỏ sạch sẽ, ắt phải chịu đau đớn.

Lưu Kinh một mặt phải đối phó với Hàn Vy, mặt khác phải duy trì công tình yêu tiếp tục hoạt động.

Đang lúc mệt mỏi vì những khó khăn về mặt tài chính, cuối cùng anh gặp cơ hội đời mình.

Anh phải nắm bắt nó, khiến cho Lưu Tuyết Sinh phải ra đi một cách hợp tình hợp lý nhất. Lưu Kinh rất hy vọng vào sự chuẩn bị của mình, trước khi gặp luật sư đại diện, anh còn đặc biệt nghiên cứu tư liệu về người này.

Anh bất ngờ phát hiện ra, người đó ngang tuổi mình, mới chỉ xem ảnh, anh đã cảm giác đối phương là người rất thông minh.

Lưu Kinh rất thích ánh mắt đầy tham vọng của đối phương. Bản thân anh vì trải qua quá nhiều sự tình, chuyện làm ăn thì được ông ngoại tận tay chỉ dạy, làm việc gì cũng dẫn đo cẩn trọng, trông có vẻ ổn định, song thiếu tính mạo hiểm.

Cũng biết mình thiếu điều này, Lưu Kinh luôn muốn chiêu mộ người có thể lấp đầy khuyết điểm của anh.

Nhìn ánh mắt rất hợp nhãn mình, Lưu Kinh bỗng nhiên có hứng thú với con người đó.

Nhưng điều khiến Lưu Kinh không ngờ đến là, động cơ đến của người đó không tốt. Thang Doãn ngồi trong quán cà phê của khách sạn, giữa tiếng nhạc du dương, liếc nhìn đồng hồ ra chiều nóng nẩy.

Thang Doãn trước khi đến có xem qua ảnh của Lưu Kinh, cảm giác lúc đó là người này nhìn cũng được, nhưng không lọt vào mắt xanh hắn. Hắn thích người có cá tính hơi điên dại một chút, người yêu như vậy vừa có thể chinh phục, vừa có thể đem lại sự bất ngờ mỗi khi lên giường.

Sau đó Thang Doãn gặp Lưu Kinh.

Thang Doãn trước đó xem Lưu Kinh không ra gì. Hắn luôn nghĩ Lưu Kinh là đứa chỉ biết dựa vào miếng cơm của gia đình, bây giờ sắp phá sản rồi, mới đi khắp nơi tìm người giúp đỡ.

Tuy những hành động của Lưu Kinh gần đây ngày càng lão luyện tinh ranh, nhưng Thang Doãn vẫn hết sức coi thường. Chỉ đến khi người xuất hiện trước mặt thì Thang Doãn mới nhận ra là mình đã quá phiến diện. Bị ánh mắt bình tĩnh kiên định nhìn vào, tim hắn tự dung đập loạn nhịp.

Hơn nữa Thang Doãn không ngờ Lưu Kinh lại đẹp trai đến vậy.

Cử chỉ, tác phong của Lưu Kinh sau đó càng làm cho hắn ngạc nhiên hơn nữa, phong độ vượt cả sức tưởng tượng của hắn.

Tài ăn nói của Lưu Kinh lưu loát, anh nói đâu ra đó nhưng vẫn dễ trong hạng mục mà họ hợp tác, nhưng từ khi Lưu Kinh lộ diện thì đầu óc của Thang Doãn như bay lên chín tầng mây.

Thang Doãn hành xử lỗ mãng, trong khi Lưu Kinh đang nói chuyện chính sự, hắn lại đưa tay xoa xoa bàn tay đang đặt trên bàn của Lưu Kinh, rồi nói với giọng điệu mờ ám: “Chuyện này chúng ta có thể vào phòng nói kỹ hơn.” Ánh mắt Lưu Kinh dừng lại, ngẩng đầu lên, mặt bất động.

Anh đã từng một thời tự do tìm mọi khoái lạc khắp nơi, việc điên rồ hơn thế đã ném trải qua hết, chỉ là từ khi thích Vệ Tiểu, anh đã thu trái tim mình về một mối rồi.

Bây giờ gặp phải yêu cầu an ái, Lưu Kinh đều từ chối một cách lịch sự.

Bị trêu chọc bỉ ổi như vậy cũng là lần đầu tiên.

Lưu Kinh nhú nhú mày, kiềm chế đứng dậy, cho dù trong lòng đã nổi đóa muốn dung chân đạp thẳng vào mặt đối phương, anh vẫn tỏ ra phong độ gặt đầu cáo từ. Trở về, anh không vui tẹo nào.

Một hạng mục lớn lại phải một người như vậy đến phá hoại, những đầu tư của anh trước đây thật sự đổ sông đổ bể.

Lưu Kinh uống một ngụm cà phê đặc, lúc này đêm cũng đã về khuya.

Anh vẫn tiếp tục làm thêm giờ.

Trong văn phòng cũng còn vài người, là do chính anh lựa chọn, đang cùng anh bận rộn với bọn bề công việc.

Nhưng cứ liên tục thức đêm khiến sắc mặt mọi người không tốt. Lưu Kinh bóp bóp sống mũi, toàn thân cảm thấy mệt mỏi, chịu không nổi, trốn vào nhà vệ sinh gọi điện thoại cho Vệ Tiểu.

Vệ Tiểu lúc này đã ngủ rồi.

Nhận được điện thoại của Lưu Kinh, Vệ Tiểu có chút bất ngờ, rồi chuyển sang lo lắng, vội hỏi qua điện thoại Lưu Kinh có xảy ra chuyện gì hay không.

Một câu quan tâm ấm áp khiến bao mệt mỏi bấy lâu của anh tan biến. Anh không muốn kể cho Vệ Tiểu nghe về tâm trạng không tốt của mình, bèn giả vờ không sao cả nói chuyện với Vệ Tiểu.

Nhưng Vệ Tiểu quá quen thuộc với giọng nói của Lưu Kinh rồi. Cậu chỉ dừng lại một tích tắc, liền hỏi anh: “Có phải mệt lắm không? Nếu mệt quá thì nghỉ ngơi đi.”

Lưu Kinh đồng ý. Tuy có rất nhiều chuyện muốn nói với Vệ Tiểu, nhưng anh sợ mình nói ra sẽ khiến Vệ Tiểu lo lắng, nên chỉ nói những việc linh tinh rồi dập máy.

Thế nhưng sa vào im lặng, Lưu Kinh lại không thể bình tĩnh được. Anh biết sau khi giải quyết xong mọi chuyện, anh mới có nhiều thời gian ở cạnh Vệ Tiểu.

Nhưng mà...Nhưng mà anh không kiềm chế nổi, liền bảo một tiếng với cấp dưới rồi chạy đi.

Lưu Kinh cảm thấy mình phát điên. Rõ ràng ở cái tuổi này, mà vẫn kích động như một đứa con trai mới yêu lần đầu, vừa gọi điện thoại xong đã sục sôi muốn đi gặp Vệ Tiểu tức khắc, đề rồi lái xe đến khách sạn, Lưu Kinh bị cơn gió lạnh thổi qua làm anh bình tĩnh lại.

Chưa gì đã vội vã chạy đến bên Vệ Tiểu, chỉ sợ càng làm cậu hoảng hốt, có khi còn khiến cậu lo âu.

Nghĩ đến đây Lưu Kinh lại do dự, nhưng thật tình thì anh nhớ Vệ Tiểu quá đi mất!

Đúng vào lúc không biết nên làm gì thì điện thoại Lưu Kinh bỗng đổ chuông.

Đầu bên kia là giọng nói của Vệ Tiểu.

Vệ Tiểu thấp thỏm, không yên tâm về anh. Sau khi dập máy xong, nhìn đồng hồ thấy đã quá khuya rồi, Lưu Kinh vẫn đang bận làm việc, Vệ Tiểu không sao ngủ tiếp được liền yêu cầu khách sạn chuẩn bị đồ ăn khuya, định tận tay đem đến cho Lưu Kinh. Lúc này Vệ Tiểu đang cầm hộp thức ăn đi ra, vì không biết văn phòng của Lưu Kinh ở chỗ nào, mới gọi điện thoại cho anh.

Vệ Tiểu hỏi Lưu Kinh qua điện thoại: “Anh ở đâu, em đến gặp anh.” Vừa nói vừa bước ra khỏi khách sạn, tình cờ nhìn thấy chiếc xe đỗ trước cửa, còn có cả Lưu Kinh đang đứng ngoài xe nghe điện thoại.

Quả là một khung cảnh kỳ diệu.

Rõ ràng là cửa khách sạn vắng tanh, hai người lại cách nhau khá xa, tưởng chừng cả thế giới chỉ có hai người họ.

Lưu Kinh cũng ngẩng đầu nhìn Vệ Tiểu.

Tay hai người họ cầm điện thoại đều siết chặt vô thức.

Sau đó một nụ cười ngượng ngùng giúp gương mặt Vệ Tiểu giãn ra.

Vốn là một khuôn mặt cứng cáp, nhưng giờ đây hiền hậu hơn nhiều khiến người khác động lòng. Lưu Kinh chậm chậm bước lại, mỗi bước đi, tim cũng đập theo thành thịch, hạnh phúc chưa chan cỗi lòng, Lưu Kinh muốn niềm hạnh phúc đó sẽ theo anh mãi mãi.

Hai người nửa đêm đứng yên lặng bên đường.

Lúc này dù là đoạn đường sầm uất nhất, nhưng trên đường xe cũng đã thưa thớt nhiều đi.

Lưu Kinh chăm chú nhìn Vệ Tiểu.

Vệ Tiểu xấu hổ cười, chìa hộp thức ăn ra trước mặt anh: “Không biết anh thích ăn gì, liền mua một bát cháo trứng với thịt, có cả bánh ga tô...Như echo con gái ăn ấy nhỉ...”

Lưu Kinh không nói câu gì đã lập tức chạy tới ôm lấy Vệ Tiểu, dụi đầu vào mặt cậu. Giữa buổi đêm đầy, Lưu Kinh biết ô mình đã không thể rời xa Vệ Tiểu nữa rồi.

41. Chương 41

Chương 41

Bản án của Lưu Tuyết Sinh dưới sự tác động của Lưu Kinh cuối cùng cũng tuyên án.

Không ai ngờ rằng một Lưu Tuyết Sinh phong ba từng trải lại không thể chịu nổi sự đả kích này.

Lưu Kinh lúc đó đang họp, nhận được tin, giật cả mình.

Nhưng ngay sau đó anh bình tĩnh lại ngay, làm như không có chuyện gì xảy ra và tiếp tục cuộc họp, sau đó mới dẫn theo tài xế và một số nhân viên cấp dưới đến bệnh viện. Khi anh đến nơi, thấy cảnh sát vẫn đang đứng canh trước cửa phòng bệnh của Lưu Tuyết Sinh.

Đây là lần đầu tiên Lưu Kinh gặp lại Lưu Tuyết Sinh kể từ sau khi ông bị mang đi điều tra.

Trước đó, anh từng nghĩ rằng, đây là cái kế trốn chạy hình phạt của Lưu Tuyết Sinh, nhưng xem ra anh đã quá đa nghi rồi.

Người đàn ông nằm trên giường cảm thấy dây dợ, thoát nhìn như xác chết, tuy vẫn chưa đến mức đó nhưng sắc mặt tái nhợt. Lưu Kinh bước vào, phòng rất đông người.

Hàn Vy mang con trai đến sớm từ trước, đứng khóc lóc.

Lưu Kinh chỉ nhìn một cách bàng quan, một chút khoái cảm sau khi trả thù cũng không có. Hoặc cũng có thể nói từ sau khi quyết định rat ay, anh đã không xem những người này là kẻ thù rồi. Anh chỉ làm theo những gì mà ông ngoại đã làm, đi theo từng bước trên con đường mà ông anh đã đi.

Hàn Vy liếc Lưu Kinh một cái, sắc mặt biến đổi như thể muốn ăn tươi nuốt sống anh vậy. Lưu Kinh phớt lờ người đàn bà này, nghiêng người nhìn chằm chằm vào mặt Lưu Tuyết Sinh.

Cũng giống như người này trước đây không để ý gì đến anh, anh cũng chẳng để ý gì đến ông, lúc này nhìn lại mới phát hiện ông đã già đi rất nhiều, tóc điểm bạc, mặt đầy nếp nhăn có cổ che giấu cũng không thể giấu được.

Một người đàn ông đã hấp hối.

Lưu Kinh nghĩ, trông ông thế này mà cũng có thể gây cho anh đau khổ suốt từng ấy năm, giờ nghĩ lại đúng là chẳng đáng chút nào.

Trong phòng toàn là tiếng khóc thút thít của Hàn Vy.

Lưu Tuyết Sinh cuối cùng cũng tỉnh, mở mắt nhìn một lúc lâu mới nhận ra Lưu Kinh đến.

Sau đó Lưu Tuyết Sinh mở miệng gọi: “Lưu Trăn...”

Hàn Vy vội vàng đứng dậy, đẩy cậu con trai đang mặc đồng phục ngồi bên cạnh. Đây là lần đầu tiên cậu tiếp xúc với người em trai cùng cha khác mẹ của mình.

Đó chỉ là một cậu học sinh trung học hết sức bình thường, đáng vẻ bên ngoài tương đối giống Lưu Tuyết Sinh.

Nhìn ngoài không phải là loại khiến người khác ghét bỏ, còn có vẻ ngốc nghếch.

Lưu Kinh đứng lặng lẽ một bên, quan sát đáng vẻ làm cha của Lưu Tuyết Sinh.

Đó là tình cảm cha con mà từ trước tới nay cậu chưa hề nhận được từ ông.

Lưu Kinh nghĩ, thì ra Lưu Tuyết Sinh cũng nhân từ như vậy.

Khi nghĩ như vậy, anh không buồn chút nào. Đến khi Lưu Tuyết Sinh nhớ ra mình vẫn còn một đứa con trai, ông mới nghiêng mặt qua nhìn Lưu Kinh, nhưng không nói gì.

Lưu Kinh cũng không nói, giống như cả hai đang đánh cờ.

Quan sát lẫn nhau, âm thầm tính kế.

Lưu Tuyết Sinh cuối cùng chịu thua trước, không dám lên giọng nữa, mà như một con tằm chờ người mở kén, nói giọng khàn khan: “Là cha có lỗi với con, có lỗi với nhà họ Tống, có lỗi với mẹ con, con trừng phạt cha thế nào cũng được, nhưng dì và em vô tội, em... chính là em trai con... Con đừng làm hại dì và em...”

Lưu Kinh yên lặng lắng nghe. Thật ra anh đã sớm hiểu rõ, người đàn ông này chẳng có quan hệ gì với mình, họ chỉ đại diện cho nhà họ Lưu và nhà họ Tống, thế thôi.

Anh không trả lời mà nhìn ông, anh mất anh không phần nợ cũng không thương cảm, chỉ nhìn một cách lạnh lùng.

Đó là mắt của kẻ làm ăn buôn bán, tràn đầy toán tính chứ không có chút tình cảm nào.

Khi Lưu Kinh từ phòng bệnh đi ra, Hàn Vy đã đứng trước cửa từ trước định cản đường anh. Anh lướt nhanh qua, không nhìn ba ta lấy một cái.

Lưu Kinh đã lột xác để sống một cuộc đời mới, nhưng những người này, anh nghĩ mình nên vứt bỏ đi như rác rưởi mới tốt. Lưu Kinh trở về công tình yêu tiếp tục bận rộn, mỗi ngày đều phải xử lý việc công tình yêu, thậm chí anh nghĩ hay mình đổi quách tên đi cho rồi.

Đến khuya lại gọi điện thoại cho Vệ Tiểu, trưng cầu ý kiến của cậu.

Vệ Tiểu nghe Lưu Kinh nói đến chuyện đổi tên, lấy làm ngạc nhiên lắm. Thật ra đổi thì cũng được, chỉ là tên đã gọi suốt hơn hai mươi năm, thay đổi sẽ mang lại không ít phiền hà.

Vệ Tiểu nêu suy nghĩ của mình. Cậu cũng lờ mờ đoán ra, sở dĩ Lưu Kinh có ý tưởng này là do cha anh gây nên điều không vui, cậu liền an ủi, nói với anh rằng, quan hệ giữa người với người không phải dựa vào cái tên là ràng buộc nhau.

Lưu Kinh nghe xong mới tạm hạ giọng.

Anh phát hiện ra mình ngày càng thích nghe Vệ Tiểu nói chuyện, những lời của Vệ Tiểu như ma thuật, có thể dễ dàng làm tiêu tan mọi khó chịu trong lòng, giúp anh thấy thoải mái hơn bao giờ hết.

Trái lại, cuộc sống của Vệ Tiểu trôi qua rất khổ ải, khoảng thời gian này cậu rảnh rỗi đến nỗi người ngợm sắp mọc meo rồi. Ngần này tuổi, bất kể ở nhà hay ra ngoài làm việc, thậm chí ở trong tù, ngày nào cậu cũng chạy đôn chạy đáo, lỡ mà có rảnh rỗi quá chắc chắn là cậu sẽ thấy mệt mỏi chán chường.

Cậu biết Lưu Kinh gần đây rất bận rộn, nếu cậu ra ngoài tìm việc làm thêm chỉ e mang lại phiền phức cho anh, vì vậy Vệ Tiểu đành nhẫn nại ngồi không ở trong khách sạn, riết rồi thành quen thân với nhân viên khách sạn luôn.

Lưu Kinh bắt đầu khẩn trương tiến hành cải cách công tình yêu. Hàn Vy mất khả năng kinh tế cũng đến tìm anh mấy lần gây sự, đều bị bảo vệ đuổi cổ.

Bà ta mặt dày gõ cửa báo giới để tố cáo Lưu Kinh.

Lưu Kinh không thêm bận tâm, thậm chí đọc xong tin tức trên báo, còn sai người đòi luôn cả quyền sở hữu chiếc xe hơi của bà ta. Lưu Tuyết Sinh đang nằm viện nghe thông tin này, cảm thấy càng tội tệ hơn.

Ngày ngày, ngoại việc chi trả tiền thuốc thang viện phí cho Lưu Tuyết Sinh, Hàn Vy còn phải chi tiền để bịt miệng lão Lý, cứ như vậy hầu bao của bà ta ngày càng hạn hẹp, sau cùng thật sự không còn đồng nào để duy trì sinh hoạt.

Tâm trạng của Lưu Kinh khắp khổ.

Anh đặt ra những dự định tốt đẹp cho tương lai, tối đến lại kể một phần những suy nghĩ đó cho Vệ Tiểu nghe, cậu luôn luôn lắng nghe và chia sẻ chúng với anh.

Ngày tháng trôi qua êm đềm, hai người duy trì mối quan hệ như là người yêu của nhau.

Một hôm, Lưu Kinh có ý định muốn sửa sang lại căn nhà mà ông ngoài để lại, để bê đón Vệ Tiểu về sống chung, thế là anh nhờ cậu giám sát, giúp đỡ việc sửa chữa.

Tuy đã có công tình yêu chuyên xây dựng sửa chữa đảm nhận, chỉ tội Lưu Kinh thấy gần đây Vệ Tiểu rảnh rỗi không có việc gì làm, vì lại khi đến tìm Vệ Tiểu, nhìn thấy cậu đùa với các nhân viên khách sạn trẻ trung, anh vẫn âm ỉ khó chịu dù chẳng hề biểu hiện ra bên ngoài, nghĩ tới nghĩ lui mới nhờ Vệ Tiểu giám sát giúp việc xây sửa, vừa để cậu có việc mà làm, vừa có thể để cậu sửa nhà theo ý thích, một công đôi việc.

Vệ Tiểu rồi đến nỗi chảy thày, nghe vậy đương nhiên hơn hởi, vội lên xe đi cùng Lưu Kinh, định cùng anh xem qua nhà một lượt rồi bàn nhau nên sửa theo phong cách gì.

Nhưng xe mới chạy được nửa đường đã bị Hàn Vy chặn lại.

Gần đây Hàn Vy không thể nào gặp được Lưu Kinh, thế là ngày nào cũng mai phục cạnh xe anh.

Cuối cùng lần này đã chặn được, bà ta đập tay liên tục vào cửa xe, muốn gọi Lưu Kinh ra ngoài gặp mặt.

Lưu Kinh không phô trương, hôm nay lại đến đón Vệ Tiểu, chỉ chọn chiếc Phaeton để lái.

Hàn Vy gây âm ỉ thu hút sự chú ý của đám đông trên đường.

Những xe không lái qua được cũng bóp còi inh ỏi. Vệ Tiểu ngồi trong xe nhìn thấy Hàn Vy nhưng không nhận ra bà ta. Đây đâu còn là bộ mặt đạo đức giả của bà chủ ngày nào nữa? Nói thật trông y chang người bị điên ấy.

Vệ Tiểu nhìn Lưu Kinh ngồi ghé bên kia, nét mặt anh tuy lạnh lùng nhưng vẫn lộ ra vẻ không vui, Vệ Tiểu biết Lưu Kinh và Hàn Vy có nhiều ân oán, lúc này theo thói quen, cậu có ý muốn bảo vệ Lưu Kinh.

Không nghĩ ngợi nhiều nhận, cậu mở cửa xe, xuống chặn người đàn bà kia lại.

Kết quả là Vệ Tiểu chưa kịp mở thì có hai người từ xe sau đột nhiên xuất hiện, một trái một phải lôi Hàn Vy đi.

Mọi thứ diễn ra quá mức nhanh chóng đến nỗi Vệ Tiểu sững sờ.

Vệ Tiểu ngạc nhiên nhìn Lưu Kinh, trong khi anh chỉ thờ ơ một tay chống má, một tay cầm vô lăng, giải thích: “Đó là vệ sĩ của anh.”

Nhà họ Lưu làm ăn lớn, ngoài công việc làm ăn chân chính của ông ngoại anh ra, Lưu Tuyết Sinh còn kinh doanh mảng “xám” như hợp đêm, bar, vũ trường...

Mảng kinh doanh này trắng đen lẫn lộn, huông hồ trước đây Lưu Tuyết Sinh còn buôn hàng trắng, Lưu Kinh tuy không thích nhưng đã đâm lao đành phải theo lao, cứ tiếp nhận gia nghiệp rồi từ từ tháo gỡ.

Khả năng quản lý của anh tốt hơn Lưu Tuyết Sinh nhiều. Anh cố ý hạn chế những hạng mục đen, không ngờ lại làm ảng xám ăn nên làm ra, sắp sửa trở thành top dẫn đầu phát triển nhất của thành phố. Nhưng những điều này Lưu Kinh không nói cho Vệ Tiểu biết, anh vẫn luôn muốn làm ăn chính đáng.

Vệ Tiểu nhìn cảnh tượng vừa rồi, ngồi trong xe cảm khái với anh một câu: “Thật không ngờ bà ta lại như vậy.”

Lưu Kinh bật cười, tỏ vẻ khinh bỉ: “Mới chỉ bắt đầu thôi.”

Hiện tại anh đã có nền tảng vững chắc, loại người cỡ Hàn Vy, đối với anh mà nói chỉ giống như con kiến, chưa vội giẫm chết bà ta chỉ bởi vì bản thân xem kịch chưa đủ mà thôi.

Vệ Tiểu thoáng chùng lòng. Cậu biết Hàn Vy ngày hôm nay au cũng là ác giả ác báo, song lòng cậu cứ trăn trở mãi.

Lưu Kinh đang như con hổ xỏ lồng, hung dữ khát máu.

Vệ Tiểu chợt cảm thấy bất an.

42. Chương 42

Chương 42

Hai người đến trước căn nhà mà ông ngoại Lưu Kinh để lại cho anh. Nơi này hoang tàn hơn trước đây rất nhiều.

Cửa trước mở toang, bên trong tuy không thấy cỏ mọc nhưng khắp nơi toàn là cát sạn xi măng chất thành đống.

Nhà thầu xây dựng đã đến từ trước, khi Lưu Kinh vào, người đàn ông trung niên đó từ trong bước ra chào.

Lưu Kinh giới thiệu Vệ Tiểu với người đó: “Anh cứ làm theo ý của cậu ấy, cậu ấy hài lòng thì tôi cũng hài lòng.”

Vệ Tiểu không ngờ Lưu Kinh sẽ nói như vậy, liền trở nên thận trọng, sợ rằng ông thầu đó nhận ra quan hệ của hai người.

Lưu Kinh không buồn để tâm, vừa đi vừa trình bày suy nghĩ của mình cho Vệ Tiểu.

Ví dụ như anh muốn sửa lại cầu thang, hay cảm thấy bố trí trong phòng không hợp lý, muốn thay đổi. Vệ Tiếu cho rằng chỉ sửa sang bên trong nhà, nghe Lưu Kinh nói mới biết là muốn đập hết đi xây lại, liền khuyên anh: “Nhà to, anh ở một mình sao hết, không cần phải sửa nhiều, dù sao cũng đủ để anh ở rồi.”

Lưu Kinh nheo nheo đôi mắt đẹp tuyệt của mình, đợi ông thâu đi ra trước, rồi bước lùi đến bên cạnh cậu, dán vào tai cậu thầm thì khe khẽ: “Chúng ta ở với nhau mà, đương nhiên phải sửa sang đẹp đẽ một tí.”

Vệ Tiếu vội ngẩng đầu thì thấy anh đang cười mờ ám với mình. Những ngày gần đây, Lưu Kinh biểu hiện lịch lãm rất ra dáng quý ông, Vệ Tiếu cực mực, không cần dung đến những sắc thái đăm đuối đưa tình ấy, nhưng Lưu Kinh luôn luôn để ý cảm nhận của cậu, lần nào nói chuyện với cậu cũng cẩn thận, sợ mình sai sót. Hiện giờ đột nhiên anh nói câu này, Vệ Tiếu căng thẳng, cúi gằm đầu, bước lui ra sau.

Lưu Kinh hết chịu nổi rồi. Gần đây bạn tối tắm mặt mũi, đương nhiên cũng có lúc anh như cầu ở phương diện ấy, anh đều cố nhịn, mà bây giờ, lời anh vừa đùa trên bổng gợn tới thật nhiều hình ảnh khác, những cảnh yêu đương lãng mạn như trong phim hiện lên ùn ùn trong đầu anh.

Úc một nỗi giờ đang có kỳ đà cản mũi, chứ anh quả tình muốn vật luôn Vệ Tiếu ra sàn nhà rồi.

Lưu Kinh thật sự muốn thỏa thuê ôm ấp nồng nàn với Vệ Tiếu đến nỗi ngủ mơ cũng thấy.

Nhưng nghĩ thì nghĩ, chứ nhìn cách cậu phản ứng ban nãy sau khi nghe câu nói của anh chứng tỏ chuyện này còn cần phải thương lượng kỹ lưỡng nữa.

Lưu Kinh luôn nghĩ, giả sử Vệ Tiếu mà là phụ nữ thì tốt biết mấy, như vậy anh đã cưới Vệ Tiếu từ lâu rồi, mỗi ngày đi làm về ôm ấp nâng niu. Có điều Vệ Tiếu cũng là đàn ông giống anh, tuy anh vẫn thích thân thể đàn ông của Vệ Tiếu, nhưng nếu muốn trói buộc Vệ Tiếu ở bên mình thì cần phải động não rất nhiều, và dù có thích bao nhiêu, cũng chẳng thể danh chính ngôn thuận dán tên mình lên người cậu được.

Lưu Kinh bồn chồn bứt rứt.

Chưa kể Vệ Tiếu vẫn chẳng có dấu hiệu gì cho thấy là thích đàn ông, Lưu Kinh rầu rĩ, chẳng biết mức độ chấp nhận của Vệ Tiếu như thế nào.

Hai người dẫn nhà thầu đi xem khắp nhà một lượt, luôn tiện nói lên suy nghĩ của mình về phương hướng sửa chữa căn nhà.

Mái tầng hai có chút vấn đề, ban đầu ông ngoại của Lưu Kinh muốn làm một vườn hoa trên không, sau đó Lưu Kinh ra đời, ông sợ sân thượng không an toàn nên không tiến hành làm nữa.

Lưu Kinh cùng Vệ Tiếu đi lên. Bởi vì những gì cần nói với nhà thầu đều đã nói hết, Lưu Kinh để cho họ đi làm những việc khác trước, đợi khi anh và Vệ Tiếu bàn xong thiết kế sân thượng thì sẽ nói với bên nhà thầu.

Từ sân thượng nhìn xuống bốn phía, một nửa công viên đều thu gọn vào tầm mắt.

Lúc này trời đã sẩm tối, trong công viên chỉ còn vài cụ già tập thể dục chưa về.

Hai người lặng yên một lúc, có mấy lần Lưu Kinh muốn quay sang ôm Vệ Tiếu, nhưng đều cố kiềm chế, cố gắng nhìn cậu bằng biểu cảm bình thường nhất có thể.

Vệ Tiếu có thể nhận ra điều gì đó bất thường.

Sau khi hai người xem nhà xong, Lưu Kinh mời Vệ Tiếu ăn cơm.

Vệ Tiếu khó có dịp ra ngoài cùng Lưu Kinh nên đồng ý.

Lưu Kinh gọi món cá hấp. Cá được mang lên, anh tận tay bỏ xương từng miếng cá, gắp cho cậu.

Vệ Tiếu sững người, ăn miếng cá, nhưng vị ngon của cá cũng không làm cậu rung động. Vệ Tiếu ái ngại nhìn Lưu Kinh, nói: “Anh không cần phải chăm chút em như vậy đâu.”

Lưu Kinh giương mắt nhìn cậu, lộ vẻ thất vọng khôn cùng. Vệ Tiếu không nỡ nhìn anh thất vọng, vội vã giải thích: “Anh bận lắm mà, khó lắm mới gặp được nhau mà vẫn còn chăm sóc em như vậy, em không

đánh lòng, hơn nữa em cũng có tay có chân, lại... không phải là đàn bà con gái, anh chăm sóc em như vậy, em thấy không thoải mái lắm.”

Lưu Kinh rất muốn đáp, anh chăm sóc em không một gì đâu, ngược lại đây là cách tốt nhất để anh nghỉ ngơi, nhưng anh bây giờ lo âu về Vệ Tiểu đến mức tẩu hỏa nhập ma luôn rồi, chỉ sợ mình lỡ may làm gì đó khiến cậu mất vui, nên nghe cậu nói, anh chỉ gật đầu, ngoan đến không thể nào ngoan hơn.

Rành rành là một người từng trải, ở công ty đứng vị trí có thể hô mưa gọi gió, bây giờ anh lại chỉ im thin thít, nghe lời Vệ Tiểu. Vệ Tiểu phát hiện ra rằng khi hai người mặt đối mặt nhau sẽ gượng gạo vô cùng, nói chuyện cũng ít hẳn.

Nhưng khi nói chuyện điện thoại, Lưu Kinh nói huyên thuyên không hết chuyện, lần nào gọi điện cũng nói đến khi điện thoại nóng bừng mới chịu thôi.

Ăn xong bữa cơm trong im lặng, Lưu Kinh lái xe chở Vệ Tiểu về, đột nhiên đề nghị đi xem sửa chữa tầng thượng.

Lúc chiều cả hai đã bàn xong việc sửa những nơi khác, chỉ còn tầng thượng là chưa nghĩ ra nên làm thế nào.

Vệ Tiểu cảm thấy bây giờ về khách sạn hơi sớm nên gật đầu đồng ý. Dọc đường, hai người bàn với nhau rất nhiều phương án sửa chữa.

Nếu vây bằng kính thì rất bí vì không gian bị bít lại, nếu để trống chỉ làm vườn hoa trên không thì cần phải thường xuyên chăm sóc, mà căn nhà thì đã lâu năm rồi, việc chống ẩm cho tầng hai cũng là vấn đề nữa.

Đến nơi, thợ xây đã về hết.

Căn nhà tối om, Lưu Kinh đỗ xe ở bên ngoài rồi cùng Vệ Tiểu đi vào.

Bóng đèn đã được tháo gần hết, Lưu Kinh tìm mãi mới bật được đèn ở một bên mé.

Ánh đèn tù mù, không đủ chiếu lên đến tầng hai.

Lưu Kinh đành phải giơ điện thoại để soi đường. Hai người mò mẫm lên được tầng hai, Vệ Tiểu buột miệng trầm trồ một tiếng.

Nơi họ đứng không có tường vách xung quanh, toàn bộ không gian thoáng đãng, tầm nhìn quang quẻ.

Trời đêm đen ngòm, lác đác mới thấy một ngôi sao nhấp nháy, nhưng tựu trung cảnh đêm vẫn rất đẹp.

Vệ Tiểu say sưa ngắm nhìn.

Lưu Kinh đứng dựa vào lan can bên cạnh, nhân lúc Vệ Tiểu ngược đầu nhìn trời, anh đứng yên bất động nhìn Vệ Tiểu.

Đến khi Vệ Tiểu cúi đầu xuống, Lưu Kinh mới vội vàng đánh mắt đi nơi khác, nhưng chỉ nhìn vậy thôi đã đủ cho người anh nóng lên rồi.

Anh vội hắng giọng: “Ông của anh có nhìn xa trông rộng lắm, lúc trước mua miếng đất này do có thông tin nội bộ, biết được vùng này quy hoạch một công viên, sau đó mở rộng đến đây thật, ông đã thỏa thuận điều kiện với người phụ trách công viên, sau đó xây ngôi nhà này. Ông rất thích nơi này vì ông không ưa ồn ào. Bà ngoại anh là mẫu người phụ nữ cổ điển, không tham gia việc bên ngoài, nếu ông ngoại gặp phải vấn đề gì nan giải cũng sẽ không làm phiền bà, chỉ một mình tìm nơi nào đó đi hóng gió rồi về...”

Vệ Tiểu lẳng lẳng lắng nghe.

Cậu nghĩ đây chắc là những hồi ức đẹp đẽ của anh đối với gia đình. Lưu Kinh đột nhiên chuyển ánh mắt sang phía cậu, chân thành nói: “Vệ Tiểu, anh luôn có một cảm giác không chân thực. Hạnh phúc nếu đến quá nhanh sẽ ngỡ như chỉ là giấc mơ, không biết lúc nào sẽ tỉnh.”

Vệ Tiểu gật gù. Cái ngày cậu ở trong ngục nghe tin giảm án phạt cũng thao thức cả đêm. Con người khi trải qua sung sướng tột độ hay bi ai tột độ, ít nhiều luôn có cảm giác không chân thực. Cậu liền đến bên Lưu Kinh, vuốt má anh an ủi, hành động này trước đây khi chăm sóc Lưu Kinh b con, cậu thường hay làm.

Nhưng bất chợt cậu bị anh ôm vào lòng. Môi chạm môi, chỉ là muốn áp sát, muốn lại gần người mình thích thêm nữa, rõ ràng chỉ là một suy nghĩ trong sáng, nhưng khi ôm hôn thật sự thì đầu óc trống rỗng không còn lại gì, cả người như bay bổng lên không trung.

Chỉ muốn ôm thật chặt Vệ Tiểu, muốn hòa trộn cậu vào cơ thể mình.

Vệ Tiểu không kháng cự. Cậu là một người rất nguyên tắc, tuy cảm thấy hơi đường đột nhưng trước đây cũng từng có lần thế này, cậu bình tĩnh cho phép Lưu Kinh làm vậy.

Nhưng nụ hôn đó mỗi lúc mỗi sau, cảm tưởng sắp nuốt chửng cậu tới nơi.

Tay Lưu Kinh mò vào trong áo của Vệ Tiểu, miết mạnh, sau đó lần xuống phía dưới rồi dung lại trên hông cậu, sờ nhẹ vài cái rồi tiếp tục dút vào trong. Quá bất thành linh, Vệ Tiểu hốt hoảng, vội giãy khỏi Lưu Kinh.

Song Lưu Kinh hôn cậu như thể nổi điên, tay siết chặt không chừa một kẽ hở, chỉ có càng ngày càng thít, ngón tay chuyển động bên trong cậu, nửa thân dưới đã rần đánh.

Vệ Tiểu vùng vẫy, không ngờ là Lưu Kinh đang khát vọng thật sự.

Giấy mai không ra, cậu điên tiết dấm vào ngực Lưu Kinh.

Tuy không phải dung hết lực để đánh, nhưng có thể làm Lưu Kinh tỉnh lại.

Lưu Kinh biết mình vừa mất trí, mất mọi khả năng kiểm soát, đứng đó nhìn cậu mà xấu hổ khôn nguôi, thâm tâm hối hận vô cùng.

Anh nhanh chóng đè nén sự rạo rực của bản thân lại, giả bộ như không có chuyện gì xảy ra, đề nghị đưa Vệ Tiểu về khách sạn.

Vệ Tiểu không buồn nhìn anh, cúi đầu từ chối: “Em tự về.”

Nói đoạn, cậu bước xuống lầu trước.

43. Chương 43

Chương 43

Vệ Tiểu tuy gặp rắc rối khó xử với Lưu Kinh nhưng ngày hôm sau vẫn đến coi ngó việc sửa nhà từ rất sớm.

Cậu bây giờ rất chỉ mâu thuẫn, một mặt cảm thấy Lưu Kinh đối xử với mình thật tốt, mặt khác lại không biết nên giải quyết mối quan hệ với Lưu Kinh như thế nào. Cậu cứ nghĩ đơn giản, nhưng sau chuyện xảy ra hôm qua Vệ Tiểu mới hiểu rằng, Lưu Kinh thích cậu không chỉ dung lại ở mối quan hệ đơn giản.

Những gì mà Lưu Kinh cần dường như cậu không thể mang lại được.

Lúc này Vệ Tiểu rất muốn yên tĩnh để suy nghĩ thật kĩ.

Điều cậu sợ nhất bây giờ là Lưu Kinh đến tìm mình. Nhưng không, Lưu Kinh vô cùng điềm tĩnh, ngày ngày đều gọi điện thoại thăm hỏi, về chuyện sửa nhà, chuyện ăn uống, còn chuyện yêu đương thì không đề cập đến.

Lưu Kinh thích cậu một cách kín đáo, điều này khiến lòng Vệ Tiểu càng bất an hơn.

May mà công việc sửa nhà hàng ngày quá mệt, thường thì xoay như chong chóng xong cậu sẽ ngủ li bì, nào còn sức nghĩ ngợi?

Lưu Kinh cố gắng giữ thái độ hòa nhã, nhưng vẫn bị cấp dưới nhận ra, ai mà phải vào văn phòng anh vì công việc là y như rằng sẽ đeo lên mặt biểu cảm như thể sắp chết tới nơi.

Lưu Kinh biết anh không kiềm chế được nỗi buồn, càng làm bản thân thêm nặng nề.

Anh biết nó không tốt, nhưng vẫn không sao kiểm chế được.

Đây không phải là thái độ nên có của cấp trên, ít nhất Lưu Kinh cũng không thích xem cấp dưới là nơi trút giận, nhưng anh thật sự không làm được. Hôm đó làm xong việc, Lưu Kinh có hơi rảnh rang, nhìn đồng hồ. Khoảng thời gian gần đây Lưu Kinh nhẫn nại không đến chỗ Vệ Tiểu, nhưng lúc này tự dung anh nhớ cậu quá đỗi, cứ dòm lom lom cái đồng hồ đeo tay, cuối cùng vẫn phải gọi điện thoại cho Vệ Tiểu.

Vệ Tiểu lúc này đang bận sửa nhà.

Chủ thầu sửa nhà hết giá tuy cao, nhưng tay nghề thì ngon nghề.

Vệ Tiểu làm lâu thành thân quen với họ, do đó tình hình khi làm chung vẫn vô cùng tốt đẹp.

Bỗng cậu nhận điện thoại của Lưu Kinh.

Lưu Kinh chỉ nghe thấy tiếng xây sửa rất ồn ào. Vệ Tiểu đưa lưng về phía công nhân xây dựng giữa hàng loạt âm thanh hỗn loạn, “A lô” một tiếng.

Lưu Kinh lặng im một lúc rồi hỏi: “Vệ Tiểu, có gặp nhau được không?”

Vệ Tiểu gật đầu, đáp đồng ý. Lưu Kinh nhanh chóng đến đón, tiện thể vào xem tình hình xây dựng.

Trong thấy Vệ Tiểu đang mặc chiếc áo choàng bằng vải thô, đứng lẫn trong nhóm thợ sửa chữa, anh suýt không nhận ra.

Lưu Kinh mỉm cười, kéo Vệ Tiểu ra khỏi đó.

Đây là một động tác quen thuộc, ánh mắt tìm kiếm Vệ Tiểu cũng là một khả năng bản năng của anh. Khi gặp lại cậu, dường như trời đất cũng sáng sủa hơn, tim thoáng đau đớn, không biết Vệ Tiểu có thật sự thuộc về anh không.

Vệ Tiểu dẫn anh đi xem thử kết quả xây dựng, tuy còn nhiều nơi chưa hoàn thiện nhưng hành lang, nhà vệ sinh, hay một số hệ thống dây điện bố trí trong phòng đều đã hòm hòm.

Lưu Kinh thấy một góc nhà hồi đầu anh yêu cầu chuyển thành góc tròn, giờ lại phát hiện nó được làm thành góc vuông, bèn hỏi người chủ thầu: “Chỗ này sửa không giống lắm với yêu cầu ban đầu.”

Chủ thầu biết mình không thể đắc tội với người này nên vội giải thích: “Đây là chỗ Vệ Tiểu bảo sửa lại, cậu ầu bảo làm như thế có thể dễ được nhiều hơn.”

Lưu Kinh tức khác không nghi vấn thêm một lời nào nữa, thậm chí còn khen ngợi: “Hay nhỉ, ý tưởng này tốt hơn của tôi nhiều.”

Chủ thầu cũng là người lặn lội từng trải trong xã hội. Ban đầu ông ta không biết Vệ Tiểu là người lại lịch thể nào, nhìn hành vi cử chỉ của cậu cũng không giống người có tài cán nên chỉ nghĩ cậu là người do Lưu Kinh phái đến giám sát công trình, nhưng sau đấy ông ta phát hiện Lưu Kinh thường xuyên điện thoại cho cậu, bình thường đều phải do người phụ trách giám sát gọi điện cho chủ nhà mới đúng; hơn nữa nghe giọng nói, dường như Lưu Kinh còn hỏi han mọi mặt về đối phương, trái lại Vệ Tiểu mới càng giống chủ.

Bây giờ trong thấy thái độ của Lưu Kinh đối với Vệ Tiểu, ông chủ thầu hoang mang, rốt cuộc Vệ Tiểu là người có thân phận gì? Trước đây ông ta hay nói bóng nói gió, Vệ Tiểu cũng chỉ bảo mình đến phụ một tay.

Khi ra ngoài, rõ ràng Vệ Tiểu đi chậm lại.

Lưu Kinh biết Vệ Tiểu còn có nỗi băn khoăn, nên anh mở cửa xe cho Vệ Tiểu mà không hé răng lời nào.

Suốt chặng đường, mấy lần Lưu Kinh muốn mở miệng nhưng sợ bản thân không nhẫn được, sẽ nói ra những lời quá trớn, nên lại nhẫn.

Họ giữ im lặng đi đến trước cửa khách sạn, bây giờ Lưu Kinh thật sự không nén được nữa, liền quay sang bảo cậu: “Vệ Tiểu, anh biết em...”

Lưu Kinh mới nói một nửa, Vệ Tiểu đột nhiên nghe thấy một giọng nói vô cùng quen thuộc, gọi mình một tiếng “anh”.

Toàn thân Vệ Tiểu chấn động.

Lưu Kinh thoát chốc biến sắc. Tuy mới gặp một lần, nhưng người nhà của Vệ Tiểu anh đều quen. Lúc này đây, là Vệ Lạc đang đứng ngay cửa khách sạn nhìn họ với vẻ mặt vô cùng kinh ngạc.

Lưu Kinh biết tình hình không hay, lập tức làm ra vẻ bình tĩnh nhìn Vệ Tiểu.

Vệ Lạc quả thật không dám tin vào mắt mình. Nhóc đang học nâng cao, hai năm nữa sẽ tốt nghiệp chính quy nên trường sắp xếp cho đi thực tập, vốn dĩ nhóc cùng với giáo viên thực tập đến dự tiệc ở đây, không ngờ vừa mới bước vào cửa thì bắt gặp Vệ Tiểu đáng lý vẫn còn đang ở trong tù mới phải.

Ban đầu tưởng mình bị hoa mắt, nhưng cảm thấy quen quá là quen, hốt hải đến gần thì phát hiện đúng là người quen thật.

Vệ Lạc ngăn người , nhìn anh trai Vệ Tiểu bằng nét mặt ngờ vực. Vệ Tiểu cũng lộ vẻ bối rối, việc được tạm tha câu không hề để lộ cho người nhà biết, bị Vệ Lạc bắt gặp mình đi cùng với Lưu Kinh, cậu bỗng chột dạ.

Trong lòng Lưu Kinh và Vệ Tiểu đều hiểu rõ, chỉ e không giấu nổi Vệ Lạc. Nhóc này học Luật, họ có laptop liếm thể nào cũng chắc chắn lto5 ra vô số sơ hở.

Lưu Kinh toan giúp Vệ Tiểu thì cậu đã cử động trước, bước đến chỗ Vệ Lạc, tựa hồ nói gì đấy với nhóc rồi quay lại bảo anh: “Anh tìm nơi nào đó ngồi đợi nhé, em muốn nói chuyện với em trai em một lát.”

Lưu Kinh thất lòng, nhưng vẫn nghe lời, cười cười với cậu. Anh cũng không biết bản thân đi ra khách sạn như thế nào, vì việc này xảy ra quá chóng vánh.

Gục đầu lên cửa xe lạnh buốt, nỗi bất an ảm ỉ trong anh. Giống như một chấm n hỏ, rồi không ngừng làm rộng nơi đáy lòng, để rồi tích tụ, như sắp nuốt chửng anh luôn vậy.

Đợi khi Vệ Tiểu từ trong đi ra và tìm anh, thì thấy Lưu Kinh ngồi ở xe với nét mặt nặng trĩu.

Vệ Tiểu gọi: “Ra ăn cơm đi.”

Lưu Kinh nhìn Vệ Tiểu, từ xe bước xuống chẳng nói lời nào.

Anh thích Vệ Tiểu, nhưng rốt cuộc Vệ Tiểu nghĩ thế nào về mình? Anh không rõ. Lúc ăn cơm, Lưu Kinh vẫn không dám hỏi cậu ăn nói sao với người nhà.

Ăn trong im lặng, nhai thì vô vị, Lưu Kinh hối hận vô cùng. Nếu biết sự việc xảy ra như thế, lúc đầu anh cũng không nên bốc đồng ở trên sân thượng như thế, bây giờ e là dọa Vệ Tiểu sợ chạy mất dép rồi.

“Cùng ngủ một lát nhé.” Vệ Tiểu bỗng mở lời.

Lưu Kinh ghen thức ăn, ngờ mình đã nghe nhầm nên vội ngẩng đầu nhìn Vệ Tiểu, cậu vẫn đang ăn cơm từ từ như thể chưa từng thốt ra lời liều lĩnh như vậy.

Lưu Kinh hết nuốt nổi cơm, cũng không tài nào nhếch miệng được, thậm chí vì quá kinh ngạc nên miệng vẫn còn há hốc, nom ngó ngần nhưng cũng đáng yêu không kém. Vệ Tiểu có vẻ vui vẻ, muốn nhắc nhở anh mà không biết nên làm thế nào, nhịp đập con tim bỗng tang nhanh hồi hã, cậu vội cúi đầu xuống, giả vờ không có chuyện gì và tiếp tục ăn cơm. Kỳ thực là không biết mình đang ăn gì nữa.

Lúc này cậu đã nói rõ mọi chuyện với Vệ Lạc rồi. Vệ Lạc hoảng sợ, nhưng nhóc cũng giống cậu, là người rất mềm lòng, cho dù nhất thời chưa chấp nhận được nhưng vẫn giúp cậu giấu người nhà.

Vệ Tiểu nghĩ, nếu như mối quan hệ của cậu với Lưu Kinh đã thoải mái hơn, bản thân cậu đã gánh lấy hư danh này, chỉ bằng trực tiếp thử xem, xem rốt cuộc cậu có thể cùng anh đi đến bước nào.

Chuong 44

Bây giờ Lưu Kinh như đang nằm mộng, sợ mình nếu nói lớn tiếng hoặc có những động tác mạnh, sẽ bị đánh thức khỏi giấc mơ.

Khi cùng Vệ Tiểu lên phòng, anh rón rén dè dặt, chẳng bù cho sự thông minh nhanh nhạy vốn có, trong anh cứ đồ dần y chang khúc tượng gỗ.

Vệ Tiếu vào phòng, hỏi anh: “Anh tắm trước hay em tắm trước?”

Lưu Kinh nghe xong thiếu điều giơ tay che ngực, nhưng lại một hồi lâu mới dám trả lời: “Em tắm trước đi.”

Vệ Tiếu bèn bước vào tắm trước, tiếng nước ào ào chảy xối lên cơ thể khiến cảm giác không chân thực trong lòng Lưu Kinh càng tăng thêm mãnh liệt. Lưu Kinh không cần sờ bằng tay cũng có thể cảm nhận được nhịp tim mình đang đập loạn xạ.

Anh há miệng thở hổn hển.

Cuối cùng Vệ Tiếu cũng tắm xong bước ra, thay chiếc áo ngủ rộng thùng thình, cúi đầu lau những giọt nước còn vương trên tóc.

Chỉ là qua loa đại khái thôi nên áo ngủ có những chỗ còn ướt rượt, dính sát vào cơ thể.

Bình thường thì không sao, nhưng lúc này, trong mắt Lưu Kinh, chúng quả thật giống như ánh lửa phun ra, toàn thân anh run lên cầm cập.

Lưu Kinh thật sự sợ mình kích động đến chảy máu cam, bèn trốn tọt vào nhà tắm.

Được ngâm nước nên Lưu Kinh tỉnh táo hẳn. Anh chân thành thích Vệ Tiếu. Vệ Tiếu chất phác thật đấy, nhưng con người ta luôn có một mức độ chấp nhận nhất định. Trong tình huống anh vẫn chưa rõ mức độ chấp nhận của Vệ Tiếu mà đã phát sinh quan hệ tùy tiện như thế này, chỗ lo không phải việc tốt.

Nhưng vấn đề là bữa tiệc ngon nhất trên đời này đã được dọn sẵn ngoài kia, Lưu Kinh lại không nắm chắc được sau khi đi ra, anh liệu có thể khống chế được bản thân mình không nữa. Ôm một bồ do dự, tắm xong bước ra ngoài, đã thấy Vệ Tiếu nằm sẵn trong chăn.

Tóc Vệ Tiếu rất ngắn, sau này ra tù tóc đã dài hơn, nhưng cậu quen với kiểu tóc gọn gang kia rồi, thế là lại đi cắt ngắn, từ đó về sau chỉ giữ một kiểu tóc.

Lưu Kinh định bụng sẽ tâm sự đôi điều với cậu, khổ nỗi lòng cứ chộn ra chộn rộn, đưa tay xoa tóc cậu trước.

Nhưng đầu ngón tay vừa chạm chạm tới, thân thể đã mất kiểm soát, chỉ muốn đè lên người cậu ngay tức thì.

Lưu Kinh không biết vượt qua được sự thèm muốn cực độ đó bằng cách nào, miễn cưỡng rút tay về, dịch người ngồi xuống cạnh giường, mắt chăm chăm nhìn Vệ Tiếu. Vệ Tiếu ngồi dậy. Cậu thuộc tuýp người bùng nổ, bình thường rất hiếm khi thể hiện tính khí của mình, nhưng đã làm việc gì thì vô cùng quyết đoán.

Lúc này đã quyết, tức là đã suy nghĩ theo chiều hướng tích cực hơn.

Lấy thêm dung khí, Vệ Tiếu chủ động ngồi cạnh Lưu Kinh.

Lưu Kinh nghiêng mặt nhìn sang Vệ Tiếu, hỏi bang quơ: “Em thật sự muốn chứ?”

Vệ Tiếu gật đầu quả quyết.

Lưu Kinh không tả được cảm giác sung sướng đang rần rạt trong cơ thể mình, lòng lâng lâng cảm giác ngọt ngào mang hương vị hạnh phúc, nhưng vẫn cố kìm nén luồng cảm xúc ấy lại, anh siết chặt nắm tay rồi tuôn một lời: “Vệ Tiếu, anh yêu em, nhưng anh nghĩ em cũng không nên ép mình làm những việc em không muốn, tình yêu anh dành cho em lớn đến nỗi dù cho em không chấp nhận đi chăng nữa, anh vẫn sẽ mãi mãi yêu em...”

Lời tỏ tình nồng nàn ấy khiến Vệ Tiếu giật mình, sau giật mình, là cảm động. Cậu bắt mắt nhìn sâu vào đôi mắt anh hơn.

Cuộc sống trước đây của Lưu Kinh rất hỗn loạn, lên giường với gái còn đơn giản hơn ăn một bữa cơm, nhưng nói những lời ân tình ngọt ngào như vậy thì đây mới là lần đầu tiên, hơn nữa lại còn đối diện nhau để nói, Lưu Kinh thấy miệng mình khô khốc, bèn liếm liếm.

Vệ Tiếu cắt lời Lưu Kinh bằng nụ hôn dính chặt lên môi anh.

Bản thân cậu chẳng ngờ mình là người vội vàng, đây là nụ hôn chủ động đầu tiên từ cậu.

Hai người cứ thế cuốn chặt vào nhau rất đỗi tự nhiên, vừa không vướng mắc, vừa không cự tuyệt.

Lưu Kinh kinh ngạc vì sự việc diễn ra quá phi thường. Về mặt này, Vệ Tiếu vốn là người non kinh nghiệm, ai mà biết trong giây phút này tay anh chỉ lại bị chim non xanh dất mũi. Vệ Tiếu không biết sau đó nên làm thế nào, dừng lại nhìn Lưu Kinh.

Vốn chỉ nhìn bằng ánh mắt dò hỏi, lại làm Lưu Kinh sục sôi máu nóng, thấp thoáng như thể bị ai đó khiển trách.

Chẳng chần chừ nữa, anh lật nhào Vệ Tiếu. Đè sát lên người cậu, một cảm giác gắn kết thân thể đầy xúc cảm, khiến Lưu Kinh nhoe mắt mê mê.

Vệ Tiếu vốn đang bị tình yêu ý tứ, kín đáo của Lưu Kinh làm cảm động, nào ngờ liền ngay sau đó bị chính tên sói đói ấy lột mất quần.

Cùng một con người sao mà khác nhau quá thế? Điều ấy khiến Vệ Tiếu không khỏi ngạc nhiên. Lưu Kinh còn đang bận rộn trong cuộc chu du của mình, chân mân mê chỗ này tay sờ soạng chỗ nọ, bờ môi thì lượn lờ trên ngực Vệ Tiếu.

Vệ Tiếu đã quyết tâm nhắm mắt đắm lao theo lao bất chấp tất cả rồi, ấy vậy mà bị một tay lão luyện như Lưu Kinh mò mẫm trên dưới, lật qua lật lại, cậu cũng thiếu điều phát cỡ đầu hàng.

Lưu Kinh lỏng lẻo như thú hoang, không còn làm chủ suy nghĩ nữa, hoàn toàn bị bản năng sai khiến.

Áo quần dần dần cởi hết, hai người lại quấn vào nhau đầy say mê.

Lưu Kinh vốn đã xâm chiếm cái thân thể trước mặt này vô số lần trong ảo tưởng, cảm xúc lúc này đây hoàn hỏa đến mức khiến anh kích động khôn nguôi.

Sáng ra tỉnh dậy, Vệ Tiếu lại là người dậy trước.

Đêm qua thật đáng thẹn, Vệ Tiếu không dám nhớ lại.

Lưu Kinh cũng dậy sớm, hân hoan vay nhảy khắp phòng, chốc chốc lại đến bên giường vuốt vuốt đầu Vệ Tiếu, chốc chốc lại hôn trộm Vệ Tiếu, chốc chốc lại đưa tay sờ sờ khắp người Vệ Tiếu.

Nhưng phần lớn thời gian lại dành để ngồi bên mép giường ngắm nhìn Vệ Tiếu. Vệ Tiếu bụng nghĩ đợi Lưu Kinh đi rồi mới trở dậy, nhưng đợi hoài mà chẳng thấy Lưu Kinh đi, thì ra anh đang đợi cậu.

Nhưng mà qua một đêm này nọ, bây giờ bắt mắt đối mặt, bốn mắt nhìn nhau, chỉ sợ thẹn thùng chết mất.

Lưu Kinh không mấy bận tâm đến điều đó, Vệ Tiếu cuối cùng cũng phải bật dậy, mở to mắt nhìn, đúng lúc Lưu Kinh cũng đang nhìn cậu đầy ưu tư.

Vừa thấy Vệ Tiếu tỉnh, Lưu Kinh hỏi vội vàng: “Em còn đau không?”

Câu nói này làm Vệ Tiếu kích thích cực độ, mặt đỏ gay gắt.

Trong lòng nhấp nhồm không yên, bỗng nhiên nghĩ, vừa mới nói chuyện với Vệ Lạc về việc ở cùng Lưu Kinh xong mà chưa chi đã gạo nấu thành cơm, phải chăng hơi quá quyết liệt?

Cậu hiểu bản thân có lẽ sẽ đi giúp đỡ người khác vì lòng cảm thông, nhưng nếu đã thích đối phương rồi, lại muốn sống thân thiết cùng nhau nữa, thì không đơn thuần chỉ cần yếu lòng mà có thể làm được.

Cảm giác đối với Lưu Kinh trước đây, có thể ngay cả cậu cũng không biết rõ.

Việc đêm qua chính là muốn làm sáng tỏ quan hệ giữa hai người, chỉ ít cũng muốn xem cậu thật sự thích Lưu Kinh đến mức độ nào.

Nhưng sau một đêm ân ái, Vệ Tiếu phát hiện rằng, bản thân nghĩ quá đơn giản, trong phương diện này, cậu hoàn toàn là tay mơ, ngờ ngờ nghếch nghếch bị Lưu Kinh bắt mất.

Bỗng dung Vệ Tiếu lại thấy hối tiếc.

44. Chương 45

Chương 45

Vệ Tiếu không biết giải thích thế nào cho tổ.

Trước đây khi Lưu Kinh gặp cậu, dù ánh mắt rất thân mật, nhưng vẫn chưa đến mức cảm tưởng sắp nuốt chửng cậu đến nơi.

Còn bây giờ, bất kể hai người đi cùng thang máy hay là cùng ăn cơm, Lưu Kinh đều nhìn cậu với ánh mắt như muốn cỡi phẳng lớp quần áo trên người cậu vậy.

Vệ Tiếu nuốt không nổi cơm nữa.

Mặt cậu nóng hừng hực, càng thẳng đến độ ngay chuyện nhắc nhở Lưu Kinh cũng làm cậu cảm thấy tim đập nhanh, liền vội vàng ăn cho xong bữa sáng rồi được Lưu Kinh đưa về khách sạn. Từ đó trở đi, Vệ Tiếu cũng không cố tình né tránh Lưu Kinh, chỉ là mỗi ngày đắm mình trong việc sửa nhà mà thôi.

Lưu Kinh cũng biết Vệ Tiếu hình như đang muốn né tránh mình. Tuy anh rất bức thiết, nhưng vẫn biết mình không nên dục tốc bất đạt.

Ngặt nổi, bất kể Lưu Kinh có kiềm chế thế nào, anh vẫn như một tên cuồng dâm, chỉ cần gặp được Vệ Tiếu, thậm chí vừa nghĩ đến Vệ Tiếu, người anh đã nóng ran như thiêu đốt, kể cả công tình yêu đang có cuộc họp khẩn cũng mặc.

Lưu Kinh cũng cố kiềm chế không đến chỗ Vệ Tiếu nhiều, tránh cho lên cơn kích động rồi lại gây chuyện quá đáng.

Mỗi người theo đuổi một ý nghĩ, mấy hôm liền không được gặp nhau.

Lưu Kinh cô đơn lạ thường, liên tục tang ca, hy vọng dung công việc khóa lấp nỗi trống rỗng.

Nhưng liên tục tang ca đến độ chẳng còn biết mùi vị thức ăn như thế nào liên tục suốt mấy ngày trời, chẳng mấy chốc đã làm dạ dày của anh khó chịu.

Lưu Kinh chẳng có tinh thần để đến bệnh viện, ngay cả bác sĩ gia đình cũng không buồn gọi, chỉ mua tạm ít thuốc đối phó qua quýt.

Sau một thời gian nhà trống phòng không, Vệ Tiếu cũng dần nhận ra tình cảm hai người dù đã đôi phần tiến triển, nhưng cứ yêu trong sầu muộn như vậy không phải là cách hay.

Cậu bèn chủ động điện thoại cho Lưu Kinh, hẹn anh đi ăn cơm. Lưu Kinh đương nhiên sung sướng thiếu điều nhún nhảy.

Anh vội ngừng tất cả công việc lại, rồi tức tốc lái xe đến đón Vệ Tiếu.

Vệ Tiếu chẳng biết ăn gì, ăn ở đâu, thật lòng cậu chỉ muốn tìm một nơi nào đó có thể ngồi cùng Lưu Kinh là được.

Vì thế khi Lưu Kinh hỏi, cậu vội hướng mắt ra ngoài cửa kính, trông thấy bên đường có một quán ăn khá tươi tắn, liền bảo anh đỗ xe gần đó.

Gần đây mặc dù dạ dày có hơi đau, thật không thích hợp để ăn những thức ăn nhiều dầu mỡ bên ngoài, nhưng đối với Lưu Kinh, được đi cùng với Vệ Tiếu, đau dạ dày chỉ còn là chuyện muối, không đáng để bụng. Không may cho anh, quán này chủ yếu phục vụ toàn món Tứ Xuyên cay sè.

Hai người gọi một vài món, tuy đã dặn kỹ là không làm quá cay, nhưng khi món ăn được bê ra, chỉ thấy cả khay toàn một màu đỏ rực, thực khách trong vào đã khiếp vía hãi hùng.

Đặc biệt là món cánh cá(*), bùng lên mà thấy nguyên bát toàn ố là ớt.

(*Cánh cá: Món ăn đặc trưng của cùng Tứ Xuyên và Trung Khánh, cá được nấu ngập trong dầu và ớt.

Thức ăn vừa nồng vừa cay, ăn vào đầu chỉ dạ dày, mà ngay cả cuống học cũng rất bỏng.

Vệ Tiểu cay toét cả miệng, trong thấy vẻ mặt xanh như tàu lá của Lưu Kinh, liền ngại ngần nói: “Xem ra lần sau đi ăn ở đâu chúng ta nên thăm dò trước, không thể tùy tiện thấy quán nào vào quán đó được...”

Lưu Kinh không muốn làm Vệ Tiểu cụt hứng, bèn ra vẻ rất thích ăn, đoạn gắp một miếng to bỏ vào miệng rồi nói: “Ngon đấy, lâu rồi chưa được ăn mấy món đã nghiền thế này.”

Nhìn Lưu Kinh ngon miệng, Vệ Tiểu thoáng yên tâm, định bụng gọi thêm hai chai bia nhằm điều hòa bầu không khí.

Lưu Kinh cố kiên nhẫn nuốt tiếp, thức ăn như đang đốt cháy dạ dày anh, đầu óc diên đảo, lại còn uống thêm ngụm bia lạnh. Ôi thôi, lúc này các loại ớt dường như đang đánh nhau tới tấp, quay cuồng trong dạ dày anh.

Nhưng Lưu Kinh nhìn gương mặt vui vẻ của Vệ Tiểu, tuyệt đối không muốn làm hỏng tâm trạng tươi vui của cậu chút nào, cho dù khó chịu bao nhiêu đi nữa anh vẫn cố nuốt, thậm chí còn pha trò khi nói chuyện.

Vệ Tiểu cứ đinh ninh Lưu Kinh rất thích ăn cay, còn đùa: “Không ngờ anh ăn cay cừ ghê.”

Lưu Kinh che miệng cười, kỳ thực là dạ dày biểu tình đến nỗi khóe miệng co giật.

Nhưng có thể ăn một bữa cơm thuận hòa, không cần lời ầm áp đầu môi vẫn đủ khiến cho Lưu Kinh phấn khởi. Vệ Tiểu muốn ngồi với Lưu Kinh thêm ít nữa, trước khi hẹn Lưu Kinh ra đây, cậu cũng đã nghĩ đến chuyện thân mật một tí nếu không khí giữa hai người thật sự thoải mái.

Bây giờ tuy không có kích thích mờ ám gì, nhưng sự ầm cúng này nhất thời khơi lên lưu luyến trong cậu, khiến cậu không muốn rời xa Lưu Kinh.

Khi Lưu Kinh chạy xe đến dưới khách sạn, Vệ Tiểu liền cất tiếng mời Lưu Kinh, hỏi anh có muốn cùng lên phòng không.

Gợi ý thẳng thắn như vậy, nếu nghe được tin này sớm một chút, chắc chắn Lưu Kinh sẽ nhảy cẫng lên vì sung sướng, nhưng lúc này dạ dày anh đang đau thắt tưởng chừng sắp ngắt xiủ, anh đành ngậm ngừng giây lát, chân đã bước rồi, nhưng lý trí lập tức kìm nén lại.

Lưu Kinh lộ rõ thái độ tiếc nuối, nói với Vệ Tiểu: “Anh còn công việc phải xử lý, để hôm khác nhé.” Vệ Tiểu khá bất ngờ, đây là lần đầu tiên Lưu Kinh từ chối cậu.

Tuy Vệ Tiểu không phải là người ưa vờ vĩnh, có điều cậu ấy phải lấy hết can đảm mới thốt ra được lại bị Lưu Kinh từ chối thẳng thừng, lòng cậu đương nhiên có đôi phần mất hứng.

Sắc mặt cậu trở nên trắng bệch, vẫn giả bộ thản nhiên: “Vậy anh đi làm việc đi.” Nói đoạn bèn bỏ đi.

Lưu Kinh ngồi trong xe, đắm vào dạ dày mình chán nản.

Nhưng lúc này dạ dày đau không chịu nổi rồi, Lưu Kinh có giận dạ dày mình đến mấy cũng phải tìm nơi nào đó khám thử. Anh liền lái xe một mạch đến bệnh viện gần đây nhờ kê đơn.

Kết quả khi bác sĩ nhìn vào triệu chứng rồi hỏi thêm, biết anh vừa ăn đồ cay uống bia, bác sĩ cuống quýt bắt cậu ở lại truyền thuốc.

Lưu Kinh nằm trên giường bệnh lạnh ngắt. Giờ này bệnh viện khá vắng vẻ, nhiều phòng đã tắt đèn từ lâu, chỉ có đèn ngoài hành lang vẫn sáng, giữa hai nơi sáng tối đối lập, không gian càng trở nên trống trải.

Lưu Kinh thân nằm trên giường bệnh, hồn lại bay về phía Vệ Tiểu.

Dù chỉ gọi điện thoại nghe giọng nói của cậu một chút thôi anh cũng thấy mãn nguyện, nhưng anh lại không muốn Vệ Tiểu lo lắng ỉn.

Điều mà anh muốn làm là được chăm sóc cho cậu, được che chở cho cậu, chứ không phải như đứa trẻ mãi ngưỡng tựa vào cậu.

Đang bang quo nghĩ, thì Vệ Tiểu gọi điện đến. Vệ Tiểu thấy vừa nãy mình cư xử chưa chín chắn, nếu Lưu Kinh đã nói vậy, chắc chắn anh có việc quan trọng cấp bách cần làm nên mới từ chối cậu. Dù bận rộn vậy

mà Lưu Kinh còn bỏ ra thời gian để ăn cơm với cậu, chỉ nghĩ đến chuyện đó, Vệ Tiểu đã cảm thấy áy náy vô cùng.

Cho nên nghĩ tới nghĩ lui, rốt cuộc đi gọi điện thoại cho anh.

Lúc Lưu Kinh nhận điện thoại cũng là lúc y ta trực ban đến tiêm thuốc.

Vệ Tiểu nghe trong điện thoại có giọng nữ nhẹ nhàng nói thầm với Lưu Kinh câu gì đó ở một khoảng cách rất gần.

Thật ra y tá đang bảo anh nắm tay lại.

Nhưng sau khi nghe thoáng giọng nữ, Vệ Tiểu như nghe sét đánh ngang tai.

Cảnh hiện ra trong đầu lúc ấy là cuộc sống trác táng trước kia của Lưu Kinh. Vệ Tiểu hít sâu một hơi, bỗng dừng dừng giận đi74, càng muốn biết công việc ấy rốt cuộc là việc gì, vì sao lại có khoảng cách quá gần người phụ nữ kia? Là tiếp khách hay chỉ đơn giản là tăng ca?

Vệ Tiểu vừ tức giận, đồng thời cho rằng cách nghĩ của mình rất kỳ lạ, bất giác cất giọng hỏi: “Anh ở đâu? Sao bên cạnh anh lại có phụ nữ?”

Lưu Kinh toan nói mình đang làm việc, nhưng anh quá hiểu Vệ Tiểu, vừa nghe giọng nói ấy đã cảm thấy có điều gì đó không bình thường, lại liên tưởng đến xung quanh, anh biết đại khái là Vệ Tiểu đã nghe thấy giọng cô y tá.

Bỗng chốc ngơ ngẩn, anh trầm nghĩ, phải chăng Vệ Tiểu đang ghen?

Lưu Kinh đành hắng, nói với vẻ hưng phấn: “Anh đang ở bệnh viện, dạ dày có chút vấn đề...”

Vệ Tiểu vừa nghe lập tức căng thẳng, quả nhiên không cần Lưu Kinh giải thích gì thêm, cậu đã tức tốc chạy đến bệnh viện.

Khi đến nơi, trong thấy Lưu Kinh đang nằm trên giường bệnh với sắc mặt nhợt nhạt, Vệ Tiểu vừa sốt ruột vừa bức tức, ngồi xuống cạnh anh, tay bất giác vuốt cánh tay anh.

Có lẽ thuốc đã phát huy tác dụng, Lưu Kinh không còn đau nhiều nữa.

Trông thấy Vệ Tiểu đến, Lưu Kinh cười toe toét, trong khi mặt cậu dài như cái bơm, lòng cực kỳ tức giận, song trong Lưu Kinh yếu ớt như thế này, cậu không nổi nặng lời, chỉ hừ một tiếng, rồi chột nghĩ mình thật giống một mụ đàn bà đánh đá.

Mặt đỏ bừng, Vệ Tiểu vội nhìn anh, giọng trách cứ: “Sao anh không nói sớm với em?”

Lưu Kinh không thêm chột dạ, nhắc tay sờ lên mặt Vệ Tiểu, dù sao xung quanh cũng không có ai, Lưu Kinh muốn được hôn.

Lúc đầu chỉ đơn giản muốn hôn thôi, kết quả hôn xong, Vệ Tiểu bắt ngờ hôn lại anh.

Lưu Kinh như thể bị kích thích, bắt đầu hôn sâu hơn.

Cảm giác thèm muốn trong lòng Lưu Kinh trở dậy mạnh mẽ, vội vàng xộc tay vào trong áo Vệ Tiểu.

Vệ Tiểu lúc này vẫn đang tỉnh táo, nhắc Lưu Kinh: “Tay anh...” Ý là bảo tay của anh vẫn đang truyền kia.

Lưu Kinh chẳng ngại ngần rút sạch ống truyền. Đè giữa Vệ Tiểu ra giường, tay thọc sau vào quần cậu, bắt chấp cơ thể mình vẫn còn đang yếu, anh cởi tụt quần mình.

Lưu Kinh biết nên làm công tác chuẩn bị trước, nhưng cái công tác chuẩn bị của anh rõ ràng chỉ qua loa gọi là cho có: Nhổ một ít nước bọt bôi sơ sơ, rồi trực tiếp tiến vào.

Nhịp thở cậu nhất thời ngưng trệ, ngực phập phồng, không khí bị dồn ứ trong cơ thể.

Trước đây cậu toàn quay lưng về phía Lưu Kinh, nhưng lần này tiến vào trực tiếp, đùi cậu được nâng đặt trên vai anh, lần đầu tiên Vệ Tiểu được nhìn trực diện khuôn mặt biểu cảm đầy tàn nhẫn của Lưu Kinh. Trong phút giây vội vã gì cũng không kịp, cậu không biết liệu y tá sẽ đến bất ngờ hay không.

Giữa phòng bệnh, hoàn toàn khác xa với trong khách sạn.

Lúc ở khách sạn, là cảm giác cuồng loạn ầm áp, trầm luân mê mải, hai cơ thể quấn vào nhau thành một, cuồng si qua đi vẫn có thể ầm áp trong vòng tay nhau.

Nhưng lúc này bày ra trước mắt là một loại khao khát trắng trợn, lỏa lồ.

Vệ Tiếu nhìn vào mái tóc đen nhánh của anh, nhìn vào biểu cảm chuyên chú như không thể chuyên chú hơn của anh, còn có cả đôi mắt đen huyền như muốn nuốt người khác vào trong...

Từng giọt mồ hôi đổ xuống, nơi hai người ân ái, đầy ắp khoái cảm khiến người ta tê dại.

45. Chương 46

Chương 46

Vệ Tiếu thở hổn hển.

Lưu Kinh như con bạch tuộc quấn trên thân thể cậu.

Vệ Tiếu cảm thấy ngực mình rung lên từng đợt. Muốn nhìn Lưu Kinh một chút, nhưng lại ngượng ngùng. Quan hệ theo kiểu kích thích này khiến thân thể Vệ Tiếu như có lửa đốt. Trong cơn mê loạn, cậu thấy đôi mắt của Lưu Kinh ánh lên khát khao xâm chiếm.

Vệ Tiếu cũng là đàn ông, như thế này kể ra có hơi kích thích quá đà.

Lưu Kinh thỏa mãn khôn xiết, hạnh phúc ôm chặt Vệ Tiếu, núng nịu. Vệ Tiếu nhìn chai nước truyền lung lay bên giường bệnh, trên tay Lưu Kinh là nốt tím tím xanh xanh. Những nốt đó là do Lưu Kinh rút dây truyền dịch mà ra, Vệ Tiếu đau lòng, lấy tay xoa xoa chúng. Lưu Kinh lại sản tới, thè lưỡi hôn lên đẳng sau gáy cậu.

Những hành động trước đó còn dữ hơn bây giờ gấp trăm lần, nhưng kiểu thè lưỡi hôn hôn này làm cậu giật nảy người lên như có dòng điện bang qua cơ thể.

Hai người hôn nhau trong tư thế không thoải mái, khiến Vệ Tiếu cảm thấy mình đang trở thành một người cuồng tình dục vậy.

Khi hai người đi ra khỏi phòng bệnh, ngang qua hành lang, bắt gặp anh mắt hiệu kỳ của đội ngũ y tá, mặt Vệ Tiếu đỏ bừng. Chui vào xe, Vệ Tiếu nghiêng răng quở trách Lưu Kinh: “Còn không nghĩ đang ở chỗ nào chứ?”

Lưu Kinh xù mặt, tay đang lái xe cũng không an phận sờ sờ đùi của Vệ Tiếu, từ từ lần mò lên trên ra chiều rất ám muội, trong khi khuôn mặt vẫn bày vẻ hồn nhiên như đứa trẻ, miệng cố tình làm nũng nỉ non: “Rõ ràng em cũng thích mà.” Vệ Tiếu vừa gượng gượng vừa xấu hổ.

Về khách sạn, nói thế nào Lưu Kinh cũng không chịu đi, cứ nằng nặc đòi ở lại ngủ cùng với Vệ Tiếu. Thôi thì làm cũng làm rồi, ngủ chung là chuyện nhỏ. Vệ Tiếu và Lưu Kinh cùng nằm một giường, nhưng cính vào lúc này Lưu Kinh lại bắt đầu không an phận, tiếp tục quấn quýt đòi cậu lần nữa.

Vấn đề bây giờ của Vệ Tiếu không phải là hối hận, mà cậu phát hiện việc này hễ đã quen là sẽ trở thành một lẽ tự nhiên, lần đầu tiên rõ ràng còn ngại ngùng pha lẫn mâu thuẫn, sang lần thứ hai chính là hưởng thụ, và cứ thế về sau nếu không làm thì tương đương là đang vờ vịt.

Chẳng lẽ mình lại như thế?

Vệ Tiếu bối rối.

Duy chỉ một điều chắc chắn là cậu đã thích Lưu Kinh rồi, nếu không, những việc như vậy đời nào xảy ra.

Một khi Vệ Tiểu đã hoàn toàn chấp nhận cũng tức là lòng chẳng còn chướng ngại. Dù sao cũng đã đến tận bước này, Vệ Tiểu điểm nhiên đón nhận.

Chỉ mỗi tội là phản ứng của Lưu Kinh hoàn toàn nằm ngoài dự đoán.

Từ đó về sau, Lưu Kinh như biến thành người khác, chỉ cần hai người xa nhau nửa bước, điện thoại của Vệ Tiểu sẽ biến thành chiếc đồng hồ hẹn giờ kêu không ngưng nghỉ. Lúc hai người ở bên nhau, Lưu Kinh hóa thân thành cún, bám lấy Vệ Tiểu như hình với bóng, thậm chí còn dẫn theo cậu tới công ty. Vệ Tiểu thật không biết phải nên nói thế nào với Lưu Kinh.

Văn phòng của Lưu Kinh chính là văn phòng trước kia của Lưu Tuyết Sinh. Từ sau khi anh chuyển vào, ở đây có một số thay đổi nhỏ, nhưng đồ đạc đa phần vẫn được giữ lại y như cũ.

Đúng lúc Vệ Tiểu sắp đến, Lưu Kinh bỗng chú ý đến cái văn phòng mình làm việc ngày ngày, nhất là gian buồng nghỉ trước kia cha anh dung để nghỉ trưa.

Lưu Kinh chưa từng dùng buồng đó, giờ thì nghỉ, mặc dù nó hơi nhỏ, nhưng nếu sắp xếp sao cho thoải mái thì đơn giản thôi, một tấm thảm mềm, trên thảm đặt một cái bàn xếp, có thể dung để ăn cơm.

Sofa êm ái, vừa có thể ngồi, vừa có thể kéo rững nằm nghỉ.

Trên tường còn treo một chiếc ti vi, ngay cả âm thanh của ti vi cũng đều được xử lý, loa đặt ở bốn góc, khó mà trong thấy nếu như không chú ý, nhưng mỗi lần bật ti vi, âm thanh sống động sẽ truyền tới từ bốn phía.

Lần đầu tiên đến nơi này, quả thật Vệ Tiểu cảm thấy chỗ này của Lưu Kinh không phải để làm việc mà để nghỉ ngơi, hưởng thụ.

Nơi này mà để làm việc ư? Thật là một nơi sa đọa!

Cũng may Lưu Kinh tự biết quản bản thân. Anh đưa Vệ Tiểu đến công ty, hận sao mình không được làm việc gần Vệ Tiểu. Sau khi sắp xếp chỗ nghỉ cho cậu ổn thỏa, Lưu Kinh lại bận rộn với công việc của mình.

Điện thoại vang tới tấp lời xin chỉ thị từ cấp dưới.

Vệ Tiểu ở trong cũng buồn tay buồn chân, kỳ thực cậu đến đây đâu phải để xem ti vi.

Hai người tuy không nói rõ, nhưng giờ phút này không phải tình yêu cuồng nhiệt, thì có thể là gì?

Là thứ tình cảm gắn bó không thể tách rời, Vệ Tiểu cũng nghĩ như vậy.

Những ngày như vậy trôi qua chưa được bao lâu, phiền toái đã tìm đến Lưu Kinh.

Từ sau khi Hàn Vy dở diên dở đại bị đuổi đi, cuộc sống ngày càng khó khăn, cuối cùng đến học phí của Lưu Trần ở trường quý tộc cũng trở thành một vấn đề lớn.

Đối mặt với tình cảnh như vậy, Lưu Trần đành cắn răng, quyết định đi tìm người anh trai mà từ trước đến nay nó chưa bao giờ bắt chuyện.

Khi Lưu Trần đến, Vệ Tiểu đang bước ra từ căn buồng nhỏ để hít thở khí trời. Lưu Kinh nhận điện thoại của thư ký, thật lòng không muốn gặp người kia.

Nhưng Vệ Tiểu vừa nghe tên đã nhớ ra đây chính là người em trai cùng cha khác mẹ của Lưu Kinh, dù gì giữa nó với Lưu Kinh cũng có mối quan hệ huyết thống, cậu liền nói với anh: “Dù thế nào cũng là người một nhà, ít nhất xem xem cậu ta đến đây làm gì đã.”

Lưu Kinh liếc má Vệ Tiểu, trong lòng thâm mắng thư ký. Không cần nghĩ cũng biết mục đích của cậu em trai đến chính là vì tiền.

Khi tự mình dọn dẹp phòng của Lưu Tuyết Sinh, Lưu Kinh nhìn thấy trong phòng có rất nhiều rô bốt và đủ loại đồ chơi khác mà bọn trẻ con hay chơi. Rõ ràng lão chưa bao giờ đối xử tử tế với anh nhưng lại là người cha tốt của kẻ khác, trường rằng bản thân mình sẽ không quan tâm đâu nhưng thật lòng anh vẫn thấy buồn bực.

Cho nên anh mới cho người ném hết đồ trong buồng đi, tự sắp xếp lại theo ý thích của mình, dung nơi đây để đón tiếp Vệ Tiểu anh yêu.

Lưu Kinh chỉ hận không thể đá dít cái đồ họ Lưu kia đi như đá một tấm vải thô. Vấn đề là Vệ Tiểu đang ở đây, Lưu Kinh phải giữ hình tượng, khó khăn lắm mới đóng đạt vai diễn của một chàng thanh niên nghiêm túc, do đó phải đè nén những bức bối và suy nghĩ thâm độc trong đầu, cố gắng đối phó với cái tên Lưu Trần trớt quớt kia.

Kết quả Lưu Trần vừa vào đã như thể người bị hàm oan đi tìm công lý từ kẻ gây oán: “Anh, sao nỡ đối xử với cha như vậy? Anh không thích em và mẹ đã đành, nhưng cha đang nằm viện, không có đủ tiền, bệnh viện không chữa trị cho, nếu không phải là mẹ đã bán đi chiếc vòng mà mẹ thích nhất thì cha đã sớm bị đuổi ra khỏi bệnh viện rồi, họ không lo gì đến cha, vết thương trên lưng cha đã bị hoại tử, rất đau đó, mỗi lần đến thăm cha, em đều muốn khóc...”

Nếu như đối phương không phải còn đang học cấp hai Lưu Kinh thật muốn đá cho nó một cú.

Gương mặt của Lưu Kinh lạnh đi, nhưng vẫn chưa mở miệng nói gì. Vệ Tiểu đã giành nói trước: “Cậu còn nhỏ, còn nhiều chuyện chưa hiểu, người đó là cha tốt của cậu, nhưng ông ta tuyệt đối không xứng làm cha của Lưu Kinh... Tôi nghĩ ở đây cậu không có tư cách nói những lời này, xem cậu vẫn còn là đứa trẻ, tôi cũng không nói nữa. Cậu đi đi, nếu như để gọi bảo vệ đến thì thật khó coi.”

Lưu Kinh ngạc nhiên nhìn Vệ Tiểu.

Đợi Lưu Trần đi rồi, Lưu Kinh mới nhìn Vệ Tiểu một cách dò xét. Anh đột nhiên có đôi chút mơ hồ về cậu, vì trong trí nhớ của anh, cậu là người rất dễ mềm lòng.

Vệ Tiểu đương nhiên biết Lưu Kinh đang nghĩ gì liền cười. Kỳ thực cậu nghĩ rất đơn giản, tâm trạng của Lưu Kinh không tốt, trước sau gì cũng sẽ đuổi người em này đi, chỉ bằng để bản thân cậu làm người xấu là được rồi.

Nếu như sau này Lưu Kinh muốn liên lạc lại với em trai mình, anh cũng đỡ phải mang tiếng ác.

Thấy Lưu Kinh nhìn mình không chớp mắt, Vệ Tiểu liền xấu hổ nói: “Đừng nhìn nữa, em làm người xấu thay anh vẫn không được sao?”

Lưu Kinh nghe xong liền hiểu, vội vàng ôm chặt Vệ Tiểu hôn chùn chụt.

46. Chương 47

Chương 47

Lưu Kinh ngoài mặt ra vẻ không để ý, nhưng ngay sau đó liền tức tốc đến bệnh viện tìm bác sĩ và hộ lý để chăm sóc cho Lưu Tuyết Sinh. Sắp xếp mọi việc xong xuôi, anh còn cho người đưa Lưu Trần về ký túc xá, thậm chí còn chiếu cố cả Hàn Vy.

Người ngoài thấy vậy tưởng Lưu Kinh đã nghĩ thông suốt, muốn làm dịu mối quan hệ trong gia đình, nhưng tiếp đó họ lại chuyển qua sợ hãi, tâm Lưu Kinh quả thật thâm độc khó lường.

Tình hình của Lưu Tuyết Sinh không mấy khả quan, cùng lắm chống chọi được một năm rưỡi nữa, nhưng theo dặn dò của Lưu Kinh thì Lưu Tuyết Sinh không thể chết được. Kiểu sống này còn khổ hơn chết, người khô khốc nằm đó, cấm đủ thứ ống nào dưỡng khí, nào thông tiểu, không cho người trị liệu, hộ lý chăm sóc cũng chỉ là có lệ, song lại cố tình dùng rất nhiều loại thuốc để giữ lại mạng sống.

Giày vò như vậy thật tàn nhẫn, Lưu Kinh lại muốn giả bộ cho người khác thấy anh lương thiện.

Cùng với sự giày vò đau đớn mà Lưu Tuyết Sinh phải nhận, tình cảnh của Hàn Vy càng khiến người ta thêm thở dài ngao ngán.

Hàn Vy bị ép đến nhà thương điên, ở cái nơi mà người khỏe cũng biến thành người điên.

Mặt khác, hành động của Lưu Kinh đối với người em trai có cùng huyết thống với mình cũng coi như đã hạ thủ lưu tình, Lưu Trấn được đưa đến một ngôi trường mới có quản lý quân sự rất nghiêm khắc, tuy rằng Lưu Trấn có thể tiếp tục việc học của mình nhưng sau này muốn trốn ra ngoài cũng còn khó. Tất cả mọi việc, Lưu Kinh làm rất gọn, giấu kỹ đuôi hồ ly của mình, việc nào việc nấy xử lý êm đẹp mà không ảnh hưởng đến danh tiếng của bản thân.

Trên giường, anh còn biết đóng giả làm người tốt, ôm Vệ Tiếu vào lòng tỏ vẻ mình là người lương thiện.

Riêng mặt này, Lưu Kinh xảo trá có một không hai.

Thời khác gặp lại Lưu Kinh, Thang Doãn cảm thấy rõ ràng được về âm hiểm anh đã luyện thành.

Hồi xưa hẳn còn dám trêu ghẹo, thì nay anh dù chỉ liếc hẳn một cái thôi, hẳn đã rùng cả mình.

Thang Doãn day dứt, hóa ra khi thế lực thay đổi, người ta cũng thay đổi theo.

Lần này gặp lại, Thang Doãn tỏ ra khách sáo hơn nhiều.

Lưu Kinh vẫn còn nhớ con người này, chỉ có điều bản thân anh bây giờ đã thoát khỏi cảnh ngộ kiến bò trên chảo nóng lúc trước, có thấy Thanh Doãn cũng niềm nở xã giao đôi ba câu.

Từ khi thấy Lưu Kinh, ánh mắt của Thang Doãn không dời nửa khắc. Con người ấy quả thật tu luyện thành hồ ly mất rồi, thế mà Lưu Kinh dường như không chú ý đến sức quyến rũ chết người của mình cho lắm, thản nhiên tiếp người này qua người khác, mà trước sau luôn giữ một cự ly an toàn nhất định với họ.

Anh càng ý tứ, lại càng như sợi long vũ chọc ghẹo thần kinh của Thang Doãn.

Các doanh nghiệp tụ họp mở tiệc hàng năm, anh phải qua hết chỗ này chạm cốc lại qua chỗ khác xã giao, nhưng có ai biết trong lòng anh, từng giây từng phút đều nhớ về Vệ Tiếu.

Giờ này chắc Vệ Tiếu đang say giấc nồng rồi.

Thói quen sinh hoạt của cậu rất khoa học và đúng giờ, giờ nào ăn, giờ nào ngủ đều phân chia rất có quy luật.

Lưu Kinh sống cùng Vệ Tiếu, cũng cố gắng thích nghi thói quen đó của cậu, dù anh bận trăm công nghìn việc.

Thậm chí có lúc Vệ Tiếu muốn thức khuya một đêm cùng với Lưu Kinh, anh cũng kiên quyết từ chối, lại còn bảo với Vệ Tiếu anh thích dậy sớm, như thế sẽ tốt cho sức khỏe.

Lưu Kinh còn suy nghĩ tỉ mỉ xem làm thế nào để ứng phó chuyện của gia đình Vệ Tiếu, cậu tuy không để anh lo, nhưng hạnh phúc cả đời mình, kiểu gì Lưu Kinh cũng phải suy tính kỹ lưỡng. Gần đây anh đang phủ song quan hệ, muốn đưa Vệ Lạc vào làm việc trong văn phòng luật sư tốt nhất ở đây.

Lưu Kinh tính, nếu có thời gian, anh có thể hẹn Vệ Lạc đi đâu đó tâm sự. Với năng lực giao tiếp và mách khéo của anh, chỉ cần là người thông minh, sẽ hiểu có anh ở bên cạnh Vệ Tiếu, gia đình họ Vệ sẽ như bắt được vàng.

Đáng tiếc là Lưu Kinh đã nhìn sai người, Vệ Lạc không hề muốn dựa dẫm, mà có muốn đi chẳng nữa cũng chẳng có ý định đem anh trai mình ra đánh đổi với một công việc tốt.

Khi nhận được điện thoại của Lưu Kinh, Vệ Lạc rất ngạc nhiên. Nhóc vốn dĩ đã rất muốn gặp anh. Trong mắt nhóc, Vệ Tiếu tuy không xuất chúng nhưng chính là người anh trai tốt nhất hành tinh, giờ lại ra nông nỗi này, nhất định là do Lưu Kinh dụ dỗ.

Với suy nghĩ đó trong đầu, Vệ Lạc ôm mặt lạnh lùng đến.

Nhưng Vệ Lạc còn non và xanh lắm, vừa trong thấy bộ dạng đẹp như tượng của Lưu Kinh là đã hồn bay phách lạc, mọi suy nghĩ ban đầu dường như bốc hơi.

Vệ Lạc y như con gà con không chịu cúi đầu, trừng to mắt đứng đó.

Khuôn mặt ấy nhang nhác giống Vệ Tiểu làm Lưu Kinh không sao nghiêm khắc nổi. Định là sẽ nói chuyện một cách đường hoàng, nhưng yêu ai yêu cả đường đi lối về, Lưu Kinh coi cậu nhóc như em trai mình luôn, liền chủ động cất lời hòa hoãn bầu không khí: “Em đừng nhìn anh như vậy, em làm anh căng thẳng rồi đấy.”

Vệ Lạc lúc này mới chịu thu tròn mắt lại, kỳ thực cậu nhóc mới là người căng thẳng, ben làm bộ ho hen rồi nâng ly uống ngụm trà.

Tình nhân của anh trai đang ngồi đó, bằng xương bằng thịt, thoáng chốc những suy nghĩ biến thái đổ về khiến khuôn mặt Vệ Lạc chốc tím chốc xanh.

Lưu Kinh cũng không nói nhiều, trực tiếp rút một tập hợp đồng, đẩy cho Vệ Lạc.

Vệ Lạc hiểu kỳ đón lấy, trên hợp đồng in rõ tên trụ sở văn phòng luật sư nổi tiếng nhất trong giới hiện nay, đúng là nơi mà Vệ Lạc vẫn hằng mơ được vào. Chưa dứt ngạc nhiên, Vệ Lạc còn nhận ra tên mình được in trên đó nữa, liền tức tốc lật ra xem, những điều khoản bên trong tất thấy đều có lợi cho cậu.

Lưu Kinh còn e cậu nhóc không đồng ý mới nói bồi thêm: “Làm ở tòa án cũng được, nhưng nghe anh trai em nói, em thích làm luật sư hơn. Nếu chưa thỏa mãn thì đổi, không biết em đã thi bằng tư pháp chưa, nếu cần người thi hộ cũng dễ thôi.”

Sắc mặt Vệ Lạc trầm xuống hẳn, ngàng đầu nhìn Lưu Kinh.

Lưu Kinh vẫn giữ nguyên biểu hiện gầy lung lạc cho người khác.

Sắc mặt Vệ Lạc bỗng đan lại, đưa đồng giấy tờ trên bàn trả cho Lưu Kinh, nói nhỏ: “Việc của em, anh không cần lo.”

Kỳ thực cậu mà nhóc muốn nói là, anh đừng quấy rầy anh trai tôi nữa, nhưng hôm rồi chính Vệ Tiểu đã giải thích rất rõ, hai người họ là thích lẫn nhau.

Vệ Lạc nghĩ đến cứ như lửa đốt trong lòng, anh trai cậu đường đường là nam nhi đại trượng phu, tại sao có thể là gay cơ chứ?

Cậu được dạy rằng gay là một sự lựa chọn, hoàn toàn không dính dáng đến bệnh thần kinh hay biến thái giới tính, nhưng người ta gay thì mặc người ta, hà cớ gì lại liên quan đến anh trai cậu? Hơn nữa gia đình họ ở chốn quê nghèo, ở đó người ta không có suy nghĩ tự do và thông thoáng như ở thành phố, nếu để người lớn biết được, nhà họ Vệ coi như không còn mặt mũi nào. Vệ Lạc nhìn chăm chăm Lưu Kinh, cuối cùng mở miệng nói với giọng bất phục: “Anh trai em thật sự không phải là người như vậy 65m chắc chắn là bị anh lôi kéo.”

Lời nói này hoàn toàn trẻ con, nhưng Lưu Kinh không thể cười nổi.

Chẳng khác gì bị người ta đâm ột nhát đau điếng người.

Nếu là việc khác, Lưu Kinh chắc chắn có thể hóa nguy thành an, nhưng lúc này nghe lời chỉ trích nhắm vào mình của Vệ Lạc, kỹ năng đàm phán vô địch trên thương trường cộng với sức quyến rũ mê người của Lưu Kinh trong phút chốc tan thành mây khói. Sắc mặt anh trở nên rất khó coi, đã lâu không một ai dám nói những lời nặng nề với anh như vậy. Lời nói đó chính Lưu Kinh cũng còn chưa xác định rõ, nếu như anh không dựa dẫm vào Vệ Tiểu như vậy, có lẽ chưa chắc cậu đã trở thành người yêu của mình.

Xem ra, anh thích Vệ Tiểu hơn cậu thích anh nhiều lắm, nhiều thật nhiều. Lưu Kinh cứng họng, không nói thêm được lời nào, đành cáo từ ra về, như thể chạy trốn.

Vốn nghĩ hẹn Vệ Lạc ra ngoài bàn chuyện, cuối cùng mọi sự bất hạnh.

Phản ứng liền sau đó của Vệ Lạc nằm ngoài dự đoán của Lưu Kinh, khiến anh hết sức bất ngờ.

Vệ Lạc có cảm giác như mình vừa bị sỉ nhục. Cứ nghĩ đến chuyện Lưu Kinh tìm cậu để giao ột công việc tốt, đầu cậu lại như bốc lửa.

Vệ Lạc rời khỏi thành phố ngay. Thu dọn xong đồ đạc, chẳng quan tâm đến thành tích thực tập, mau mau chóng chóng quay về trường.

Lưu Kinh sau khi biết tin, tinh thần hoảng loạn. Biết thế anh nghe lời Vệ Tiểu có phải tốt hơn không? Chẳng lấy được lòng người còn đắc tội với người ta nữa, sau này biết phải làm sao?

Lưu Kinh nghĩ đi nghĩ lại, cũng bó tay chịu chết.

Về nhà, Lưu Kinh không chịu đựng được nữa, chạy tới ôm chầm Vệ Tiểu, nũng nịu kể hết chuyện cho cậu nghe.

Vệ Tiểu dở khóc dở cười. Hơn ai hết, cậu quá hiểu tính của em trai mình, cao ngạo khỏi phải bàn, tự dung Lưu Kinh tự tung tự tác, hiển nhiên em trai cậu sẽ hiểu nhầm.

Cậu nghiêm mặt, nhìn thẳng vào anh. Anh thì ử rữ như chú chó lạc chủ, dúi đầu vào ngực cậu.

Vuốt vuốt tóc Lưu Kinh, cậu lựa lời an ủi: “Anh kệ đi, cứ để em nói chuyện với nó.”

Lưu Kinh ôm eo Vệ Tiểu, vừa gật đầu, vừa thò tay vào áo cậu, nói có vẻ hờn trách: “Em trai em nói anh lôi kéo dụ dỗ em...”

Vệ Tiểu bị Lưu Kinh sờ mò nhột quá, muốn tránh đi, nhưng Lưu Kinh nhất quyết không buông tay, ngược lại nhân lúc Vệ Tiểu cười, anh đẩy cậu lên giường.

Và thật kỳ lạ, mọi việc không vui mới đây cứ thế mà tiêu tan hết theo cái ôm thân mật giữa hai người.

Giọng nói trấn an của cậu vang lên đúng thời điểm: “Em mà dễ bị dụ dỗ thế à?”

Bàn tay cậu đang ôm má anh cũng ấm áp nhường ấy, hai người mặt đối mặt nhìn nhau, khung cảnh rõ ràng mờ ám, mà yêu thương lạ lẫm.

Cậu hôn môi anh: “Lần sau có ai nói vậy, anh cứ nói với họ rằng em thích anh.”

Lưu Kinh không nói gì, ra sức ôm chặt Vệ Tiểu.

47. Chương 48

Chương 48

Vệ Tiểu thừa hiểu em trai mình. Sau khi an ủi Lưu Kinh, tranh thủ lúc anh ngủ, Vệ Tiểu gọi điện luôn cho Vệ Lạc mặc kệ giờ đã muộn.

Vệ Tiểu chưa từng dùng lời lẽ nghiêm khắc như vậy để nói với Vệ Lạc trước đây.

Vệ Lạc sững sốt đến nỗi ngẩn người.

Vệ Tiểu vô cùng nghiêm túc bảo: “Anh và Lưu Kinh có ổn hay không, không liên quan gì đến em. Bọn anh không làm điều gì trái pháp luật, em cũng đã đi học bao nhiêu năm rồi, tại sao một chút lý lẽ này cũng không hiểu nhỉ?”

Vệ Lạc sau khi sững người cũng không chút yếu thế, người lại còn thẳng thắn trách móc: “Đúng, hai người không sai, nhưng anh à, nếu như anh thật sự không hề cảm thấy có gì sai anh có dám nói chuyện này với cha mẹ không?”

“Sớm muộn gì anh cũng kể với cha mẹ.” Vệ Tiểu không chút do dự đáp lại câu nói của Vệ Lạc.

Vệ Lạc quả thật bị Vệ Tiểu làm cho tức chết.

Lúc Vệ Tiểu gọi điện, tuy rằng Lưu Kinh đã ngủ, nhưng sau khi nghe thấy tiếng động, Lưu Kinh lại tỉnh giấc.

Vệ Tiểu ngắt điện thoại, bắt gặp Lưu Kinh đang đứng ở cửa, yên lặng nhìn cậu.

Vệ Tiểu biết Lưu Kinh đại khái đã nghe thấy gần hết, nên cũng chỉ cười, đi tới nắm lấy tay anh.

Những gì hai người vừa làm trước đó vẫn còn lưu lại dư vị trên thân thể. Lưu Kinh bất giác ôm chặt lấy eo cậu, không kìm nổi lòng liền hôn lên người cậu.

Lưu Kinh luôn biết rằng, anh không yêu nhầm người.

Chỉ là đối diện với thứ tình cảm này, Lưu Kinh không biết lấy gì để đáp trả Vệ Tiểu.

Những ngày tháng sau này tuy biết Vệ Tiểu đã nói rõ với Vệ Lạc, nhưng anh vẫn muốn hòa giải mối quan hệ của hai anh em. Nghĩ thế nào thì xuất phát điểm của Vệ Lạc cũng là muốn tốt cho Vệ Tiểu, nếu như là loại người trước mắt chỉ nhìn thấy tiền mà không coi trọng tình anh em, chỉ sợ ngay từ sớm đã đến nịnh bợ anh, cậu nhóc có to tiếng cũng là vì quan tâm đến anh trai mà thôi.

Thế nên, Lưu Kinh chẳng thể ghét nổi một người hành động theo cảm tính như Vệ Lạc.

Muốn lấy lòng những người như thế không phải dung tiền bạc địa vị, mà là một tấm lòng chân thành.

Lưu Kinh cũng đã tháo bỏ lớp vỏ nguy trang, không làm một thương nhân đầy toan tính, mà làm một người đàn ông đắm chìm trong tình yêu đầy những mối lo lắng bất an.

Lúc đối mặt với Vệ Lạc, điều mà Lưu Kinh có thể nói cũng chỉ xoay quanh tình cảm giữa anh và Vệ Tiểu.

Vệ Lạc rất ghét Lưu Kinh, nhưng đối diện với khuôn mặt chân thành như vậy, nổi bực tức cũng dần dần nguôi ngoai, thậm chí còn có suy nghĩ nếu như Lưu Kinh là một người con gái thì tốt biết mấy.

Vệ Lạc từ đó đành giả mù cho qua, mối quan hệ với Vệ Tiểu cũng nổi lại, chỉ là Lưu Kinh vẫn là quả bom nổ chậm, hề nhắc đến là lại một lần Vệ Lạc muộn phiền, nhưng có muộn phiền thế nào, Vệ Tiểu vẫn là anh trai, dần dần Vệ Lạc đã cố gắng làm mình thích ứng với sự tồn tại mang tên Lưu Kinh, thỉnh thoảng xem chương trình tài chính, vẫn bị quả bom Lưu Kinh này làm cho đầu óc choáng váng.

Thời gian từng ngày trôi qua, căn nhà ông ngoại Lưu Kinh để lại cuối cùng đã hoàn thiện.

Vệ Tiểu dẫn Lưu Kinh đi xem, trình bày từng chút một về tình hình sửa chữa, Lưu Kinh im lặng lắng nghe.

Ngôi nhà rất rộng, do còn một số đồ đạc vẫn chưa bày biện nên tạm thời nhà hơi trống trải, nói chuyện cũng nghe thấy tiếng vọng.

Lưu Kinh chạy lên chạy xuống hết như một đứa trẻ.

Vệ Tiểu lúc đầu còn ở bên cạnh anh, nhưng nhìn bộ dạng Lưu Kinh càng lúc càng phấn khích, cậu đành ngồi xổm ở đầu cầu thang nhìn anh.

Mỗi lần đi ngang cầu thang, anh đều tiện tay sờ tóc Vệ Tiểu một cái.

Tuy không nói ra miệng, nhưng Vệ Tiểu biết Lưu Kinh rất vui.

Không cần biết nơi này có vừa ý hay không, dù sao nó cũng đã cho Lưu Kinh một ngôi nhà thuộc về mình.

Phảng phất quanh nhà vẫn còn chút mùi sơn mới. Lưu Kinh không thuê người quét dọn, tự mình cầm giẻ lau dọn hết.

Cũng chẳng hy vọng lau sạch sẽ, chỉ cần có được cái cảm giác lau dọn nhà cửa âu cũng đã đủ.

Vệ Tiểu vốn muốn thử xem ngôi nhà mới thế nào, nhưng do ống dẫn gas vẫn chưa mở, đành đi mua chút đồ ăn bán gần đó rồi đổ hết vào đĩa, ăn cùng Lưu Kinh>

Ghế trong phòng ăn có màu sữa, nhưng Lưu Kinh vừa quỳ dưới đất lau nhà thành thử người bám đầy bụi, không muốn làm bẩn ghế, anh liền bê bát đĩa ngồi khoanh chân dưới đất ăn cơm.

Vệ Tiểu cũng ngồi xuống theo, đầu gối cậu chạm vào đầu gối của Lưu Kinh.

Hai người lặng lẽ ăn cơm, có món gì ngon đều gấp cho đối phương.

Vệ Tiểu thấy tâm trạng Lưu Kinh khá tốt, mới chậm chậm bảo: “Lưu Kinh, em định có thời gian sẽ đi tìm việc.”

Tay cầm đĩa của Lưu Kinh liền khựng lại, liếc mắt qua nhìn cậu.

Biết rằng Vệ Tiếu không ưa nhàn rỗi, nhưng lòng vẫn hy vọng Vệ Tiếu có thể sống nhàn hạ, mỗi ngày đá bóng luyện sức khỏe, đi chơi đâu đó, lúc về nhà tắm rửa sạch sẽ chờ đợi mình về là được, nhưng Vệ Tiếu sẽ chẳng thích kiểu sống như thế.

Lưu Kinh gật đầu: “Được chứ, nhưng đừng tìm việc nào quá mệt nhọc, em mà bị mệt, anh sẽ đau lòng.”

Vệ Tiếu lặng thinh, ôm lấy anh.

Ăn cơm xong, hai người muốn đi tắm, thử nghiệm mát xa thủy lực kiểu mới.

Lưu Kinh đứng trước trụ vòi sen, Vệ Tiếu vận tay cầm đến mức lớn nhất, nước phun ra bắn lên người ở các góc độ khác nhau thật giống như vô vàn mũi kim nho nhỏ, cảm giác vừa ngứa vừa nhoi nhói, nhưng đúng là giống như đang được mát xa vậy.

Lưu Kinh ngội nước một lúc, liền kéo Vệ Tiếu vẫn chưa kịp cởi quần áo đến bên mình, vừa đùa vừa cởi quần áo của cậu.

Dù đã ngấm đi ngấm lại không biết bao nhiêu lần, nhưng cơ thể cậu vẫn kích thích lạ lùng, cơ bắp săn chắc ướt nhẹp vì nước tạo nên từng đường nét quyến rũ khôn tả.

Lưu Kinh tách hai chân cậu ra, để cậu ngồi lên trên.

Lưu Kinh lúc ở trên giường vô cùng hung bạo, may mà Vệ Tiếu đã từng rèn luyện trong quân ngũ bao năm, nếu không chưa chắc đã chịu nổi. Bị Lưu Kinh khống chế như vậy, cậu chỉ còn biết dang rộng cơ thể theo ý anh.

Nghĩ đến chuyện sắp xảy đến, mặt mũi Vệ Tiếu đỏ bừng, song vẫn bị mê hoặc, phối hợp ngồi xuống.

Nhịp tim của hai người chung một nhịp đập.

Phần trên cơ thể không ngừng ma sát, râm ran nóng dần.

Bàn tay thuần thục của Lưu Kinh đang giúp Vệ Tiếu mở rộng, cuối cùng hỏi mờ ám một cậu: “Có cần anh vào không?”

Vệ Tiếu ít khi nào phát ra âm thanh khi làm chuyện này, bị Lưu Kinh chủ động kích thích, cậu cố sức gật đầu. Lưu Kinh như thế được tiếp thêm sức mạnh, lập tức thuận theo cảm xúc.

Anh rất thích cái cảm giác thể xác và tâm hồn kết hợp một cách đồng điệu như vậy, lần này khác hẳn với mấy lần trước đây.

Lưu Kinh rất ít thấy bộ dạng mặt đỏ phồng tím của cậu.

Người như cậu đường đường chính chính đã nhiều năm, không ngờ lại đi bước đường trái ngược ngay tại sự kiện lớn nhất của đời cậu.

Cũng chính lúc này, Lưu Kinh mới phát hiện ra, dáng vẻ say mê của Vệ Tiếu đẹp hết sức.

Anh ôm chặt cậu, cử động dồn dập, hơi thở cũng loạn xạ lên.

Những dòng nước ướt át và mồ hôi quện lẫn vào nhau, cơ thể dính sát như keo dính chìm trong khoái cảm.

Phòng tắm bị hơi nước che mờ.

Hai tay đan vào nhau, cùng vuốt ve, ôm ấp thân thể người kia.

Tư thế hiện tại khiến nơi kết hợp được nhìn thấy rõ ràng, từng động tác đều đặn tựa gõ nhịp.

Mồ hôi dần dần che mờ tầm nhìn.

Hai người cuối cùng đã sở hữu không gian riêng. Vệ Tiếu cũng đã nghĩ đến những khác biệt có thể xảy ra khi hai người hai cá tính, hai thói quen sinh hoạt khác nhau cùng sống chung, cho nên cậu đã chuẩn bị sẵn tâm lý rồi.

Thế mà lại hòa thuận đến không ngờ.

Mỗi sáng thức dậy, Lưu Kinh liền mặc tạp dề nấu bữa sáng.

Để lên tay nghề hơn, Lưu Kinh còn mời cả giáo viên chuyên môn đến nhà, học hành cần mẫn.

Chỉ cần không phải thời gian làm việc, Lưu Kinh sẽ ở yên trong nhà.

Mức độ lưu luyến gia đình của anh, đến Vệ Tiếu cũng phải giật mình.

Nhưng cũng có những lúc đi ra ngoài, ví dụ như lúc có bộ phim nổi tiếng nào mà Vệ Tiếu thích xem, Lưu Kinh đều lái xe đưa Vệ Tiếu đi xem.

Anh muốn làm hết sức mình, để chăm sóc cậu thật tốt.

Vệ Tiếu tuy rằng đón nhận mối quan hệ với Lưu Kinh, nhưng là một người đàn ông, cậu vẫn muốn mình có thể độc lập hơn chút nữa.

Còn những việc khác như Lưu Kinh có hái ra tiền không, công ty có to không, Vệ Tiếu đều không quan tâm, chỉ cần hàng ngày Lưu Kinh khỏe mạnh vui vẻ là được.

Do vậy, lúc anh mới sống cùng, có đưa hết tiền và thẻ tín dụng cho cậu, cậu tuyệt nhiên chẳng động vào, cất yên trong két sắt. Đến lúc Lưu Kinh kiểm tra, thấy không những không bị hụt đi mà tài khoản còn cộng thêm tiền lãi, thật chỉ biết thở dài sườn sượt.

Hiện tại tiền đối với anh đã không thành vấn đề nữa, nhưng làm thế nào mới có thể khiến Vệ Tiếu vui vẻ hơn, điều này khiến Lưu Kinh rất khó nghĩ.

Lưu Kinh chỉ biết cố gắng vì Vệ Tiếu hết sức có thể.

Ví dụ như hao tâm tổn trí mua cho cậu một chiếc xe.

Lúc anh đưa chìa khóa xe cho Vệ Tiếu, cậu hơi bất ngờ, chỉ khi nhìn loại xe hình như là Passat rất bình dân, cậu mới nhận chìa khóa.

Kết quả sau khi Vệ Tiếu ngồi vào mới phát hiện nội thất bên trong cực kỳ cao cấp.

Vệ Tiếu bắt đầu thấy kỳ lạ, vội tra trên mạng, hóa ra là xe Phaeton đắt tiền.

Loại có giá thấp nhất cũng đã làm cậu hoa cả mắt, cậu liền tìm Lưu Kinh, nói không dám nhận quà lớn như vậy đâu. Lưu Kinh như một đứa trẻ phạm lỗi, tủi nhân nhìn thẳng vào mắt Vệ Tiếu.

Vệ Tiếu vậy cờ trắng trước ánh mắt mùi mẫn nọ, đành phải cầm lại chiếc chìa khóa nặng trĩu trở về, mỗi tội lái xe mà lòng dạ nhấp nhồm.

Hơn nữa, Vệ Tiếu cũng không dám lái xe đến công ty. Xe của sếp cậu còn không cao cấp bằng xe cậu nữa kìa. Rốt cuộc Phaeton bị bám bụi trong ga ra, Lưu Kinh thật sự không biết nên nói gì mới phải.

Có lần đang ăn cơm, Lưu Kinh nghĩ tưởng nhà ăn có vẻ trống trải liền bảo Vệ Tiếu có rảnh hay không, hay là đi chọn một bức tranh treo trong nhà ăn cho đẹp.

Vừa hay Vệ Tiếu cũng đang rảnh rỗi, liền gật đầu đồng ý.

Kết quả Vệ Tiếu mặc đồ bình thường đến đó mới biết nơi bán tranh trang trí lại là một hội chợ đấu giá cao cấp trong nước, bên trong tề tựu đông đủ mọi tầng lớp, mọi màu da.

Lưu Kinh đứng đĩnh giống như đi chợ mua rau vậy, hàn huyên cùng người quen biết về ngọc cổ thời Hán, lá cây tử đàn Ấn Độ v.v...

Vệ Tiếu nghe mà mắt tròn mắt dẹt, chẳng xen được lời nào, chỉ đứng ở bên cạnh nghe.

Mỗi lần nói đến chỗ nào chơi vui, Lưu Kinh đều liếc Vệ Tiếu.

Hai người không hề làm bất cứ hành động thân mật nào, nhưng ánh mắt ăn ý rất nham khiến những người tinh ý phát hiện ra mối quan hệ giữa cả hai.

Chuyện tình cảm giữa đàn ông và đàn ông vốn dĩ đã không còn được coi là quá mới mẻ.

Đứng một xó chảy nước dãi thèm muốn, Thang Doãn quan sát Lưu Kinh rất lâu. Sau khi gặp Vệ Tiếu, hẳn âm thầm tiếc nuối, tự nhủ với khả năng tài chính hiện nay, Lưu Kinh thừa sức tìm được người tốt hơn tên

này, sớm biết con mắt của Lưu Kinh tồi như vậy, ngay từ đầu hẳn đã nên rat ay, có khi hiện tại người đứng bên cạnh Lưu Kinh rất có thể đổi thành bản thân hẳn rồi. Với suy nghĩ ấy, Thang Doãn đã nổi lòng ham muốn, tìm cơ hội chen ép Vệ Tiếu.

Lưu Kinh đứng bàn chuyện làm ăn với đối tác, thoát nhìn có vẻ chăm chú, nhưng thực tế tất cả sự chú ý chưa lúc nào rời khỏi Vệ Tiếu. Nhắc thấy tên háo sắc Thang Doãn đi đến chỗ Vệ Tiếu nói này nói nọ, Lưu Kinh đã thấy mắt gai gai.

Lần đầu tiên Vệ Tiếu gặp người nhiệt tình như vậy, mới gặp đã mời rượu, hỏi thăm chuyện trò, vừa nói vừa cảm thán, Vệ Tiếu tự thấy kỳ quặc. Cậu là người vốn thẳng tính bộc trực, về cơ bản nghe không hiểu những ẩn ý trong câu nói của Thang Doãn, chỉ cảm thấy sự nhiệt tình đến mức kỳ lạ của người này không làm người khác thích chút nào.

Chỉ đến khi Lưu Kinh đi tới với bản mặt đen sì, đôi mắt hung dữ trừng trừng với Thang Doãn, kéo tuột cậu đi, Vệ Tiếu vẫn còn đang như lạc trong sương mù, chẳng hiểu đầu của tai nheo gì.

Lưu Kinh tức ơi là tức, vừa sễnh ra mà đã có kẻ dám đến tán tỉnh vợ anh!

Vội tìm chỗ không người, anh ghì Vệ Tiếu vào lòng hôn rối rít, sau đó mới nói ra chiều vô cùng, vô cùng ám ức: “Anh thật không chịu nổi cảnh tên háo sắc kia nói chuyện với em.”

Vệ Tiếu lấy làm buồn cười, vuốt tóc anh an ủi: “Em lớn thế này rồi, còn có thể làm gì được em chứ? Hơn nữa nếu hẳn ta dám động đến em, xem em có đánh chết hẳn không.”

Anh ồm cậu làm nũng: “Nghĩ cũng không được nghĩ, em là của riêng mình anh.”

Vệ Tiếu dở khóc dở cười ôm lại anh, trộm nghĩ trong lòng, đây mà là tổng giám đốc hả? Nhìn ngược nhìn xuôi chỉ thấy như một đứa trẻ con thôi.

48. Chương 49

Chương 49

Lưu Kinh dù thế nào cũng là người bụng dạ hẹp hòi, chuyện khác còn có thể thương lượng được, chứ dính đến Vệ Tiếu thì xác định luôn.

Anh nghĩ đủ mọi cách để cho tên Thang Doãn kia biến khỏi tầm mắt.

Thang Doãn bị trừng trị thích đáng, sau này có gặp lại Lưu Kinh, chỉ hận mình không thể trốn đi nơi nào đó thật xa.

Bấy giờ Lưu Kinh mới nhẹ nhõm một chút.

Lưu Kinh và Vệ Tiếu sống vui vẻ ngọt ngào qua ngày, còn ngày Vệ Lạc tốt nghiệp cũng đã gần kề.

Vệ Lạc khẳng khái không chịu nhận sự giúp đỡ của Lưu Kinh, khó khăn của vậy nơi nơi, cậu nhóc hệt như con ruồi đâm đầu vào tường vậy. Không tìm được việc thì thôi, cơ mà Vệ Lạc còn có một cô bạn gái quen ở trường.

Lúc này chính là nguy cơ của tình yêu học đường, tốt nghiệp đồng nghĩa phải chia tay. Cô bé đó vừa hay lại sống cùng thành phố với Lưu Kinh, trong khi điều mà Vệ Lạc hiện tại không muốn nhất là đến thành phố đó lập nghiệp. Cứ nghĩ đến việc phải tới nơi đó, không tránh khỏi việc đụng mặt Lưu Kinh, mà anh thì lại có mối quan hệ như vậy với anh trai cậu, Vệ Lạc cảm thấy ngực mình tắc nghẹn.

Nhưng đối mặt trước tình yêu, Vệ Lạc lại không muốn chia tay với người bạn gái đã yêu nhau mấy năm trời.

Hơn nữa cha mẹ Vệ Lạc cũng muốn để cho hai anh em lập nghiệp cùng một nơi, như vậy cả hai cũng dễ chăm sóc bảo ban nhau.

Cuối cùng, Vệ Lạc quay lại thành phố nơi Lưu Kinh sống một cách không tình nguyện. Biết tin, Vệ Tiểu hết sức vui mừng, liền gọi Vệ Lạc đi ăn.

Hẹn xong Vệ Tiểu mới sức nhớ ra Lưu Kinh, vội vã nhìn Lưu Kinh đang xào rau trong bếp.

Vệ Tiểu gọi điện thoại ngay trong phòng bếp, bếp là phòng không khép kín, Lưu Kinh nghe thấy mà không nói gì, cúi đầu tiếp tục xào món rau thơm nức, mãi sau ngẩng đầu lên mới bắt gặp vẻ mặt đầy tâm sự của Vệ Tiểu.

Anh cười cười, đến bên cậu, do trên tay vẫn còn dính dầu ăn, anh liền dùng cánh tay choàng qua, ôm cậu vào lòng, cầm cọ cầm nũng nịu bảo: “Đừng áy náy nữa, chỉ là một bữa cơm thôi, anh có thể ăn một mình mà.”

Vệ Tiểu biết Lưu Kinh đang muốn khích lệ bản thân, cũng nhoẻn miệng cười, nhưng vẫn cảm thất buồn quá đỗi, không biết phải khi nào Vệ Lạc mới chấp nhận mối quan hệ giữa anh và cậu.

Càng nghĩ, đầu Vệ Tiểu càng như sắp nổ tung.

Có điều bữa cơm đó khá vui vẻ.

Vệ Lạc không chỉ đến một mình, còn dẫn cả bạn gái đến ra mắt.

Cô bé tên là Vương Lam, tính cách vui vẻ, không khí lúc ăn cơm rất náo nhiệt.

Do có cô bé này ở đó, Vệ Tiểu và Vệ Lạc chẳng ai nhắc đến Lưu Kinh.

Tình cờ có đề cập đến cha mẹ của Vương Lam, Vương Lam là con gái một, lần này tốt nghiệp trở về, cha mẹ cô không bằng lòng cho cô yêu một người như Vệ Lạc.

Trong mắt của cha mẹ Vương Lam, Vệ Lạc vừa chẳng có công ăn việc làm, mà điều kiện gia đình cũng tạm tạm, họ ra sức phản đối mối quan hệ giữa Vương Lam và Vệ Lạc. Nhưng Vương Lam chẳng mảy mảy bận tâm, vẫn hơn hớn nói với Vệ Tiểu: “Anh à, em mặc kệ gia đình nói gì, dù thế nào em cũng đã chọn Vệ Lạc rồi, hơn nữa em cũng không thích loại đàn ông ăn bám, em thích tự mình phấn đấu.”

Vệ Tiểu càng thích cô em dâu tương lai này hơn bao giờ hết. Đến lúc chỉ còn một mình với Vệ Lạc, Vệ Tiểu liền dặn dò cậu nhóc phải đối xử tốt với Vương Lam.

Gần đây Vệ Lạc bốn ba ngoài xã hội cũng đã chứng chạc hơn nhiều, chỉ là trên khuôn mặt trẻ trung đã vương vẩn chút sương gió, khiến cho Vệ Tiểu đau lòng.

Vệ Lạc cũng nói với anh trai: “Anh, có lúc em thật sự sợ làm lỡ dở Vương Lam. Lúc bọn em đi chơi, em muốn mua cho cô ấy chiếc khăn lụa, cổ ấy cũng không nỡ mua, em cảm thấy mình thật có lỗi với cô ấy...”

Vệ Tiểu xoa đầu em trai, nhớ lại chuyện Lưu Kinh muốn giúp Vệ Lạc tìm việc. Bản thân Vệ Tiểu không thích rắc thêm phiền phức cho Lưu Kinh, nhưng nếu là vì giúp Vệ Lạc, đương nhiên cậu sẽ cân nhắc. Thật ra cũng chỉ là chuyện của một câu nói, nhưng tính Vệ Lạc giống tính cậu, chỉ sợ bây giờ nói ra, Vệ Lạc nhất định không đời nào chấp thuận. Cậu đành thở dài.

Vệ Lạc mơ hồ đoán được anh trai đang nghĩ gì. Trong phút trầm ngâm, nhóc rất không muốn nhắc đến Lưu Kinh, nhưng gù gì anh trai đã chọn sống cùng người đó, Vệ Lạc cũng không muốn vòng vo thêm nữa, liền nói: “Em rất lo lắng cho anh, không phải là em coi thường các anh, nhưng con người đó thật sự là không giống với... Anh, hay là nói như thế này vậy, nếu như anh ta không cùng với anh thì anh ta vẫn là Lưu Kinh, vẫn là ông chủ lớn, cũng không ai có thể làm gì anh ta cả, nhưng còn anh phải làm sao? Anh lại không phải là nhân vật trong trò chơi cuộc đời, những áp lực đó cũng không phải là thứ mà một người bình thường như chúng ta có thể chịu được, em cảm thấy rất không yên lòng...”

Vệ Tiểu lặng im quàng tay qua cổ Vệ Lạc, giống như hồi còn nhỏ cậu đưa Vệ Lạc đi chơi hội.

Vệ Tiểu từ trước đến giờ chẳng bao giờ nghĩ đến áp lực hay không áp lực, đối với cậu mà nói, dù gì cũng đã chọn lựa sống cùng Lưu Kinh, vậy thì sẽ chẳng có gì đáng ân hận ở đây.

Về nhà, Lưu Kinh vẫn chưa ngủ, nhắc thấy cậu về liền bật dậy khỏi ghế, hỏi cậu có cần ăn đêm không.

Vệ Tiểu thở dài kéo Lưu Kinh ngồi xuống bên cạnh mình. Trước đây Vệ Tiểu luôn thích dùng tư cách của người đàn ông khi hẹn hò với Lưu Kinh, hai người thân mật cũng đa phần là Lưu Kinh làm nũng, còn Vệ Tiểu bây giờ thật sự đã nghĩ nát óc rồi, uể oải dựa đầu vào vai Lưu Kinh và trầm tư.

Lưu Kinh cũng không làm phiền, lặng lẽ ôm cậu.

Thực chất lòng Lưu Kinh giống như dầu đang bị rán sôi, nhưng thương Vệ Tiểu, anh chờ đến khi Vệ Tiểu bình tĩnh lại mới nói.

Qua một lúc, Vệ Tiểu mới mở miệng, chủ động nhờ vả Lưu Kinh một câu: “Anh giúp em trai em tìm một công việc đi, không cần quá tốt, một nơi có cơ hội phát triển là được.”

Lưu Kinh sẵn sàng móc tìm ra cho cậu ấy chứ, nghe cậu cậy nhờ, liền vội vàng gật đầu đồng ý.

Chỉ là cái công việc gọi là không cần quá tốt rồi cuộc là như thế nào? Điều này khiến cho Lưu Kinh rất khó nghĩ.

Lưu Kinh cũng đã thử tìm một vài công ty, lo liệu xong các mối quan hệ quen biết, cầm một đồng tài liệu đi tìm Vệ Tiểu, để Vệ Tiểu chọn lựa giúp.

Vệ Tiểu thật sự bị sợ bởi vì xấp hợp đồng ấy, long ngóng chọn lựa.

Cuối cùng đã chọn được hai công ty, Vệ Tiểu đích thân gọi điện cho Vệ Lạc, hẹn Vệ Lạc phải nể mặt, đến nhà ăn cơm với họ.

Vệ Lạc không hề muốn tạo náo, nhưng người như Vệ Tiểu mà cũng có lúc phải mở miệng đi cầu xin người khác ư? Cậu nhọc buộc phải đi.

Lúc đi đã nói rõ là chỉ ăn cơm cùng nhau, có điều Lưu Kinh làm sao dám qua loa khi tiếp đón người em trai bảo bối của Vệ Tiểu. Từ sáng sớm anh đã dẹp việc của công ty sang một bên, bận bịu chuẩn bị thực đơn, có điều gì không rõ liền gọi điện cho Vệ Tiểu.

Vệ Tiểu bị căng thẳng lây, tìm đường trấn an Lưu Kinh trong điện thoại.

Cứ như vậy, lúc Vệ Tiểu tan ca về tới nhà, đã có một bàn bày đầy thức ăn chờ sẵn, lại nhìn qua bếp, thấy Lưu Kinh vẫn đang chăm chú gọt táo, đầu cúi gằm, một vẻ đẹp khiến người khác mê mẩn.

Vệ Tiểu dựa vào bên tường nhìn một lúc, nhìn đến mức tim đập loạn nhịp, mới bước tới ôm Lưu Kinh hôn một cái.

Khi Vệ Lạc có mặt, Lưu Kinh vẫn chưa kịp tháo tạp dề, Vệ Tiểu vẫn còn mặc đồ ở nhà, hai người đang đứng sát nhau bày biện bát đĩa.

49. Chương 50

Chương 50

Vệ Lạc ngồi phịch xuống, bất động, không biết nên xưng hô với Lưu Kinh thế nào cho phải.

Cũng may Lưu Kinh ít nói, nhiệm vụ của anh ngoài bày dọn cơm nước thì chính là đi gọi Vệ Lạc ăn cơm.

Vệ Lạc bớt công phải chào hỏi xã giao với Lưu Kinh.

Vệ Tiểu sớm liệu được tình cảnh, nên lúc ăn cơm cậu vừa chăm chú em mình, vừa không quên quan tâm Lưu Kinh. Lưu Kinh dù sao cũng là sếp tổng, dưới một người mà trên vạn người, giờ khom thân hầu hạ anh em cậu, Vệ Tiểu nghĩ mà đau lòng.

Trong khi đó Lưu Kinh lại tươi roi rói, vừa căng thẳng vừa phấn khích khi Vệ Lạc đến nhà họ chơi.

Vệ Lạc ôm một bầu tâm trạng. Trước khi đến ở đây, cậu mới chia tay với Vương Lam.

Do mãi không tìm được việc làm, áp lực rất lớn, đến nhà bạn gái ngồi chực hai tiếng, cha mẹ bạn gái không thêm nói với mình nữa lời. Nỗi hổ thẹn vì không thể đem đến cho bạn gái tương lai tươi sáng, lại còn bị chính cha mẹ người yêu xem thường, cuối cùng đã làm Vệ Lạc sụp đổ. Vệ Lạc vẫn nhớ mắt Vương Lam đỏ nhoe khi nghe nhóc nói lời chia tay.

Lưu Kinh thấy Vệ Lạc cứ day dứt không yên, mới lấy từ trong tủ ra một chai vang đỏ, cốt là giúp nhóc cân bằng tâm lý, đầu ngờ rượu vừa mới rót ra ly đã thấy Vệ Lạc nốc một hơi cạn sạch, Vệ Tiểu và Lưu Kinh chỉ còn biết tròn mắt nhìn nhau.

Lưu Kinh lẳng lặng đi vào lấy thêm một chai rượu trắng say chậm, Vệ Tiểu liền hiểu ngay ý anh.

Quả nhiên sau đó, những chiêu thức trên bàn rượu được Lưu Kinh áp dụng ngay vào Vệ Lạc. Rượu vào lời ra, Vệ Lạc bắt đầu tuôn một tràng. Lưu Kinh uống rượu như thể đang uống nước lã, giọng đều đều tha thiết, khơi gợi tâm tình của Vệ Lạc.

Anh đùa với Vệ Lạc như đùa trẻ con, bắt cậu nhóc nôn ra hết những lời trong tâm can. Vệ Tiểu nhìn, chỉ cười, đưa tay nựng má Lưu Kinh, đoạn thì thắm bảo: “Anh cũng giỏi chuốc rượu nhỉ?”

Lưu Kinh liền nhại giọng con gái đùa cậu: “Em còn nói thể được sao, không thấy chị dâu đang hầu rượu em chồng đây à?”

Vừa nói vừa liếc mắt như thể trách móc.

Hai người đùa thì đùa vậy, song chuyện của Vệ Lạc thật sự khó giải quyết.

Vệ Lạc uống say chẳng còn biết trời trăng, ánh mắt mơ màng.

Vệ Tiểu ra hiệu với Lưu Kinh rồi vội vàng đưa Vệ Lạc lên phòng nghỉ ngơi. Anh nhìn cảnh hai anh em họ ôm ấp đưa nhau lên lầu, anh đột nhiên lại hờn ghen, muốn lao đến búng Vệ Lạc bay khỏi người Vệ Tiểu.

Day day lông mày, Lưu Kinh tự nghĩ máu ghen của mình càng lúc càng mạnh. Vệ Tiểu vừa bước xuống lầu, anh liền chạy đến ôm dúm dúm, nhéo mạnh vào sườn cậu.

Vệ Tiểu bị nhéo nhột quá, phá lên cười, hai người nhanh chóng quấn vào nhau trên ghế sofa. Cũng không định làm gì, chỉ là thích tựa vào nhau như vậy. Vừa nãy nghe những tâm sự buồn bã của Vệ Lạc, tâm trạng của Vệ Tiểu có phần hụt hẫng, chỉ còn biết thương lượng với Lưu Kinh may ra có thể có cách giải quyết.

Vệ Tiểu hỏi Lưu Kinh: “Anh xem việc của Vệ Lạc nên giải quyết thế nào?”

Lưu Kinh đưa tay vuốt mái đầu đỉnh của cậu, áp mặt lên hôn yêu một phát, thông thả trả lời: “Éch ba chân còn khó kiếm, chứ người hai chân thì đầy đường, chỉ là thất tình thôi chứ có gì đâu, đám mai này Vệ Lạc phát tài rồi thì gia đình nhà gái có hối cũng không kịp.”

Từ giọng điệu ấy của Lưu Kinh, Vệ Tiểu cũng hiểu anh đang vẽ đường cho Vệ Lạc chạy. Lưu Kinh trong khiếm tốn vậy thôi, chứ cái bản tính cao ngạo đã ăn sâu vào máu, chảy sẵn trong người anh từ lúc lọt lòng rồi.

Cậu ngắc đầu dừng cầm chọt anh: “Anh thật tình... Đó là mối tình đầu của nó, với lại em cũng gặp cô bé kia rồi, hợp lắm mà, chia tay không tiếc mới lạ.”

“Giờ phải làm sao?” Lưu Kinh nhú mày ra vẻ nghiêm trọng, trong khi bàn tay lần mò, thọc sau vào quần, nắm lấy chỗ ấy của Vệ Tiểu.

Cậu cười không được, méu cũng không xong, vốn đang bàn chuyện ngon lành, cái thọc tay của Lưu Kinh làm người cậu tức thì nóng ran lên. Kỹ năng hôn tuyệt đỉnh của Lưu Kinh lập tức làm cậu đê mê. Hành sự xong xuôi, Lưu Kinh mới gợi ý: “Hay là hẹn gặp cô bé xem sao?”

Vệ Tiểu nghe xong giật mình, Lưu Kinh thì thoải mái. Theo cách nghĩ của anh, Vương Lam dù sao cũng đã là người yêu của Vệ Lạc, lần này đôi trẻ có thể hợp thành, công lao ấy tất nhiên thuộc về anh và Vệ Tiểu, còn chẳng may đường ai nấy đi thì cũng chẳng mất miếng thịt nào.

Anh mừng mừng rỡ rỡ đòi hẹn. Vệ Tiểu bỗng nghĩ, với tính tình Vệ Lạc, ngay từ đầu đã không muốn liên quan đến anh, và giờ mà để anh gặp cô bé, có cảm giác như đang mượn thể lực tiền tài ép người vậy.

Rồi thì mối quan hệ giữa bản thân cậu với Lưu Kinh nên được xem là gì đây?

Lưu Kinh một khi đã quyết là chẳng cần ai giúp, lục điện thoại Vệ Lạc tìm được số Vương Lam, rồi lấy danh nghĩa Vệ Tiểu hẹn cô bé một bữa.

Vương Lam đến từ sớm tinh mơ, giờ này Vệ Lạc vẫn còn đang say bí tỉ. Vệ Tiểu thấy mình đâm lao buộc phải theo lao, đành tự tay mở cửa mời cô vào.

Vương Lam vào nhà, mồm há hốc ngạc nhiên. Cô từng nghe Vệ Lạc kể anh trai mình làm thuê cho người ta, đầu giờ người làm thuê cũng được ở căn nhà to như vậy sao?

Kết quả vừa bước vào thì gặp ngay Lưu Kinh.

Vương Lam sững sốt. Khuôn mặt của Lưu Kinh đúng là khiến người ta nhìn một lần rồi nhớ mãi, hương hồ cái sự hào nhoáng của nơi đây càng góp phần tô điểm cho vẻ rạng ngời ấy của anh.

Vương Lam cảm thấy chân mình như đeo chì, đầu lại tự hỏi, anh trai Vệ Lạc hẹn cô đến bàn chuyện có sao còn đưa ông chủ đến luôn? Nghĩ thêm một hồi lại sức nhớ người này chẳng phải quản lý các kế, mà chính là nhân vật thỉnh thoảng xuất hiện trên kênh về tài chính kinh tế.

Tim Vương Lam thiếu điều vọt khỏi lồng ngực, linh tính có chuyện gì đó ghê gớm sắp sửa xảy ra.

Mồ hôi túa ướt đầm lòng bàn tay Vệ Tiểu, cậu cuống quýt định giải thích cho Vương Lam.

Lưu Kinh nhẹ nhàng đến bên, bảo Vương Lam ngồi xuống.

Vương Lam ngơ ngác nhìn không chớp mắt. Lưu Kinh lâu nay vẫn được người ta đồn thổi là ông chú có máu mặt nhất thành phố này, một khi tạp chí tài chính đăng ảnh anh lên, nữ đồng nghiệp trong công ty cô tất sẽ nhao nhao mua về rồi kháo nhau chém gió. Vương Lam còn nhớ mình từng khăng định trên đời không hề có mỹ nam tử, có chăng cũng toàn là sản phẩm của công nghệ Photoshop. Đến bây giờ có cơ hội nhìn Lưu Kinh ở cự ly gần như vậy, Vương Lam mới biết anh không những đẹp không tỳ vết, mà khí chất từ con người anh quả là độc nhất vô nhị. Vệ Tiểu thấy phản ứng Vương Lam đột nhiên lại nhớ đến người yêu cũ, cũng chỉ vì gặp Lưu Kinh có một lần mà phát sinh bao nhiêu phiền toái.

Cậu cho rằng Lưu Kinh là cái đồ hại nước hại dân.

May mà Lưu Kinh bây giờ hết cả tâm tư đi gieo tình khắp nơi như Lưu Kinh của ngày xưa, điều anh muốn làm bây giờ là thuyết phục Vương Lam.

Sở hữu tài ăn nói, lời của anh rất dễ lay động lòng người.

Chỉ có điều những lời ấy nặng mùi tiền tài, còn định dùng tiền thuyết phục Vương Lam, khác chẳng là thay đổi cách nói sao cho phù hợp hơn mà thôi.

Khi câu chuyện sắp đến hồi kết thúc, tâm tư của Vương Lam đã không còn treo trên câu từ nữa. Cô hết nhìn Vệ Tiểu rồi lại nhìn Lưu Kinh, rồi từ nhìn Lưu Kinh lại nhìn sang Vệ Tiểu.

Vệ Tiểu nom đã thấy đủ, bệch bước ra, định bụng cứu rối kế hoạch thuyết phục của Lưu Kinh. Kết quả Vương Lam lại là người mờ lời trước, lấy làm buồn cười, nói: “Ai nói là em và Vệ Tiểu chia tay? Đó là cậu ấy tự nói, em chưa đồng ý cơ mà.”

Vương Lam nhìn Lưu Kinh, rất đẹp, rất khí khái, nhưng cô không phải là loại con gái mở mắt vì sắc, mà có ai lại đi hòa giải như Lưu Kinh không? Chẳng khác nào mua vợ cho Vệ Lạc. Lời anh không có nửa phần thành ý nào, tất cả đều chỉ liên quan đến việc dần dần mối quan hệ để kiếm việc, kiếm nhà ở cho họ.

Vương Lam cúi gằm, nói với Vệ Tiểu: “Còn nữa, anh, em không cần biết anh sống với ai, em không ủng hộ cũng chẳng phản đối, vì ai cũng cần có cuộc sống riêng, giày vừa hay không chỉ có chân biết, chuyện em với Vệ Lạc anh cũng đừng bận tâm, em làm gì, sống ở đâu, tự em lo lấy.”

Lời nói ấy như hắt nước vào mặt Lưu Kinh. Vương Lam vốn thẳng tính, vừa dứt lời liền chạy lên lầu xem Vệ Lạc ra sao.

Lưu Kinh trở mắt nhìn Vệ Tiểu như muốn hỏi mình đã làm gì sai, Vệ Tiểu chỉ còn biết bụm miệng cười, bụng nghĩ Vương Lam quả tính giống Vệ Lạc, phú quý cũng không thể lay chuyển.

Cậu vỗ vỗ vai anh an ủi: “Bọn mình lo hã rồi.”

Lưu Kinh mím môi, giả vờ không vui: “Người ta nói chẳng sai, chị em dâu không thể ở chung một nhà mà, chưa vào cửa nhà này đã muốn ăn hiếp anh rồi.” Dứt lời liền cọ cọ vào bụng Vệ Tiếu, vòng tay ôm quanh eo cậu nũng nịu.

Thật ra trong lòng Lưu Kinh rất vui, vô cùng hài lòng trước Vương Lam này. Có cô em dâu cởi mở như vậy, sau này sẽ dễ thuyết phục người nhà của Vệ Tiếu hơn.

50. Chương 51

Chương 51

Sau mọi chuyện, tình cảm của Vệ Lạc và Vương Lam càng thắm thiết hơn. Lưu Kinh sốt sắng gọi bọn họ xuống ăn cơm cùng. Vệ Lạc với Vương Lam đều còn trẻ, thể nên không ngạc nhiên khi trong bữa cơm vẫn xuất hiện những lời cãi vã. Thấy thế, Vệ Tiếu ra mặt đàn anh muốn giáo huấn Vệ Lạc đôi câu.

Không ngờ chính Vệ Lạc mới là người giáo huấn Vệ Tiếu, giọng điệu có vẻ rất tự tin, khí khái: “Anh không hiểu rồi, hai người yêu nhau đâu phải lúc nào cũng hoà thuận vui vẻ, trừ phi đang muốn lấy lòng nhau”.

Vừa hết câu, nhóc như mới nghĩ ra điều gì đó mới mẻ, lại tiếp tục: “Em không biết có nên nói điều này hay không nhưng em với Vương Lam cảm thấy các anh cứ khách sáo thể nào ấy, thật đấy, nếu hai người muốn ở bên nhau lâu dài thì không thể nhân nhượng nhau mãi thế, ầm ứ lâu ngày không chóng thì chầy sẽ xảy ra chuyện thôi”.

Vệ Tiếu bị nói trúng tim đen, ngơ ngác. Kỳ thực cậu đã sớm biết vấn đề giữa mình với Lưu Kinh. Ngay chuyện cơm nước, lần nào Lưu Kinh cũng hỏi cậu muốn ăn gì, nếu cậu chưa đưa câu trả lời đích xác, Lưu Kinh sẽ khó xử, không biết nên làm gì cho vừa ý người yêu.

Tương tự, lắp máy lọc khói trong bếp, mặc dù Vệ Tiếu thích kiểu nói trên, nhưng Lưu Kinh cho rằng kiểu nói dưới đẹp hơn, cậu liền đáp ứng nguyện vọng của Lưu Kinh mà không cần suy nghĩ nhiều.

Lối sống đó của hai người đã trở thành công thức, khi hai người ở bên nhau, lẽ tất nhiên sẽ có một người vì người còn lại.

Vệ Tiếu cũng từng trải qua mối tình đầu đầy trắc trở, còn đối với Lưu Kinh cơ hội trải nghiệm là một con số không tròn trĩnh. Vệ Tiếu chứ không phải ai khác, chính là mối tình đầu của anh.

Mỗi lần có tâm sự, Vệ Tiếu thường tìm đến Lưu Kinh tỉ tê. Ngặt nỗi chưa ngã ngũ đã rủ nhau lên giường, kết quả cuối cùng là Lưu Kinh nệm mũi, nhéo môi cậu, âu âu yếm yếm quần quần quýt quýt, suốt đêm thầm thì câu anh yêu em.

Ở thời điểm chìm trong tình yêu, thỉnh thoảng Lưu Kinh có nói thế. Nhưng ở đêm dài không phải vận động, đêm đó quả tình rất dài.

Cứ mỗi lần như thế, Vệ Tiếu gần như tan chảy, không còn muốn giấu điều gì cả, đầu óc chỉ còn mỗi Lưu Kinh mà thôi.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, mới đó mà sắp đến Trung Thu rồi.

Vệ Lạc đang muốn về thăm nhà, Vương Lam vì chuyện người yêu mà mấy hôm nay chiến tranh lạnh với cha mẹ, cũng muốn nhân dịp này trốn đi vài ngày.

Vệ Tiếu lại không thể về, nếu cậu về nhà thì để Lưu Kinh cho ai?

Thế là, Vệ Tiếu đành mua một ít quà biết gửi Vệ Lạc xác về. Lưu Kinh biết chuyện cũng mua thêm một ít nữa, dặn Vệ Lạc xách cùng.

Vệ Tiếu thấy thế liền nói: “Anh khách sáo quá, người nhà quê không quen dùng đồ xa xỉ ấy đâu”.

Lưu Kinh cúi đầu đi vào, nhìn trên bàn đầy ắp quà cáp, khẽ cười nói: “Có Vương Lam về cùng cơ mà, anh không đi được, cũng nên có chút quà kính biểu cha mẹ mới phải phép chứ?” Vệ Tiểu cảm thấy đau xót thay anh.

Kỳ thực thời gian hai người ở bên nhau không phải là ngắn, theo lệ cũng phải báo cho gia đình được hay, nhưng mỗi lần Vệ Tiểu nhắc điện thoại gọi về nhà, chỉ nghe tiếng cha mẹ mình đầu dây bên kia, đã cảm thấy yếu lòng.

Vệ Tiểu không muốn làm tổn thương cha mẹ, nên cứ kéo dài hết ngày này tháng nọ.

Quà Lưu Kinh mới nhìn sơ cũng biết toàn là đồ hiệu đắt tiền, Vệ Tiểu sợ tặng đi có khi sinh chuyện, mà không nhận thì dễ làm buồn lòng anh, đành lật trái lật phải chọn hai quả hồ đào may mắn đựng trong chiếc hộp màu đỏ, trông rất đẹp, bảo Vệ Lạc đem về.

Không ngờ hai quả hồ đào ấy lại gây ra chuyện.

Vì không biết giá trị thực của hai quả hồ đào được đeo khắc đẹp đẽ ấy, nên người nhà Vệ Tiểu đem ra trưng như đồ trang trí. Vừa lúc có một người khách đi ngang qua, thấy hai quả hồ đào đẹp đẽ, lại giống như được đúc từ một khuôn nên hỏi gia chủ xem thứ ấy có đắt không.

Cha mẹ Vệ Tiểu thật thà trả lời là do con trai làm thuê ở phố mua tặng.

Cũng chỉ là đôi ba câu xã giao thôi, thế mà nhanh chóng truyền đến tai lão buôn cổ vật trong làng. Lão đến ra giá mười vạn đồng.

Cha mẹ Vệ Tiểu hoảng hồn, tức tốc điện thoại ngay cho con trai hỏi cơ sự ra làm sao. Vệ Tiểu ngẩn người, quay ngoắt lại hỏi Lưu Kinh, bấy giờ Lưu Kinh đang mải xem ti vi, mắt không thèm chớp, phán một câu: “Lão ấy cũng tinh đời nhỉ? Hai quả mà vào tay lão, giá hời cũng đổi được gấp ba lần số tiền ấy”.

“Anh mua thứ ấy bao nhiêu tiền?” Vệ Tiểu hít một hơi lạnh.

Lưu Kinh mỉm cười đáp: “Cũng mấy vạn thôi mà, lúc đó có mấy gã người Chiết Giang đang bán thứ đồ ấy, anh hứng lên mua một lô theo giá thị trường, giờ giá bán cứ như trên trời ấy, cặp đầu sư tử kia chỉ ít cũng ba, bốn chục vạn rồi”.

Vệ Tiểu choáng váng, liền gọi ngay về nhà bảo thứ ấy đắt lắm, không được bán với bất cứ giá nào. Chuyện này làm cha mẹ Vệ Tiểu rất đau khổ, hai ông bà đâu có hiểu giá trị của những món đồ này, đôi quả hạnh đào giới chẳng khác gì quả bom chực chờ phát nổ, ông bà không dám bày trong nhà một cách tùy tiện nữa.

Vệ Tiểu từ đó càng hiểu rõ, quà của Lưu Kinh không thể nhận một cách tùy ý.

Nhưng cũng chỉ lăm băm đôi câu tỏ ý không hài lòng với Lưu Kinh mà thôi, vì mỗi lần Vệ Tiểu có vẻ tức giận, Lưu Kinh lập tức ngoan ngoãn như chú cún con quần lầy chủ mình.

Vệ Tiểu càng không phải là loại người cố chấp, được Lưu Kinh nựng nịu, hết thấy giận hờn thoát chốc đều tan biến.

Chỉ là trong lòng cậu vẫn có gì đó khó nói thành lời. Một người thông minh như Lưu Kinh lẽ ra không nên phạm phải sai lầm như vậy. Tặng những thứ đắt tiền ấy phải chăng là đang muốn lộ thân phận của mình?

Hay là Lưu Kinh vì quá mong chờ ngày đó nhanh đến, nên mới hàm hồ ép mình lộ chuyện? Nhưng nhìn Lưu Kinh toàn tâm toàn ý lo ỉn, Vệ Tiểu cho rằng cậu đã quá hồ nghi.

Lưu Kinh có mưu mô, cũng không mưu mô cả với cậu chứ?

Sau cùng Vệ Tiểu buộc phải ra quy ước bắt Lưu Kinh thực hiện, nếu Lưu Kinh còn có ý định mua những đồ đắt tiền tặng cậu thì phải báo trước. Vệ Tiểu cũng nhân cơ hội này giáo huấn Lưu Kinh đôi câu, khuyên anh từ nay đừng hoang phí tiền của.

Lưu Kinh ôm Vệ Tiểu cười cười, nghĩ, mặc dù tính kế với cả cậu có hơi đê tiện, nhưng chỉ cần được ở bên cậu, cái gì cũng xứng đáng đánh đổi.

Tâm trí Lưu Kinh lúc này bắt đầu nghĩ đến những biện pháp khác.

Người ta vẫn thường nói, dềm dài lằm mọng, Lưu Kinh không muốn kéo dài chuyện này thêm. Miễn là Vệ Tiểu bằng lòng đứng về phía anh, Lưu Kinh sẽ cố gắng kết thúc chuyện này.

Như vậy mới tránh để anh rơi vào trạng thái bị động.

51. Chương 52

Chương 52

Lưu Kinh những tưởng việc mình toan tính đã đầu vào đấy, nào ngờ hoạ từ trên trời giáng xuống quả là khó đỡ. Đang lúc loay hoay chuẩn bị đến công ty, Vệ Tiểu tình cờ gặp một người lạ mà quen, quen mà lạ. Vệ Tiểu nghĩ mãi không thể nhớ ra người này là ai, một lúc lâu sau mới nhận ra người quen ấy chính là tình cũ Lỗ Bình.

Sau lần hiến thân cho Lưu Kinh, Lỗ Bình phải ra đi trong ô nhục. Lúc này, Vệ Tiểu thật không dám tin vào mắt mình. Người cậu một thời mê đắm, giờ trông tiều tụy, nhếch nhác và già đi thấy rõ. Dù sao cũng từng quen biết, nhưng Vệ Tiểu cũng cảm thấy hơi bất ngờ, vì sao Lỗ Bình lại tìm đến nơi này?

Vệ Tiểu đang chuẩn bị bước ra, lúnh quýnh quên luôn khoá cửa, vội vàng mời Lỗ Bình vào nhà.

Lỗ Bình ngượng ngùng theo sau Vệ Tiểu, quen miệng hỏi: “Anh vẫn làm về sĩ cho Lưu Kinh à?”.

Vệ Tiểu ngớ người, nhưng cũng không quên gạt đầu trả lời: “Ừ, lâu nay em đi đâu vậy?”.

Nhà hai người gần nhau, nên lúc hai người chia tay, vì lo tinh thần của Lỗ Bình, thậm chí còn từng nghĩ sẽ đi tìm cô.

Lỗ Bình ngồi trên ghế, vẻ mặt ủ dột, đảo mắt nhìn quanh phòng. Lưu Kinh là dân chơi đẳng cấp, giao phó toàn quyền cho Vệ Tiểu khi sửa chữa căn phòng, nhưng công đoạn bày biện trang trí sau sửa chữa thì tự tay anh đảm nhận hết.

Căn phòng được trang hoàng từ những đồ vật bình dân cho đến sang trọng quý phái. Lỗ Bình xem qua một lượt, bề ngoài có vẻ bình tĩnh như không có chuyện gì, nhưng kỳ thực tâm đang cồn cào, đôi mắt ửng đỏ chực khóc.

Vệ Tiểu hay cảm lòng không đậu khi thấy phụ nữ khóc, lần này cũng vậy, tay chân cậu bắt đầu múa may loạn xạ mà bản thân lại không biết nên nói gì cho phải.

Lỗ Bình đưa tay quệt vội nước mắt, cảm khái hỏi Vệ Tiểu: “Anh có bạn gái rồi phải không?”

Vệ Tiểu phân vân không biết trả lời thế nào, im lặng một hồi, nghĩ đến bóng dáng Lưu Kinh liền gạt đầu.

Lỗ Bình thở dài thật sự bi ai, rõ ràng tuổi tác chưa lớn nhưng khuôn mặt đã có nhiều thay đổi. Vệ Tiểu cũng không biết nên ứng đối thế nào, đành đi rót nước mời cô.

Hai người ngồi nhìn nhau rất lâu mà ai cũng im bật, phải một lúc sau Lỗ Bình mới tiếp tục câu chuyện: “Em có con rồi.”

Câu nói tưởng chừng vu vơ ấy làm làm Vệ Tiểu chết sững, chưa kịp chúc mừng thì lại nghe Lỗ Bình nói tiếp: “Là con của Lưu Kinh... Từ khi ra viện, em cứ thấy sức khoẻ mình không ổn, một thời gian sau em mới phát hiện mình có thai, lúc đó đứa trẻ cũng đã được mấy tháng, bác sĩ khuyên em đừng phá, nếu phá thì sau này mất khả năng sinh con, em mới can rằng sinh nó ra. Định là tự mình nuôi nó lớn, nhưng thật sự làm một người mẹ đơn thân quả không dễ dàng, em không có cách nào khác mới đến đây tìm Lưu Kinh.”

Thật không dễ dàng gì cho Lỗ Bình khi kể cho tình cũ nghe câu chuyện riêng tư ấy, nhưng ngặt nỗi chữ “tiền” đã bít lấy lối đi của cô, nếu không vì tình cờ bắt gặp Lưu Kinh trên ti vi, cô cũng đã không muốn tìm đến đây.

Vệ Tiểu ngây dại ngồi bất động.

Lỗ Bình tưởng cậu quá sốc, mà đúng là cả một hồi lâu vẫn chưa thấy cậu phản ứng lại. Cô nhìn cậu đầy nghi ngờ, phải chăng Vệ Tiểu vẫn còn tình cảm với mình?

Nghĩ đến điều đó, Lỗ Bình càng thấy xót xa thêm. Ngày quen Vệ Tiểu, cô chỉ nghĩ cậu là một người trình độ văn hoá thấp, thu nhập chẳng đáng vào đâu, chứ đâu ngờ cậu lại là người đàn ông tốt đến thế. Dù lúc ấy Vệ Tiểu đối xử với cô không bạc, nhưng gửi gắm thân phận mình cho người đàn ông như vậy, cô vẫn cảm thấy không cam lòng, để rồi sau khi đã qua những giông bão của cuộc sống, Lỗ Bình mới nhận ra, hoá ra lấy được người như Vệ Tiểu quả là có phúc, tiếc thay giờ đây mọi thứ đã quá muộn màng.

Lỗ Bình tiếp tục thở dài rên rĩ: “Em cũng không có yêu cầu gì hơn, hôm trước em có ghé qua công ty Lưu Kinh nhưng không dám vào, mới đi theo xe anh ta đến đây, kỳ thực em không dám liên lạc, có anh ở đây, em mới dầy mặt làm phiền anh lần chót, nhờ anh chuyển lời với anh ta, nói là...em chỉ mong Lưu Kinh nghĩ đến cốt nhục tình thâm mà cứu vớt ẹ con em phần nào.”

Đến lúc này Vệ Tiểu mới thật sự trấn tĩnh. Cậu nhìn chằm chằm vào cốc nước trước mắt, tim như thắt lại.

Nhưng trước mặt Lỗ Bình cậu không thể biểu hiện ra bèn giả vờ như không có chuyện gì: “Anh sẽ chuyển lời cho anh ấy giùm em”.

Lỗ Bình nghe được câu ấy như bắt được vàng, cảm thấy nhẹ nhõm hẳn, liền đứng dậy cáo từ.

Vệ Tiểu vội giữ cô lại, ân cần hỏi han: “Đứa bé mấy tuổi rồi, là trai hay gái, em vẫn nuôi đấy chứ?”.

Lỗ Bình cũng không giấu giếm gì cậu, mở túi đeo bên người, tìm ảnh và giấy tờ của đứa bé giao lại cho Vệ Tiểu: “Anh đưa hết cho Lưu Kinh xem nhé.”

Vệ Tiểu nhận lấy, không dám mở ra xem.

Đợi Lỗ Bình đi khỏi, cậu mới ngồi phịch xuống ghế. Vốn định đi làm, mà giờ chẳng còn tâm tư đi đâu cả.

Tuy hiểu rằng đây đã là chuyện của quá khứ, có kỳ kèo cũng mất ý nghĩa rồi, nhưng cảm giác bị phản bội, vẫn làm Vệ Tiểu đau lòng như cắt.

Lưu Kinh về đến nhà, trời đã nhá nhem tối.

Anh có thói quen tạt qua siêu thị mua ít rau củ, nhân tiện mua thêm một chai khử mùi nhà vệ sinh, chỉ là không phải hương hoa nhài thường dung.

Mở cửa, thấy phòng tối om không điện dóm gì sất, anh liền cười đùa với Vệ Tiểu lúc này đang ngồi bất động trên ghế sofa: “Tiểu Tiểu, sao không bật đèn vậy?”

Lưu Kinh thay xong dép vẫn không thấy Vệ Tiểu trả lời.

Cảm thấy có gì đó không ổn, anh đặt rau xuống, đi đến gần Vệ Tiểu.

Từ ánh sáng mờ mờ của bóng đèn hành lang, Lưu Kinh nhận ra khuôn mặt không cảm xúc của cậu. Anh căng thẳng, vội quỳ xuống trước mặt Vệ Tiểu, nắm bàn tay lạnh giá của cậu, áp lên ngực mình, tha thiết hỏi: “Tiểu Tiểu, có chuyện gì sao? Mặt mày em sao khó coi vậy?”

Vệ Tiểu nhìn Lưu Kinh, lặng thinh, cầm mấy thứ trên ghế đưa cho Lưu Kinh.

Anh rất đỗi ngạc nhiên, chìa tay nhận lấy. Đồ gồm một giấy khai sinh kèm một bức thư, nội dung trong ấy viết rất đơn giản, liệt kê đại khái các khoản chi tiêu mà tính ra chẳng đáng là bao với anh.

Nhưng Lưu Kinh quả thật giật mình trước nội dung trong bức thư ấy. Ngoài Vệ Tiểu ra, chẳng điều gì khiến anh phải khiếp sợ. Những việc như thế này cũng không phải là lần đầu tiên.

Từ ngày tiếp quản Lưu thị, anh đã nhận không ít thư nặc danh, dọa bắt cóc tổng tiền có, thương thâm nhó trộm có, có thai bắt đền có, đòi phá thai có, đủ thứ hăm bà lằng.

Lưu Kinh tự tin rằng mình trước đây trác tang đến đâu cũng đều dùng biện pháp tránh thai, nếu quả thật có con, anh cũng không hề lo sợ hay e dè.

Tình thân trong anh ít ỏi, dù mang dòng máu họ Lưu, anh hoàn toàn không có ý định sinh con nối dõi.

Thấy bộ dạng của Vệ Tiểu như vậy, Lưu Kinh không chịu nổi. Sống với nhau lâu nay, Vệ Tiểu luôn nhường nhịn, che chở cho anh, luôn nghĩ đến và chưa hề yêu cầu anh điều gì.

Giờ thì rắc rối to rồi, từ đâu xuất hiện một đứa con trai, chẳng biết thật giả ra sao, nhưng cũng đủ làm Vệ Tiểu tan nát cõi lòng. Lưu Kinh ước gì mình có thể giết chết cái đứa đã đến đây báo tin vôi tiền ấy, vôi vàng giải thích với Vệ Tiểu: “Nhất định có hiểu lầm, em...”

Chưa dứt lời, Vệ Tiểu đã cắt ngang: “Là Lỗ Bình đấy, là con của anh với Lỗ Bình đấy.”

Lưu Kinh nhất thời không nhớ ra cái tên ấy, nhú mày nhìn cậu.

Vệ Tiểu bải hoải, chợt thấy mĩa mai khôn cùng. Người như Lưu Kinh khi đã bạc tình bạc tính đến đáng sợ, cậu liền nhắc: “Bạn gái của em, cô gái bị anh dụ dỗ đó”.

Lưu Kinh lúc này mới lơ mơ nhớ ra, lông mày nhú chặt, bắt đầu mồm mép: “Đã là con anh, thì đến tìm em làm gì chứ?”

“Cô ấy đợi trước cổng nhà, hiểu nhầm em vẫn làm vệ sĩ cho anh mới nhờ em truyền đạt lại!” Giọng điệu Vệ Tiểu vẫn đều đều. Cậu càng nghĩ càng âm ỉ, Lưu Kinh mong mình còn chưa chùi sạch mà đã quay ngoắt lại nghi ngờ lại cậu. Em là người thế nào thì bản thân anh phải hiểu rõ chứ? Lưu Kinh cũng lên cơn ghen, ngoài anh, Vệ Tiểu đã từng thích cái ngữ phụ nữ ấy, chuyện con rơi con vãi không tìm anh bàn bạc mà lại van nghèo kể khổ với Vệ Tiểu là ý làm sao? Phải chăng đang có ý đồ gì đây?

Lưu Kinh cúi đầu ngẫm nghĩ, lừa tình hay lừa tiền anh thấy kệ, muốn biết có phải con của anh không chỉ cần thử DNA là ran ngay, chỉ sợ Lỗ Bình còn có ý định khác. Lưu Kinh hung tợn nghĩ, cô đừng hồng hồng sung sướng.

Lưu Kinh vốn thông minh, một khi đã ra quyết định liền thay đổi sắc thái biểu cảm, giọng điệu cũng trở nên mềm mỏng hơn, giả vờ buồn bã: “Anh biết rồi. Nhưng trước khi sự việc chưa được làm sang tỏ, em có thể tin anh một lần được không? Anh sẽ dẫn đứa bé đi xét nghiệm DNA, nếu thật là của anh, anh sẽ chịu trách nhiệm, còn nếu không phải, Tiểu Tiểu...”

Lưu Kinh áp đầu lên đùi của Vệ Tiểu, nũng nịu: “Lần sau em không được tùy tiện giận anh đâu đấy”.

52. Chương 53

Chương 53

Từ chỗ Vệ Tiểu, Lưu Kinh biết được số điện thoại của Lỗ Bình. Anh không vội liên lạc ngay với cô mà cho người đi dò xét thử, không lâu sau thì có kết quả.

Với một người không than không thế trong xã hội như Lỗ Bình, việc điều tra quả thật rất đơn giản.

Lưu Kinh xem qua kết quả điều tra, thâm cười lạnh.

Gõ nhẹ đầu ngón tay lên mặt bàn, anh đại khái đã nghĩ ra được cách giải quyết.

Về nhà, Lưu Kinh kéo Vệ Tiểu cùng bán tính đến chuyện xét nghiệm DNA. Vệ Tiểu trầm mặt, chẳng vui thú tạo nào, thậm chí chỉ trưng ra biểu cảm miễn cưỡng, trong khi đó Lưu Kinh lại hớn ha hớn hở.

Anh luôn cảm thấy Vệ Tiểu là một người hoàn hảo, ngay cả giận dỗi cũng không biết, lại chưa từng đòi hỏi anh, lúc này mới thấy khuôn mặt cậu bắt đầu có vẻ là giận.

Anh cố tình nhắc mấy liên lạc với Lỗ Bình ngay trước mặt cậu. Tuy rằng thái độ của Lưu Kinh với Lỗ Bình đầy hữu hảo, nhưng trong từng lời nói của anh vẫn ẩn chứa những tàn tích băng giá.

Vệ Tiểu đứng bên cạnh nghe buộc phải nhắc nhở: “Anh ăn nói chừng mực thôi, dù sao cô ấy cũng là mẹ của con anh”.

Lời này làm Lưu Kinh tức chết, lập tức quay ngoắt 180 độ: “Còn chưa rõ trắng đen, em đã gán luôn một đứa con hoang cho anh. Vệ Tiểu, rốt cuộc em có để ý gì đến anh không?”

Vệ Tiểu trừng mắt: “Có để ý hay không không phải chỉ ở những lời nói suông, dù gì thì em cũng không bị thò đầu ra một đứa con như anh”.

Lưu Kinh biết mình đuối lý, lại còn ti tiện nữa, đến nỗi cả dáng vẻ tức giận của cậu, anh cũng hết lấy làm vui nổi, liền dỗ ngọt: “Tiểu Tiểu, em thất bại làm anh đau lòng quá. Đợi có kết quả đã, nếu đứa bé không phải con của anh, em phải rửa oan cho anh nha”. Lời chưa dứt, tay đã vội đưa lên mơn trớn đùi Vệ Tiểu.

Cậu đang bực mình thì chớ, hắt ngay tay anh ra.

Lưu Kinh vẫn biết tình cảm Vệ Tiểu dành mình là thật nhưng sâu đậm thế nào anh không biết rõ.

Trong thâm tâm, Lưu Kinh quả thật không mong muốn chuyện này xảy ra, nhưng nhìn Vệ Tiểu đứng về phe Lỗ Bình, lại còn nói đỡ cho cô ta nữa, dù không ghen, nhưng cõi lòng anh dường như tan nát, chỉ biết ngồi co ro trên ghế thờ dài.

Ngày kiểm tra DNA, Lưu Kinh không quên lái xe chở Vệ Tiểu cùng đi.

Lỗ Bình đứng đợi trước cổng, mặt đầy lo lắng, cho nên không nhận ra sự không thích hợp giữa hai người.

Ba người lớn dắt đứa trẻ vào.

Vệ Tiểu mấy lần liếc trộm đứa trẻ, nom gầy gò nhỏ bé. Kể cả có phải con của Lưu Kinh hay không, cậu đều thương những gì nhỏ bé.

Cúi thấp người, cậu nhỏ nhẹ hỏi: “Cháu tên là gì, mấy tuổi?”

Đứa bé lí nhí trả lời mình tên Lỗ Chí, chưa kịp nói tuổi đã bị Lỗ Bình kéo sang một bên.

Lưu Kinh cười thâm, kéo tuột Vệ Tiểu về phía mình.

Vệ Tiểu từ lúc thức dậy đến giờ liên tục bất an, áo quần nhăn nhúm chưa kịp chỉnh, Lưu Kinh liền đưa tay xốc lại cho đúng nếp. Hành động thân mật ấy giữa hai người vốn không lạ lẫm, nhưng trước bao người thế này đúng là lần đầu tiên.

Vệ Tiểu vội tránh né, như Lưu Kinh còn nhanh hơn nữa, cậu chưa kịp lui ra xa, tay anh đã chỉnh xong cả vạt giúp cậu, tiện thể vỗ yêu vào vai cậu mấy cái.

Nhìn bọn họ như vậy, bấy giờ Lỗ Bình mới thấy khó hiểu, cảm giác kỳ quái khác thường, song cô cũng không có thời gian mà nghĩ đến. Tìm Lưu Kinh, chủ yếu là muốn lừa chút tiền, những tưởng với thân phận địa vị của anh, cô có đòi một khoản cũng dễ dàng thôi, nào ngờ Lưu Kinh làm thật, đích thân đi giám định mới chịu.

Lỗ Bình đành cầu xin Lưu Kinh đừng làm to chuyện, nhưng Lưu Kinh quyết không dung thứ. Đến nước này cô đành giả vờ điếc không sợ súng, hy vọng Lưu Kinh hồi tâm chuyển ý.

Ai dè Lưu Kinh trời không sợ đất cũng không sợ. Đã đến nước này, Lỗ Bình đành cắn răng dẫn đứa bé tới.

Máu rút ra để thử không nhiều, nhưng thằng bé vì sợ kim tiêm mà khóc mãi không thôi.

Lỗ Bình đang buồn bực, muốn dỗ con ngừng khóc mà lực bất tòng tâm.

Vệ Tiểu thấy một mình cô phải chăm đứa nhỏ coi bộ không tiện, liền chạy lại bế giúp. Trông xa cứ tưởng ba người họ là một gia đình.

Lưu Kinh vừa ức vừa ghen, dựa đầu vào tường hậm hực. Về đến nhà, Vệ Tiểu vẫn chẳng nói chẳng rằng lấy nửa câu với anh, sắc mặt không hề tốt.

Nhưng ăn, người thì vẫn giống như cũ.

Chỉ vậy thôi cũng đủ làm Lưu Kinh dần vật mà hoá điên hoá dại. Thà rằng Vệ Tiểu đánh, mắng, chửi, chuyện gì anh cũng chấp nhận, chứ cái kiểu lạnh nhạt như vậy thật sự làm thế giới của anh như thể đóng băng.

Muốn trò chuyện nghiêm túc, cậu lại bày ra vẻ mặt anh thật là trắng hoa, khiến Lưu Kinh bối rối không biết xử trí thế nào.

Lưu Kinh vẫn nghĩ Vệ Tiếu là người lành tính, không biết hờn giận, không biết oán trách, giờ coi như dần sang mắt ra rồi. Anh chỉ cầu mong chuyện như vậy đừng có diễn ra nữa.

Lưu Kinh vốn không phải là người dễ bỏ qua, sau chuyện này vẫn còn cay cú lắm, cho nên anh sẽ không để yên ẹ con Lỗ Bình.

Mẹ con Lỗ Bình bất ngờ bị chủ nhà trọ đuổi đi không rõ nguyên do, tìm nhà trọ mới cũng không xong vì giá quá đắt đỏ, đúng là đã nghèo còn gặp cái eo. Giờ mà có thêm kết quả xét nghiệm, mọi hy vọng đều tắt ngúm.

Lỗ Bình xem chừng không gắng gượng nổi nữa, đành tìm một toà cao ốc gần đó, hai mẹ con ôm nhau nhảy lầu quyên sinh.

Song song lúc đó có kết quả giám định, Lưu Kinh cầm trên tay tờ kết quả đã dự đoán được từ trước, cẩn thận đặt trước mặt Vệ Tiếu.

Đang ăn cơm, cậu không buồn ngẩng mặt lên, cũng chẳng cần ngó nghiêng tờ kết quả.

Lưu Kinh co rúm như chuột thấy mèo, dỗ ngọt Vệ Tiếu: “Tiếu Tiếu, em không xem à? Em xem đi này”.

Vệ Tiếu ngẩng lên, ánh mắt vẫn lạnh như tiền.

Lưu Kinh sửng sốt. Có giận anh đến mấy cũng không đến mức nhìn anh bằng ánh mắt này chứ?

Thường thì Lưu Kinh đảm nhận nhiệm vụ chuẩn bị cơm nước, nhưng lần này về sớm, Vệ Tiếu giành nấu lấy.

Cơm nước xong, Vệ Tiếu tự mình thu dọn bát đĩa, lẳng lặng vào bếp gói ghém thức ăn còn nóng cho vào hộp giữ nhiệt, đoạn khác vội khoác áo bước ra ngoài.

Lưu Kinh chạy đến chặn lại, cầm tay cậu hỏi: “Em đi đâu?”

Lúc này cậu mới chịu nhìn anh: “Lưu Kinh”.

Giọng cậu không cao không thấp, không to không nhỏ, đều đều chậm rãi: “Cho dù cô ấy không đúng, nhưng cô ấy đâu thể làm gì tổn hại đến anh mà anh cạy tào ráo máng như vậy? Cô ấy nhảy lầu tự sát rồi, anh biết không?”

53. Chương 54

Chương 54

Lưu Kinh kinh hãi.

Vệ Tiếu đang vô cùng tức giận. Trưa nay ăn cơm ở nhà ăn công ty, bản tin thời sự có phát mấy dòng ngắn về chuyện có người định quyên sinh ở toà cao ốc, được lực lượng phòng cháy chữa cháy ứng cứu kịp thời.

Vệ Tiếu nhìn thoáng đã nhận ngay ra người quen. Lỗ Bình hoang mang ôm con trai Lỗ Chí khóc oa oa, phóng viên tại hiện trường thốt thức bình luận.

Vệ Tiếu không còn tâm trí nuốt cơm nữa, liền tức tốc đến ngay trụ sở đội cứu hỏa, trông thấy nhiều người đang vây quanh khuyên nhủ Lỗ Bình.

Đứa bé được dẫn ra đứng riêng một góc, mắt mở thao láo, ngây thơ nhìn mọi người xung quanh.

Lúc Vệ Tiếu bước vào, Lỗ Chí đang được các dì các chị bao quanh, trên tay cầm một quả táo cắn dở. Cu cậu dường như vẫn ngơ ngác, đứng thu lu một mình, không biết làm gì tiếp theo. Thấy cậu, Lỗ Chí nhận ra cậu ngay liền gọi “chú”.

Vệ Tiếu xoa đầu nó, thở dài ngao ngán.

Một bà đứng tuổi cỡ Vệ Tiếu là người than của hai mẹ con nhà này, lải nhải: “Thiệt là tội lỗi, nghĩ sao mà ôm con nhảy lầu? May mà đứa bé khóc rống lên, người ta mới biết mà ứng cứu, chứ không á... À mà cậu coi cảm ơn mấy anh em bên cứu hoả đi, khuyên nhủ cả ngày trời mới đăng đầy, lại còn chuẩn bị thêm nệm khí nữa”.

Vệ Tiếu gật đầu, để Lỗ Chí cho những người tốt bụng chăm sóc, tự mình vào trong xem Lỗ Bình như thế nào.

Lỗ Bình vẫn còn đang thẳng thốt, vừa được dẫn đến bệnh viện để kiểm tra thần kinh.

Lúc này cô như thể được chích một liều thuốc trấn tĩnh, người đang ngây ngây dại dại.

Vệ Tiếu bước qua nắm lấy tay cô, gọi: “Lỗ Bình”.

Lỗ Bình không một phản ứng. Vệ Tiếu buồn bã, người òi bên giường ôm cô vào lòng. Nhớ lại những ngày hai người ở bên nhau, nhớ lại tình cảm của những ngày đầu biết yêu, Vệ Tiếu thật sự không mong thấy Lỗ Bình lãng phí sinh mạng mình như thế.

Nhưng cậu hoàn toàn không biết Lỗ Bình đã gặp chuyện khó khăn gì, càng không biết nên khuyên nhủ thế nào cho đáng.

Qua hồi lâu, Lỗ Bình cuối cùng cũng khóc thành tiếng, bấy giờ Vệ Tiếu mới yên tâm đôi chút, vội an ủi cô.

Lỗ Bình cất tiếng: “Vệ Tiếu, em sai rồi, đứa bé không phải là con Lưu Kinh... Vệ Tiếu, em không muốn sống nữa, cha đứa bé hứa sẽ cưới em, sẽ bỏ vợ, nhưng sau khi em sinh nó ra thì hấn trở mặt, nói hấn thích con gái, trong nhà đã có con trai rồi, sinh thêm sợ nuôi không nổi, rồi hấn không đoái hoài, không chu cấp ẹ con em nữa. Em không tìm được việc làm, tiền cũng tiêu sạch... Em không thiết gì nữa... Em cũng biết mình sai, nhưng giờ ngay chỗ trú chân cũng không có, ông chủ nhà trọ nhấn nhủ rằng em đã đắc tội với người ta, cẩn thận kéo bị trả thù, nghĩ đi nghĩ lại em chỉ có đắc tội với Lưu Kinh, chắc chắn anh ta nổi giận vì nó không phải con mình, thật sự em không còn lối thoát...”

Vệ Tiếu không người sự tình lại như thế, chỉ còn biết vỗ về Lỗ Bình mà thôi.

Tâm trí cậu rối bời. Nghĩ đến việc làm của Lưu Kinh mà lòng cậu buồn rười rượi.

Còn Lỗ Bình, sau khi trút hết tâm can, tâm trạng khá hơn hẳn, lại còn được Vệ Tiếu an ủi, dần dần ngủ thiếp đi.

Cậu không dám để Lỗ Bình một mình, vội nhờ y tá chăm hộ rồi nhanh chóng về nhà, định đem một ít đồ cho họ.

Trên đường đi, Vệ Tiếu không người trấn trở, Lỗ Bình thật quá hồ đồ, đến bước này rồi còn không chịu tỉnh ngộ, nhưng vì nghĩ đến Lỗ Chí, cậu mới không nặng lời với cô, dù sao đi chăng nữa, bị ép đến độ phải dắt con quỳ sinh quả thật đáng thương. Về phần Lưu Kinh, đột nhiên Vệ Tiếu sinh lòng lo lắng.

Cậu không người Lưu Kinh dám làm như vậy. Theo lý, rõ ràng Lỗ Bình có muốn cũng chẳng thể làm tổn thương anh, thế mà Lưu Kinh lại dùng cách đó để hiếp đáp hai mẹ con thân cô thế cô, xem ra thật không trường nghĩa chút nào.

Vệ Tiếu luôn mang tinh thần nghĩa hiệp, việc thế này cậu không thể bàng quan, huống hồ chuyện lại gây ra bởi Lưu Kinh.

Lưu Kinh còn hí hửng khoe kết quả giám định với cậu nữa chứ, cậu chưa từng gặp ai đóng kịch giỏi như anh, một mặt bức ép người ta phải nhảy lầu tự sát, một mặt giả vờ làm búp bê ngoan hiền.

Vệ Tiếu thở dài chán nản.

Lưu Kinh là người thông minh, chỉ cần nghe những lời trách móc của Vệ Tiếu. trong phút chốc đã hiểu chuyện gì vừa xảy ra.

Trước mặt Vệ Tiếu, Lưu Kinh rất giỏi nhún nhường, hay tỏ ra ngây ngô vô tội. Anh nín mấp áo cậu khẩn khoản: “Vệ Tiếu, em đừng gấp gáp, chắc là có hiểu lầm nào ở đây”.

Con người Lưu Kinh, Vệ Tiếu đã tường tận, ngó cái bộ dạng thỏ nai ấy chẳng khác gì bộ dạng của học sinh đang nói dối phụ huynh, Vệ Tiếu ước gì có thể thẳng tay nện ngay cho anh một trận, nhưng cậu cố kìm lại, cầm hộp giữ nhiệt ra ngoài. Lưu Kinh định bụng ướm hỏi Vệ Tiếu có cần anh lái xe đưa đi không, nhưng nhắc thấy bộ dạng bức tức cậu, anh không dám hỏi nữa.

Anh nhanh chóng cho người dò xét tin tức của Lỗ Bình, biết cô ta vẫn bình an vô sự, Lưu Kinh khí bốc tận đầu, giận không biết trút vào đâu cho hết, thầm nghĩ sao cô ta không chết đi cho khuất mắt nhỉ.

Nhưng anh cũng kịp thời trấn tĩnh. Nếu nhờ may Lỗ Bình nhảy lầu thật, tình cảm bấy lâu của anh với Vệ Tiếu khó mà vẹn toàn. Lưu Kinh nghĩ một hồi rồi thở dài than ngắn, vội tìm ngay đối sách, mà thật ra cũng đâu cần nghĩ ngợi gì nhiều, cứ đến bệnh viện xin lỗi cô ta một đôi câu, rồi thuận đường bỏ thí ít tiền là xong.

Tuy chẳng phải việc gì to tát, nhưng trong lòng Lưu Kinh vẫn hỗn độn. Từ đầu đến giờ tất thấy là do cô ta tự tung tự tác, cũng chính cô ta tự tát nước vào mặt mình, thế mà giờ lại bắt anh xin lỗi, anh thấy đáng ghen. Giá mà có thể nhảy lầu được, anh sẽ nhảy cho Vệ Tiếu biết tay.

Đắn đo một hồi, cuối cùng anh đành làm khó mình vậy.

Lưu Kinh đến vừa lúc Vệ Tiếu đã giúp Lỗ Bình trở người.

Thấy thế, anh không lấy làm vui cho lắm, trong lòng trào dâng nỗi oán hận, thầm nghĩ cô ta có nhảy đâu, cung cung phụng phụng làm chi ệt?

Còn nhóc con Lỗ Chí nữa, bám riết lấy Vệ Tiếu như hình với bóng, chẳng khác gì con bám cha.

Lưu Kinh đóng giả bộ dạng thân mật định đến bên an ủi Lỗ Bình vài câu, dù sao mấy trò mèo này, anh vốn đã tài tình lắm rồi.

Thế mà anh vừa tiến lại gần, Lỗ Bình liền tỏ ra sợ hãi tội độ, luống cuống ngã vào người Vệ Tiếu.

Lưu Kinh ngứa mắt, chỉ ước lời cổ Lỗ Bình ra, nhưng nhìn cái cách Vệ Tiếu che chở cho cô ta như gà mẹ che chở gà con, lại còn lườm anh nữa chứ, Lưu Kinh giận dữ bước ra cửa, nhắc chân đá bồm bộp vào tường.

Vệ Tiếu vỗ về Lỗ Bình xong, bước ra vẫn thấy Lưu Kinh đứng đó đá tường, cậu chỉ biết thở dài. Lúc này Lưu Kinh trông rất tuyệt tình, ánh mắt như thể muốn ăn tươi nuốt sống người ta.

Cậu bước qua vỗ vai anh.

Lưu Kinh đương nhiên còn giận, nhưng trông thấy cậu liền đổi tông sang ngoan ngoãn, cúi đầu nhìn lăm lét như thể cún con đang ngoe nguẩy đuôi làm nũng chủ.

Vệ Tiếu cũng chẳng buồn cho anh một sắc mặt tốt hơn, chính bản thân cậu cũng đang tỏ ra bất mãn.

Lưu Kinh mấp má, muốn nói lại thôi.

Cậu ngầm hiểu, xem chừng anh định hỏi bao giờ cậu về nhà. Dù đã hết giận, nhưng Vệ Tiếu vẫn còn bang hoàng sau mọi chuyện đã qua, trong lòng cũng muốn mượn dịp này để giáo huấn cho anh một trận ra trò.

Vì thế cậu giả bộ lạnh nhạt: “Anh về trước đi, vài hôm nữa người nhà cô ấy lên đón rồi em về”.

Cõi lòng Lưu Kinh hoàn toàn tan nát.

Giao hết những thứ xách theo cho cậu, không lung, đau thương nặng trĩu, chàng ta thất thủ quay lưng rời bệnh viện.

54. Chương 55

Chương 55

Vệ Tiếu chăm sóc Lỗ Bình rất mực tận tụy. Tình trạng cô giờ không còn đáng ngại nữa, ăn ngon ngủ ngon, thậm chí còn có thời gian để suy nghĩ vì sao Vệ Tiếu lại đối xử tốt với mình như.

Khi đã là quá khứ của nhau, Vệ Tiếu đâu nhất thiết phải chăm sóc cô chu đáo liên mấy hôm?

Hay là anh ấy còn tình cảm với mình? Lỗ Bình chợt nghĩ.

Mấy ngày qua, Lỗ Bình dần dà nhỏ to với Vệ Tiếu, biết được thu nhập của cậu mấy năm nay vẫn thế, không đất cắm dùi, nhưng so với Lỗ Bình, cô không có quyền đòi hỏi gì thêm. Dù Vệ Tiếu không xu dính túi, cậu vẫn là một người đàn ông ném trái sượng gió, bản lĩnh trong đời.

Lỗ Bình mơ hồ tưởng tượng chuyện gương vỡ lại lành giữa bọn họ.

Lúc này chiến tranh lạnh giữa Lưu Kinh và Vệ Tiếu âm thầm khai diễn. Ban đầu, khi Vệ Tiếu mới trở về nhà từ bệnh viện, Lưu Kinh vẫn vui vẻ trò chuyện đôi câu, biện bạch cho hành động của mình, nhưng Vệ Tiếu từ lâu đã không còn tin vào những lời gian dối ấy, điều đó khiến cho Lưu Kinh điên tiết.

Anh có thể chịu đựng cách Vệ Tiếu lạnh nhạt với mình, nhưng cứ nghĩ đến việc Vệ Tiếu dành hết thời gian để chăm sóc cho ả chết bầm Lỗ Bình, tự than anh không sao kiềm chế nổi nữa.

Lần này thấy Vệ Tiếu lò mò về nhà, anh thật sự nổi khùng, không thêm giải thích, không thêm để ý nữa luôn.

Một khoảng cách vô hình được tạo ra nhanh chóng, hai con người cứ thế lạnh lùng lẫn nhau, thậm chí ngay cả khi chung chăn chung gối, những tưởng họ sẽ trao nhau cái ôm, nhưng cuối cùng mỗi người lại chọn ình một vị trí riêng phân chia ranh giới. Trời sáng, quần áo ai người ấy mặc, thản nhiên như không quen biết gì.

Cuộc chiến tranh không thuốc súng giữa hai người xảy ra cũng là lúc Lỗ Bình hành động.

Người nhà Lỗ Bình biết tin liền cho người đến bệnh viện đón hai mẹ con, cô cũng biết đây là cơ hội cuối cùng nên quyết giữ chặt Vệ Tiếu bằng được. Thế là nhân lúc có mặt Vệ Tiếu bên cạnh, Lỗ Bình bèn thổ lộ hết tâm tình của bản thân cho cậu nghe, còn khuyên cậu nên nghỉ việc ở chỗ Lưu Kinh, cùng cô tìm một chân trời mới.

Vệ Tiếu nghe xong lắp bắp, cười không được mà khóc cũng không xong. Trở về nhà, những điều Lỗ Bình nói àm cậu day dứt mãi, trong cậu những suy tính bắt đầu nhem nhóm làm bắn loạn cả tinh thần, lúc ăn cơm còn chọc nhảm đưa vào bát cháo.

Lưu Kinh ngứa mắt, nói giọng mỉa mai: “Cái quái quỷ gì thế? Cơm ngon thế cũng chê, hay là tương tự con nào rồi?”

Vệ Tiếu xem chừng không nghe thấy gì hết.

Lưu Kinh càng điên tiết, thấy Vệ Tiếu không thèm đoái hoài mình, giận dữ ném ngay chiếc đĩa xuống bàn ăn.

Bấy giờ Vệ Tiếu mới hoàn hồn, nuốt hết thìa cơm, chậm rãi bảo anh: “Ngày mai phải về quê một chuyến, mấy ngày tới anh tự mình ăn cơm đi.”

Đúng là đổ thêm dầu vào lửa, Lưu Kinh bật dậy, tay chống bàn ăn. Bình thường ăn cơm hai người đều ngồi đối diện, hiện tại anh hơi khom người, thành thử ánh mắt xoáy thẳng vào mắt Vệ Tiếu, dò giòi: “Em về quê làm gì?”

Vệ Tiếu đùa đáp: “Lỗ Bình sắp về nhà”.

Lưu Kinh trừng mắt, hai con ngươi trợn lên như muốn bung ra, lông lộn chỉ chực túm lấy cổ áo cậu, thế mà cuối cùng nhìn cậu, đầu hàng.

Vệ Tiểu mỉm cười, nhưng bất ngờ nghĩ đến những thủ đoạn tàn nhẫn mà anh từng gây ra, anh sẽ chẳng nhớ được lâu đâu. Do đó cậu cố tình lơ đãng, ngoảnh mặt sang hướng khác.

Lưu Kinh hoàn toàn im lặng, nhưng đến đêm, cả hai đã yên vị trên giường, anh liền choàng tay ôm chặt Vệ Tiểu, cúi đầu vào ngực cậu, bàn tay lần mò mấy chỗ nhạy cảm. Rồi chuyện ấy đến như một lẽ tự nhiên, dù kể từ khi giận đối nhau, đã lâu rồi nó không xảy ra.

Suốt quá trình, anh không ngừng vuốt ve cậu, đợi đến lúc thỏa mãn xong, mới choàng tay quanh cổ cậu làm nũng: “Còn muốn về quê nữa không?”

Vệ Tiểu khẳng khái: “Về chứ sao không!”

Lưu Kinh giận dữ lật tung chăn, thẳng tay dết vào mông Vệ Tiểu hai cái. Bốp bốp! Vệ Tiểu xoa xoa mông, rồi cười tíu tít kéo chăn quấn hai người lại.

Tỉnh giấc, Vệ Tiểu bắt đầu thu dọn hành lý, đồ đạc không nhiều, nhưng coi b là định về quê mấy ngày.

Lưu Kinh dựa lưng vào tường, theo dõi Vệ Tiểu thu dọn từng bộ quần áo. Cuối cùng chịu hết nổi, anh tiến đến đầu giường lấy mấy hộp bao cao su ném tới trước mặt cậu, nhếch mép cười: “Đừng quên thứ này đây.”

Vệ Tiểu ngó anh từ đầu xuống chân, cố ý trêu ngươi nhét luôn vào hành lý.

Rốt cuộc Lưu Kinh vẫn hạ hỏa, đoán thấy Vệ Tiểu sắp sửa đi thật vội chạy lại gần, ôm chầm cậu thở thê: “Em về gấp vậy sao? Đã mua được vé chưa? Hay đợi đây, anh lấy xe chở em về?”

Vệ Tiểu nở nụ cười ấm áp, nhìn anh đáp: “Vé em mua hồi hôm rồi”.

Lưu Kinh hiểu, Vệ Tiểu nhất quyết muốn về quê.

Sống với nhau lâu như vậy, nhưng đây mới là lần đầu tiên hai người xa nhau. Lưu Kinh như bị ai khoét một lỗ trống hổng, trầm tư ở nhà một hồi rồi đột nhiên như người tỉnh mộng, chạy ngay ra bãi đỗ xe, nổ máy thẳng tiến về phía nhà Vệ Tiểu. Trí nhớ anh đại tài, chỉ mới đến nhà Vệ Tiểu một lần nhưng đường sá đã nằm lòng như in.

Xe băng băng tiến, đến huyện thành mới bắt đầu hãm ga lại. Lòng Lưu Kinh ngổn ngang không biết đến thẳng nhà Vệ Tiểu hay là gọi cho cậu trước.

Đang lưỡng lự thì thấy bóng dáng Vệ Tiểu xách hành lý tiến lại gần, Lưu Kinh nhanh như điện xẹt phóng ra ngoài, chạy đến trước mặt cậu, một tay nắm lấy hành lý, một tay kéo vội Vệ Tiểu vào xe, cầm cậu nhắc lên gần mình sát sạt.

Vệ Tiểu có vẻ hoảng hốt. Vừa xuống tàu hỏa, cậu nghĩ bụng gọi taxi, nhưng ngại nổi xe cộ ở quê không dễ kiếm, đợi hồi lâu chẳng thấy đâu, cuối cùng đành xách hành lý lủi thủi đi về.

Được nửa đường thì nhác thấy bóng xe quen quen, chưa kịp nhớ ra, đã thấy Lưu Kinh phăng phăng lao đến lôi tuột vào xe, ôm chầm lấy mình, Vệ Tiểu vẫn bình chân như vại.

Hai mắt Lưu Kinh đỏ ngầu, gần như rống lên: “Vệ Tiểu đại gia, em rốt cuộc coi anh là ai? Em rốt cuộc có yêu anh không... Em muốn làm người tốt, được, anh ủng hộ em làm người tốt, nhưng có nhất thiết phải tốt như vậy không? Em thương anh hay thương con quỷ cái kia?”

Vệ Tiểu nghe xong vẫn không có phản ứng gì, chỉ đưa tay vuốt má anh.

Lưu Kinh đang kích động thì chớ, lại được Vệ Tiểu dành cho sự dịu dàng, chỉ muốn oà lên khóc, cơ mà tự nghĩ giờ khóc thì mất mặt lắm, nên cố nhấn mặt để lệ không rơi.

Vệ Tiểu thấy Lưu Kinh như vậy không thể tiếp tục diễn tròn vai được nữa, có điều đang ở giữa chốn huyện thành đông đúc thật không tiện, cậu nựng yêu cái mũi Lưu Kinh, đan chặt tay anh, vuốt ve từng ngón rồi bảo: “Em nói đưa Lỗ Bình về quê chỉ là đùa anh thôi, em muốn lạnh nhạt anh ít hôm, để anh biết mà sợ, sau này làm việc gì cũng đừng quá tuyệt tình như thế, hãy khoan dung độ lượng nhiều hơn. Anh còn trẻ, tội tình gì tự đi gây thù chuốc oán cho khổ thân ra”.

Lưu Kinh chợt im thin thít, mặt hoảng hốt nhìn Vệ Tiểu.

Cậu tiếp tục nói: “Thật ra lần này về nhà là có lý do của em, Vệ Lạc đang ở nhà, đã nói hết chuyện em cho cả nhà nghe rồi. Vừa nãy Vệ Lạc mới điện báo cho em, xem chừng mọi việc rất phức tạp, em nghĩ đợi đến lúc sự việc giải quyết đâu vào đấy rồi sẽ nói cho anh rõ. Đẳng nào anh cũng đến rồi thì theo em về nhà luôn thể”.

Lưu Kinh không kịp phản ứng. Anh luôn mong ình một danh phận công khai, nhưng nào ngờ mọi việc ngoài dự tính như vậy. Thử tưởng tượng ra anh đã run bần bật như bị chuột rút, ấp úng: “Nhanh thế cơ à... Anh chưa chuẩn bị gì hết, làm sao mà gặp cha mẹ được đây, hay là để lần khác đi...”

Cậu cười cười, nắm chặt tay anh, hất cằm nói chắc nịch: “Con dâu xấu xí cũng phải ra mắt cha mẹ chồng. Lái xe đi, trời có sập em cũng nguyện chống cho anh, anh không tin vào người yêu anh hay sao?”

55. Chương 56

Chương 56

Vì xe Lưu Kinh quá sang trọng nên lúc sắp tới nhà, Vệ Tiểu bảo anh đánh xe vào một góc.

Hai người chuẩn bị sánh vai bước vào nhà thì Vệ Lạc chạy tới. Nhìn thấy Lưu Kinh, Vệ Lạc mắt tròn mắt dẹt, hốt hải hỏi: “Anh cũng về à?”. Đoạn cuống cuồng nhìn sang Vệ Tiểu, “Nhanh về nhà thôi, mọi thứ đang rối tung lên rồi đây, em mới nói cho cha mẹ nghe, không ngờ cha lại tang huyết áp, chỉ chờ anh về tính sổ đó”.

Vệ Tiểu dừng lại không bước nữa, do dự nhìn về phía Lưu Kinh.

Lưu Kinh phút chốc hiểu ngay ý của cậu. Anh cũng hơi sợ, nhưng đã đến mức này rồi không lẽ lại để Vệ Tiểu đưa cổ chịu đòn một mình? Anh liền vỗ lưng cậu rồi nói: “Anh không sao đâu”.

Nói vậy nhưng Vệ Tiểu vẫn do dự, Lưu Kinh theo cậu về nhà chẳng khác nào thêm dầu vào lửa, không biết kết cục sẽ như thế nào đây. Quả nhiên vừa mới đến đầu cửa, Lưu Kinh còn chưa kịp bước chân vào, mẹ Vệ Tiểu đã vội vã chạy ra, nhú mào trợn mắt hét thẳng vào mặt cậu: “Ngứa đòn à, đem nó về đây làm gì?”

Nói xong đảo mắt nhìn một lượt trái phải, không thấy ai chú ý đến bọn họ, bà mới đóng cửa, vừa bước vào trong vừa cảm râm với Vệ Tiểu: “Mày không lấy được vợ thì cũng đừng rước đàn ông vào nhà chứ, mày đang làm cái gì vậy hả con, muốn ép cha mày tức chết phải không?”

Vệ Tiểu không đáp, chỉ lẳng lặng bước vào.

Thấy cha mình đang quần chân nằm trên giường, cậu cuống quýt chạy đến bên cạnh. Người cha rên rĩ vừa mới gượng dậy, đánh mắt nhìn qua ngay Lưu Kinh đang cùng ngó lom lom với Vệ Tiểu, ông cụ nhà họ Vệ mém thì hộc máu xỉu luôn.

Lưu Kinh nhanh trí, mau mắn cất lời: “Cháu chào bác ạ”.

“Chào chào cái mông ấy!” Ông Vệ giận dữ chỉ tay giữa trán Lưu Kinh, “Bọn mày được lắm, mày chấm dứt ngay với thằng con của ông đi!”

Sắc mặt Lưu Kinh âm ảm, tủi thân như gái mới về làm dâu nép sau lưng Vệ Tiểu. Cậu thấy bộ dạng tội nghiệp của anh thì không kìm được lòng, lí nhí: “Cha ơi, anh ấy không có lỗi, cha cứ trách con thôi”.

Ông Vệ càng điên tiết, vớ lấy gối trên giường đánh xối xả vào người cậu.

Cậu không tránh né, cứ đứng chịu cha đánh, cái gối mềm nên cũng chẳng làm cậu đau. Mẹ cậu thấy vậy vội vàng khuyên nhủ: “Hai cha con lâu lâu mới gặp nhau, có chuyện gì từ từ hẵng nói, ầm ĩ lên thế giải quyết được gì đâu?” Nói chưa dứt lời, thì nghe tiếng người gọi cửa bên ngoài, cơn hoả khí vừa rồi bỗng nhiên tắt ngúm, bà Vệ vội vàng giục cậu đem Lưu Kinh trốn vào phòng.

Thì ra là thím Ba đến tặng kẹo báo hỉ. Ở quê vẫn giữ tục lệ tặng kẹo mừng cho hàng xóm mỗi khi có chuyện cưới xin, chỉ là đến lúc nào không đến, lại trùng cái lúc đang dầu sôi lửa bỏng nhất, báo hại cả nhà họ Vệ khó xử.

Thím Ba vừa vào nhà liền kêu muốn gặp Vệ Tiểu: “Thằng Thuyền nhà em nhìn thấy Vệ Tiểu về nên bảo em qua gặp nó. Vệ Tiểu nghe nói dạo này phát tài dữ lắm hả, cưới con ô tô ngon nghẻ về quê chứ ít gì”.

Vệ Tiểu nghe mấy lời ấy lấy làm kinh ngạc. Người ta cũng xưng danh tính rồi, cậu đành bước ra chào hỏi cho phải đạo.

Thím Ba đến cũng là có mục đích, vừa bỏ bịch kẹo báo hỉ xuống bàn liền kéo tay bà Vệ thổ lộ: “Thằng Thuyền nhà em thấy xe trước cửa nhà anh chị, nó bảo xe này đắt tiền ghê lắm, nó có ý muốn mượn xe sáng mai đi đón dâu cho nở mày nở mặt, mà em thì hay ngại nhờ vả, cơ mà nghĩ chuyện cưới hỏi cũng là trọng đại một đời, nên đánh liều sang đây...”

Vệ Tiểu cùng Lưu Kinh đều đứng bên cạnh, Lưu Kinh nghe nói thế liền nhanh mồm: “Không sao đâu, ngày mai cháu vẫn còn ở đây, cô cứ báo giờ, cháu sẽ lái xe qua”.

Cha mẹ Vệ Tiểu đương nhiên chẳng thể nói được gì. Thím Ba đi rồi, hai ông bà cũng không mắng mỏ nữa.

Cả hai người đều là nông dân thuần túy, chất phác thật thà, trước giờ chưa giúp được ai nở mày nở mặt cái gì, lần này Lưu Kinh bằng lòng giúp họ hàng đón dâu, hai ông bà không thể nổi đoá lên nữa.

Nhưng không trút giận lên đầu Lưu Kinh không có nghĩa là họ đã chấp nhận anh. Đến bữa cơm tối, hai cụ lại cảm râm mà hể đã cảm râm là lại đánh thẳng con. Vệ Tiểu mưu trí tìm cơ sang giúp Thuyền Tử để tránh nạn, lúc đi không quên lôi Lưu Kinh theo.

Vệ Lạc sợ toát mồ hôi, thấy hai người định chuồn liền chạy ra rí tai cậu: “Anh làm hơi quá rồi đấy, anh với Lưu Kinh cứ tốt với nhau là được rồi, có nhất thiết phải chia rẽ gia đình mình thế không? Cha mẹ đến giờ vẫn chưa hết sốc”.

Lưu Kinh hiểu rõ Vệ Tiểu làm như vậy là để cho anh an tâm. Mím cười, anh đăm đũa nhìn cậu.

Vệ Tiểu quay lại, đưa ngón tay nhẹ nhàng cầm cổ tay anh, như sợ anh đi lạc.

Anh biết cậu muốn nắm tay nhau, nhưng ở nơi ruộng đồng này, tốt nhất vẫn nên cẩn thận. Tuy nhiên lòng anh đã ngọt lịm như đường rồi.

Sang nhà Thuyền Tử phụ giúp kẻ ra cũng có cái hay. Phong tục ở quê Vệ Tiểu nhiều, dứa quả việc to mồm mà khả năng tổ chức thì kém, cứ chỉ Đông chỉ Tây, kêu người này gọi người nọ, làm mọi việc rối tung rối mù.

Lưu Kinh bị ảnh hưởng bởi bầu không khí, thấy người ta rộn ràng mà mình cũng rộn ràng theo, vui vẻ hết biết. Vệ Tiểu tuy nói đến giúp việc, thực tế chẳng cần làm gì, một phần là có Lưu Kinh đi cùng nên thím Ba cũng ngại nhờ việc, để họ nghỉ ngơi thư thả trong phòng.

Vệ Tiểu nằm vắt vẻo trên giường cắn hạt dưa. Lưu Kinh ngồi ở góc giường, nói chuyện cùng Vệ Tiểu. Cả hai không hề làm điều gì quá trớn, nhưng tình huống thân mật như vậy đủ làm Vệ Lạc nổi da gà, vội vàng chạy biến ra ngoài trả chỗ lại hai anh.

Vệ Tiểu lúc này mới cảm thấy mình và Lưu Kinh quá trắng trợn, bèn nhường hết giường cho anh, còn mình ra ngoài tiếp khách.

Nhưng Lưu Kinh đời nào chịu ngồi yên một mình, thế là cũng lon ton bám theo Vệ Tiểu, xem Vệ Tiểu châm thuốc đơm trà cho khách, lúi túi tiếp chuyện mọi người bằng giọng địa phương.

Thời gian trôi đi lặng lẽ, chữ Hỷ đỏ chót trên tường và cả chăn nệm satanh làm Lưu Kinh mơ hồ liên tưởng, đây là lễ cưới chuẩn bị riêng cho anh và Vệ Tiểu.

Giấc mơ vụt qua nhanh trả Lưu Kinh về với thực tại. Lưu Kinh buồn cười nghĩ, hiện giờ bản thân anh vẫn chưa được cha mẹ Vệ Tiểu chấp nhận mà đã nhanh nhẩu nghĩ đến kết cục tốt đẹp như vậy rồi, thế là mặt anh xụ xuống, ra chiều mất hứng.

Lưu Kinh không thấy hứng thú nên không đi theo Vệ Tiểu nữa, tìm một góc riêng ngồi buồn bã.

56. Chương 57

Chương 57

Lúc Vệ Tiểu đi đến chỗ anh, Lưu Kinh thở dài khó nhọc, nhả từng chữ ỉu xiu: “Sớm biết thế này, thà không nói còn hơn”.

Vệ Tiểu cười hiền, vuốt tóc anh: ‘Em định không nói, nhưng anh có thật sự yên lòng không?’

Lưu Kinh lẳng lặng không nói gì thêm, tự thấy mình hơi hẹp hòi.

Xem chừng không còn việc gì nữa, Vệ Tiểu liền kéo Lưu Kinh vào phòng nghỉ ngơi. Hai người tâm tình suốt đêm, đến khi ra khỏi phòng, quảng mắt thâm đen như gấu trúc, Lưu Kinh phải cố sức tỉnh táo để mà lái xe đón dâu.

Vừa mới ra khỏi phòng, gió thổi hiu hiu, Lưu Kinh rùng mình vì rét. Do quá vội vã đến tìm Vệ Tiểu nên trên người anh chỉ ăn mặc đơn giản. Vệ Tiểu định chạy đi tìm áo thì bị anh ngăn lại, anh thà chịu lạnh để đầu óc lên tinh thần hơn.

Đợi đến lúc chú rể an vị trong xe, Lưu Kinh đóng cửa hít một hơi thật sâu rồi nổ máy. Xe của anh không chỉ đẹp mà phụ tùng bên trong cũng xịn vô cùng.

Chú rể há hốc mồm, rút thuốc lá mời Lưu Kinh một điếu, anh xua tay từ chối. Không phải anh coi thường người nhà Vệ Tiểu, chỉ là do thói quen làm quý tộc lâu rồi thành ra khó bỏ, cái kiểu vẫy tay cũng hơi điệu bộ, làm chú rể ngại ngùng.

Vệ Tiểu nhìn thấy, vội vàng bắt chuyện tạo không khí vui vẻ, Lưu Kinh đang buồn ngủ mà cũng phải cười theo.

Đường huyện thành tuy không rộng nhưng trên đường xe cộ không có mấy, bọn họ lại xuất phát sớm, Lưu Kinh phấn chấn, còn cố tình thò tay ra ngoài.

Người đi đường trầm trồ không ngớt.

Vệ Tiểu ngồi bên ghế phụ, cậu em chú rể ngồi đằng sau cũng đặc ý ra mặt.

Vệ Tiểu nhắc nhở Lưu Kinh lái xe cẩn thận, ý là bọn họ đi đón dâu chứ không phải đi khoe xe đẹp cho thi hạ thấy. Lưu Kinh nghe cũng phải, liền chú tâm lái xe hơn.

Thật ra trong lòng Vệ Tiểu hiểu rõ, khi không có cậu bên cạnh, Lưu Kinh vô cùng cẩn trọng, chỉ khi hai người ở cùng nhau, Lưu Kinh mới ngây ngô như trẻ nhỏ, đôi khi còn làm những chuyện dở khóc dở cười. Vệ Tiểu biết, Lưu Kinh đã coi cậu là người thân duy nhất của anh.

Tình cảm giữa bọn họ không đơn thuần là tình yêu, mà còn bao hàm rất nhiều ý nghĩa khác. Rành rành là một người giàu có, không có gì cần phải phàn nàn trong cuộc sống, nhưng Vệ Tiểu vẫn có thể bắt gặp sự quẩn luyến lơ đãng lộ ra trong đôi mắt Lưu Kinh.

Lòng cậu ấm áp hơn bao giờ hết. Chính bởi vậy, cậu mới nguyện làm nhiều điều như vậy vì anh.

Xe đến cửa nhà gái, theo lệ cũ phải xuống xe gõ cửa nhà dâu rồi phát bao lì xì, xin nhà gái mở cửa.

Có Vệ Tiểu ở đây nên Lưu Kinh cũng theo cùng cho biết. Tuy đôi mắt thâm quầng vì thiếu ngủ, nhưng giữa một bầy quạ người, Lưu Kinh nổi bật lên như một chú công tuyệt mỹ, khiến bao cô nàng bên phía nhà gái chăm chú nhìn.

Theo phong tục địa phương, rước dâu phải đúng giờ đã định, cho nên chú rể đến sớm sẽ bị nhà gái gây khó dễ như bắt hát Vợ ơi, anh yêu em, hay giả tiếng sói tru cũng là chuyện thường tình. Lưu Kinh cười ngặt nghẽo, nghĩ mấy cô nàng này quây cũng gồm thiệt, đã vậy họ còn ép chú rể đến hôn Lưu Kinh.

Dù sao đến đón cô dâu toàn là anh em bạn thân của chú rể, Lưu Kinh chỉ là người đến hỗ trợ. Chú rể nghĩ đơn giản, đều là đàn ông với nhau, hôn thì hôn chứ có gì to tát, thế là tô son đỏ choét rồi lao tới hôn Lưu Kinh. Anh không ngờ mình cũng bị kéo vào trò vui này, sắc mặt có đôi chút khó chịu, tuy nhiên anh rất giỏi trong việc che giấu cảm xúc, đến mức này mà mặt vẫn chỉ có vẻ lạnh lạnh thôi.

Vệ Tiểu thừa hiểu tính anh rồi, sợ anh làm chú rể mất mặt, liền nháy mắt ý nhắc anh chịu khó một tí.

Được thôi, Lưu Kinh thản nhiên liếc cậu, bồng nhếch mép. Cậu chưa kịp suy nghĩ, đã bị anh ôm eo rồi hôn rõ sâu. Xung quanh hú hét, ai hôn ai đều như nhau cả, mọi người đều thấy vui vẻ là được.

Có điều, Lưu Kinh hôn đậm đà quá, người xem đều trở mặt, thiếu điều phun máu, la hét ồm ồm. Đó quả là một nụ hôn nồng nàn khó cưỡng, hai chiếc lưỡi quấn vào nhau, khá khen cho sự giữ hơi của hai người này.

Đến lúc Vệ Tiểu cảm giác lưỡi sắp rụng, Lưu Kinh mới chịu buông, mặt cậu đỏ kè.

Vệ Lạc đu cùng đội bưng lễ, thấy cảnh tượng ấy, xấu hổ không biết cất mắt vào đâu. Mọi người chả ai để ý quá nhiều nên cứ thản nhiên vui đùa. Náo loạn một trận, cuối cùng đã đến giờ tân lang vào buồng đón tân nương, Vệ Tiểu kéo Lưu Kinh ra xe đợi.

Chui vào xe, cậu mới trách móc: “Giả vờ hôn là đủ rồi, đâu cần hôn em như vậy đâu?”

Lưu Kinh mặc kệ, cười tít mắt, tạo thế như thể muốn hôn tiếp.

Vệ Tiểu né qua một bên, Lưu Kinh hoành hoẹ: “Có ai như em không, thấy chồng bị hôn cũng không bảo vệ, anh mà không nghĩ cách ấy à, có mà bị hôn rồi. Mà còn...” Anh tạm dừng, nhìn cậu ngồi bên cạnh: “Anh rất muốn hôn em quang minh chính đại, kể cả khi người ta nghĩ đó chỉ là trò đùa”.

Vệ Tiểu vốn dĩ đang vui, nghe xong lời này lại chột chùng lòng, nắm lấy tay anh không nói gì.

Cô dâu được rước về nhà trai, bái đường xong, bắt đầu mở tiệc.

Tuy là huyện thành, nhưng bên nhà Vệ Tiểu vẫn giữ thói quen cũ, dùng khoảng sân trống trong nhà làm tiệc mừng khách.

Vệ Tiểu vốn là trai độc thân, theo phong tục địa phương, bất kể lớn nhỏ, chỉ cần còn trai tân đều phải giúp bưng bê các món.

Vệ Tiểu cùng Vệ Lạc thay phiên nhau phục vụ, tiệc dọn theo mâm nên cứ phải bê từng bát, từng bát một.

Thoạt trông thì sơ sài, nhưng mùi vị lại đậm đà khó quên. Lưu Kinh cũng cảm thấy đói, quơ mấy quơ là hết bát.

Thấy Vệ Tiểu chưa có gì lót dạ, sợ một lúc nữa không có gì ăn, anh liền xin một cái bát không, cứ mỗi món dọn ra, anh đều gấp mấy miếng bỏ vào, coi như chuẩn bị sẵn cho Vệ Tiểu.

Vệ Tiểu nhìn thấy, biết Lưu Kinh gấp sẵn inh liền nhắc nhở: “Đừng lo cho em, mấy anh em phục vụ có bàn riêng”.

Mấy người cùng bàn với Vệ Tiểu đều ồ lên trêu đùa: “Vệ Tử à, chú mày cũng cưới gấp cho rồi, ở trên thành phố không có ai chăm sóc cũng buồn đấy, to đâu vậy còn làm phục vụ cưới là sao?”

Một người khác chen vào: “Đúng rồi, Vệ Tiểu cũng gần ba mươi rồi, con gái chú Sinh xinh xắn kia, cũng ở trên thành phố luôn, hay là để tao làm mối cho”.

Vệ Tiểu chỉ cười, vội bê thức ăn đến bàn khác. Người ta cũng biết Lưu Kinh quen Vệ Tiểu, dù không rõ nội tình bọn họ nhưng giục cưới ầu cũng là chuyện vui, còn bảo Lưu Kinh giúp họ thúc Vệ Tiểu lấy vợ cho rồi.

Lưu Kinh nghe xong, hết nuốt nổi cơm. Đúng lúc cha mẹ Vệ Tiểu cũng vừa sang, từ xa đã thấy người yêu của con trai mình đang ngồi chung buổi tiệc.

Chung mâm tiệc với Lưu Kinh có người ăn xong, liền gọi cha mẹ Vệ Tiểu đến. Tiệc cười theo mâm thường là để có khách đến lại dọn thức ăn lên. Khách khứa hiện nay đang đông, ngoại trừ chỗ này không còn chỗ trống nào tốt hơn nữa, cha mẹ Vệ Tiểu hết cách, đành ngồi cùng mâm với Lưu Kinh. Ba người ngồi đối diện nhau, nhất thời mây đen xám xịt.

Vệ Lạc trông thấy, môi giật giật, đi tuần tin cho Vệ Tiểu. Cậu nhìn qua, thấy Lưu Kinh ngồi bất động như khúc gỗ, tim cậu cũng thất lại.

57. Chương 58

Chương 58

Sự linh động ngày thường của Lưu Kinh dường như mất hút. Anh nhìn cha mẹ Vệ Tiểu mà cứ ngỡ như thấy ma quỷ, tay chân bủn rủn không biết cử động hướng nào, ngay cả Vệ Tiểu đứng từ đằng xa mà cũng thấy rõ anh đang run rẩy. Cha Vệ Tiểu vừa ngồi xuống đã thở dài thườn thượt, nhưng vì có người ngoài ngồi đó nên vẫn phản ứng bình thường, chỉ coi như không thấy anh mà thôi.

Việc cha mẹ Vệ Tiểu đến đột ngột khiến Lưu Kinh dù đang ăn ngon lành cũng phải dừng lại, không dám chào hỏi kể cũng hơi vô lễ, anh ấp anh ập ứng, đưa cùn kẹp nguyên thức ăn.

Cha Vệ Tiểu vài miếng, thấy Lưu Kinh ngồi ám trước mặt liền đặt bát xuống bàn đánh cộp, than thở một câu không đầu không đuôi: “Có tốt mấy cũng chẳng sinh con đẻ cái được...”

Người khác có thể không hiểu chứ Lưu Kinh đương nhiên quá hiểu, mặt anh sầm lại đầy khó coi.

Mẹ Vệ Tiểu đá chân ông, thủ thủ: “Ăn đi, người gì chưa uống đã say!”

Lưu Kinh không biết có nên tiếp tục ngồi hay không, chỉ biết cúi đầu.

May mà Vệ Tiểu đến đúng lúc, ý là chào hỏi cha mẹ, chứ thật ra đến để giải thoát Lưu Kinh.

Vệ Tiểu cúi sát Lưu Kinh nói: “Anh ăn xong rồi thì vào trong nhà giúp mọi người một tay”. Lưu Kinh vội vàng bước vào nhà như trốn chạy.

Nhìn cảnh con trai mình chăm sóc Lưu Kinh, cha mẹ Vệ Tiểu càng thêm phiền muộn.

Cha cậu bực bội, cố tình gây sự, chỉ vào hai cái bát trước mặt Lưu Kinh kiểm cố mắng: “Mày xem đi, một đĩa to đầu ăn cơm bằng hai cái bát...”

Cha cậu còn muốn lầu bầu thêm đôi câu đã bị Vệ Tiểu chặn đứng: “Anh ấy để phần cho con đấy”. Nói xong, cậu liền dùng đĩa của Lưu Kinh gấp một miếng, bỏ vào miệng nhai ngấu nghiến.

Cha mẹ Vệ Tiểu đỏ mặt xấu hổ.

Vệ Tiểu không phải là đứa bất hiểu, vấn đề là cậu luôn sẵn sàng hiểu kính cha mẹ bằng cách quan tâm đời sống vật chất cho họ, nhưng về cuộc sống tình cảm của chính mình, cậu muốn tự mình làm chủ.

Cha mẹ có lẽ sống đến trăm tuổi, còn người sẽ bầu bạn cùng cậu cả đời chỉ có Lưu Kinh mà thôi.

Cho nên Vệ Tiểu không phải là đứa chỉ biết mù quáng vâng lời cha mẹ bất kể đúng sai.

Đoán chừng sự việc cũng chỉ có thế, nên phụ giúp lễ tiệc xong, cậu kéo Lưu Kinh đi.

Lưu Kinh đến lúc này bắt đầu có chủ ý riêng.

Vừa nãy anh có phần sợ sệt nhưng luôn dõi mắt quan sát tình hình, từ khi thấy Vệ Tiểu dùng đĩa của mình thì bắt đầu tự tin hẳn lên, không còn sợ sệt gì nữa.

Anh còn gì để mà không tin tưởng Vệ Tiểu?

Thấy Vệ Tiếu vội vàng muốn kéo mình đi, anh cũng thần nhiên đứng dậy. Vốn bản tính thông minh, nhưng lúc này thông minh cũng chẳng để làm gì, anh đang muốn trải nghiệm cảm giác ngốc nghếch một lần xem sao, bèn đề nghị Vệ Tiếu cho anh đến chào cha mẹ cậu một lời.

Vệ Tiếu khó hiểu, vội truy vấn: “Anh điên rồi, hay ho gì đâu, anh đến đó làm gì để mà bị mắng?”

Lưu Kinh cười tỏ vẻ không thành vấn đề, nhưng trong đầu đã có toan tính cả.

Anh ngộ ra bản tính của gia đình Vệ Tiếu là bẩm sinh cả nhà, từ khi anh bước vào nhà này, cha mẹ Vệ Tiếu tuy giận lắm nhưng chưa hề dă động nửa câu nặng lời.

Như vậy cũng biết được bọn họ đều là những người chất phác đôn hậu, xem chừng còn mềm lòng như con trai Vệ Tiếu của họ, vậy nên Lưu Kinh càng thêm quyết tâm gấp cho bằng được. Thấy Lưu Kinh kiên quyết, Vệ Tiếu đành chiều lòng, mặt cậu buồn thiu buồn thiu, vừa an ủi anh, vừa dẫn anh vào nhà.

Cha mẹ Vệ Tiếu đã về từ sớm.

Vệ Lạc cũng về cùng, chỉ trước Vệ Tiếu có vài bước, cậu nhóc vừa vào nhà thì vịn Vệ Tiếu cũng vào nhà.

Vệ Tiếu chào hỏi trước, cha mẹ cậu lại xem như không nghe không thấy.

Ông bà vẫn còn giận chuyện lúc trước, nên quyết tâm lạnh lùng với cậu.

Tình thế đang căng cứng thì Lưu Kinh đi tới, Vệ Tiếu chưa kịp nghĩ anh sẽ nói gì, đã thấy anh quỳ dưới đất.

Không chỉ Vệ Tiếu, tất cả mọi người từ Vệ Lạc cho đến cha mẹ cậu cũng đều có chung một ý nghĩ hãi hùng. Cha mẹ Vệ Tiếu đều là người thật thà, sống sờ nhìn cảnh Lưu Kinh quỳ trước họ.

Vệ Lạc cũng lần đầu thấy cảnh này, định chạy đến đỡ anh dậy, nhưng mà tình hình đang kỳ dị quá, Lưu Kinh như thể không còn gì để mất, Vệ Lạc đành đứng yên không động tĩnh gì thêm.

Vệ Tiếu bần khoản một lát rồi chạy đến đỡ Lưu Kinh, nhưng vừa đến gần đã bị ánh mắt kiên quyết của Lưu Kinh thu phục.

Vệ Tiếu liền hiểu ra, Lưu Kinh đang cầu xin chuyện của hai người, đến lúc này máu nóng trong người Vệ Tiếu thoát chốc sôi trào. Lưu Kinh đã dám làm thế, cậu còn chần chừ gì nữa? Thế là cũng quỳ xuống bên cạnh anh, xích sát lại gần anh. Lưu Kinh vốn lạnh lùng lạnh miệng, lúc này lại không thốt nổi nên lời.

Anh biết cho dù người lớn có đồng ý hay không, Vệ Tiếu đều sẽ theo mình, nhưng anh không nỡ để cậu lạnh nhạt với cha mẹ chỉ vì mình được.

Lưu Kinh nghĩ, những gì anh có thể dành cho Vệ Tiếu vốn không nhiều, đã thế Vệ Tiếu lại không chủ động yêu cầu gì hơn, cho nên bất luận thế nào anh cũng phải đạt hết thành ý của mình.

Trước mắt Lưu Kinh bây giờ là hai bậc sinh thành của Vệ Tiếu, việc quỳ xuống cầu xin là đúng đạo lý rồi. Lưu Kinh run rẩy thưa: “Tuy rằng cháu không sinh nở được, nhưng cháu có thể chăm sóc hai bác như chăm sóc cha mẹ mình, cầu xin hai bác hãy chấp nhận cháu...”

Người nghe cảm nhận được giọng nói ấy pha chút nghẹn ngào. Tuy anh không khóc, nhưng hốc mắt đỏ hoe. Vệ Tiếu không an ủi hay khuyên nhủ, chỉ ôm chặt vai anh hơn.

Cha mẹ Vệ Tiếu hoàn toàn im ắng, rốt cuộc mẹ cậu tự mình đến đỡ hai người dậy.

Lúc hai người sắp đi, cha Vệ Tiếu cũng có ý ra tiễn. Ông vẫn giữ thái độ yên lặng, chỉ khi Lưu Kinh lên xe, ông liền vỗ vào vai Lưu Kinh.

Chờ bọn họ đi khuất, hai ông bà lão mới bắt đầu thì thầm to nhỏ.

Mẹ Vệ Tiếu tiếc nuối nói: “Ái chà, con nhà ai mà đẹp quá xá, ông xem nó ưng thằng Vệ Tiếu nhà mình chỗ nào chứ? Cái thằng này, không sợ làm mẹ nó buồn thối ruột hay sao?”

Cha Vệ Tiếu á khẩu, đành than thở: “Không dễ được là cả vấn đề đấy, già rồi không con không cái, ai lo cho đây...”

Quay qua hỏi Vệ Lạc đứng cạnh: “Người ta làm nghề gì vậy con?”

Từ khi biết con mình sống với đàn ông, hai ông bà vẫn ầm ỨC, ngay cả việc người yêu của con mình làm gì cũng không bận hỏi, tình thế này xem chừng hai đứa không thể tách rời, mới tò mò muốn biết con mình yêu người như thế nào. Vệ Lạc cũng không biết bắt đầu câu chuyện từ đâu, liền trả lời ngắn gọn: “Anh ấy làm kinh doanh”.

Nhưng cảm thấy nói như vậy chưa lột tả được hết con người Lưu Kinh, cậu nhóc chêm vào: “Kinh doanh to lắm, đại gia đấy”.

Cha mẹ Vệ Tiểu chỉ biết có một người duy nhất làm kinh doanh, đó là anh chàng thợ mộc ở huyện thành này cất được căn nhà hai tầng, kinh tế rất khá, bây giờ nghe Vệ Lạc nói LLK kiếm được nhiều tiền thì yên tâm bội phần. Hai ông bà chắc mẩm người làm kinh doanh thường có điều kiện hơn người làm ngành nghề khác, hơn nữa Lưu Kinh còn có xe đẹp, nên kinh tế ắt là khá giả rồi, già không có con cái nhưng có tiền cũng bớt lo phần nào. Chuyện chưa dừng lại ở đó, nửa đêm canh ba hai ông bà còn trở mình thương lượng tiếp, bàn sau này cho Vệ Tiểu nhận con Vệ Lạc về nuôi, con ai mà chẳng họ Vệ, phải không nào?

58. Chương 59

Chương 59

Lưu Kinh trầm lặng lái xe suốt chặng đường.

Vệ Tiểu vượt lung giúp anh, an ủi một cách ý tứ, trong lòng cậu cảm kích lắm.

Từ trước đến giờ cậu chưa hề yêu cầu Lưu Kinh làm gì, thậm chí khi đối diện cha mẹ mình, cậu luôn trong trạng thái phòng bị để đối phó, trái lại Lưu Kinh chỉ biết cúi đầu.

Vệ Tiểu phát hiện ra, cha mẹ không cố chấp như mình vẫn nghĩ. Lúc đưa tiễn, cậu mới thấy hết sự quan tâm của cha mẹ dành ỉnh và Lưu Kinh.

Hít một hơi thật sâu, cậu biết tất cả những gì Lưu Kinh làm đều là vì cậu.

Về phần Lưu Kinh, anh cũng cảm nhận được Vệ Tiểu đang vượt nhẹ lung anh, chính là một cách cậu âm thầm cảm ơn.

Không khí trong xe ảm áp đến độ chẳng ai nỡ phá vỡ.

Ngày qua ngày, Lưu Kinh thỉnh thoảng sẽ gọi điện hỏi thăm cha mẹ Vệ Tiểu. Những dịp Vệ Lạc về nhà, anh đều gửi quà biếu về theo, ban đầu cha mẹ Vệ Tiểu không đồng ý nhận quà kiểu này nên mới nhắn bảo Lưu Kinh đừng phung phí quá, thật ra những thứ không quá đắt tiền, hai ông bà vẫn vui vẻ nhận lấy. Đến dịp lễ Tết, Vệ Tiểu theo thói quen muốn ở lại đón Tết cùng Lưu Kinh, cuối cùng cha mẹ gọi điện, bảo cậu dẫn luôn Lưu Kinh về quê.

Vệ Tiểu đương nhiên là rất vui, biết suy nghĩ của cha mẹ mình thoáng hơn trước nhiều rồi, liền đem chuyện đó kể với Lưu Kinh.

Cuối năm công việc của Lưu Kinh thường bề bộn, nhưng từ khi nghe Vệ Tiểu báo, anh cứ đứng ngồi không yên, trong đầu chỉ toàn chuyện về quê đón Tết với gia đình Vệ Tiểu.

Riêng khoản áo quần cũng khiến anh đau đầu, chọn tới chọn lui hơn mười mấy bộ, suốt ngày cứ ra rả hỏi Vệ Tiểu xem cha mẹ cậu thích gì.

Chuyện chuẩn bị cũng ngốn mất nửa tháng, chẳng khác gì chuẩn bị ột trận đánh lớn, Lưu Kinh phải trang bị đến tận rang mới mạnh dạn về quê với cậu.

Tết năm nay nhà Vệ Tiểu không chỉ đón mỗi Lưu Kinh mà còn đón cả Vương Lam – người yêu của Vệ Lạc. Lưu Kinh vốn tinh tế và khôn khéo, nhưng khi đến nhà Vệ Tiểu thì dường như hồn bay phách lạc, ăn cơm

liên tục làm rơi đĩa, cha mẹ Vệ Tiểu hỏi câu nào thì trả lời ú ớ câu được câu mất, đi đứng coi bộ cũng căng thẳng, Vệ Tiểu cảm nhận thấy rõ là anh đang hồi hộp.

Trái lại, Vương Lam xông xáo hoạt bát, hơn hẳn Lưu Kinh mấy phần.

Đến tối, Lưu Kinh rất muốn rúc vào ngực Vệ Tiểu, để được nghe cậu an ủi mình mấy câu cho ấm lòng.

Trong khi đó Vệ Lạc lại sốt sắn đồng ý cùng Vương Lam ở chung một phòng, không ngờ Vương Lam rất có ý tứ, đẩy cậu nhóc đi ngủ chung với bọn Vệ Tiểu.

Nửa đêm, Vệ Lạc ôm chăn bên lên bước vào phòng, cất lời rào đón trước. Bây giờ cậu nhóc cũng đã gọi ai đó là “anh Lưu Kinh”.

Lưu Kinh thật lòng không muốn chia sẻ thế giới riêng của hai người cho bất kỳ ai, nhưng trước tình thế này đành giả bộ ngoan hiền, gọi Vệ Lạc vào cùng ngủ.

Ba người đàn ông ngủ chung một giường, Vệ Tiểu được cho vào nằm giữa.

Vì có Vệ Lạc kỳ đà cản mũi, hai người họ đã cố kiềm chế hành vi của nhau, nhưng khi hai người ở cùng nhau thì những âu yếm làm sao tránh khỏi, trái tim màu hồng bay loạn xạ, nổ tanh tách.

Vừa mới đặt gối xuống, động tác hai mái đầu tựa vào gần gũi nhau đã khiến Vệ Lạc sồn gai ốc.

Cuối cùng không thể chịu đựng được nữa, cậu nhóc bỏ chạy vào phòng Vương Lam cho bình tâm lại.

Nhưng Vương Lam quả thật vô cùng truyền thống, kiên quyết đuổi Vệ Lạc ra ngoài, không cho phép chung đụng. Lúc này hai vợ chồng già cũng đã yên giấc, Vương Lam đành lững thững trong sương lạnh sau vườn, thở dài ngao ngán, oán hờn nam nữ quang minh chính đại giờ còn không sánh bằng nam nam ôm ấp nhau.

Nhân lúc Vệ Lạc bước ra khỏi giường, Vệ Tiểu và Lưu Kinh mừng húm, bắt đầu thủ thỉ tâm tình. Lưu Kinh thì thăm hỏi: “Em thấy hôm nay anh cư xử có được không?”

Vệ Tiểu kéo chăn lên, cầm chặt tay Lưu Kinh rất tự nhiên đáp: “Tốt lắm anh ạ”.

Lưu Kinh vẫn chưa hài lòng: “Nhưng anh kể chuyện cười mà cha mẹ có cười đâu?”

“Cười rồi đấy chứ”. Vệ Tiểu nghiêng đầu, áp tới gần anh hơn.

Anh cảm thụ được cậu tựa vào mình, cũng nghiêng đầu theo. Ngủ chung mấy năm nay giúp hai người có những linh cảm đồng điệu, hai người lại xấp đầu vào nhau gần thêm nữa.

Trong ánh đèn mờ, hai người cũng không làm gì quá giới hạn, nên Vệ Lạc có bất thành linh bước vào cũng không thấy gì hơn.

Vệ Lạc tội nghiệp trở về phòng leo lên giường, thì nghe thấy tiếng thì thầm to nhỏ của đôi tình nhân bên góc giường. Sáng hôm sau, mắt cậu nhóc đỏ sọng.

Vì họ sẽ ở đến mùng năm Tết, nên Vệ Lạc tìm gặp Vệ Tiểu, nhăn nhăn nhó nhó: “Anh có thể tự giác tí được không? Anh cũng nên nghĩ cho em trai mình chứ, anh muốn họ Vệ nhà ta tuyệt tự sao?”

Vệ Tiểu chẳng hiểu mô tê gì, cậu cũng chỉ tâm sự với Lưu Kinh dăm đôi câu thôi mà. Có điều Vệ Lạc đã nói thế, cậu cũng gật đầu đáp trót quót: “Bọn anh biết rồi”.

Thế nhưng đến nửa đêm, Vệ Tiểu vẫn rúc rich nhỏ to với Lưu Kinh, tuy chỉ là chuyện gia đình vụn vặt, nhưng lời nói của kẻ đang yêu lúc nào cũng ngọt ngào như đường như mật.

Bọn họ cho rằng vậy đã đủ tự giác, nhưng đối với thanh niên dậy thì Vệ Lạc, mức độ ấy cũng chênh lệch nhau ít xịn như khái niệm “đọc truyện có cảnh XXX” và “đọc truyện XXX” thôi.

Cậu nhóc khổ sở đến nổi mọc mụn, chỉ muốn cưới quách Vương Lam cho rồi. Vương Lam cũng phát hiện tinh thần Vệ Lạc mấy hôm nay có vẻ không được tốt lắm.

Lưu Kinh trái lại càng lúc càng tự nhiên, dần dần thích ứng với cuộc sống thôn quê. Cha mẹ Vệ Tiểu nhân hậu, không hề làm khó anh, mặt khác còn quan tâm anh nhiều hơn nữa.

Lưu Kinh bắt đầu phô ra sự nhanh nhạy, hết làm việc nhà lại đến nấu ăn rửa bát, việc gì cũng tươm tất như đang muốn thể hiện hết sự đảm đang của mình, nhận nấu cơm mà nấu nguyên một bàn đầy ngồn ngộn. Trông tưởng anh lành thể thôi, chứ thật ra hiếu thắng số một, mưu toan thể hiện sự vượt trội của mình so với Vương Lam.

Vương Lam mang tiếng con gái mà khá vụng về, việc nhà việc cửa đều không được chu toàn cho lắm, lép vế hoàn toàn so với Lưu Kinh.

Cha mẹ Vệ Tiểu không khỏi tiếc nuối, nếu Lưu Kinh là nữ, chắc hẳn sẽ ăn đứt Vương Lam. Vệ Tiểu quá hiểu con người Lưu Kinh, nhìn anh tung tẩy bay nhảy khắp nơi cũng biết mục đích của anh, liền nhắc nhở mấy câu.

Lưu Kinh rất nghe lời Vệ Tiểu, ra dáng làm dâu cả.

Mới đó mà mùng năm đã đến rồi, theo lệ ở quê Vệ Tiểu, sau khi ăn há cảo, những người làm ăn xa có thể khởi hành ra đi.

Nhà Vệ Tiểu cũng theo lệ đó, tất bật làm há cảo, nhân rồi bột rồi bột rồi nhân, ai làm khâu nào đều phân công rõ ràng.

Vệ Tiểu long ngóng gói cái nào xấu cái ấy nên bị sai đi bóc tỏi.

Giữa chừng, cậu ngẩng đầu nhìn về phía Lưu Kinh, thấy anh cùng mọi người cười nói vui vẻ, cậu có cảm giác như đang nằm mơ, mà giấc mơ này thì quá đổi ngọt ngào, khiến cậu cảm giác không thực.

Cậu đang mải nghĩ, thì dường như Lưu Kinh cũng có suy nghĩ như cậu vậy, anh ngẩng đầu nhìn qua.

Ngập trong đôi mắt ấy là tình yêu sâu đậm mà chỉ cậu mới có thể cảm nhận.

Vệ Tiểu nở nụ cười, thầm nghĩ, thì ra hạnh phúc đã ở ngay trong lòng bàn tay rồi...

59. Ngoại Truyện 1

Ngoại truyện 1: Cô dâu có thai.

Vương Lam thù hận với Lưu Kinh cũng đã lâu.

Đương nhiên chuyện này cũng không thể trách Lưu Kinh được.

Lưu Kinh là nhân vật hô mưa gọi gió, tuy luôn kính trọng cha mẹ Vệ Tiểu, nhưng hễ đứng trước Vệ Lạc, Vương Lam, anh liền tỏ cái vẻ “dâu” trưởng. Lâu dài, Vương Lam hận hực, khó tránh khỏi xảy ra mâu thuẫn xích mích.

Đây mới là chuyện nhỏ thôi. Sau khi Vương Lam kết hôn với Vệ Lạc, hai người muốn sống thế giới riêng của họ vài năm rồi mới có con, nhưng cha mẹ Vệ Tiểu không đồng ý, vì con trai lớn của họ đã không thể có con nối dõi tông đường nên cặp vợ chồng già càng nóng lòng dõi theo mầm sống sẽ lớn lên trong bụng của cô.

Lưu Kinh vì muốn lấy lòng hai ông bà, sợ họ ghét bỏ vì anh không thể sinh con nên lần nào cũng tìm cách gây sự quấy rối, đồng thời thúc giục hai vợ chồng trẻ Vương Lam nên sớm có con.

Kết quả chẳng biết thúc giục thế nào mà Vương Lam mang thai thật.

Vương Lam chẳng tức giận gì với Lưu Kinh chuyên gây rối cả. Lần này cha mẹ Vệ Tiểu lại vui mừng đến mức miệng cười mãi không ngậm lại được.

Chỉ là Vương Lam chưa hề chuẩn bị, cũng do dự không biết nên sinh đứa con này hay không, nhưng tình mẹ thức tỉnh, càng về sau cô càng luyến tiếc không nở bỏ.

Tâm trí cô hình như vẫn còn rất mơ hồ.

Hai ông bà đứng ngồi không yên. Vì muốn chăm sóc cháu nên họ đã bàn bạc suốt đêm, cuối cùng tìm ra cách mà bản thân họ cho là hay, thế là hai ông bà vội điện thoại cho Vương Lam, bảo: “Nếu con chưa muốn có con, thì cứ sinh ra cho anh Vệ Tiểu nuôi nhé”.

Câu này chọc đúng vào tổ ong vò vẽ rồi đây, con vẫn chưa chào đời mà đã bị người ta quyết định tổng cho người khác, dù Vương Lam có muốn hay không cũng đâu định mang con mình tặng cho người khác chứ? Cô cuống hết cả lên, nhìn Lưu Kinh với Vệ Tiểu bằng ánh mắt như đang nhìn kẻ buôn người.

Hai bác mua giường trẻ con, đồ trẻ con tặng cháu, cô cũng gặt tuốt. Ông chủ Lưu Kinh phóng khoáng rộng lượng tội gì phải gây ầm ỹ ỉn? Anh đã sống tháng ngày hạnh phúc tốt đẹp với Vệ Tiểu, chẳng mong cầu Vệ Lạc điều gì hơn, mà dường như cũng dối, anh không thêm để ý vợ chồng Vệ Lạc nữa.

Có mỗi Vệ Tiểu sắp lên chức bác trưởng nên vô cùng hang hái, bây giờ cậu cũng đã xấp xỉ ba mươi tuổi, đồng nghiệp tham gia quân ngũ cùng cậu trước đây hầu như đều xây dựng cơ nghiệp và có con cái, thế mà cậu thì chẳng có gì cả.

Nói chung là Vệ Lạc cũng sắp có con tức là cháu của cậu, Vệ Tiểu thích trẻ con sẵn, càng sốt sắng chuẩn bị.

Lưu Kinh biết rõ điều đó, vừa hoang mang, vừa thương cậu, bèn kiềm chế cái tính nóng nảy của mình hơn, nghĩ cách nối lành mối quan hệ với Vương Lam.

Phụ nữ mang thai sẽ sinh ra thay đổi nội tiết tố, thế nên Vương Lam rất hay cáu gắt. Thật ra bản chất cô vẫn là cô gái hiểu chuyện, dần dần cô không còn giận Lưu Kinh, Vệ Tiểu nữa.

Vương Lam từ ban đầu đã rất quý Vệ Tiểu, coi Vệ Tiểu là một người anh tốt. Yêu Vệ Lạc thì tôn trọng Vệ Tiểu, cô chỉ không thích thái độ kỳ quái của Lưu Kinh mà thôi, tính cô thẳng thắn nên làm việc gì cũng thẳng tuột, do đó không chịu được thái độ lắt léo của Lưu Kinh, đặc biệt là khi đối với cha mẹ chồng, Lưu Kinh lại trịch hơn cô về mọi mặt, nhưng Vương Lam cảm thấy Lưu Kinh ngoài một đảng mà trong một nẻo, đôi khi cô cũng lên bầy tỏ điều mắt thấy tai nghe đó với Vệ Lạc. Vệ Lạc nghe xong chỉ cười, cô lại nghĩ người nhà họ Vệ ai cũng thật thà chất phác sớm muộn gì cũng bị Lưu Kinh lừa bịp, bỏ vậy cô luôn xem Lưu Kinh như người dưng và luôn đề phòng.

Vệ Lạc và Vệ Tiểu mãi chẳng hay biết cuộc nội đấu của hai con người này. Anh em họ đều dễ tính, luôn luôn coi người một nhà có gì cần phải so đo?

Bụng Vương Lam to dần, thấy Lưu Kinh đến nhận lỗi, cũng hiểu sai ý anh, đoán không biết Lưu Kinh có mơ tưởng đến con cô hay không nên càng cố ý gây khó dễ, hễ hai người cũng có mặt là cô cố tình kêu Lưu Kinh rót nước, lấy món đồ giúp mình.

Đổi lại là Vệ Tiểu làm thì bình thường thôi, cậu vốn vô tư lự, nhưng Lưu Kinh mới là người quen thói được hầu, bị chỉ tay năm ngón, đương nhiên phải nén giận một cục.

Ai bảo bụng mình kém bụng người ta. Nhìn Vệ Tiểu vây quanh bụng của Vương Lam như một cậu bé hiếu động, hết sờ vào bụng lại gí tai nghe với vẻ mặt vui mừng hơn hở, Lưu Kinh chỉ còn biết nuốt hết nỗi tủi thân vào trong, nhẫn nhịn, cuối cùng anh cũng bị Vệ Tiểu cảm hoá nên đã toàn tâm toàn ý đi chăm sóc cho Vương Lam, còn chủ động liên hệ bệnh viện. Vương Lam cũng không phải là người cố tình gây sự vô lý, Lưu Kinh cũng bỏ thói thiếu gia, bắt đầu chăm sóc cô như người một nhà. Khi thai cô có phản ứng, anh còn nghĩ đủ cách nấu các loại thức ăn hợp khẩu vị với cô nữa.

Dần dần Vương Lam phát hiện một khi Lưu Kinh bóc lột nguy trang sẽ hiện hình là người tốt. Dù là người nhà hay người yêu, anh đều hết mực thương yêu.

Anh sẽ gọi điện thoại cho Vệ Tiểu bằng vẻ mặt tràn đầy hạnh phúc, anh có thể đọc vanh vách sở thích của Vệ Tiểu luôn.

Vương Lam bùi ngùi bảo chồng: “Anh trai anh hạnh phúc thật!”

Từ đó về sau, Vương Lam luôn lấy Lưu Kinh làm gương để giáo dục Vệ Lạc, chỉ khổ Vệ Lạc mặt chau mày ủ, tự nghĩ bản thân đã là người chồng Nhị thập tứ hiếu mà bạn đời của anh trai mình còn Tứ thập bát hiếu luôn, so với mình quả đúng không phải phạm nhân.

Thời gian dần trôi, cuối cùng Vương Lam mẹ tròn con vuông sinh được một bé cưng bụ bẫm trắng trẻo, khóc to phải biết. Hai vợ chồng già họ Vệ nghe báo tin liền đến, ôm cháu vào lòng cười không khép miệng được. Thế nhưng vẫn chưa biết cháu cưng tên gì, hai ông bà già vội hỏi con dâu đang nằm trên giường, nên đặt tên bé là gì cho hay?

Hiện tại mọi xích mích nhỏ như con thỏ trước kia giữa Lưu Kinh và Vương Lam đều đã là chuyện quá khứ. Cô nhận thấy mình trước kia cũng hơi nhỏ mọn tầm thường, thế là nhân cơ hội này để hoà hảo triệt để với Lưu Kinh, cô vội quay sang chỗ Lưu Kinh đang thò đầu nhìn bé cưng, đề nghị: “Anh giúp em đặt tên cháu bé nhé?”

Lưu Kinh mãi ngắm cháu, giật mình khi nghe đề đạt Vương Lam, chỉ thấy em dâu mỉm cười với nét mặt rạng rỡ.

Lưu Kinh hiểu thấu, cô gái thẳng tính này bây giờ đã hoàn toàn chấp nhận mình rồi.

Hòn đá nặng trong lòng Lưu Kinh cuối cùng đã rơi. Anh vui vẻ gật đầu đồng ý, còn lấy tay chọt hai má búng ra sữa của bé con. Anh ngỡ mình không hề thích trẻ con, để rồi thấy cháu mình đáng yêu nhường này, anh mới hiểu nguyên nhân Vệ Tiểu luôn luôn mong đợi.

Xúc động, anh lén nhìn Vệ Tiểu, thấy cậu cũng đang nhìn anh.

Lưu Kinh mỉm cười, nhớ lại điều hôm qua hai người cùng thủ thủ.

Thật ra câu ấy, anh đã muốn nói cho cậu nghe từ lâu lắm rồi. Lưu Kinh luôn cảm thấy mình nợ Vệ Tiểu một mụn con, do đó hôm qua đã nghiêm túc bàn với Vệ Tiểu về chuyện mang thai hộ, anh khẳng định có thể giúp Vệ Tiểu có được đứa con của mình.

Vậy mà nghe xong, Vệ Tiểu lại sờ đầu Lưu Kinh như thể an ủi: “Lưu Kinh à, có anh bên em là đủ rồi”.

Bây giờ nhớ lại, lòng càng ấm áp khôn xiết, gương mặt anh sáng bừng bởi hạnh phúc.

60. Ngoại Truyện 2

Ngoại truyện 2: Niềm vui bé mọn

Cha mẹ của Vệ Tiểu đều là người thật thà, kỳ vọng lớn nhất trong đời họ chính là muốn hai vợ chồng trẻ Vệ Lạc sinh thật nhiều con, còn hai vợ chồng Vệ Tiểu có thể kiếm được nhiều tiền, như thế thì tương lai các con đều có hy vọng.

Vì thế nếu Vệ Lạc mua gì cho cha mẹ, hai ông bà sẽ cười ha hả nhận, nhưng đồ do vợ chồng Vệ Tiểu mua, hai ông bà toàn chê đắt, bảo chẳng cần thứ gì cả, dù nhận cũng vô cùng miễn cưỡng, thậm chí sau đó còn mắng các cậu nữa.

Dần lâu, Vệ Tiểu cảm thấy có gì đó khác thường.

Người già sinh tật rầy la, cha mẹ cậu thỉnh thoảng cứ gọi điện thoại đến, nhắc nhở vợ chồng Vệ Tiểu chi tiêu tiết kiệm.

Vệ Tiểu dần hiểu ý của cha mẹ, chỉ có điều cậu đã lớn, cũng không thích mở miệng nói cha mẹ rằng mình đủ nhiều tiền lắm rồi. Cậu bóng gió nhắc đến điều ấy mấy lần, nhưng hai vợ chồng già căn bản không hiểu ra. Càng về sau, Lưu Kinh cũng hiểu chuyện, ở trước người nhà Vệ Tiểu, anh luôn tỏ ra khiêm nhường, không tự khoe khoang mình giàu có, cuộc sống cứ thế trôi đi.

Lại một thời gian dài sau, có lần đang xem ti vi, bỗng mẹ Vệ Tiểu bắt gặp một người nom giống Lưu Kinh vô cùng.

Họ cũng không rành chuyện gì cả, chỉ biết rằng bản tin trên đó là hội nghề nghiệp gì đấy, rồi có người giống Lưu Kinh đang ngồi ở hàng ghế VIP, máy quay liên tục quay cận mặt.

Hai ông bà già nhàn rồi, vừa nhìn thấy có người giống Lưu Kinh liền vội vàng điện thoại ngay cho Vệ Tiểu, nói với cậu rằng: “Vệ Tiểu à, con nhanh xem ti vi đi, trong đó có người rất giống Lưu Kinh đấy”.

Khi họ gọi điện thoại đến, Lưu Kinh đang ngồi ăn cơm đối diện Vệ Tiểu, kể về việc tổ chức mở hội nghị, tiện thể than thở nhóm người tổ chức hội nghị quá nhếch nhẽ nhàm chán. Bây giờ nghe cha mẹ ở quê điện lên với ý như vậy, cậu đỡ khóc đỡ cười, cố gắng bình tĩnh trả lời họ: “Đó chính là Lưu Kinh”.

Mãi lâu vẫn không nghe thấy động tĩnh từ đầu dây bên kia, Vệ Tiểu biết chắc cha mẹ cậu sốc rồi.

Thật ra từ sau khi sống cùng với Lưu Kinh, những tình huống như thế thì thoáng có xảy ra.

Vệ Tiểu chỉ là nhân viên quèn, nhưng Lưu Kinh lại hay mua cho cậu những bộ cánh khiến mọi người lú lẫm ngạc nhiên, thậm chí là làm om sòm. Lần nào cậu cũng cẩn thận tháo mác, nhưng những thương hiệu nổi tiếng thì có tháo ra đi chẳng nữa, người ta cũng chỉ cần nhìn cũng nhận ra ngay lập tức.

Đồng nghiệp của Vệ Tiểu luôn cho rằng cậu không thể có tiền mua sắm những bộ đồ này, nhưng mang tiếng đồ fake mà y chang hàng xịn, sờ vào rất sướng tay, nên thường truy hỏi cậu mua quần áo ở đâu.

Vệ Tiểu lung túng, chỉ đại một nơi nào đó, kết quả đồng nghiệp của cậu tham rẻ, đổ xô đi mua, nhưng cuối cùng ra về tay trắng.

Khi trở về, họ mắng cậu một trận, đến độ cậu cũng phải sợ, không dám mặc những bộ áo quần đắt tiền mà Lưu Kinh mua cho nữa.

Vệ Tiểu thở dài đánh thượt, dập điện thoại xuống, định đợi đến khi cha mẹ nguôi ngoai sẽ điện thoại an ủi đôi câu. Nếu như Lưu Kinh là người có tiền bình thường như bao người khác, chỉ e là họ vui mừng còn không kịp, nhưng lúc này chắc cha mẹ lo lắng cậu đang bị Lưu Kinh đùa giỡn chăng?

May mà hai ông bà cũng nghĩ thoáng, chỉ có thái độ đối với Lk là thay đổi rất nhiều, làm cho Lưu Kinh khó chịu, cảm tưởng như hai ông bà già coi anh như thể lãnh đạo huyện đến thị sát vậy.

Lưu Kinh thì thâm với Vệ Tiểu mấy câu, mong muốn được làm người nhà bình thường.

Vệ Tiểu chống cằm nói đùa: “Vợ giỏi giang quá, chồng cũng áp lực lớn lắm nè”.

Lưu Kinh nhân cơ hội dụi dụi đầu vào ngực cậu.

Cuộc sống vẫn cứ hoà thuận trôi qua, công việc của Vệ Tiểu khá bận rộn nên rất ít đến tìm Lưu Kinh.

Tuy trước đây, Lưu Kinh đã dẫn Vệ Tiểu tới công ty, còn ưu ái sửa chữa, bố trí buồng nghỉ cho cậu nữa, song kể từ khi đi làm thì cậu đã ngừng đến công ty anh.

Lưu Kinh hơi thất vọng vì điều này, may mắn thay, anh nhận ra nếu không có cậu ở bên cạnh, năng suất làm việc của anh thật sự hiệu quả hơn nhiều.

Hôm ấy, Vệ Tiểu lẽ ra phải đi làm, nhưng do tuyến đường gần công ty cậu có vấn đề nên phải cúp điện để sửa chữa, thế là công ty tạm thời thông báo nghỉ. Vệ Tiểu chẳng biết làm gì cũng không có hứng đi lang thang, chỉ muốn quay về làm việc nhà, nhưng sau khi gọi điện thoại báo với Lưu Kinh thì anh lại tỏ ra phấn khởi, muốn đi dạo đâu đó cùng với Vệ Tiểu cho khuây khoả. Tuy nhiên Lưu Kinh còn vướng một số việc phải xử lý, anh đang ở một phân xưởng, cách chỗ Vệ Tiểu không xa, vì thế Lưu Kinh muốn Vệ Tiểu đến đây với anh trước đã.

Vệ Tiểu đi thẳng một mạch đến phân xưởng.

Lần đầu cậu đến nơi này, thấy cổng nhà máy vô cùng bề thế, các văn phòng ở phân xưởng đều tách biệt nhau.

Chung quanh còn có những bãi cỏ được cắt xén ngay ngắn chỉnh tề, quy mô thoạt nhìn rộng rãi to lớn.

Lần này không có Lưu Kinh đi cùng, Vệ Tiểu chỉ mặc áo quần nhân viên văn phòng bình thường, nên vừa đi vào đã bị bảo vệ hỏi han.

Vệ Tiểu không muốn làm phiền người khác, nghĩ rằng công ty Lưu Kinh quản lý rất nghiêm khắc nên đành đứng đợi ở cổng.

Lưu Kinh xử lý xong công việc, đi từ văn phòng ra, thấy ngay bóng Vệ Tiếu đứng xa xa nơi cổng.

Anh không thèm quan tâm rằng mình đang mặc Âu phục đóng thùng, đi giày da hàng hiệu, chỉ chăm chăm chạy ngay đến bên Vệ Tiếu. Các lãnh đạo phân xưởng thường ngày vẫn hầu hạ Lưu Kinh như hầu hạ Thái thượng hoàng tròn xoe mắt bắt ngờ trước cảnh ấy.

Mặc kệ họ nghĩ gì, Lưu Kinh đến bên cạnh Vệ Tiếu, toét miệng cười sung sướng rồi hỏi: “Đợi lâu không?”

Vệ Tiếu lắc đầu tỏ ý không hề gì, trông thấy cổ áo Lưu Kinh hơi lệch, liền chỉnh lại cho anh rất đỗi tự nhiên.

Hai người sống chung với nhau suốt thời gian dài, nhiều cái đã trở thành thói quen, và vì quen rồi nên quen che giấu.

Những động tác than thiết như vậy, ai ai nhìn vào cũng hiểu.

Chỉ là xã hội bây giờ, người đàn ông thành công trong sự nghiệp có mấy ai mà không chơi bời, chỉ có thể nói sếp nhà họ có sở thích hơi khác người mà thôi.

Lưu Kinh một khi đã thấy Vệ Tiếu thì gạt mọi thứ ra ngoài tầm mắt hết. Dù sao việc cũng đã xử lý rồi ráo, anh liền vẫy tay ra hiệu giải tán, cũng đồng nghĩa là đuổi đám người ấy tránh đi chỗ khác.

Vệ Tiếu khuyên nhủ anh mấy câu, nhắc nhở anh phải ra dáng lãnh đạo, nhưng anh đâu thèm để ý, chỉ chăm chú nhìn cậu, cười tít mắt.

Vệ Tiếu đang lải nhải cũng không biết anh cười cái gì nữa.

Thật ra việc khiến Lưu Kinh vui vẻ có rất nhiều, chẳng hạn như thần sắc hôm nay của Vệ Tiếu khá tốt, chẳng hạn như hiếm khi được một lần Vệ Tiếu đến tìm anh. Lưu Kinh trẻ con nhìn Vệ Tiếu, không nén nổi sự vui mừng.

61. Ngoại Truyện 3

Ngoại truyện 3: Bảy năm

Cuộc sống cứ trôi đi trong vô thức.

Một sớm thức dậy, Lưu Kinh bỗng nhiên quên mất mình đã sống với Vệ Tiếu bao lâu, cuối cùng nhắm ra cũng được bảy năm có lẽ.

Tất nhiên việc này chẳng to tát gì, cuộc sống của đôi vợ chồng trẻ vẫn êm đềm trôi và không có gì mới mẻ, chuyện nhà chuyện cửa chuyện chợ búa chuyện phụ huynh đầy đủ cả, chỉ là có việc gì họ cũng đều bàn bạc thương lượng cùng nhau, không lý gì phải tím tái đỏ mặt, tranh tranh cãi cãi, ngay cả vợ chồng Vệ Lạc cũng ngưỡng mộ hạnh phúc mỹ mãn của họ.

Nhưng cuộc sống bằng phẳng lâu quá, con người ta thường hay có ý nghĩ lung tung. Lưu Kinh bỗng căng thẳng, trong đầu chợt dấy lên suy nghĩ: Êm đềm thế này, phải chăng là dấu hiệu của nước sôi? Trong khi Lưu Kinh thả mình trôi theo dòng suy đoán đó, Vệ Tiếu vẫn ngù ngờ không biết gì cả. Cậu luôn chăm chỉ chịu khó, dậy từ rất sớm, vừa mặc áo quần vừa hỏi Lưu Kinh xem bữa sáng muốn ăn gì y như phụ huynh.

Vệ Tiếu nhỏ nhẹ: “Mấy nay toàn uống sữa đậu nành, hay là hôm nay làm bát cháo nhé? Lấy máy xay đậu nành xay nhuyễn hay dùng nồi ninh nhĩ? Có cần thêm đậu không? Hôm qua em có ngâm một ít đậu nành, nếu không ăn bây giờ chúng ta có thể ngâm thêm vài ngày làm giá đỡ ăn dần cũng được”.

Nỗi băn khoăn của Lưu Kinh cũng chẳng ai nghe, chẳng ai nhìn, trần trần ngồi đó ngó Vệ Tiếu với ánh mắt đượm buồn.

Thời gian buổi sáng rất gấp, Vệ Tiếu sợ trễ giờ làm nên cũng không mấy chú ý đến vẻ mặt của Lưu Kinh, chỉ mặc xong áo quần rồi đi. Khi Lưu Kinh bước ra, Vệ Tiếu đã nấu cháo trước, Vệ Tiếu lãnh nhiệm vụ nấu cháo, còn Lưu Kinh làm các món chính.

Vệ Tiểu súc miệng xong bước ra, vẫn thấy Lưu Kinh nằm nướng trên giường chưa dậy, bảy giờ mới căng thẳng, tưởng anh ốm nên vội sờ trán anh, phát hiện anh vẫn bình thường.

Vệ Tiểu lấy làm lạ, bèn hỏi: “Anh không sao chứ, hôm nay việc ở công ty không bận sao?”

Lưu Kinh giương mắt nhìn Vệ Tiểu, lộ rõ vẻ tội nghiệp, úp mặt lên đùi cậu làm nũng: “Em ngủ dậy mà không hôn anh à?”

Vệ Tiểu sững cả người. Đây là ngày nào tháng nào năm nào chứ? Đúng là khi hai người mới bắt đầu ở chung, mỗi sớm thức dậy đều phải hôn đối phương, nhưng đã gần ấy năm trôi qua, điều ấy đã không còn dành cho vợ chồng già. Cậu cười mỉm: “Chúng ta đâu phải mới về sống chung với nhau, anh lại nghĩ lung tung gì đấy?”

Lưu Kinh cụt hứng: “Không phải sống với nhau càng lâu, tình cảm càng sâu đậm sao?”

Vệ Tiểu không biết đâu mà lần, cũng không biết Lưu Kinh vừa nãy phát cái gì, nên vội cúi đầu hôn lên trán anh.

Thà không hôn thì thôi, hôn thế này, Lưu Kinh càng bất mãn. Rõ ràng đây là làm qua quýt lấy lệ mà thôi!

Không chỉ là chuyện hôn nhau buổi sáng, ngay cả sinh hoạt vợ chồng của hai người gần đây cũng có chiều hướng thuyên giảm.

Lưu Kinh ngã vào hồ bang, nổi bất an càng rõ rệt.

Lúc ăn sáng, Lưu Kinh xem chừng không nuốt nổi, mặt mày ủ rũ nhìn Vệ Tiểu. Cậu không biết anh bị làm sai. Vì Lưu Kinh không kịp làm bữa sáng nên Vệ Tiểu lấy thức ăn còn thừa tối qua trong tủ lạnh ra, hâm nóng bày sẵn trên bàn.

Vệ Tiểu vừa ăn thức ăn thừa hôm qua, vừa húp cháo mình nấu, trông thế mà ngon.

Lưu Kinh ăn được một nửa, bứt rứt không chịu được liền hỏi cậu một câu: “Em có nhớ bọn mình sống chung mấy năm rồi không?”

Vệ Tiểu bị hỏi câu này lập tức giật nảy. Vốn dĩ cậu rất mơ hồ về thời gian, như chuyện bọn họ lần đầu gặp nhau ở đâu, lần đầu làm chuyện đó ở đâu, kỷ niệm ngày sống chung, cậu đều không nhớ nổi. Đối với cậu mà nói, những thứ đó quá hình thức, không nhất thiết phải ghi nhớ, nhưng Lưu Kinh là người có tâm hồn lãng mạn, luôn tìm cơ này cơ nọ, gợi ra thời gian để hai người chúc mừng, nhiều khi Vệ Tiểu về đến nhà, trông thấy cả gian phòng bày đầy hoa hồng. Hơn nữa, Lưu Kinh cũng biết mượn những cơ rất kỳ lạ như kiểu kỷ niệm một nghìn ngày quen nhau, kỷ niệm một nghìn một trăm ngày quen nhau, để tặng quà gì đấy cho Vệ Tiểu.

Vệ Tiểu tuy rất vui, nhưng đối với người hơi hột như cậu mà nói, Lưu Kinh làm thế khiến cậu cảm thấy áy náy vô cùng, bởi vì cho dù cậu cố hết lòng để nhớ nhưng vẫn không nhớ được ngày đặc biệt nào, có lúc đã ghi chép vào mục ghi nhớ trên di động, nhưng có lẽ thời gian dài quá hay sao mà chịu chết, không nhớ nổi mục này ghi nhớ ngày gì, vả lại cho dù có nhớ chẳng nữa, cũng luôn chậm hơn Lưu Kinh một nhịp.

Về sau, Vệ Tiểu luôn cảm thấy như mình mắc nợ Lưu Kinh.

Lưu Kinh lại không để ý, luôn vui vẻ tìm đủ các ngày kỷ niệm để chúc mừng.

Vì thế Vệ Tiểu rất sợ Lưu Kinh hỏi cậu bất ngờ kiểu như, em có nhớ hôm nay là ngày gì không, bởi vì điều này luôn có nghĩa là Lưu Kinh lại nhớ đến điều gì đó, còn cậu thì chẳng có chút ấn tượng.

Nghe Lưu Kinh hỏi, Vệ Tiểu im thin thít.

Nhưng theo kinh nghiệm như mọi khi, dù Vệ Tiểu không có câu trả lời đi chăng nữa, Lưu Kinh vẫn vô tư, thậm chí còn vui hơn vì chỉ mình anh nhớ, sau đó sẽ lấy từ đâu đó ra một món quà tặng cậu như thể một niềm vui bất ngờ.

Nhưng lần này trên mặt Lưu Kinh hiện rõ sự thất vọng.

Anh nói bằng giọng pha chút oán trách: “Mình sống chung bảy năm rồi”.

Vệ Tiểu chưa hiểu, tưởng rằng Lưu Kinh còn có điều gì muốn nói, cuối cùng anh chỉ cúi đầu húp cháo, chẳng ậm ừ thêm điều gì nữa, ngay cả trên đường lái xe đưa Vệ Tiểu đi làm, anh cũng im bất.

Điều này khiến tinh thần Vệ Tiểu trở nên bất ổn định, trong lúc làm việc mà đầu óc cứ quay quay, nghĩ mãi không hiểu bảy năm rốt cuộc có ý nghĩa gì. Cuối cùng lúc ăn cơm, ngồi tán gẫu với đồng nghiệp đã kết hôn, cậu mới hỏi: “Thông thường khi kết hôn được bảy năm, phải chăng nên chúc mừng cái gì đó?”

Vệ Tiểu là người vụng về, đoán đồng nghiệp đã kết hôn sẽ biết điều gì đó, kết quả họ đều cho cậu là độc thân ế khảm ế kheo, hỏi mấy chuyện đó làm quái gì. Nhưng trong số ấy lại có anh chàng nói như trêu đùa cậu: “Chúc mừng gì hả? Cậu không biết đến ‘thất niên chi dương – bảy năm ngựa ngáy’ hay sao? Nhiều vợ chồng trẻ còn chúc mừng sau khi sống được bảy năm mới ly hôn đấy, sống bảy năm mà vẫn chưa ly hôn thì xem như tốt quá rồi”.

Vệ Tiểu xem như thông hiểu một chút, trong lòng vui sướng. Lưu Kinh ơi là Lưu Kinh, đoán chừng lại đang nghĩ ngợi lung tung rồi đây. Tối hôm đó, Lưu Kinh buồn bã trở về nhà, vừa mở cửa liền thấy trong phòng đèn đóm tối om. Mọi khi Vệ Tiểu vẫn thường đi làm về sớm hơn, nhưng giờ này mà nhà cửa phòng ốc tối đen như mực, Lưu Kinh bất giác thấy sốt ruột, vội rút điện thoại gọi ngay cho Vệ Tiểu, muốn hỏi cậu vì sao lại về muộn như thế.

Mà anh vừa cúi xuống bấm điện thoại, đèn trong phòng bỗng nhiên sáng lên.

Lưu Kinh ngẩng đầu nhìn với vẻ kinh ngạc, trông thấy Vệ Tiểu đứng ngay giữa phòng, tay cầm cái gãi ngựa, nhìn anh cười tủm tỉm.

Lưu Kinh thoáng chốc lơ ngơ, chưa hiểu có sự thì Vệ Tiểu đi đến, chìa cái gãi ngựa cho cậu và nói: “Không phải bảy năm sinh ngựa ngáy sao? Em mua cái gãi ngựa về đây này, hai đứa mình ai ngựa thì dung cái này để gãi nhé”.

Lưu Kinh sửng sờ.

Từ xưa đến nay đây là lần đầu tiên Vệ Tiểu tặng quà cho anh một cách nghiêm túc. Trước đây cậu cũng mua cho anh những vật dùng hằng ngày, nhưng đa số đều đặt sang một bên bảo Lưu Kinh tự đi lấy.

Vệ Tiểu ngượng ngùng lẩm chú bộ. Mặc dù hai người sống chung đã lâu, nhưng cậu vẫn không thay đổi được tính khí thẳng tưng của mình, dường như cậu không thể uốn lưỡi để thốt lên muôn lời đường mật, chỉ có thể dung lời lẽ khô khan để giải thích mà thôi: “Buổi chiều em không đi làm, xin nghỉ để đi mua đấy, thứ này rất khó mua, cửa hàng lớn không có mà siêu thị cũng không. Sau đó em phải vòng ra chợ bán thức ăn những cũng không thấy bán, dạo tới dạo lui cuối cùng mới tìm được ở quầy bán đặc sản...”

Lưu Kinh chẳng nói chẳng rằng, liền ôm hôn cậu ngay lập tức, đó là nụ hôn rất sâu tưởng chừng ngạt thở, cậu gần nghẹn rồi, anh mới chịu buông lỏng.

Lưu Kinh đóng hắt cây đinh rồi treo cái gãi ngựa tại nơi nổi bật giữa phòng khách.

Vệ Lạc đến chơi, có dòm chòng chọc cái gãi ngựa với vẻ tò mò và hỏi anh trai: “Anh lại đào thứ này ở đâu ra đấy, sao em trông nó quen thế nhỉ? Hình như hồi nhỏ anh em mình thường dùng cái gãi ngựa này thì phải, tốn không ít tiền đúng không?”

Vệ Tiểu cười ha ha, nói không biết xấu hổ: “Cũng không tốn tiền lắm đâu...”

Thật ra Vệ Tiểu đã khuyên Lưu Kinh đừng treo, nhưng Lưu Kinh không nén được niềm hạnh phúc, khẳng khái đòi treo, mà đâu chỉ muốn treo nó, anh còn muốn treo nó suốt đời nữa kìa.

Vì Lưu Kinh vui, nên Vệ Tiểu cũng vui theo anh vậy.

62. Ngoại Truyện 4

Ngoại truyện 4: Chuyển nhà

Thời tiết dần chuyển lạnh.

Lưu Kinh bỗng nghĩ ra một trò. Hiện nay tuy anh đang sống rất thoải mái với Vệ Tiểu, nhưng cứ đến mùa đông, trời rét căm căm, phải ra ga ra lấy xe rõ ràng là không vui tẹo nào.

Nơi Lưu Kinh và Vệ Tiểu ở trước đây là nhà của ông ngoại Lưu Kinh, lúc sửa sang, vì sợ làm hư kết cấu của ngôi nhà nên nhiều chỗ vẫn giữ nguyên xi.

Bây giờ Lưu Kinh mới phát hiện nhiều chỗ quả thật bất tiện, nếu ga ra ở thông thẳng vào nhà chắc chắn sẽ tiện lợi hơn.

Ông chủ Lưu Kinh thuộc phái hành động, hơn nữa anh luôn cảm thấy bản thân sống quá giản dị. So với các đại gia nuôi một lúc bốn, năm em bồ nhí thì cuộc sống của anh thiếu hẳn một nhân tố xa xỉ. Nhân cơ hội đang sửa ga ra xe, Lưu Kinh mới nghĩ đến chuyện làm gì đó để thoải mái một tí.

Lưu Kinh vốn rất phong cách, nên sau khi hẹn gặp trao đổi với nhà thiết kế, anh phát hiện những người đó còn không có tầm nhìn hơn anh là bao, thế là tự than nghĩ, tự thân thiết kế.

Anh là người nói đi đôi với làm, hơn nữa không thiếu tiền, chỉ cần muốn thì cái gì cũng có thể làm được.

Vệ Tiểu đến đến đi đi, cảm thấy có điều gì đó không đúng.

Mới đầu Vệ Tiểu còn cho rằng chỉ là sửa đổi cửa ga ra, kết quả lại trông thấy đào thành hầm dưới nhà, đào hầm chưa xong đã thấy xi măng chuyển đến, bây giờ thợ xây cũng kéo đến từng đoàn. Vệ Tiểu vô cùng kinh ngạc, nên vội đi tìm Lưu Kinh hỏi sự việc, anh cầm bản thiết kế của mình đưa cho cậu xem.

Vệ Tiểu suýt ngất, rõ ràng là đào nguyên một lỗ hổng trong nhà rồi còn gì!

Chẳng biết nói sao với Lưu Kinh, cậu bức thiết hỏi anh: “Sao anh cứ thích cầu kỳ hoá lên như thế này nhỉ? Nhà này có thể ở được sao?”

Lưu Kinh cười tít mắt trả lời: “Anh đã sắp xếp xong nơi cho bọn mình tạm trú rồi, lát nữa sẽ dẫn em đi. Anh cũng muốn đợi vài hôm nữa chúng ta dọn nhà xong rồi mới khởi công, nhưng đốc công nói bảo mấy hôm nữa đất đai đông cứng sẽ khó làm việc nên anh gọi họ đến luôn, nếu em cảm thấy lộn xộn quá, anh sẽ kêu họ đi ngay bây giờ vậy”.

Vệ Tiểu đầu nõ hành hạ những người lao động kia bèn cất vội oán trách vào lòng, nhanh chóng thu dọn đồ đạc của mình như thể sắp đi lánh nạn.

Lưu Kinh điều động thêm hai chiếc xe của công ty đến giúp dọn nhà.

Đồ đạc của hai người cũng không nhiều, Lưu Kinh mang theo một ít quần áo, thêm cái rương nhỏ nữa.

Vệ Tiểu cái gì cũng tiếc, cái gì cũng muốn đem theo, dọn dẹp một hồi mãi chưa xong, cuối cùng quyết định mua ít đồ cần dụng rồi lên xe chuyển đi.

Nhà mới cách đó không xa, ở ngay khúc cua trước mặt.

Khu nhà ở quản lý theo kiểu khách sạn, đừng xem đây chỉ là điểm dừng chân tạm thời, Lưu Kinh xem ra cũng không bạc đãi bản thân. Căn hộ bố trí theo kiểu hai nhà một cầu thang, vừa mở cửa ra đã có thể thấy một phòng khách to rộng.

Mọi thứ bên trong nhà ở đều rất đầy đủ, Vệ Tiểu vội hỏi Lưu Kinh thuê căn nhà này một tháng bao nhiêu. Lưu Kinh vừa chỉ huy nhân viên đặt hành lý xuống vừa trả lời cậu: “Ồ, cái nhà này ầy à, mấy hôm trước anh thấy đẹp nên mua đứt rồi. Nhà này đồ đạc đủ cả, nhưng anh không ưng, thay mới hết, còn cái bàn trong phòng sách, mẫu anh đặt người ta chưa chuyển đến, mọi thứ khác thì đủ”.

Tuy đã sống với nhau nhiều năm, Vệ Tiểu vẫn không thể thích nghi với lối sống xa hoa của Lưu Kinh.

Chỉ là một nơi ở tạm cũng mua cho bằng được, Vệ Tiểu không chịu được mới khiển trách: “Tiêu hoang quá”.

Lưu Kinh cứ vô tư đáp: “Tiền kiếm được để tiêu chứ để làm gì? Không lẽ chỉ mỗi cái nhà mà anh cũng không được thoải mái chút sao?”

Nghe giải thích có vẻ lọt lỗ tai, hơn nữa anh lại có khả năng kiếm tiền, thế nhưng Vệ Tiểu cũng hiểu, con người ta không nhất thiết lúc nào cũng phải cố đáp ứng mức sống của mình cho bằng được. Như cậu, cậu vẫn tự lo ithub, kiên trì với phương thức sống của mình, dù sống bên cạnh đại gia Lưu Kinh.

Ban đầu Lưu Kinh rất muốn thay đổi quan niệm sống này của cậu, đưa tiền cho cậu tiêu xài đã đành, anh còn giao tất cả giấy tờ tài sản, sổ sách chứng khoán cho cậu luân.

Vệ Tiểu cầm thì cầm đấy, nhưng một là một, hai là hai, tính toán đầu vào đấy, chi tiết và sòng phẳng.

Dần dà Lưu Kinh cũng để tuý cậu. Vệ Tiểu có thể cuộc sống vợ chồng cùng anh như thế quả là quý hoá lắm rồi, anh cần phải giữ thể diện cho cậu nữa. Tuy nhiên thời gian lâu dài, thế giới của Lưu Kinh chung quy vẫn khác biệt Vệ Tiểu.

Đa phần nhân viên trong công ty Vệ Tiểu làm đều tương đối bình dân, ngày ngày phải loay hoay với cơm cháo gạo tiền, hoàn toàn không thể so với cuộc sống sung túc của Lưu Kinh.

Vệ Tiểu mắc kẹt giữa hai cuộc sống đó, ban đầu cậu luôn có cảm giác lạc lõng, không thể thích nghi được môi trường xung quanh. May thay có Lưu Kinh thấu hiểu, nhiều khi anh cố hạ tầm thân phận của mình.

Thật hiếm khi thấy Lưu Kinh có mong muốn giành lấy ithub một chút thoải mái, Vệ Tiểu cũng không nói gì thêm, để mặc anh tự quyết. Và cũng vì chuyện chuyển nhà lần này mà suýt nữa Vệ Tiểu đã bại lộ thân phận mình, vì căn bản không ngờ sếp công ty cậu cũng đang sống ở khu này.

Vệ Tiểu lúc đầu không hề biết chuyện này, một hôm tan ca, phát hiện chiếc xe đằng trước trông quen quen mắt, cậu nhận ra đó chính là xế hộp của sếp.

Chú ý dõi theo, quả nhiên thấy sếp mình bước vào trong chính khu nhà cậu đang ở.

Vệ Tiểu buồn bực, cứ kiểu người ở trên kẻ ở dưới trong cùng một toà nhà thế này, không khéo sẽ có một ngày nào đó sếp phát hiện cậu đang chung sống với đàn ông. Cậu không sợ dị nghị, đàm tiếu của thiên hạ, nhưng công việc hiện nay khá ổn định, nếu chuyện của cậu với Lưu Kinh bị phát giác, tất sẽ không tránh khỏi phiền toái, giải quyết bất cần có khi phải bỏ việc mà đi. Để trốn nổi hiểm nguy này, mỗi lần tan ca, Vệ Tiểu đều dán mắt xem sếp đã thật sự về nhà chưa rồi mới dám ra về.

Đã cẩn thận đến như thế, vậy mà cuối cùng phiền phức vẫn tìm đến cậu.

Lần nọ, Vệ Tiểu tận mắt trông thấy sếp bước vào nhà rồi, mới canh giờ để lên phòng.

Thế mà sau năm phút, cậu bước vào vẫn thấy sếp mình đang đứng đợi thang máy ở tầng trệt.

Thì ra dạo gần đây người ta đang sửa chữa thang máy trong toà nhà. Cả toà nhà có năm thang máy thì hết bốn cái ngưng hoạt động để duy tu, chỉ có thang máy phía bên trái đại sảnh là vẫn đang được sử dụng. Cho nên người ở trong khi này chỉ còn biết đợi thang máy ở đây, ngay cả Lưu Kinh cũng không ngoại lệ.

Đứng đợi một hồi, Lưu Kinh đưa tay lên xem giờ, vừa không quên chú ý đến cái túi ứt sùng đang xách theo.

Công ty anh vừa có người đi Hải Tân về, đem biếu anh mấy túi hải sản, Lưu Kinh phân phát cho anh em nhân viên thân cận, chỉ giữ lại một túi định bụng sẽ nấu cho Vệ Tiểu thưởng thức khi đồ còn tươi, xui xẻo thế nào gặp đúng lúc thang máy đang sửa chữa.

Lưu Kinh vốn cao ráo, lại đẹp mê hồn, người đứng đợi xung quanh bị anh thu hút này giờ. Sếp Vệ Tiểu cũng lẫn trong đám đó, chỉ khác với những người kia, ông mới nhìn đã nhận ra ngay Lưu Kinh.

Có cảm tưởng sếp cậu đang kích động ghê gớm lắm, tim gan đều như muốn nhảy dựng cả lên. Những hình ảnh về con người đã trở thành truyền kỳ trong thương giới này cứ như thước phim nhoáng qua trước mắt ông, không ngờ rằng hôm nay, ngay tại nơi này, ông có thể tận mắt gặp người ta bằng xương bằng thịt, đúng là nằm mơ cũng không thấy.

Ông lập tức muốn tiến lại làm thân, nhưng lời chưa kịp nói, đã thấy Lưu Kinh đột nhiên chau mày, đánh mắt về nhìn phía góc bên cạnh, cất lời: “Vệ Tiểu, em làm gì vậy, sao còn không qua đây?”

Vệ Tiểu quả thật chỉ muốn đập đầu xuống đất cho xong, đành cúi đầu bước tới bên cạnh Lưu Kinh. Lưu Kinh lại không biết chuyện gì đang xảy ra, nhìn bộ dạng Vệ Tiểu cúi gằm đầu lén lút lút lút, liền vội vàng bước đến vuốt nhẹ lên cổ cậu, han hỏi: “Em sao thế, cổ bị đau à? Hay là làm việc cật lực quá đến nỗi không nhắc nổi cổ?”

Vệ Tiểu thở dài ngẫm nghĩ, đầu chỉ cổ đau, mà ngay cả công việc cũng đau theo.

Nhưng chẳng biết làm gì hơn, ai bảo cậu yêu người này.

Vệ Tiểu rất lo lắng sợ hãi, cứ nghĩ rằng lần này sếp chắc chắn phát hiện ra cậu, nhưng kết quả khi đi làm lại không thấy động tĩnh gì cả.

Vệ Tiểu sức hiểu, công ty mình hơn ba trăm nhân viên là ít, sếp có lợi hại đến mấy cũng không thể nhớ rõ hết từng người, huống hồ một nhân viên quèn như cậu, sếp cần gì để ý đến?

Vệ Tiểu nhẹ người như sau cơn khổ nạn được sống lại vậy, Dù sao cũng đã làm ở đây một thời gian, đột ngột ra đi cậu thật sự không đành lòng.

Có điều từ đó về sau, Vệ Tiểu càng cẩn thận hơn, mỗi ngày đến giờ tan làm, cậu cũng nán lại thêm ba mươi phút nữa mới về.

Dần dần nó trở thành thói quen tự nhiên, Vệ Tiểu hiển nhiên trở thành người đã quen tăng ca.

Rất may là ở công ty cũng đông người có chung tư tưởng như cậu, một số người sợ giờ tan tầm cao điểm kẹt xe, một số ở lại công ty để dùng máy tính, đương nhiên cũng có những người tăng ca thật sự.

Vệ Tiểu cũng giả bộ bận rộn như đám người ấy. Lưu Kinh ngược lại không thích điều đó chút nào. Thời gian anh và cậu ở cùng nhau không nhiều, theo lời anh thì anh chỉ muốn mỗi phút mỗi giây đều được ở bên cạnh cậu thôi, thế mà cậu cứ tăng ca miết, Lưu Kinh giận đến nỗi chửi sếp công ty cậu đó là đồ tư bản hút máu người.

Vệ Tiểu bất đắc dĩ nghĩ, tại anh đòi chuyển nhà mà thôi. Mấy lần định khai thật với Lưu Kinh, nhưng cậu nghĩ lại Lưu Kinh luôn muốn tốt ỉn, chỉ sợ cậu vừa nói ra là sợ sếp bắt gắp nên mới cố tình về muộn, dám hôm sau Lưu Kinh sẽ mua ngay một căn hộ mới để chuyển chỗ ở.

Thôi không nghĩ đến chuyện đó thì tốt hơn, Vệ Tiểu đành chôn giấu trong lòng không nói. Nhưng rồi tăng ca liên miên, Vệ Tiểu ngày càng thân thiết với đồng nghiệp, dần dần cậu và họ thường mua thêm ít thức ăn để phần đến lúc tăng ca mà ăn.

Những đồng nghiệp thường ở lại tăng ca cùng cậu đều đã có gia đình, chỉ mình cậu là chưa.

Nói chuyện một hồi mọi người đều thắc mắc, Vệ Tiểu rõ ràng không cần về nhà để làm việc nhà, tại sao thích núp ở công ty?

Vệ Tiểu đành viện cớ sống một mình, về nhà lạnh lẽo không có ai cũng chẳng thú vị.

Vệ Tiểu chỉ tiện miệng nói vậy thôi, nhưng những người thích làm mai mối lại động lòng.

Tuy năng lực kinh tế của Vệ Tiểu chỉ bình thường, lương không cao, nhưng người nhìn chừng chắc tử tế lại đẹp trai, nếu không kén chọn thì cậu là một lựa chọn không tồi.

Không lâu sau đã có người giới thiệu cho Vệ Tiểu một nữ giáo viên để gặp mặt.

Theo lời của người giới thiệu thì người phụ nữ này có hai căn nhà, điều kiện kinh tế của gia đình rất khá giả, chị đã lớn tuổi và muốn tìm một người biết yêu thương sẻ chia.

Vệ Tiểu dở khóc dở cười, luôn miệng từ chối không muốn gặp.

Điều này khiến người giới thiệu rất tức giận, quở trách cậu rằng: “Cậu có ý gì? Không phải hay than thở không muốn về nhà vì một mình rất cô đơn hay sao? Bây giờ có cơ hội tại sao lại không gặp, hơn nữa con gái nhà người ta tuy lớn tuổi, nhưng tốt tính, lại có nhữ cửa hàng hoàng, không cần cậu phải mua, cậu còn sợ gì nữa?”

Vệ Tiểu không dám làm rách lòng đồng nghiệp, cõ cùng ậm ừ nhận lời.

Buổi tối đi xem mắt với đồng nghiệp, tìm Vệ Tiểu đập loạn xạ. Cậu không biết chuyện này là thế nào nữa, với lại vô nó mà cậu phải về muộn, gọi điện thoại báo cho Lưu Kinh, lòng cậu xót xa. Đây là lần đầu tiên cậu làm việc như vậy, ngẫm lại thấy có lỗi với Lưu Kinh quá đổi.

Nhưng sự việc đã đến mức này, hơn nữa chỉ gặp mặt, nếu không gặp thì người giới thiệu biết ăn nói thế nào với nhà gái, còn bản thân cậu sẽ thành ra mất lịch sự.

Vệ Tiểu nghĩ kỹ, phải tìm cách giải quyết dứt điểm việc này để sau này không phải nháp nhồm nữa.

Đến quán cà phê đã hẹn trước, giá cả có đắt một tí nhưng không gian rất đẹp.

Sau khi chọn đồ uống, người giới thiệu mới bắt đầu giới thiệu hai bên với nhau.

Nói thật lòng thì người con gái đó rất tốt, tạo cảm giác thoải mái khi nói.

Vệ Tiểu bồn chồn, nghĩ mình thật tệ, không biết mình làm vậy có để lại ấn tượng xấu gì cho cô gái trước mặt hay không.

Cúi đầu uống ngụm cà phê, cậu vừa uống vừa kín đáo hỏi về hoàn cảnh gia đình cô gái.

Đương nhiên, việc xem mặt như thế này cần nói rõ những điều kiện của hai bên, lúc đầu cô gái có thể ứng phó nhưng dần dần tình thế trở nên bất ngờ, Vệ Tiểu hỏi cô gái với giọng điệu sắc mùi tính toán: “Ngôi nhà cha mẹ em cho khi chúng ta kết hôn sau này có cần thêm tên anh vào hay không? Nếu ở nhà không có tên của anh thì anh sẽ rất áp lực...”

Người giới thiệu giật mình, ho nhẹ nhắc nhở Vệ Tiểu.

Vệ Tiểu làm như không biết điều đó, tiếp tục nói: “Cha mẹ anh nuôi dưỡng anh cũng không dễ dàng gì, họ sang sống vất vả dưới quê. Anh ở bên ngoài bốn ba, nhất định phải đón cha mẹ về sống cùng, nếu căn nhà không có tên anh thì họ sống cũng không an tâm...”

Việc xem mặt đến đây tạm thời kết thúc. Vệ Tiểu thở phào, quả nhiên cô gái đối diện không kiên trì tiếp được, vội tìm một cái cớ để cáo từ.

Biểu hiện trên nét mặt của người giới thiệu thật kinh khủng.

Vệ Tiểu nghĩ, bây giờ thì những người công ty cậu đã hiểu lý do tại sao cậu vẫn còn độc thân rồi, e rằng sau này khi cậu muốn tìm bạn gái, những người giới thiệu cũng sẽ tránh xa cậu cả mét.

Mình tự hại mình cũng không phải chuyện gì hay ho, Vệ Tiểu buồn buồn, đổi lại nghĩ việc sau này không cần bận tâm đến nó nữa, cậu cảm thấy rất đáng. Điều mà cậu lo lắng không yên là áy náy với Lưu Kinh.

Nhưng Lưu Kinh là người mà chuyện gì không liên quan đều không sai, chỉ những chuyện liên quan đến cậu thì dù nhỏ đều không thể bỏ qua, nếu có một động tĩnh dù chỉ nhỏ nhất, anh cũng nghĩ bậy bạ lan man rồi, Vệ Tiểu sợ rằng sau khi nói ra, anh sẽ dứt khoát bắt cậu viết đơn thôi việc ở nhà mất.

Vệ Tiểu lặng lẽ về đến nhà.

Lưu Kinh đã nấu sẵn cơm, vì Vệ Tiểu về nhà muộn, b này Lưu Kinh rất bỏ công nấu nướng.

Nhìn mâm cơm thịnh soạn, rồi gương mặt rạng rỡ của Lưu Kinh, anh lại còn cầm ra cho cậu xem những bản vẽ cải tạo lại ngôi nhà đang ở, tất cả như dồn dập công kích trái tim, cuối cùng cậu không chịu được đành kể từ đầu đến cuối câu chuyện đi xem mặt cho anh nghe hết.

Ngoài dự đoán của cậu, Lưu Kinh phản ứng với chuyện đi xem mặt rất bình thường, điều mà Lưu Kinh bận lòng là Vệ Tiểu dám giấu giếm anh.

Lưu Kinh tỏ vẻ bị đả kích nghiêm trọng, trách cậu: “Hai người sống chung, điều quan trọng nhất là tin tưởng lẫn nhau, em thấy anh có điều gì giấu em không? Thế mà chuyện to như vậy, em nở lòng nào giấu anh...”

“Em sợ anh nghĩ bậy thôi.” Vệ Tiểu tự biện minh.

Lưu Kinh vẫn cứ ỉ ề như cô vợ nhỏ: “Anh nghĩ em không muốn nói cho anh biết thì có... Anh mà nhỏ nhen như vậy hay sao?”

Vệ Tiếu thật sự hết biết phải nói như thế nào, cuối cùng lúc đi ngủ, cậu đành dung thân thể mình bù đắp vết thương tinh thần của Lưu Kinh. Vết thương của anh dường như sâu hoắm, giầy vò Vệ Tinh đến nửa đêm mà trông bộ dạng vẫn có vẻ còn rất đau khổ.

Vì thế suốt quãng thời gian chuyển nhà, Vệ Tiếu thường xuyên phải dung thân thể mình để xoa dịu trái tim bị tổn thương nặng nề của Lưu Kinh.

63. Ngoại Truyện 5

Ngoại truyện 5: Nhớ em

Thời tiết ngày càng nóng hơn.

Lưu Kinh cũng thuận theo tự nhiên, trang bị đồng bộ từ nhà ở cho đến cơ quan, tạo cảm giác thoải mái hơn trong những ngày hè.

Vệ Tiếu thì không như thế, mang tiếng làm văn phòng nhưng cậu chưa có dịp kiến nghị yêu sách gì. Đối với cậu, chỉ cần được ngồi phòng điều hòa làm việc đã là tốt chán.

Hơn nữa Vệ Tiếu tính ít nói, trước giờ không mấy quan tâm đến chuyện lục đục nội bộ, thế là một cách tự nhiên, cậu bị xếp ngồi ngay ở vị trí luồng gió máy điều hòa phả ra.

Tuy loại máy điều hòa lập thể này có thể điều chỉnh hướng gió lên xuống, nhưng kể cả hướng gió có điều chỉnh thế nào đi chăng nữa đều sẽ chia thẳng về vị trí Vệ Tiếu đang ngồi. Vệ Tiếu cảm thấy lúng túng nên vừa dịch vị trí sang nơi khác, vừa ra sức tự nhủ bản thân cố lên.

Dù sao thì cậu cũng không yếu, nên cũng không sợ ra gió.

Nhưng thời gian lâu dài, khó tránh khỏi máy điều hòa thổi trực tiếp vào vai gáy gây khó chịu.

Vệ Tiếu rõ ràng là bị trúng gió, giống như bị nằm lệch gối vậy, vặn cổ một cái là đau oai oái.

Cậu không dám kể với Lưu Kinh vì biết tính anh thường hay chuyện bé xé ra to, anh mà biết, không khéo lại làm lớn chuyện, nên cậu âm thầm mua mấy miếng băng dán vai cổ, tiện thể mặc áo sơ mi có cổ, cùng lắm khi đi làm dựng cổ cái lên là được.

Vệ Tiếu chịu đựng rất giỏi. Cổ nhờ được dán băng thuốc đã đỡ hơn, nhưng chưa đầy một hôm thì bị Lưu Kinh phát hiện ra. Đợi đến bữa cơm tối, anh liền hỏi thẳng cổ cậu bị làm sao.

Vệ Tiếu đành viện cớ là do kê gối bị lệch.

Giường trong phòng ngủ của họ không kê sát cửa sổ, gió cũng không thể thổi đến vị trí đó, khả năng duy nhất chính là bị Lưu Kinh gây ra.

Mấy năm nay tối nào Lưu Kinh cũng ôm Vệ Tiếu ngủ, đó là sở thích của anh, nhưng đã có lần nào Vệ Tiếu bị như thế này đâu? Giờ gặp phải tình huống như thế, anh cảm thấy khá căng thẳng.

Trước khi đi ngủ, Lưu Kinh kiểm tra rất tỉ mỉ từ gối cho đến xung quanh giường, vẫn không phát hiện vật gì khả nghi.

Lưu Kinh chỉ có thể đặt nghi ngờ lên trên thân thể mình, nhưng trong lúc này anh đang có tâm sự, không ôm cậu thì anh chịu làm sao nổi, mà đây không chỉ là khao khát từ đáy lòng, còn là thói quen mấy năm nay, làm sao có thể thay đổi trong một sớm một chiều?

Nhưng ôm cậu, lại sợ cậu không thoải mái.

Lưu Kinh trấn qua trở lại, cuối cùng cũng tìm được tư thế an toàn nhất.

Mặc dù tay vẫn ôm Vệ Tiếu, nhưng tư thế của anh chẳng khác gì đang tập yoga, toàn thân cong lại thành hình bầu dục. Lần này thì đủ đôi đủ cặp luôn rồi, sáng sớm thức dậy, lưng Lưu Kinh như thể sắp gãy.

Ba mươi tuổi, sức khoẻ không thành vấn đề, cơ mà nếu giữ tư thế như vậy khi ngủ, lâu dần sẽ gây rắc rối cho bản thân. Lưu Kinh nắm bóp hai bên thắt lưng, nhe răng ai oán.

Vệ Tiểu trong lúc mặc quần áo thì phát hiện, cuống quýt hỏi anh bị gì.

Lưu Kinh đau khổ nói với Vệ Tiểu: “Anh sợ ‘thối’ em trúng gió nên khi ngủ tư thế không thoải mái, em xem đấm lưng hộ anh với, chứ anh không thể xoay lại được rồi.”

Vệ Tiểu mếu máo, vội lò dò đến bên cạnh anh, vừa ôm eo anh vừa giúp xoa nắn.

Nắn cho Lưu Kinh mấy cái xong, Vệ Tiểu bỗng cảm thấy lòng mình ngổn ngang. Nếu vẫn cứ để điều hoà thổi trực tiếp vào người, ắt cậu sẽ phải dán thuốc đều đều, bản thân cậu thì không sao, nhưng ngó cái bộ căng thẳng của Lưu Kinh, e rằng Lưu Kinh sẽ còn làm ầm thêm chuyện khác.

Vệ Tiểu không để ý chuyện của mình, song nó đã làm liên lụy đến Lưu Kinh, thế nên khi đi làm, Vệ Tiểu đích thân đến tìm gặp quản lý

Ở công ty, Vệ Tiểu là nhân viên cần cù chăm chỉ, luôn giữ mối quan hệ chùng mực với lãnh đạo, tuy không biết nịnh hót bợ đỡ, nhưng công việc mà sếp giao, cậu luôn hoàn thành một cách nghiêm túc. Lâu dần, cấp trên của Vệ Tiểu cũng có cảm nhận tốt về cậu. Vệ Tiểu cũng hiếm khi đề xuất hay kiến nghị gì, nhưng lần này đã thẳng thắn trình bày khó khăn của mình với quản lý, đồng thời còn đưa cái cổ dán đầy băng của mình làm ví dụ minh hoạ cho quản lý xem.

Lần đầu tiên Vệ Tiểu đi kiến nghị, bản thân cậu cũng khá sượng sùng.

Bộ phận quản lý tiếp nhận ý kiến của cậu, sếp cũng đã biết sự tình trong văn phòng, bao gồm cả chuyện đầu đá nội bộ.

Vệ Tiểu là người thật thà, nên chỖngồi chắc hẳn tệ nhất.

Nhưng tầng lớp lãnh đạo luôn mắt nhắm mắt mở, nhất là khi đây chẳng phải vấn đề to tát.

Tạm thời quản lý chưa nghĩ ra nên chuyển cậu đến vị trí nào, đành phải thân chinh đi một chuyến.

Phát hiện ở góc nhà còn một chỗ trống, quản lý yêu cầu đồng nghiệp hai bên dịch chỗ ngồi của họ đi, nhường chỗ trống đó cho Vệ Tiểu, rồi bảo cậu dọn bàn mình qua đấy làm việc.

Vệ Tiểu vô cùng hài lòng, chẳng quá trông chờ chỗ ngồi tiện nghi, chỉ cần không bị điều hoà thổi trực tiếp là tốt lắm rồi.

Việc ban ngày đều đã giải quyết một cách thuận lợi, lòng cậu phấn khởi, mang luôn tâm trạng vui tươi ấy về nhà, rõ ràng hôm nay trông cậu khác hẳn mấy hôm trước.

Nhất cử nhất động của Vệ Tiểu, Lưu Kinh đều rất quan tâm. Thấy tâm trạng Vệ Tiểu vui vẻ, anh cũng vui lây, đến lúc ăn cơm thì nhịn không được, bèn hỏi cậu làm sao lại vui vẻ đến thế. Vệ Tiểu nghĩ chuyện này đã giải quyết ổn thoả, vả lại chẳng to tát gì, liền đem chuyện cái cổ của cậu bị máy điều hoà thổi trực tiếp sinh đau ra kể cho Lưu Kinh nghe.

Khi kể, Vệ Tiểu còn nghĩ, tối nay Lưu Kinh không cần phải luyện tập yoga nữa.

Nào ngờ Lưu Kinh bỗng nhiên không nuốt nổi cơm, sắc mặt nhăn nhó khó chịu, cả người như ngọn núi lửa sắp phun.

Cậu chẳng biết anh có chuyện gì, vội hỏi: “Anh không sao chứ?”

Lưu Kinh rầu rĩ chẳng nói chẳng rằng với Vệ Tiểu.

Vệ Tiểu cũng không rõ rốt cuộc mình mắc lỗi làm gì. Tối đến, cậu dõ dành Lưu Kinh mấy câu, tuy có hỏi có trả lời, nhưng rõ ràng tinh thần Lưu Kinh rất sa sút.

Sáng ra Vệ Tiểu ngủ dậy, người cũng bứt rứt khó chịu theo.

Định mượn cơ hội ăn sáng cùng nhau để nói chuyện lại với Lưu Kinh, kết quả Lưu Kinh chẳng buồn ăn, bỏ của chạy lấy người.

Vệ Tiểu ủ dột. Cậu lúc nào cũng hiểu Lưu Kinh, nhưng hôm qua chưa tâm sự được mấy câu, Lưu Kinh đột nhiên thay đổi khiến cậu hoang mang mãi.

Vệ Tiểu đi làm với tâm trạng u ám. Vì tâm trạng không tốt, hiệu suất công việc cũng giảm thấy rõ.

Vệ Tiểu đang vui đùa vào đơn hàng, chợt nghe có người gọi khẽ. Cậu nghe giọng nói rất quen, vội ngừng đầu lên, nhất thời điếng người.

Một người ăn mặc què mùa đứng ngay trước bàn cậu, mặt mày bần thủ, đeo cái kính đen to đùng, râu ria rậm rạp.

Nhưng đôi mắt kia lại rất quen, không thể lẫn vào đâu.

Vệ Tiểu bất ngờ quá sức. Đó chẳng phải là Lưu Kinh, người đã chạy biến từ sáng tinh mơ đó sao? Tại sao giờ lại thành ông nào thế này, còn chạy đến đây nữa chứ?

Lưu Kinh hồ hởi, xấp đến cạnh Vệ Tiểu như một đứa trẻ, rồi hạ giọng nói với cậu: “Anh muốn sang thăm em lâu rồi, nhưng sợ gây phiền toái cho em nên đành nhịn, hôm qua nghe em kể xong, anh thật sự không thể nhịn được, suy nghĩ cả tối mới nghĩ ra được cách này. Thế nào? Anh hoá trang không tồi đấy chứ? Anh quả là nhà hoá trang chuyên nghiệp.”

Nói đoạn, Lưu Kinh lia mắt quan sát môi trường làm việc của Vệ Tiểu khắp một lượt, rồi chau mày với vẻ không hài lòng, thì thầm trách cậu: “Em không nói thì anh thật sự không ngờ em lại làm việc ở một nơi như thế này đấy.”

Vệ Tiểu tưởng chừng chỉ muốn kêu la trời đất ơi là trời đất ơi, gắng nén nỗi kinh ngạc, thì thào với anh như hai tên trộm: “Cha mẹ ơi, anh chạy đến đây làm gì? Lại còn cải trang rõ là lỳ cục... Anh...”

Lưu Kinh cười híp mắt, bộ dạng như thể anh vì em mới hoá trang như thế đấy.

Vệ Tiểu bó tay, đành chạy sang phòng bên mượn ghế cho Lưu Kinh ngồi.

Lưu Kinh ngồi xuống tự nhiên như ở nhà mình vậy.

Công ty của Vệ Tiểu quản lý rất thoải mái, khi Lưu Kinh đi vào không hề bị bảo vệ tra hỏi; hơn nữa Vệ Tiểu làm ở bộ phận phục vụ, nơi đây thường xuyên có người vào vào ra ra.

Bàn làm việc của cậu nằm tít trong góc, vì thế không ai biết có người lạ như Lưu Kinh đến. Đồng nghiệp của Vệ Tiểu, người thì bận làm việc, kẻ thì tìm cách đục nước béo cò, Vệ Tiểu cũng có nhiều việc cần phải giải quyết, mặc dù có Lưu Kinh bên cạnh, cậu vẫn tranh thủ thời gian cho công việc.

Lưu Kinh cũng không vội ra về, mà chăm chú quan sát Vệ Tiểu làm việc.

Mấy lần Vệ Tiểu ngẩng đầu chau mày nhìn về phía anh, anh vẫn giả đồ không thấy gì cả.

Cuối cùng Vệ Tiểu thật sự sẵn sàng ốc khấp người vì bị Lưu Kinh nhìn chăm chăm, vội cầu xin: “Anh còn chưa đi sao? Anh ở đây em không làm việc được.”

Lưu Kinh bĩu môi: “Anh thích nhìn em đấy, dáng em khi làm việc trông thật gợi cảm, anh quả thật không thể dời mắt được. Nếu em bảo anh đi, anh chắc chắn sẽ nhớ em cả ngày.”

Vệ Tiểu bị cái miệng dẻo quẹo của Lưu Kinh khuấy phục, vội tỏ thái độ không vui nói với Lưu Kinh: “Ngày nào chúng ta cũng ở cùng nhau, anh còn nhớ nhung gì nữa? Anh nhanh về đi, đừng làm lỡ công việc của em.”

Bấy giờ Lưu Kinh mới lúi thủi ra về.

Thế nhưng anh đi chưa được hai phút, chuông điện thoại của Vệ Tiểu đã vang lên, cậu vội cầm điện thoại lên xem.. Quả đúng là Lưu Kinh vừa đi liền gửi tin nhắn, nội dung tin nhắn rất đơn giản, chỉ một dòng mà thôi, toàn lời nũng nịu: Làm sao đây, bây giờ anh thấy nhớ em rồi?

Phía sau tin nhắn còn kèm theo emo chó con trông cực kỳ đáng thương.

Mặt Vệ Tiểu đỏ bừng, vội giấu tiệt điện thoại như thể sợ bị ai đọc được, nhưng lòng lại ngọt ngào khôn tả, hạnh phúc trào dâng mà cậu không cách nào kiềm chế.

64. Ngoại Truyện 6 – Hết

Ngoại truyện 6: Về sau

Gần đây Lưu Kinh mang tâm sự nặng nề. Một người bạn trong giới kinh doanh của anh chuyên về lĩnh vực ô tô đang ăn nên làm ra thì tai nạn chết trên đường đi công tác.

Lưu Kinh cảm thấy việc đời quá đổi vô thường.

Khi anh đến viếng, vợ cả đang đánh nhau túi bụi với vợ lẽ, tạo nên cảnh tượng vô cùng hỗn loạn.

Không chỉ vợ, con cái, mà ngay cả anh chị em, cô dì chú bác cũng kéo nhau ra tranh cãi.

Lưu Kinh vốn coi nhẹ tình thân, nhưng cảnh tượng trước mắt lại khiến anh cảm khái.

Anh than thở cho nhân tình thế thái, chợt nghĩ nếu một mau bản thân anh xảy ra chuyện, Vệ Tiểu biết làm sao đây?

Mặc dầu anh nắm trong tay một công ty lớn, nhưng mọi việc từ trong ra ngoài, Vệ Tiểu không hề hiểu, hơn nữa cậu cũng chẳng muốn can thiệp vào công việc quản lý cùng với anh.

Đầu óc Lưu Kinh lập tức suy tính, chỉ e khi xảy ra chuyện, những người bên cạnh anh sẽ ăn tươi nuốt sống Vệ Tiểu mất. Nghĩ đến điều đó, anh toát mồ hôi vì sợ.

Anh hao tâm khổ tứ kiếm tiền xây dựng cơ nghiệp, không phải vì muốn mang đến cho Vệ Tiểu cuộc sống sung túc hơn sao? Điều này sao anh không nghĩ ra sớm hơn chứ?

Lưu Kinh tự khóa mình trong sợ hãi. Mấy ngày liền sau đó, cứ trông thấy bất kì ai bên cạnh, anh đều có cảm giác họ là những kẻ tiểu nhân cần phải đề phòng.

Lưu Kinh vốn không phải người lương thiện, lúc này lại là điều kiện thuận lợi để đánh động bản chất tiểu nhân trong anh.

Những suy nghĩ đáng sợ ấy làm Lưu Kinh không thể nào chợp mắt được. Anh đã hơn ba mươi tuổi, độ tuổi sung sức nhất, thế nhưng có nhiều việc như thế ông trời đã sắp đặt sẵn, trong khi Vệ Tiểu, từ xưa đến nay vốn là người thẳng thắn, những thứ mà anh cho cậu, cậu đều miễn cưỡng thu nhận.

Lưu Kinh suy đi nghĩ lại vẫn cảm thấy có điều gì đó bất ổn.

Anh thật sự quá dễ tâm chuyện lập di chúc, đến công ty cũng dần vật nhiều về chuyện này, hơn nữa sản nghiệp của gia đình anh quá đồ sộ, giải quyết vấn đề này quả không đơn giản chút nào, nên đích thân Lưu Kinh tự mình tìm đến văn phòng luật sư uy tín nhất, tìm các chuyên gia am tường nhất về lĩnh vực này để đem nội dung cụ thể của từng điều khoản ra nghiên cứu một cách kỹ lưỡng. Sự dần vật như vậy kéo dài mất hơn một tháng.

Vệ Tiểu cũng không biết Lưu Kinh bận rộn việc gì, chỉ thấy gần đây anh tỏ ra vô cùng mệt mỏi, cứ về đến nhà là nằm sõng soài trên ghế sofa, bộ dạng cứ như thể sắp tắt thở.

Khi Vệ Tiểu lại gần, anh sẽ nhìn cậu bằng ánh mắt buồn bã. Ánh mắt đó khiến Vệ Tiểu hoảng sợ.

Vệ Tiểu biết Lưu Kinh làm ăn rất vất vả, mấy năm gần đây sự nghiệp phát triển, khí chất oai phong nơi anh càng toát ra mãnh liệt hơn bao giờ hết, những lần xuất hiện trên truyền hình, trông ra đáng ông chủ lớn lắm. Lưu Kinh đã như thế, Vệ Tiểu biết mình không có lý gì phải lo lắng cho anh.

Vì thế sau khi hai người về đến nhà, thông thường đều là Lưu Kinh hỏi thăm công việc của Vệ Tiểu trước, còn Vệ Tiểu từ xưa đến nay không bao giờ lo lắng đến chuyện công ty của Lưu Kinh. Hơn nữa Lưu Kinh ở trong một công ty lớn như thế, nếu như có biến động nhỏ, thì có lẽ đã lên ti vi lâu rồi.

Chỉ là lần nào Lưu Kinh trở về cũng như thế cả, Vệ Tiểu bỗng nhiên lại âu lo chẳng may công ty Lưu Kinh đang gặp phải trở ngại lớn thì sao, bèn chọn thời điểm trước khi đi ngủ hỏi Lưu Kinh một câu: “Gần đây có phải anh gặp điều gì khó khăn không? Em thấy sắc mặt của anh không được tốt lắm.”

Lưu Kinh co mình trên giường rên rĩ, đợi khi Vệ Tiểu cũng nằm xuống, mới nghiêng người sang ôm chặt cậu.

Lưu Kinh dù có than phiền gì cũng không thể nói với Vệ Tiểu, anh hiểu rõ tính cậu, chỉ sợ mình nói ra thì cậu sẽ chẳng để anh làm gì cả, không chừng Vệ Tiểu lại giận, cho rằng anh làm chuyện dư thừa.

Lưu Kinh lại than ngắn thở dài, nhưng nghĩ đến bản thân một mai nào đó vận số vô thường, không thể giờ giờ phút phút chăm sóc cho Vệ Tiểu được nữa, anh không thể nào ngủ ngon. Anh nghĩ cho dù khả năng chỉ có một phần vạn, thì anh cũng sẽ lo liệu chu toàn cho hậu vận của Vệ Tiểu.

Lưu Kinh nghĩ như vậy, rồi tiếp tục bắt tay giải quyết công việc đang dở.

Cùng với xử lý những việc trong công ty, Lưu Kinh cuối cùng đã hoàn thành xong việc di chúc. Anh đã thảo ra những điều khoản vô cùng rõ ràng cẩn trọng, ngay cả việc pháp luật hiện chưa công nhận hôn nhân đồng giới, anh cũng đã nghĩ đến.

Cũng vì vấn đề thân phận của Vệ Tiểu mà Lưu Kinh vô cùng mệt mỏi, điều mà anh không hiểu là, xã hội ngày nay công khai chấp nhận quyền thừa kế đối với con ngoài giá thú, nhưng tại sao lại không bảo vệ quyền được tự do hôn nhân với người đồng tính luyến ái? Lưu Kinh trách thì trách vậy, nhưng công việc lại xử lý vô cùng nhanh chóng và ổn thỏa, chỉ còn lại những văn bản cần ký tên thì anh để lại cho cậu.

Buổi tối về nhà, lòng Lưu Kinh cứ thấp thỏm lo lo, chỉ sợ khi anh đưa cho cậu ký tên, cậu sẽ nói gì đó, hoặc sẽ cự tuyệt điều này, thế là tất cả những việc mà anh làm đều đổ sông đổ bể.

Lưu Kinh căng thẳng quan sát sự phản ứng của Vệ Tiểu một cách cẩn thận, đợi khi cả hai chuẩn bị đi ngủ, anh mới dám nhân cơ hội đêm mấy văn bản đó đưa cho Vệ Tiểu.

Công việc hàng ngày của Vệ Tiểu làm cậu tiêu hao rất nhiều sức lực, buổi tối hầu như vừa đặt xuống đã ngủ rồi, vậy mà giờ chưa kịp chợp mắt đã bị Lưu Kinh đem văn bản ra hù dọa.

Cậu tò mò lật từng trang ra xem, bên trong đều là những thuật ngữ rất chuyên nghiệp, còn có một số tài liệu nữa, Vệ Tiểu lật mấy trang nhưng không hiểu đây là gì cả.

Thật ra Lưu Kinh đã lên kế hoạch từ lâu, cố ý đem những thứ khó hiểu đặt ở trên. Anh muốn lừa Vệ Tiểu ký tên trước, rồi mới từ từ giải thích tình hình thực tế cho cậu.

Vệ Tiểu lại không dễ hồ đồ, ngừng lại rất lâu, cậu mới ngẩng đầu nhìn sang hướng Lưu Kinh, ánh mắt nghiêm nghị. Thái độ này khiến Lưu Kinh bắt đầu căng thẳng trở lại.

Vệ Tiểu nghiêm mặt lại rồi thở dài, đoạn nắm chặt tay Lưu Kinh, nói với anh bằng chất giọng nhẹ nhàng đến không ngờ: “Lưu Kinh à, công ty phải chẳng đã gặp chuyện gì rồi? Anh đừng quá áp lực, dù có khó khăn gì chúng ta đều có thể vượt qua cơ mà. Tuy thu nhập của em không cao, nhưng chỉ cần cố gắng chăm chỉ, chắc chắn cuộc sống chẳng có vấn đề gì hết. Người ta sống với nhau, không phải ăn sơn hào hải vị hằng ngày mới hạnh phúc, đối với em, chỉ cần chúng ta sống tốt với nhau thì cái gì cũng có cả. Anh nên nghĩ thoáng một chút đi, thật đấy, vì anh còn có em, sợ gì chứ?”

Lưu Kinh ngớ người, nghĩ hồi lâu mới hiểu rõ ý của Vệ Tiểu. Những ngày gần đây, về đến nhà anh đều mệt như người, chắc chắn đã khiến cho Vệ Tiểu hiểu lầm, có lẽ Vệ Tiểu nghĩ rằng công ty anh vừa xảy ra vấn đề gì.

Nhất thời Lưu Kinh chẳng biết nói gì cho đặng.

Lưu Kinh hít mấy hơi thật sâu, nuốt lời toan thốt xuống, giả vờ tiêu tụy, nhìn vào xấp văn bản trên tay rồi nói với Vệ Tiểu: “Đến bước này thì anh không giấu em gì nữa, bây giờ anh muốn chuyển giao một số thứ, tốt hay không anh không dám chắc. Anh thật sự không tin tưởng ai cả, chỉ có thể nương tựa vào em thôi, đương nhiên nếu em không bằng lòng thì anh sẽ nghĩ cách khác...”

Vệ Tiểu nghe xong, lập tức cầm bút ký, thậm chí ký rất nhanh đến độ không kịp xem mình đã ký cái gì nữa, có những chỗ suýt ký nhầm, Lưu Kinh phải chỉ cho cậu ký lại. Nhìn dáng vẻ Vệ Tiểu lúc này, Lưu Kinh không kìm được mới đùa cậu: “Em không thử trong đó viết gì à? Lỡ như anh muốn bán em đi thì phải làm thế nào?”

Vệ Tiểu không dừng lại mà tiếp tục ký: “Bán thì bán. Em chưa từng nghĩ chúng ta là hai người, em coi anh là một phần của em.”

Cuối cùng Vệ Tiểu đã ký tên xong, đưa tập văn kiện cho Lưu Kinh, tay cậu quàng tới dùng hết sức ôm chặt lấy anh.

Đầu óc Lưu Kinh choáng váng. Vệ Tiểu đè lên trên, luồn tay vào quần, tay kia nhanh chóng cởi áo quần của anh.

Hầu như chẳng chần chừ gì nữa, cả người Vệ Tiểu ngồi xuống đùi Lưu Kinh.

Đây là tư thế Lưu Kinh thích nhất, nhưng Vệ Tiểu thường hay ngượng ngùng, từ chối tư thế này, mà Lưu Kinh cũng không miễn cưỡng cậu.

Nhưng bây giờ Vệ Tiểu lại chủ động, nhìn chăm chăm vào Lưu Kinh, như thể một lời động viên yên ắng.

Lưu Kinh quả thật không không chế được bản thân nữa, nôn nóng như vừa uống thuốc kích thích, đợi Vệ Tiểu vừa cởi quần ra liền tiến vào trong.

Sau một hồi điên cuồng, Lưu Kinh bỗng nhiên nhớ ra một vấn đề. Anh nghĩ có nên giải thích chuyện di chúc cho Vệ Tiểu nữa hay không, phúc lợi tốt như vậy cơ mà... Rồi lại nghĩ hay cứ đợi thêm vài năm nữa.

Cứ thế kéo dài rất lâu sau đó, Vệ Tiểu vẫn đình ninh công ty Lưu Kinh đang đối mặt với khó khăn, nhưng đâu ngờ rằng, một hôm xem ti vi thấy tin công ty Lưu Kinh tiến quân vào thị trường Mỹ, Vệ Tiểu bấy giờ mới biết, hình như cậu lại mắc mưu anh rồi.

——HẾT——

o~(^o^~o

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lan-nua-lam-nguoi>